

B4
980-i-pia A

PERBELI BEISMERÉS

IRTA

Dr. MAGYARY GÉZA

BUDAPESTI EGYETEMI TANÁR,
A MAGYAR TUD. AKADÉMIA LEV. TAGJA

BUDAPEST
FRANKLIN-TÁRSULAT
MAGYAR IROD. INTÉZET ÉS KÖNYVNYOMDA
1906

Árú 5 K 50 f

A Franklin-Társulat kiadásában Budapesten megjelent:

CORPUS JURIS HUNGARICI
1000—1895.

A TELJES MAGYAR TÖRVÉNYTÁR
BETÜRENDES TÁRGYMUTATÓVAL.

MILLENNIUMI EMLÉKKIADÁS.

Dr. Osiky Kálmán, Dr. Kolosvári Sándor, Nagy Gyula, Dr. Óvári Kelemen, Tóth Lőrinc

közreműködésével szerkeszti

Dr. MÁRKUS DEZSŐ.

21 kötet. — Ára füzve 150 kor. — Félbörkötésben 200 kor.

A huszonegy kötet tartalma:

- I. kötet: Bevezetés *dr. Márkus Dezsőtől*. — A Corpus Juris Hungarici jellemzése *dr. Kolosvári Sándortól*. — Az Árpád-házbeli királyok alatt alkotott törvények (1000—1301). Fordította és jegyzetekkel ellátta *Nagy Gyula*. — A vegyes házakból választott királyok uralkodása alatt alkotott törvények (1301—1526). Fordították és jegyzetekkel ellátták *dr. Óvári Kelemen és dr. Kolosvári Sándor*.
- II. kötet: Az I. Ferdinánd alatt alkotott t.-cikkek (1526—1564). — A Miksa alatt alkotott t.-cikkek (1564—1576). — A Rudolf alatt alkotott t.-cikkek (1576—1608). Fordították és jegyzetekkel ellátták *dr. Óvári Kelemen és dr. Kolosvári Sándor*.
- III. kötet: II. Mátyás alatt alkotott törvényes cikkek (1608—1619). — II. Ferdinánd alatt alkotott törvények (1619—1637). — III. Ferdinánd alatt alkotott t.-cikkek (1637—1657). Fordították, bevezetésekkel és jegyzetekkel ellátták *dr. Óvári Kelemen és dr. Kolosvári Sándor*.
- IV. kötet: Az I. Lipót alatt alkotott törvényes cikkek (1657—1705). — A III. Károly alatt alkotott törvényes cikkek (1711—1740). Fordította, bevezetésekkel és jegyzetekkel ellátta *Tóth Lőrinc*.
- V. kötet: A II. Mária (Terézia) alatt alkotott t.-cikkek (1740—1780). — A II. Lipót alatt alkotott t.-cikkek (1790—1792). — A Perencz alatt alkotott t.-cikkek (1792—1835). Fordította *Dr. Osiky Kálmán*.
- VI. kötet: Werbőczy István hármaskönyve. Az eredetinek 1517-iki első kiadása után fordították, bevezetéssel és utalásokkal ellátták *dr. Kolosvári Sándor és dr. Óvári Kelemen*.
- VII. kötet: 1540—1848. évi erdélyi törvények. Fordították és utalásokkal ellátták *dr. Kolosvári Sándor és dr. Óvári Kelemen*. Tartalma: Erdély országának három könyvre osztott törvényes könyve. I. könyv: Approbata constitutiók. — II. könyv: Compilata constitutiók. — III. könyv: Novellaris articulusok. — 1847—1848. évi erdélyi törvényes cikkek.
VIII. kötet: 1836—1868. évi t.-cikkek.	XV. kötet: 1882—1883. évi t.-cikkek.
IX. kötet: 1869—1871. évi t.-cikkek.	XVI. kötet: 1884—1886. évi t.-cikkek.
X. kötet: 1872—1874. évi t.-cikkek.	XVII. kötet: 1887—1888. évi t.-cikkek.
XI. kötet: 1875—1876. évi t.-cikkek.	XVIII. kötet: 1889—1891. évi t.-cikkek.
XII. kötet: 1877—1878. évi t.-cikkek.	XIX. kötet: 1892—1893. évi t.-cikkek.
XIII. kötet: 1879—1880. évi t.-cikkek.	XX. kötet: 1894—1895. évi t.-cikkek.
XIV. kötet: 1881. évi t.-cikkek.	XXI. kötet: Betürendes tárgymutató
1000—1902.

Valamennyi kötetet *Márkus Dezső kir. táblai bíró magyarászó jegyzetei* kísérik. Ugyanilyen kiadásban megjelentek az 1896—1904. évi törvényes cikkek is kilencz kötetben.

Ára a kilencz kötetnek füzve 38 K 50 f., félbörkötésben 56 K 50 f.

Az egész gyűjtemény részletfizetésre is beszerezhető.

B4

A

PERBELI BEISMERÉS

IRTA

Dr. MAGYARY GÉZA

BUDAPESTI EGYETEMI TANÁR,

A MAGYAR TUD. AKADEMIA LEV. TAGJA

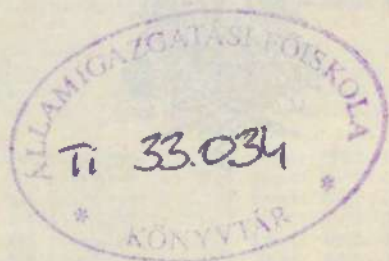
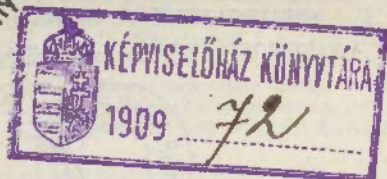
BUDAPEST

FRANKLIN-TÁRSULAT

MAGYAR IROD. INTÉZET ÉS KÖNYVNYOMDA

1906

Az Országgyűlési Könyvtár
állományából törölve

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

BEVEZETÉS.

I. §.

Az újabb perjogi vizsgálódások a legszigorúbb analysis jegyében állanak. A perjog művelése ugyan olyan régi, mint a magánjogé, de mégis egyes jelenségeinek beható elemzése csak a legújabb kornak lett fentartva.

A per fogalmának pontos meghatározása és éles megkülönböztetése más rokonfogalmaktól, felderítése annak, hogy tisztán közjogi természetű, meghatározása annak a jogviszonynak, a mely a per folytán keletkezik, az egyes perbeli cselekvények különböző osztályainak felállítása és jogi természetük felderítése: azok a kérdések, a melyek iránt ma a figyelem leginkább irányul.

És ez helyesen is van így, mert meggyőződésem szerint az egész anyagot jól ismerni, azt az életbe nem csupán ösztönyszerűen, hanem egészen tudatosan átvinni, csak az egyes jelenségek tüzetes ismerete mellett lehetséges. Így van ez különben más tudománykörökben is. A vizsgálódás ma mindenütt a jelenségek legrészletesebb megfigyelésére irányul, természetesen, hogy ettől nem maradhat el a jognak művelése sem.

Ennek a szellemi áramlatnak igénytelen adaléka a jelen dolgozat is, a mely a perbeli beismerés elemzését tűzte ki feladatává.

Az irodalomban és a gyakorlatban a perbeli beismerést illetőleg, habár egyébként megítélésére nézve nagyok az eltérések, egy ponton csodálatraméltó egyetértés uralkodik, s ez az, hogy a perbeli beismerés a félnek oly perbeli cselekménye, a mely által a bírót a mult megismerése tekintetében megköti — a bizonyítást kizárja. Az uralkodó felfogás szerint akkor, midőn

a fél beismer, a bírónak nincs mit következtetnie a multra, hanem a fél saját akaratával megállapítja azt a tényállást, a melyet az ítélet alapjául el kell fogadnia. És ha itt-ott ellenkező felfogás meg is nyilatkozott, azt mint meghaladottat, mint a modern perjogi tudomány állásával meg nem egyezőt, alig vették figyelembe.

Nekem az uralkodó tan helyessége felől kezdettől fogva igen nagy kételyeim voltak s azért már néhány évvel ezelőtt állást foglaltam ellene. Azóta nézetemet ismételten is vizsgálódás tárgyává tettem és arról győződtem meg, hogy nincs okom álláspontomat feladni, a melyhez újabban mások részéről is közeledés tapasztalható.

Annak főokát, hogy az uralkodó felfogás a beismerés kérdésében ilyen sajátyszerű és természetellenes álláspontra helyezkedik, abban látom, hogy sok tekintetben téves nézetek vannak forgalomban, a beismeréssel szorosán összefüggő perjogi jelenségekről. Így, ha sokan azt tanítják, hogy akkor, midőn az alperes a keresetet beismeri, nincs per, hogy a felek a polgári perben a bíró által eldöntendő tényállást tetszés szerint állapíthatják meg, hogy a bíró ítéletében bizonyos tényeket mint multban megtörténteket bírálhat el a nélkül, hogy a multra visszakövetkeztetne: érthető, hogy ők a perbeli beismerést a bizonyítás körén kívül állónak tekintik.

Ebből az okból annak, a ki arra vállalkozik, hogy az uralkodó tan helytelenségét a perbeli beismerés kérdésében kimutassa, nem szabad csupán erre a kérdésre szorítkoznia, hanem annak tovább kell nyulnia és fel kell derítenie azt a viszonyt is, a melyben a beismerés a per egyéb cselekvényeivel áll. Ez fejtí meg azt, hogy vizsgálódásom körébe belevontam mindazokat a perjogi jelenségeket, a melyeknek megítélésétől függ az állásfoglalás a perbeli beismerés kérdésében.

És hogy ez a vizsgálódás minden irányban minél biztosabb legyen, számot adtam a meglévő törvényhozási és irodalmi anyagról is. Én úgy fogom fel a dolgot, hogy a tájékoztatás ebben a kérdésben akkor legbiztosabb, hogy ha nemcsak a szerző ismeri a főbb törvényhozási eredményeket és az irodalomban

képviselt főbb nézeteket, hanem ha ezekről másoknak is világos áttekintést nyújt, hogy így az összefoglalt törvényhozási és irodalmi anyag alapján mindenki megítélhesse a szerző következtetései helyességét.

Mindezek megfontolása idézte elő, hogy dolgozatomat négy részre osztottam. Az elsőben áttekintést nyujtok a törvényhozási anyagról, a másodikban az irodalmat ismertetem meg; a harmadikban kifejttem a perbeli beismeréssel összefüggő perjogi alapelveket; a negyedikben pedig a perbeli beismerésnek különös tanait adom elő.

ELSŐ FEJEZET.

A perbeli beismerés a főbb törvényhozásokban.

2. §. Irányadó szempontok. Különösen római jog.

Az a történeti és a modern jogokra is kiterjedő áttekintés, a melyet az alábbiakban a főbb perjogi törvényhozásokról nyujtok, annak a megvilágítására szolgál, hogy azok a perbeli beismerés kérdésében minő elvi álláspontot foglalnak el. A régi jogokban erre nézve oly kijelentés, a melyből közvetlenül lehetne megítélni álláspontjukat, nincs; ilyenek csak a legújabb jogokban vannak. A régibb jogokban azt, hogy a beismerésnek a perben mi a szerepe, csak abból lehet megítélni: vajjon a bíróság beismerés esetében hozott-e ítéletet vagy sem?

Az előbbi esetben a beismerés bizonyító tény gyanánt szerepel, az utóbbiban ellenben nem. Midőn a bíróság a beismerés alapján ítéletet hoz, mindig az ő tapasztalatán kívül eső mult tényekre következtet vissza. Minthogy pedig minden ilyen multa való visszakövetkeztetés bizonyítás, ennél fogva logikai kényszerűséggel foly, hogy a beismerést bizonyításnak tekintsük. Hogy esetleg a törvényhozás ebben a kérdésben az ellenkező felfogásból indul ki, miként az újabb törvények, az a dolog lényegén nem változtat, mert gondolkodási műveleteknek természetét, a minő az ítélkezés és bizonyítás, törvényekkel megváltoztatni nem lehet. Ha tehát a régibb és újabb jogok vizsgálata arra az eredményre fog vezetni, hogy a bíróság a beismerés esetében ítéletet hozott, akkor elkerülhetlen következmény a beismerést a bizonyítás körébe eső jelenségnek tekinteni. A beismerés csak akkor nem bizonyítás, ha az a pert *önmagától* fejezi be, miként valószínűleg a klasszikus jog idejében a római *confessio in iure*. Ezekből az okokból, hogy a perbeli beismerés szerepét elbirálhassuk, vizsgálódásunk-

nak arra kell irányulnia, hogy a bíróság a különböző perjogok szerint beismerés esetében hozott-e ítéletet vagy sem?

Ezt megelőzőleg azonban még arra a különbségre is kell utalnom, a mely a pernek ítélet és pusztán beismerés útján való befejezése közt fennáll. Ha a bíróság ítéletet hoz, a pert egy hatósági kijelentés fejezi be, a mely kötelezően meghatározza a felek cselekvését, ellenben, ha a per a fél beismerése által fejeződik be, akkor a beismerésben rejlő *önítélet* az, a mely a pert berekeszti, a melynek kötelező erőt *közvetlenül* a törvény ad. Mindenesetre ez az utóbbi egy igen sajátos és tökéletlen perbejezési mód, s értelme némileg különösen az alperesnek a per kezdetén tett beismerése esetében lehet. Ha ugyanis az alperes kijelenti, hogy a kereseti tényállítások valók, sőt ha még hozzáteszi, hogy a felperesnek azokból vont jogi következtetése is igaz: akkor itt a bírónak ítélkező, a multa visszakövetkeztető tevékenysége a minimumra szorítkozik, úgy, hogy ennek következtében *teljesen* el is maradhat, s a bíró legfeljebb csak arra szorítkozik, hogy a félnek ezt az *önítéletét tudomásul* veszi. Hogy ez azonban valósággal mely jogokban és mennyiben fordult elő, nehéz megállapítani, mert a törvényhozások a maguk álláspontját nem fejezik ki elég határozottan.

Valamennyi közt legfontosabb, mert a beismerés kérdésében a mai felfogásnak alapja, a római jog, s így első sorban a lehetőségig ennek álláspontját kell megvilágítanom.

a) *Confessio in iure*.

A római jogforrások nem nyujtanak biztos tájékozást a perbeli beismerés felől. Azok a forráshelyek ugyanis, a melyek róla szólanak, a római perjognak azt a korszakát tartják szem előtt, midőn a peres eljárás két részre, *in iure* és *in iudicio* eljárásra osztva, két közeg, a praetor (illetve a magistratus) és a iudex előtt bonyolódott le. Ezek a források ennek a kettőosztott eljárásnak csak az első részére, az eljárásra *in iure* vannak figyelemmel és csak az abban tett beismerést, a *confessio in iure*-t tárgyalják. Ellenben a per másik szakában, az *in iudicio* eljárásban előforduló perbeli beismerésről — *confessio in iudicio* — csak elvétve tesznek említést. Így azután homály marad fenn arra nézve, hogy a rómaiak miben látták a kettő

közi különbséget? A bizonytalanságot még az is fokozza, hogy akkor, midőn a Corpus iuris készült, a peres eljárásnak két közeg közötti megoszlása, az ordo iudiciorum privatorum már rég letűnt volt, s az egész peres eljárás egy közeg előtt bonyolódott le. Ennek következtében elhibázott dolog volt a confessio in iure-t ama jogállapot szempontjából beilleszteni a törvénykönyvbe, midőn a peres eljárás még két közeg közt oszlott meg, mert így még kevésbé alkothatunk magunknak tiszta fogalmat arról, hogy miben állott a confessio in iure és miben a confessio in iudicio?

Az ordo iudiciorum-korabeli forrásokban többször előfordul az a tétel, hogy az, a ki in iure beismer, úgy tekintendő, mintha a bíróság elítélte volna.

Paulus. Sent. V. 5a. 2. Confessi debitores pro iudicatis habentur; ideoque ex die confessionis tempora solutioni praestituta computantur.

L. 1. D. 42. 2. Paulus ad edictum. Confessus pro iudicato est, qui quodammodo sua sententia damnatur.

L. 56. D. 42. 1. Ulpianus ad edictum. Post rem iudicatam, vel iure iurando decisam vel confessionem in iure factam nihil quaeritur post orationem divi Marci, quia in iure confessi pro iudicatis habentur.

L. un. C. 7. 59. De confessis. Confessos in iure pro iudicatis haberi placet... (Ez a constitutio Antoninus császár alatt 211-ben kelt, midőn tehát az ordo iudiciorum privatorum még fenállott. Ezt csak Diocletian törölte el 294-ben.)

Mindazonáltal az a tétel, a mely ezekben a forráshelyekben kifejezésre jut, hosszú ideig inkább csak kivétel volt, mint szabály. Ugyanis azzal, a ki ellen a bíró ítéletet hozott, csak az az in iure confessus volt egyenlő, a) a ki certumot, azaz certa pecuniat ismert be és b) a ki a rei vindicatioval fellépő felperesnek tulajdonjogát ismerte be.

Ha a beismerés egyébre irányult, az nem birt a iudicatum hatályával. A praetor tehát a beismerés daczára is kiadta a formulát, s az ügy az in iure eljárásból a bíró elé vagyis in iudicio került. Ezen csak M. Aurelius idejében, Demelius szerint az in iure és in iudicio eljárás egybeolvadásával¹ történt változás, a

¹ Die Confessio im Römischen Civilprocess 204.

mióta minden incertum beismerése egyenlő volt a iudicatummal. A praetor tehát nem adott ki formulát, s a beismert incertum nem került a bíró megítélése alá, hanem a praetor csak határidőt tűzött ki neki a teljesítésre, a melyet, ha a fél elmulasztott, a praetor az ügyet a bírónak adta ki megbecsülés végett.

Az ide vonatkozó, különben nagyon vitás forrás így szól:

L. 6. pr. §§. 1. 2. D. 42. 2. Ulpianus de omnibus tribunalibus. Certum confessus pro iudicato erit, incertum non erit. Si quis incertum confiteatur vel corpus sit confessus Stichum vel fundum dare se oportere, urgeri debet, ut certum confiteatur: item eum qui rem confessus est, ut certam quantitatem fateatur. Sed et si fundum vindicem meum esse, tuque confessus sis, perinde habeberis, atque si domini mei fundum pronuntiatum esset, et si alia quacunque actione civili vel honoraria vel interdicto exhibitorio vel restitutorio vel prohibitorio dum quis convenitur, confiteatur, dici potest in his omnibus subsequi praetorem voluntatem orationis divi Marci debere, et omne omnino, quod quis confessus est, pro iudicato habere, dabitur igitur ex his actionibus, ex quibus datur dies ad restituendam rem, confesso tempus ad restitutionem et si non restituatur, lis aestimabitur.

Ha már most azt kérdezzük, hogy mi jellemezte ezt a beismerést, a források alapján csak a következő irányokban adhatunk biztos választ: a) a confessio in iure mindig a magistratus (és nem a iudex) előtt tett beismerés; b) mindig az alperes beismerése és c) a keresetnek teljes beismerése, úgy mint ezt fentebb részleteztem, anélkül azonban, hogy ennek valamely különös formája lett volna. Most néhány szóval még e legutóbbit kell megvilágítanom. A perjogban élesen szokás megkülönböztetni a ténybeismerést a jogbeismeréstől, mint ezt alább bővebben meg fogom világítani,¹ s különösen a római confessio in iure szokás jogbeismerésnek vagyis egyenesen és közvetlenül a felperési jogositványra irányuló beismerésnek mondani. Nem szenved kétséget, hogy sok esetben a confessio in iure ilyen közvetlenül a jogi következtetésre irányuló beismerés volt, de a forrásokból nem tudom egészen biztosan megállapítani, hogy a rómaiak a beismerésnek csak emez alakjához fűzték volna a confessio in iure következményeit és még kevésbé vehető ki az, hogy a római jogászok előtt a tény és jogbeismerés közti megkülönböztetés oly öntudatos lett volna, mint ma.

¹ L. 20. §-t.

Ezek után nézzük a legfontosabb kérdést, a confessio in iure hatását. Vajon egészen bizonyos-e az, hogy a praetor a confessio in iure esetében egészen tétlen maradt, vagy pedig hozott-e annak alapján érdemleges határozatot? Vagy még világosabban, vajjon abban az esetben, midőn az alperes az in iure eljárásban a praetor előtt beismert, ez már önmagában megszüntette az eljárást, vagy pedig a praetor hozott-e még az ügy érdemében határozatot? A fentebb idézett források ugyan úgy szólnak a praetor előtti beismerésről, mint az ítélettel egyenlő perbeli cselekvényről, a miből az következne, hogy a praetor a beismerés alapján nem is határozott érdemlegesen, hanem a beismerés ép oly közvetlenül szüntette meg a pert, a hogyan ezt ma a peregyezés teszi. Vannak azonban némi támpontok az ellenkezőre is. Így Gaius (J. II. 24.)¹ az in iure cessióról szólva, kiemeli, hogy ha az alperes a felperes vindicációjával szemben nem élt contravindicációval a magistratus a vindicált dolgot a felperes javára egy kijelentéssel, melyre Gaius az «ad-dicit» kifejezést használja, engedte át. A mi az in iure cessio esetében állott, az bizonyára állott akkor is, midőn a per nem szinlegesen indított meg egy dologjog iránt. Ekkor tehát a beismerés nem volt közvetlenül az eljárást befejező cselekvény, hanem azt követte az ügy érdemében még egy bírósági határozat, a melyet ha nem is neveztek ítéletnek, ennél tényleg még sem volt egyéb. De van még egy pozitívabb támpont is. Paulus nyanyis a Receptae Sententiae fentebb idézett helyén azt mondja, hogy a confessusnak a confessio napjától számítva teljesítési határidő tűzetett ki. Természetesen a praetor volt az, a ki kitűzte. Képzeltető, hogy a rómaiak a beismerést mint önálló rendelkezést fogták fel, a melyhez közvetlen következmény gyanánt fűződött a teljesítési határidő kitűzése. De valószínűséggel bir az is, hogy nem közvetlenül maga a beismerés birt az ítélet hatályával, hanem a teljesítési határidőt kitűző rendelkezés volt az, a melyben a praetor a jogosítvány fennállását valónak mondotta ki. Szinte önmagától kínálkozott, hogy akkor, midőn a praetor a teljesítési határidőt kitűzte, miután hatósági döntés még nem történt, azt is kijelentse, hogy ezt azért teszi, mivel a beismerés folytán a jogosítványt fennálló-

¹ V. ö. még J. I. 134. §. Ulp. frag. XIX. 9. 11.

nak látja. Szóval, hogy a praecipuum de solvendo volt az, a mely egyúttal ítélet jellegével birt. És egyes írók kifejezetten is elismerik, hogy a bírói határozat a perbeli beismerés alapján nem mindig volt kizárva. Így nevezetesen BETHMANN-HOLLWEG¹ is mondja, hogy «egy dolog vagy jog vindicációjá esetében, családi hatalom vagy szabadság iránti eljárásban, ha az ellenfél beismert, a praetor addictióval határozott; ez azonban nem volt ítélet, mert nem volt vita, a melyet eldönteni kellett volna. Ez a határozat nem volt egyéb, mint az állam nevében kimondott elismerés, mint biztosítása az ő védelmének vagy pedig a praetor által adott felhatalmazás a védelme alá helyezett dolgot megragadni és elvinni, az elismert szabadságot élvezni, röviden a beismert jogot gyakorolni.» Amde ez nem egyéb, mint a mai ítélet, a mire különben még vissza fogok térni.

Igen fontos a confessio in iure szerepének átértésére, vajjon beismerés esetében az eljárás közvetlenül a beismeréssel vagy pedig azt követő határozattal nyert-e befejezést? Mert az előbbi esetben a confessio in iure kétségen kívül nem volt bizonyítás, hanem az oly rendelkezés volt, a mely a további peres eljárást egészen kizárta, míg az utóbbi esetben tagadhatatlanul az érdemleges határozat alapjául szolgált, nézetem szerint bizonyító tény volt. A források nem nyújtanak egyébre támpontot, mint arra, hogy a confessio in iure csak azokban az esetekben követte az érdemleges perbeli határozás, a melyeket fentebb felsoroltam, de a dolog természete a mellett szól, hogy a praetor a confessio in iure egyéb eseteiben is az érdemben határozott, mert kissé nehéz elképzelni, hogy ekkor a peres eljárás esonkán fejeződött volna be, a nélkül, hogy a praetor valamely érdemleges kijelentést tett volna. Hogy a források erre nagy súlyt nem fektetnek, s a confessio in iure mellett nem is említik, annak oka az lehet, hogy a beismerés alapján ítélni igen könnyű s mintegy magától értetődő logikai művelet volt, s azért nem is erre, hanem csak az előbbire vannak tekintettel. Ez azonban csak feltevés, inkább csak sejtetem, a nélkül, hogy biztos források hiányában tény gyanánt állítanám. A mi ezt a feltevést a már előadottakon felül megerősíti, ez még az, hogy a bíró az in iudicio eljárásban a confessio in iudicio

¹ Der Civilprocess des gemeinen Rechts I. 117.

esetében, a mely nem irányult mulhatlanul pusztán tényekre, hanem irányulhatott a jogra is, mint ezt mindenki elismeri, bár a források nem szólnak róla, mégis hozott ítéletet. A mint tehát a beismerés nem zárta ki az ítéletet itt, hasonlóképen nem volt a dolog természetéből folyó ok annak kizárására az in iure eljárásban.

És ez a nehézség még fokozódik, ha az in iure és in iudicio eljárás egybeolvasztása utáni időszakot vizsgáljuk. A források ugyanis még ekkor is beszélnek confessio in iuréről, s így még nehezebb megállapítani, hogy annak, miután az eljárás már egy kézben olvadt össze, mi volt a hatása? SAVIGNY szerint most a confessio in iure-t mindig *ítélet* követte. Nézete szerint az ordo iudiciorum megszűntével minden confessio in iudicio a régi confessio in iure erejével bírt. Mint tulajdonképeni pótléka az ítéletnek azonban még sem szerepelhetett (t. i. a conf. in iud.), hanem csak alapul szolgált a *birói ítéletnek*, a mely az előbbi tartalmához kötve volt.¹ Általában a bíró a római perjog eme fejlődési szakában minden beismerés esetében *ítéletet* hozott.² BETHMANN-HOLLWEGnek más a felfogása. Szerinte, a mint a confessio in iure a formularis eljárás idejében a jogvitát kizárta, hasonlóképen később meg volt szüntetve és lehetetlenné téve a litioscontestatio (tehát így a per is), ha az alperes a felperes *jogosítványát beismerte*.³ A jogosítvány beismerése a pert akkor is megszüntette, ha az alperes azt a litis contestatio után ismerte be.⁴ A bíróság ezekben az esetekben a Justinianusi jogban *sem hozott ítéletet*, hanem a végrehajtás *közvetlenül* a beismerés alapján vezetett.⁵ Ugyanezt a nézetet vallja DEMELIUS⁶ is.

Emez írók nézete mellett különösen az szól, hogy a confessio in iure-nak ítélet erejével bíró hatása a Justinianusi codificatióba is fel van véve. Ellene szól azonban, hogy a mint igen kevés logikai alappal bírt az, hogy az ordo iud. priv. idejében a confessio in iure a pert önmagában minden érdemle-

¹ System des heutigen Römischen Rechts VII. 15.

² U. o. 44. V. ö. még 7. a) j.

³ III. 254.

⁴ III. 258.

⁵ III. 312.

⁶ 207.

ges határozat nélkül befejezte volna, úgy még kevesebb alapja volt ennek abban a korban, midőn az egész per ugyanazon közeg előtt folyt le.

Bizonyosat azonban források hiányában nem lehet mondani, bármily fontos is volna tudni a postclassicus római per szerkezetének megítélésére, hogy a beismerés mennyiben zárja ki az ítéletet.

Tegyük fel azonban, hogy a confessio in iure, úgy mint BETHMANN-HOLLWEG és DEMELIUS tanítják, közvetlenül, minden azt követő hatósági határozat nélkül fejezte be az eljárást: akkor legtermészetesebb elfogadni azt, a mire a fentebb idézett forrásokból leginkább lehet következtetni, hogy a c. in iure úgy *hatott, mint az ítélet*. Szóval a beismerés az ítélet surrogatuma volt a szó teljes; igazi értelmében, vagyis bírt annak összes hatásaival. És csodálatos, hogy ezt a következményt az írók nem vonják le. Így egyfelől SAVIGNY, a kitől az ítélet-surrogatum elnevezés ered, mégis azt állítja, hogy a beismerést ítélet követi. Ha ez áll, a mi nekem is leghelyesebbnek látszik, akkor a beismerés nem surrogatuma az ítéletnek. Másfelől BETHMANN-HOLLWEG és DEMELIUS szerint a beismerés az eljárásnak közvetlen befejezője ugyan, de azért az *mégsem* bír a jogerős ítélet hatályával. Az előbbi ezt így részletezi: «A mennyiben a beismerés a pert megszünteti, annyiban a vizsgálat és döntés fölöslegessé vált; így nem marad egyéb hátra, minthogy az állam végrehajtás útján segítse a felperest jogához, ha az alperes önként nem teljesít. Ez az értelme annak a jogszabálynak, hogy az alperes, a ki beismer, egyenlőnek tartandó azzal, a kit a bíró elmarasztalt. De értsük meg jól! A confessus nem iudicatus, hanem csak úgy bánnak el vele; itt azonban felmerül a kérdés, hogy mely vonatkozásokban? A beismerőn nem esik jogtalanság, ha őt arra kényszerítik, hogy szavát tettekkkel bizonyítsa: ebben a tekintetben mind a két eset egyenlő. De mégis két különböző dolog, vajjon a bíró a felvett bizonyítás alapján a jogvitát az állam nevében eldönti, tehát új jogot teremt (!), vagy pedig az alperes az első felbuzdulásban, nem azért, hogy a felperesnek az általa vitatott jogot megadja, mert akkor ez utóbbi azt visszavonhatlanul megszerezte volna, hanem abban a meggyőződésben, hogy fennáll, azt fennállónak jelenti ki. Magában véve tehát itt nincs kizárva, visszamenni az igazi

jogra, miként a fentebbi esetben.¹ Ehhez azonban hozzáfűzi, hogy a rómaiak a beismeréssel különböző időben különbözőképen bántak el. Volt ugyanis idő, midőn azt visszavonhatatlannak tekintették s midőn visszavonhatóságát elismerték.

Ezt az érvelést még DEMELIUS sem fogadja el, a ki különben vele egyenlő állásponton van. DEMELIUS szerint ugyan a beismerés közvetlenül befejezi az eljárást, de nem idéz elő res iudicátát. Nem azért lehet visszamenni az igazi jogra, mert a beismerés visszavonható, hanem azért, mert a beismerés *nem szül jogerőt*.² Ezt még akkor sem idézte elő, midőn a legis actiók idejében a confessio in iure additióval végződött. Mert a jogvédelem olyatén biztosítása, mint a minő az additióban megnyilatkozott, semmikép sem azonos a res iudicata megállapító erejével bíró cselekvénnyel.³ «A confessio in iure-nak az az alapgondolata, hogy annak következtében beáll a jog a végrehajtásra a jogviszonynak ítéletszerű megállapítása nélkül. Ez sem a modern jogokban, sem a közönséges német jogban nincs így. Itt az a felfogás az uralkodó, hogy végrehajtás bekövetkeztetik ugyan jogvita nélkül, de nem a nélkül, hogy a kereset útján érvényesített jogviszony véglegesen jogvitán kívül ne helyeztessék és meg ne állapíttassék.»⁴

Emez írók felfogásának azonban a forrásokban nincs semmi alapja. A confessus pro iudicato tétele egészen általános. Tehát ha igaz az, hogy a confessio in iure pótolja az ítéletet, akkor az vele minden tekintetben egyenlő hatályú, s nem csupán a végrehajtás szempontjából. A forrásokban nincs egy hely sem, a melyből kitűnnék, hogy a rómaiak a iudicatum hatásai közül csupán a végrehajthatóságot akarták a confessio in iurehoz fűzni. A mint nem volt elvi akadálya annak, hogy a confessio in iure egészen formátlanul a litis contestatio előtt előidézzé a végrehajthatóságot, épúgy ki lehetett mondani, hogy előidézzé szintén egészen formátlanul a jogerő egyéb hatásait. Következtes álláspont vagy az, hogy a conf. in iure teljesen úgy hat, mint a jogerős ítélet, vagy pedig egyáltalában nem hat így,

¹ III. 541.

² 215.

³ 94.

⁴ 232.

hanem szükségessé teszi még az ítéletet, a mint ezt az ordo iud. priv. megszűnése utáni korban nagyon valószínűnek tartom.

Ha a mondottakat röviden összefoglaljuk, látjuk, hogy a források tekintetében kétségtelenül csak egy *negatív* eredmény állapítható meg, s ez az, hogy azok nem tájékoztatnak biztosan a perbeli beismerés felől. Sem arra nézve nem nyújtanak támpontot, hogy a beismerés mennyiben tette nélkülözhetővé az ítéletet, sem arra nézve, hogy a mennyiben mégis így volt, mily határok közt birt annak hatásaival. Ebből az okból elhibázott dolog azokból a későbbi perjogok beismerésére nagyobb jelentőségű következtetéseket levonni, mint ezt általában tenni szokták.

b) *Confessio in iudicio.*

A confessio in iudicio a forrásokban nincs érdemleges nyilatkozat. Csak PAULUS tesz róla említést Receptae Sententiae című munkájában és csupán annyit, hogy nemcsak szóval, de írásban is és bármely más módon tehető.¹ De a római per szerkezetéből bizonyos, hogy az ordo iudiciorum idejében a iudexnek beismerés esetében mindig kellett ítéletet hoznia, még akkor is, ha az ügynevezett *jogbeismerésre vonatkozott*. Ez, DEMELIUS álláspontjára helyezkedve, az egybeolvadás után megváltozott volna, mert az alperesnek ügynevezett jogbeismerése, ha a per bármely szakában történt, az ítéletet mindig nélkülözhetővé tette.² Nem tűnik ki a forrásokból, hogy ez a változás bekövetkezett volna.

c) *Beismerés interrogatio in iure folytán.*

Nem fejezhetem be a római jog perbeli beismerésére vonatkozó fejtegetéseimet a nélkül, hogy az *interrogatio in iure folytán tett beismerést* is ne érintsem. Ez is a római perjognak egy igen homályos része. Ma azt az elvet követjük, hogy az, a ki pert akar indítani, hozza magával a perindítás minden feltételét s ne várja, hogy őt az ellenfél azok tekintetében tájékoztassa. Ez egy igen természetes szabály, a melyet a római jog még sem követett kivétel nélkül, hanem megengedte,

¹ Va: 3. §.

² 358. l.

hogy az a fél, a ki egy másik fél ellen pert akar indítani, ezt az utóbbit a hatóság elé idézze, hogy ott a hozzáintézett kérdésekre válaszolva, az előbbit a perindítás feltételei iránt tájékoztassa. Ez volt az *interrogatio in iure*. A reá vonatkozó elvek a Digestákba is fel vannak véve (XI. 1. de interrogationibus in iure faciendis et de interrogatoriis actionibus), de CALLISTRATUS ugyanitt már úgy beszél róla, mint elavult intézményről:

quia nemo cogitur ante iudicium de suo iure aliquid respondere, ideoque minus frequentantur et in desuetudinem abierunt L. 1. §. 1. h. t.

Úgy látszik, a rómaiak maguk is nagyon érezték a kivétel természetellenességét. De e forráshely daczára is nagyon vitás, vajjon ez az intézmény, tekintettel arra, hogy a reá vonatkozó szabályok a Digestákba felvették, még Justinianus idejében is nem volt-e élő jog? DEMELIUS, a ki eddig legtöbbet tett az intézmény megvilágítása körül, annak mondja.¹

Főesetei: 1. az örökhagyó hitelezője követelhetette, hogy az örökös nyilatkozzék, vajjon ő örökös-e vagy pedig minő hányadban az;² 2. a noxalis actionál a potestast gyakorlónak (az atyának vagy a rabszolga tulajdonosának) nyilatkoznia kellett, vajjon őt a potestas megilleti-e;³ 3. peculiumból eredő keresetknél, vajjon az illető hatalom alatt állónak peculiuma van-e;⁴ 4. az actio de pauperie-nél, vajjon az illető a kárt okozó állatnak tulajdonosa-e;⁵ 5. a damni infecti cautionál, vajjon az illető veszélyvel fenyegető épületnek tulajdonosa-e?⁶ 6. de lehetséges volt egyéb esetekben is, a hol azt a méltányosság így kívánta.⁷

Az egész eljárásnak célja a források szerint nem volt egyéb, mint a bizonyítást megtakarítani:

Edictum de interrogationibus praetor ideo proposuit, quia sciebat difficile esse ei qui heredem bonorumve possessorem convenit, probare aliquem esse heredem, bonorumve possessorem. L. 2. D. h. t.

Ebből az okból törekedtek a felet interrogatio útján beismerésre bírni. Ha a feltett kérdésekre nem felelt vagy tagadott,

¹ 345.

² L. 2. D. h. t.

³ L. 16. D. h. t.

⁴ L. 9. §. 8. D. h. t.

⁵ L. 7. D. h. t.

⁶ L. 10. D. h. t.

⁷ L. 21. D. h. t.

a másik fél által előterjesztett adatok alapján adott a praetor keresetet, kivéve, ha az interrogatus menthető okból, pl. menthető tévedésből tagadott. Így:

Qui iusto errore ductus negaverit, se heredem, venia dignus est. L. 11. §. 10. D. h. t.

És még inkább:

... sin autem filius, qui se abstinuit (paterna hereditate) interrogatus tacuerit, succurrendum est ei: quia hunc qui abstinuit praetor non habet heredis loco L. 12. pr. D. h. t.

Az interrogatio in iure kétségkívül *praeiudicialis* eljárás, annak a jogviszonynak tisztázása és illetve bizonyításának mellőzése iránti eljárás, a mely jogviszony feltétele a perben elbírálandó jogviszonynak. *Itéletre* soha sem vezetett, hanem *közvetlenül* a beismerés, tagadás vagy hallgatás volt alapja a kiadandó formulának (interrogatoria actio). Nézetem szerint azonban nem volt peres eljárás, mert azt, hogy a bíróság ítéljen, *elvéleg is kizárta*. A per fogalmához nem szükséges ugyan, hogy a bíróság az eljárást itélettel fejezze be, de az multhatlanul szükséges, hogy ez a priori ne legyen kizárva. Az eljárásnak illetlen megítélése fontos az annak folyamán tett beismerés megítélésére is. E szerint az interrogatio in iure folyamán tett confessio nem a perben, hanem *perenkívüli eljárás* folyamán tett beismerés. Ezzel azonban még nincs megoldva jogi természet: vajjon a fél általa *bizonyított* vagy pedig *rendelkezett-e*? A források kétségkívül az utóbbi felfogás felé hajolnak s az ezen eljárásban tett confessióról, mint *obligatióról* beszélnek.¹ És ezt a felfogást támogatják DEMELIUS vizsgálódásai is. Szerinte attól, a kit megkérdeznek az iránt, vajjon örökös-e, nem azt kérdezik, vajjon az öröklés *ténye* stb. megtörtént-e, hanem vajjon hajlandó lenne-e hagyaték elleni kereseteket *perbeli kötelezettséggel* mint successor defuncti átvenni?² És én magam sem látok benne bizonyító jelleget, mert a bíróság annak alapján *nem ítél*, vagyis nem következtetett a multra. Ebből az okból nagyon hibás az itt tett beismerésnek jellegét átvinni a perben tett ama beismerésre, a melynek alapján a bíróság ítél.

¹ L. a forráshelyet alább, V. ö. még L. 13. pr. D. h. t.

² 259. l. Továbbá 304., 318.

[Magyar G.: A perbeli beismerés.]

3. §. Közép- és újkori jogok.

A római jog befolyása következtében a középkori perjogi elmélet nyílt ellentétbe került a gyakorlattal. Míg ugyanis egyfelől folyton hirdetik, a *confessus in iure pro iudicato habetur* tételét, másfelől mégis a beismerés esetében a bíróságok mindig hoztak ítéletet.

a) Egyházjog.

Az egyházjogi források, mert első sorban ezek jöhetnek itt szóba, a beismerésnek a bizonyítást és ítéletet pótló hatályáról semmiféle rendelkezést sem tartalmaznak.

A *decretales* második könyvének a beismerésről szóló 18. czime mindössze három rövid fejezetet tartalmaz (C. 1—3. X. 2. 18.), de ezekben sincsenek oly rendelkezések, amelyek a beismerés lényeges pontjait megvilágítanák. Ha lehetne némi elvi jelentőséget tulajdonítani az anyag elrendezésének, akkor abból, hogy közvetlenül a beismerésről szóló czim utáni XIX. czim a bizonyításról rendelkezik, azt lehetne következtetni, hogy a beismerést a bizonyítás körén kívül eső anyagnak tekintették. Így különben egyes írók is, mint *TANCREDUS* és *DURANTIS* a a beismerést a bizonyítástól elkülönítve, s ezt megelőzőleg tárgyalják.

Van azonban támpont az ellenkező feltevésre is. A *liber VI.* a 9. czimben két rövid fejezetben intézkedvén a beismerésről, az 1. *cap.*-ban ezt rendeli:

Statuimus, ut positiones negativas, (quae probari non possunt, nisi per confessionem adversarii) iudices admittere possint, si aequitate suadente, viderint expedire c. 1. in VI. o 2. 9.

A forráshely tehát elismeri a negatívák bizonyítását beismerés útján.¹

Valamennyi közt legjobban megvilágítja a beismerés szerepét, a peralapításról — *litis contestatio* — való felfogás.

A középkori olasz jogokban, s magában az egyházi perjogban is, a per keletkezéséhez multhatatlanul szükséges volt,

¹ L. a negatívák bizonyítását 15. §-ban. a).

hogy az alperes a felperes keresetére külön erre a célra kitűzött határnapon nyilatkozzék. Ez volt a *litis contestatio*, a melyet mint kifejezett önálló formai cselekvényt annyira megkivántak, hogy a felsőbb bíróság az eljárást megsemmisítette, ha az e nélkül bonyolított le. Már most, ha az alperes a *litis cont.* előtt beismer, vagyis azt, a mit a felperes keresetében állított, a *litis contestatio*-ra kitűzött határnap előtt mindenben valóban jelentette ki, akkor természetesen eme jogok szerint *per nem* jött létre, s így a bíróság nem is hozhatott ítéletet. Másképen állott a dolog, ha a beismerés a *litis contestatio után*, vagy mint mondani szokták, *in iure történt*, mert ekkor már volt *per*, s azért a bíróságnak kellett ítéletet hoznia. Már *PILLIUS*¹ is írja, hogy ha az alperes a *litis contestatio után* ismer be, a bírónak mégis kell itélnie. Hasonló értelemben nyilatkozik *GRATIA*² is, a ki kiemeli, hogy ha a fél *in iure* (vagyis *litis contestatio után*) ismer be, a bíróság ne hallgasson ki tanukat, hanem hozza meg az ítéletet, mivel hogy a beismerés felmenti a feleket, a bizonyítás terhe alól, könnyebb lévén beismereni, mint tanukat állítani. Még világosabban domborodik ki ez a felfogás *DURANTIS*-nál,³ a ki szerint, ha az alperes a *libellus* átvétele és a *litis contestatio* megtörténte után ismer be, a bíróságnak kötelessége ítéletet hozni, mert ekkor az ítékezésnek már van bizonyos alapja. Ellenben az ellen, a ki *certumot* ismer be a *litis contestatio* előtt, nincs ítélet, az a teljesítésre csak határidőt kap, a mely a beismeréstől számíttatik.

És még abban az esetben is, midőn az alperes épen a *litis contestatio*-ra kitűzött határnapon ismert be, a bíróság hozott ítéletet, mint ezt *BALDUS* világosan ki is emeli.⁴

Ez a felfogás egyszerű folyománya a középkori felfogásnak a *per* fogalmáról. Az egyházjogi forrásokban és a középkori perjogi irodalomban, mint ezt alább tüzetesen kifejtem⁵ a vitatást az alperes részéről nem tartják a *per* fogalmához tartozó-

¹ *Summa de ordine iudiciorum* 2. rész 11. §.

² *De iudiciario ordine* 2. rész 3. cz. 1. §.

³ *Speculum iudiciarium* II. könyv 1. §.

⁴ *DURANTIS* *Speculum*-jához írt magyarázatában II. 2.

⁵ L. a 10. §-t. b).

nak. A *litis contestatio* az alperes beismeréséből is állhatott, s így semmiféle, a *per* fogalmából eredő ok nem gátolta, hogy a bíróság az alperes perbeocsátkozó beismerése alapján ítéletet hozzon.

E mellett a középkori írók a római perjogi fogalmakat teljesen összezavarták. Mint érintettem, in *iure* eljárásnak a *litis contestatio* utáni eljárást nevezik, s habár ebben a bírónak beismerés esetében is kellett ítéletet hoznia, mégis a római *confessus pro iudicato habetur* tételt általános érvényűnek hirdették, s még a szentírásból vett ezzel a mondással: *ex ore tuo te iudico, serve nequam*, igazolták. S így nincs mit csodálkoznunk, hogy ebben a fogalomzavarban maguk a középkori írók is kifakadnak, hogy a római jognak fentebb idézett tétele csupa rejtély, s alkalmat ad különféle felfogásokra, s ellentétes értelmezésekre.

Nevezetes változást idézett elő a per jog történetében általában, s így többi között a beismerés tanában is V. Clemens pápa constitutiója (1305.): *De verborum significatione*. Ebben egyebek közt a *per* megrövidítése céljából el lett rendelve, hogy a bíró, bizonyos gyorsabb elintézését igénylő ügyekben ne kívánjon *litis contestatiót*.¹ Ez természetesen nem azt jelentette, hogy a bíróság ne kívánja az alperes érdemleges válaszát a keresetre, hanem csak azt, hogy az a formászerű és külön határnapon teendő nyilatkozat ne legyen ezentúl szükséges a *per* keletkezéséhez. Ezentúl tehát még szabadabban érvényesülhetett az a gyakorlat, hogy a bíróság a beismerés esetében általában ítélettel fejezi be a *per*t.

b) Német közönséges jog és a régi osztrák *pr*.

S ez a gyakorlat később sem változott, habár a *per* fogalmáról való korábbi felfogást elejtették. Idővel ugyanis a római jognak behatóbb tanulmányozása folytán az a tan vált uralkodóvá, hogy a *per* fogalmához, s a *litis contestatio*hoz szükséges, hogy az alperes vitasson. Az alperes beismerése esetében nincs *per*, az ő beismerése nem *litis contestatio*. De a bíróság mégis ekkor is hozott ítéletet.

¹ C. ult. (2.) CLEMENT. *De verborum significatione* V. 11.

Az írók, a kik a német közönséges perjogot tárgyalják, egyhangulag kiemelik, hogy a bíróság akkor is hoz ítéletet, ha az alperes a felperes keresetét beismeri. Így pl. DANZ,¹ a ki a XVIII. század második felében egyike volt a legkiválóbb processualistáknak, a peralapítást még mindig *Kriegsbefestigung*-nak nevezi, de hozzáteszi, hogy a forma, a melyben, és a cselekvény, a mely által történik, esetleges és függ a bírósági szervezettől, valamint a peres eljárástól. Ilyen értelemben még az sem jön számba, hogy az alperes a keresettel szemben nem védekezik, mert ha az alperes a keresetét beismeri, s a bíróság ennek alapján azonnal *ítéletet* hoz, mégsem lehet tagadni, hogy az alperes általában a keresetre mégis válaszolt, s az ítélet csak eme perbeocsátkozás alapján érvényes(!). Ez a különben helyes megokolás nyilvánvaló ellenmondásban áll a szerző elvi felfogásával. Ennek az ellenmondásnak elkerülésére állították fel azt a tant, a mely még ma is az uralkodó, hogy ha az alperes a keresetét beismeri, a bíróság csak *formálisan* hoz ítéletet. Különösen WETZELL² tanítja, hogy a gyakorlatban a kereset beismerését ítélet követi ugyan, de az csak *declaratorius* és nem *decisiv*. Ez azonban téves, mint ez alább bővebben ki lesz fejtve.

Ez a gyakorlat kifejezésre jut az 1781. évi osztrák perrendben is. E szerint az alperesnek mindenekelőtt *válaszolnia* kell mindazokra a körülményekre, a melyeket a felperes keresetében előadott, még pedig minden kételyt kizáróan, s abban a sorrendben, a melyben a felperes azokat előadta; ennél fogva egy általános tagadó záradékot felhozni tilos s egészen hatálytalan (5. §). Ez visszahatás a korábbi gyakorlat ellen, a mely szerint a perbeocsátkozás általános tagadásból állott. Az alperesnek tehát részletesen kell válaszolnia. De vajjon ez a részletező válasz tagadás legyen-e, arról nincs említés. Később pedig ez a *pr*. a bizonyításról szóló rendelkezések közt első helyen tárgyalja a *beismerést*, kijelentvén, hogy ha maga a fél egy körülményt az ellenfél által felhozott tényből a bíróság előtt beismer, akkor ez a körülmény ebben a *per*ben teljesen *babizonyított*nak tekintendő (107. §). Ez az egész, a mi a szóban levő kérdésre magában a tör-

¹ Grundsätze des ordentlichen Processes. Az V. kiadást rendezte GÖNNER 1821-ben. 236.

² System des ordentlichen Civilprocesses 116.

vényben foglaltatik. A pr-t még a következő rendelkezések egészítik ki. Az 1792. évi udv. rendelet, a mely szerint, minthogy végrehajtás csak ítélet vagy bírósági szerződés alapján lehetséges, a kereset *ítélet*-tel vagy bírósági szerződéssel intézendő el, ha az alperes a tartozást beismeri. Az 1845. évi osztrák somm. elj. 23. §-a pedig világosan rendeli, hogy ha az alperes a felperes követelését egész összege szerint beismeri, a bíróság hozzon marasztaló ítéletet. Minden egyéb csak önkényes belemagyarázás a nélkül, hogy magában a pr-ban vagy a későbbi forrásokban a legcsekélyebb alapja volna. Így nevezetesen az, mint ezt UNGER-nél¹ olvashatjuk, hogy a régi osztrák perjogban is kimutatható volna a jog és ténybeismerés közötti különbség, s hogy az előbbi esetben az ítélet csak formai, nem más, mint *præceptum de solvendo*, míg az utóbbi esetben meritorius.

c) *Törvénykezési rendtartás. 1868 : 54. t.-cz.*

A régi osztrák perjog álláspontja a beismerés kérdéseben a mi jogunk szempontjából is nagyfontosságú, mert jelenlegi *törvénykezési rendtartásunk* (1868 : LIV.), a mely, ideértve az ideiglenes törvénykezési rt-t, az osztrák perjog behatása alatt készült, a beismerést határozottan bizonyításnak tekinti (158—164. §.), a melynek alapján a bíróság épúgy hoz ítéletet, mintha a per egyéb bizonyítás útján bonyolódott volna le.

d) *A régi porosz perrend és a régi váltó eljárásunk.*

Míg a régi osztrák pr. a beismerést kifejezetten bizonyításnak tekinti, addig az egy évtizeddel később (1793) megalkotott *általános porosz perrend* már különböztet. Ha az alperes a felperes követelését *egészen beismeri*, akkor eme nyilatkozatáról jegyzőkönyvet kell felvenni, a mely a tanácsnak bemutatandó. Ez a beismerés alapján *«resolutió»*-hoz, a melyben pontosan meghatározza, hogy az alperes a kereset s ennek beismerése alapján mit köteles a felperesnek teljesíteni, vagy fizetni, vagy hogy a felperes mire van jogositva. Ez a *resolutio*, ha az alperes

¹ System des österreichischen allgemeinen Privatrechts II, 520. 7. jegyz. és 522. 8. jegyz.

elvállalt kötelezettségének eleget nem tesz, épúgy végrehajtható, mint az ítélet. (VIII. cz. 14—16. §. és XXIV. cz. 4. §.) Tovább azonban a X. cz. második fejezete a «beismerés útján való bizonyításról» rendelkezik. Itt a 82. § kimondja, ha egy tény a keresetben vagy arra adott válaszban beismertetik, akkor *arra nézve nem szükséges bizonyítás felvétele*, miután ez, mint ez a fejezet feliratával kiegészítve önként értendő, be van bizonyítva. A bíróság az ilyen beismerés alapján *ítélettel* határoz.

Érdekes, hogy ennek a felfogásnak nyomaival a mi jogunkban is találkozunk. A régi váltóeljárás szerint, «ha a panaszlott az idézési határidőre megjelen, s a felperes állításait, a melyekre ez keresetét építi, akár egyenesen, akár hallgatva *elismeri*, s vagy semmi, vagy törvényes erő nélküli kifogásokat tesz»: a bíróság *végzés* által határoz (1840 : XV. 118. §.). Ha «a felek állításai vagy kifogásai oklevelek, tanuk, müértők vagy eskületelek általi bizonyítást szükségessé tesznek, s a határozás (Erkenntnis) a kereset érdemében hozandó»: a bíróság *ítélet* által határoz (120. §.). Egy korábbi helyen azonban (96. §) a törvény a beismerésről mint bizonyításról szól.

e) *Francia és angol jog.*

A francia polg. tvkv. a beismerésről a bizonyítás körében rendelkezik, s kijelenti, hogy az teljes bizonyítékot képez a beismerővel szemben (1356.).

Az angol jogban pedig a beismerést (admission) mindig ítélet követi. Beismerés esetében a félnek jogában áll az eljárás bármely szakában kérni a bíróságtól, hogy a beismerés értelmében ítéljen a nélkül, hogy a per többi részeinek elintézését, a melyeket a beismerés nem érint, bevéteni kellene; a bíróság pedig ezen kérelem alapján belátása szerint hozza meg az ítéletet. (Order XXXII. rule 6.).¹

¹ SNOW-BURNEY-STRINGER-féle perjogi gyűjtemény és kommentár : The annual Practice of the supreme Court. London (1906) I. 407.

1) Régi magyar jog.

Befejezésül még egypár szót régibb jogunk álláspontjáról. **HAJNIK** a beismerésről egy ízben megemlékszik ugyan,¹ de arról semmi említést sem tesz, hogy beismerés esetében minő volt az eljárás. Bizonyára azért nem szól erről, mert a forrásokban erre támpontot nem talált.

Ekként mellőzve minden további tapogatást a sötétben, mint kétségtelen tényeket a következőket emelem ki. **MIG VERBŐCZY**, a ki perjogunkat abban a fejlődési szakában mutatja be, midőn az az egyházi befolyástól még meglehetősen ment volt, a beismerésről egyáltalában nem is szól: addig **KIRONICH**,² a ki perjogunkat egy századdal később írja le, midőn azt már erősen áthatotta az egyházi perjog szelleme, már beszél *litis contestatio*ról és beismerésről. Szerinte a *litis contestatio* nemcsak «directe negative» vagy «directe affirmatiue» történhetik, hanem «qualificative» is, midőn az alperes részben tagad, részben pedig beismer. Minthogy azonban ez is csak tagadás, végeredményben a *litis cont. affirmativ* vagy *negativ*, a mely egyik vagy másik alakban a per érvényi kelléke, nélküle az ítélet *semis*. *Affirmativ litis cont. esetében tehát, a mely nem egyéb, mint beismerés, a bíróság szintén hoz ítéletet.* **KIRONICH** ez a tanítása, a mely csak visszhangja az egyházi és a német perjogi irodalomban hirdetett tannak, különös figyelmet azért érdemel, mivel az ő munkája erős befolyást gyakorolt későbbi perjogi fejlődésünkre. **FRANK** idejében is, tehát régi perjogunk legvégső fejlődési szakában, a bíróság beismerés, névszerint az alperes beismerése esetében, mindig *ítéletet* hozott. **FRANK** szerint az ilyen ítélet «örökre dönthetetlen» volt.³ Ezek szerint a Trt. midőn kifejezetten is a perbeli beismerést a «bizonyítás módjai» közt említi fel, nem került ellentétbe régi jogunkkal. Ettől elméletileg és nem valósággal csak a legújabb jogunkban van eltérés.

¹ A magyar bírósági szervezet és perjog (1899) 218.

² *Directio methodica*. VI. cap. XVIII. quaest.

³ A közigazság törvénye Magyarhonban. II. 137.

4. §. Legújabb törvényhozás.

Azok a mélyreható vizsgálódások, a melyek a XIX. század első felétől kezdve a perbeli beismerés tárgyában megindultak, oda vezettek, hogy a törvényhozások ebben a kérdésben sokkal öntudatosabb és határozottabb állást kezdenek elfoglalni, mint ez korábban történt. Még pedig e téren a római jognak újból mindinkább erősödő befolyása következtében a beismerést a fél oly perbeli cselekvényének tekintik, a mely a *bizonyítást kizárja*. Így ama század legnevezetesebb perjogi alkotásai, a *hannoverai*, a *német* s az *osztrák* perrend, továbbá a mi *sommás eljárásunk* (1893 : XVIII. t.-cz.; ezentúl idézve S. E.) és a végleges perrendünk törvényjavaslata.

a) A hannoverai pr. (1850-ből) szerint mindegyik fél követelheti, hogy a perben tett beismerések (*Geständnisse*) a jegyzőkönyvbe foglaltassanak, a melyek a beismerő fél előtt felolvassandók s ő megkérdendő, vajjon a feljegyzés a szóbeli kijelentésnek megfelel-e? Ha a félnek az a kijelentése, hogy a peressé tett tartozását az iránt, hogy az ellenfél javára teljesítsen, egészben vagy részben *beismeri* (anerkennen), a jegyzőkönyvbe foglaltatott, előtte felolvastatott, s azt ő jóváhagyta: akkor ama jegyzőkönyvről épúgy, mint akár egy ítéletről a fél végrehajtható kiadmányt vehet, a melynek alapján a beismerő ellen kielégítési végrehajtást vezethet (117. §. v. ö. még 528. §.).

Ime egészen következetes alkalmazása annak a tételnek, hogy a perbeli beismerés közvetlenül önmagában hat. Nyilvánvaló itt a törekvés a *confessus pro iudicato* elvét új életre kelteni s egészen következetesen, mint ez, úgy látszik, a római jogban történt az *ordo iud. priv.* korában, a gyakorlatba átvinni. De a törvény egészen tájékozatlanul hagy minket a felől, vajjon a beismerés csupán a végrehajthatóság szempontjából volt egyenlő a jogerős ítélettel vagy pedig általában? Vajjon t. i. a perbeli beismeréshez épúgy fűződtek-e a jogerős következményei, mint a jogerős ítélethez és vajjon ennél fogva meg lehetett-e támadni a perbeli beismerést is épúgy, mint a jogerős ítéletet vagy pedig ellenkezőleg azt, a mit a fél beismert, minden akadály nélkül tehetette-e újabb per tárgyává? A törvény ezekre a kérdésekre egyáltalában nem nyilatkozik, s így rendelkezései nem

kimerítők. A bizonyítás köréből, úgy látszik, a perbeli beismerést a törvény szintén egészen kirekeszti, mert róla ott semmi-féle említést sem tesz.

b) A német pr. szerint *«az egyik fél által állított tények nem szorulnak bizonyításra, ha őket az ellenfél a szóbeli tárgyaláskor vagy pedig a kiküldött bíró előtti jegyzőkönyvben beismerte (288. §¹)*. Ezt a beismerést a német pr. gerichtliches Geständniss-nek nevezi.

Megvilágítására a §. indokolásában csak a WETZELL munkájából vett az az idézet foglaltatik, hogy a perbeli beismerés nem a bíró meggyőződését meghatározó bizonyító eszköz, hanem a bizonyításról való lemondás által a vitás jogra nézve tett rendelkezés.¹ Szóval a német pr. indokolása a perbeli beismerés kérdésében WETZELL elméletét, a melyről alább még bővebben lesz szó, fogadja el.

A ténybeismerés mellett a német pr. szól jogbeismerésről — *Anerkentniss* — is (különösen 99., 160., 307., 311. §. stb.), a nélkül, hogy ezt közelebbről is meghatározná. Csak az kétségtelen, hogy a bíróság nemcsak tény, hanem jogbeismerés esetében is *ítélettel határoz*, habár az indokolás szerint kétséges, vajjon jogbeismerés esetében van-e szükség ítéletre, s nem volna-e elegendő a jogbeismerésnek egyszerű jegyzőkönyvbe foglalása.²

c) Az új osztrák pr. mindjárt a bizonyításról szóló rendelkezések élén némi bővítéssel szószerint a német pr.-rel megegyezően rendelkezik a beismerésről (*Geständniss*). Az mondja: *«Az egyik fél által állított tények nem szorulnak bizonyításra, ha őket az ellenfél egy előkészítő iratban (itt van a kibővítés) a per folyamán a szóbeli tárgyaláskor kiküldött vagy megkéréselt bíró előtti jegyzőkönyvben beismeri»*. (266. §¹.) Hogy pedig a pr. ezt a beismerést miért tekinti a bizonyítást kizáró cselekménynek, arról az id. §-hoz fűzött indokolás egy szóval sem emlékszik meg, mintha csak már a régi osztrák jogban is ez valami magától értetődő lett volna, s mintha a régi osztrák pr.-nek épen az ellenkező nem lett volna az álláspontja.

E mellett az osztrák pr. is szól jogbeismerésről (*Anerkennt-*

¹ HAHN: Materialien zur Civilprocessordnung. II. 278.

² HAHN: II. 285.

niss) pl. 239., 391., 395., 397. §. stb. Az indokolás ennek természetéről itt sem nyilatkozik, csak annyi bizonyos, hogy a bíróság az osztrák jog szerint is tény- és jogbeismerés esetében egyaránt ítélettel határoz.

d) A S. E. szintén a bizonyításról szóló fejezet legelején rendelkezik a beismerésről, kijelentvén, hogy *«oly tényállítástokat, melyeket az ellenfél a szóbeli tárgyaláson vagy a megkéréselt bíró előtt beismert, bizonyítani nem szükséges»* (58. §.). Ezzel szószerint megegyezik a pr. törvényjavaslatának rendelkezése azzal a toldással, hogy kiküldött bíró előtti beismerés is perbeli beismerés hatályával bír (267. §.).

A S. E. annak indokolására, hogy a perbeli beismerést miért tekinti bizonyítást kizáró cselekménynek, csupán azt hozza fel, hogy már a korábbi jog álláspontjának megfelel, *«midőn mindenik fél kötelességévé teszi, hogy az ellenfél ténybeli állításainak valóságára nézve nyilatkozzék és így a kétes és kétségtelen tények szétválasztása által a peranyag tisztázásához és az igazság kiderítésének egyszerűsítéséhez hozzájáruljon. E felfogásból folyik mindenekelőtt, hogy a bíróság előtt beismert tényállítások bizonyításra nem szorulnak.»*¹ De vajjon miért, azt az indokolás nem mondja meg. A pr. törvényjavaslatának indokolása még ennél is kevesebbet mond, mert csak utal arra, hogy rendelkezése megegyezik a S. E. megfelelő §-ával.²

Sokkal világosabban nyilatkozik ebben a kérdésben az 1893. évi Tervezet indokolása. Ez azt mondja: *«Jelenlegi perrendtartásunk a beismerést — még pedig úgy a bíróság előttit, mint a bíróságon kívülit — a közvetlen bizonyítás módjai közé sorozza, vagyis azt bizonyító eszköznek tekinti. E felfogás téves és ellenkezik a perjog tudományának újabb álláspontjával. A bíróság előtti beismerés nem bizonyító eszköz, hanem a félnek oly perbeli cselekménye, melylyel a nem vitás tényállítástokat kijelöli és ehhez képest az ellenfelet a bizonyítás alól felmenti. Célja nem az, hogy a bíróság meggyőződését előidézze, hanem hogy meghatározza azokat a határokat, melyeken belül a bizonyításnak maradnia kell. A bíróságon kívüli beismerés pedig szintén nem bizonyító eszköz, hanem esetleg bizonyító*

¹ Indokolás. 82.

² Indokolás. 243.

ok, melyet tagadás esetén bizonyítani kell. Ezek a szempontok voltak irányadók a tervezetnek a beismerésre vonatkozó intézkedéseinél. A tervezet szerint a bíróság előtti beismerés — t. i. az, mely a szóbeli tárgyaláson vagy a kiküldött vagy megkéréselt bíró előtt történt — fölsőlegessé teszi a bizonyítást. A tervezet csakis a bíróság előtti beismeréssel, mint perbeli cselekvénnyel foglalkozik. A bíróságon kívüli beismerés külön szabályozása a szabad bizonyítás elve mellett felesleges.¹

Érdekes, hogy a pr. törvényjavaslatának indoklásába ezt a fejtegetést nem vették fel.

Úgy a S. E., mint a pr. törvényjavaslata beismerés mellett szólnak *elismerésről* is. Így S. E. 48. §. 2., 104. §., 117. §. 1.; a pr. törvényjavaslata 248. §. 1.; 394. §.; 419. §. 1. — Elismerés alatt itt is az ú. n. jogbeismerés értendő. Ezt a S. E. indoklása még külön ki is emeli.² A bíróság természetesen mind a két esetben hoz *ítéletet*.

Ezek szerint a legújabb s legfontosabb, mert legjobban átgondolt törvényhozási alkotásoknak elvi álláspontja a perbeli beismerés kérdésében ellentétben áll egyéb rendelkezéseikkel. Mert ha ki is mondják, hogy a beismerés a bizonyítást kizárja, mégis, ha a bíróságnak annak alapján itélnie kell, az még sem egyéb, mint a bizonyítás körébe eső cselekvény. Kivétel a hannoverai pr., a mely elvi álláspontját egész következetesen valószínűsíti meg.

Végeredményben pedig a főbb törvényhozásokról nyújtott áttekintés a következő tanulságra vezet. A római jognak álláspontja biztosan nem állapítható meg, de mégis valószínű, s általában így is tanítják, hogy az alperesnek a keresettel szemben tett teljes beismerése önmagában ítélet nélkül fejezte be a pert. Az egyházjogban és a későbbi jogokban a beismerést mindig ítélet követi, de azért a beismerés bizonyító jellegét rendszerint nem ismerik el. Kivételek a régi osztrák pr., a francia, angol perjog és a mi Trtunk. A legújabb jogok álláspontja a beismerés kérdésében ugyan nagyon öntudatos, de az nyílt ellentétben áll a további rendelkezésükkel, hogy a beismerést ítéletnek kell követnie.

¹ Indokolás. 169.

² Indokolás. 94.

MÁSODIK FEJEZET.

A perbeli beismerés irodalma.

5. §. Áttekintés.

Nagyon megkönnyíti az állásfoglalást a perbeli beismerés kérdésében, ha ismerjük azokat a különböző irodalmi kísérleteket, a melyeket annak megoldása iránt tettek. Ez az oka annak, hogy saját álláspontom kifejtése előtt azoknak ismertetését becsátom előre. És itt eltérek a más írók által követett módtól. Mindazok, a kik eddig a beismerés tanát tüzetesen feldolgozták, csak mellékesen foglalkoznak az irodalmi anyaggal. Nem nyújtanak róla rendszeres áttekintést, hanem csak úgy kiszakítva foglalkoznak egyes eredményekkel, a mennyiben ezt saját elfoglalt álláspontjuk szempontjából szükségesnek vélik. Én azonban ezzel szemben arról győződtem meg, hogy egy összefoglaló, rendszeres irodalmi áttekintés rendkívül előnyös. Így a kérdéssel foglalkozónak megvan a megbízható irodalmi leltára s tisztán látja az eddigi kísérletek előnyeit és hibáit. Az olvasó pedig könnyen eligazodik a különböző álláspontok között s könnyen megtudja itélni, hogy az előtte fekvő munkában mennyiben van haladás az eddigi eredményekkel szemben.

Röviden már itt jelezhetem, hogy az eddigi álláspontok közt egy sincs, a melyet teljesen magamévá tudnék tenni. Van ugyan az eddigi vizsgálódások közt rendkívül sok értékes anyag, a melynek tanulmányozása igen nagy haszonnal volt reám, de kivétel nélkül bizonyos egyoldalúság jellemzi, névszerint az, hogy a kérdés megoldásánál nem tartották szem előtt az anyag egész körét, hanem a kutatások mindig csak egy szűkebb terre szorító elvi álláspontokból történtek. És ez volt az oka annak, hogy habár azok sok tételét magam is elfogadtam, egész-

ben véve még sem tudok valamelyik állásponthoz teljesen hozzászegődni.

Az anyagot majdnem kizárólag a német irodalom szolgáltatja, a mi azok előtt, a kik az irodalmi viszonyokat ismerik, nem lesz meglepő. Így a mi irodalmunkban is igen kevés az, a miről betudnék számolni. Így pl. Plósz a beismerés kérdéséről eddig tüzetesen nem nyilatkozott meg; csak mellékesen tett megjegyzéseiből, továbbá a S. E. és a perrend tervezeteinek rendelkezéseiből, különösen pedig az 1893. évi Tervezet indoklásából, feltéve, hogy az ott mondottakat az ő tudományos meggyőződésének szabad tekintenünk, lehet megítélni, hogy ő a beismerés kérdésében minő álláspontot foglal el. Saját magának korábban elfoglalt álláspontjáról itt most nem szólva, mivel róla még lesz alkalmam említést tenni, GAAR VILMOSNAK, perjogi irodalmunk egyik igen szorgalmas művelőjének egy kisebb értekezését említhetem fel csak, melynek címe: «Beismerés és elismerés» (1898), s a melyről természetesen munkám folyamán szintén lesz szó.¹ Tüzetesebben foglalkozik a beismerés kérdésével ZLINSZKY is «A bizonyítás elmélete» című munkájában.

A perbeli beismerés gazdag irodalmi anyagát következő négy csoportba foglalhatjuk:

a) Vannak írók, a kik a perbeli beismerést *bizonyításnak* tekintik. A perbeli beismerésben a fél oly nyilatkozatát látják, a mely a bíróságot a beismert tény valóságáról meggyőzi.

b) Más írók nézete szerint a beismerés nem bizonyítás, hanem a fél olyan nyilatkozata, a mely a bizonyítást *kizárja*.

c) Más írók ismét a perbeli beismerés természetével úgy a *bizonyítást*, mind pedig annak *kizárását megférőnek* tartják, azt híven, hogy perbeli beismerés majd bizonyít, majd pedig a bizonyítást *kizárja*.

d) Végül BÜLOW szerint a perbeli beismerés sem nem bizonyítás, sem nem rendelkezés.

Ezeket a csoportokat, a fontosabb írók egész gondolatmenetének megvilágítása kapcsán, egyenként fogom ismertetni. A kritikában azonban egyelőre csak a legjobban kiemelkedő pontokra szorítkozom.

¹ És a Jogtudományi Közlöny 1905. évfolyamában megjelent cikksorozat.

6. §. A perbeli beismerés bizonyítás.

Az a nézet, hogy a perbeli beismerés bizonyítás, leginkább SAVIGNY előtt volt elterjedve, még pedig különösen a gyakorlatban. Az irodalomban SAVIGNY előtt nem igen foglalkoztak vele tüzetesen, s azok, a kik róla írnak, sem tekintik kivétel nélkül a bizonyítás körébe tartozónak. Hogy a perbeli beismerés bizonyítás természetével bir, csak újabban hirdetik egyes írók nagyobb nyomatékkal. De, hogy sem régebben, sem pedig újabban ez a felfogás nem tudott mélyebb gyökeret verni, annak a római jog befolyásán kívül egyik főokát abban látom, hogy ez a nézet nem lett elég meggyőzően és rendszeresen kifejtve.

SAVIGNY munkáját megelőző időből különösen két írónak felfogása érdemel megemlítést. Az egyik WEBER, a másik BETHMANN-HOLLWEG.

Weber.

WEBER¹ kifejti, hogy vita van arra nézve, vajjon a beismerés a bizonyító eszközökhöz tartozik-e vagy sem? Ő úgy véli, ha bizonyításról *tágabb* értelemben van szó, akkor bizonyító eszközök alatt valamely állítás valóságára mellett felhozott okok is értendők s így nincs kétség, hogy ezek közé, a beismerés is tartozik, minthogy a legerősebb okok közül való, a melyek jogi bizonytságot szülnek. Ha ellenben szorosabb értelemben *alak-szerű* bizonyítási eljárásról van szó, akkor inkább az ellenkező áll. Mert ha valamely fél egy tényt beismer, akkor az nem vitás többé, s így a tekintetben egy *formaszerű* bizonyítási eljárásról s így bizonyítási eszközökről nem lehet többé szó. Ha azonban egy tény vitás, a bizonyítás történhetik perenkívüli beismerés útján is, de ekkor, ha jól megfigyeljük a dolgot, mégis a tanúk, okiratok stb. a bizonyító eszközök, a melyek által a perenkívüli beismerés bebizonyíttatik.

WEBER a hibát abban követi el, hogy a tágabb értelemben vett bizonyítást szembeállítja a formaszerű bizonyítással. A kettő közt azonban nincs semmi *fogalmi* különbség, mert a bizonyítás fogalmára nézve teljesen közömbös, vajjon a fél maga vagy

¹ Über die Verbindlichkeit zur Beweisführung im Civilprocess. 35.

pedig más valami, a mi tőle különbözik, szolgál-e bizonyító eszköz gyanánt és így nincs semmi ok a fél beismerését a perbeli bizonyítás köréből kirekeszteni.

Bethmann—Hollweg.

BETHMANN-HOLLWEG,¹ a kinek értekezése a beismerésről a legértékesebbek közé tartozik, egy igen fontos alapelvet érint, midőn az *anyag*i és *formális* bizonyítás közötti különbséget kifejti, s a perbeli beismerést az utóbbi körébe tartozónak mondja.

Az anyagi bizonyításnál, — ez az ő gondolatmenete — a bíró a bizonyító tényeket *egészen szabadon* mérlegeli; a formális bizonyításnál a bírónak tekintet nélkül saját meggyőződésére, tehát minden vizsgálat és *tulajdonképeni bizonyítás nélkül* kell a felek állításait valóknak vagy valótlanoknak nyilvánítani, szóval ítéletét egészen más valamire kell alapítani, mint saját meggyőződésére az ügy felől. Ebből az okból igen találónak tartja itt a *formális igazság* elnevezését, mivel itt is valami formai okokból valónak tartatik, tekintet nélkül a valódi igazságra. Ha ezeket a kifejezéseket bizonyítás, bizonyítási ok, bizonyítási eszköz *tágabb értelemben* alkalmazzuk mindenre, mi által egy tény a perben jogilag bizonyossá válik, akkor *analogia* útján az igazi bizonyítással ellentétbe helyezhetjük a formai bizonyítást.

Szerinte, s ez igen helyes megfigyelés, a beismerés mint általánosabb fogalom alá két csoport tartozik: a *perbeli* és *perenkívüli* beismerés. Különbséget köztük abban lát, hogy míg az előbbi formális bizonyító ok, addig a perenkívüli csak tanubizonyosság, a melynek bizonyító erejét a bíró belátása szerint mérlegeli. Igaz, hogy a félnek tanubizonyossága saját ügyében, de mivel a félre nézve hátrányos és senki önmaga ellen hátrányos tényeket rendszerint nem vall, a nélkül, hogy valók volnának, az rendszeren teljes bizonyító erővel fog birni. Később még általánosítja ezt a tételt, azt állítván, hogy a beismerés általában *tanusítás*, a félnek tanusítása saját ügyében, a mely

¹ Versuche über einzelne Theile der Theorie des Civilprocesses (1827) 250.

azért bizonyít, mivel a félre nézve hátrányos. A perbeli beismerésnek az az előnye, szemben a perenkívüliével, hogy megtörténne az iratokból kitűnik, s így nem igényel különös bizonyítást és hogy az animus confitendi nem lehet kétséges. Ez azonban nemcsak a folyamatban levő perben tett beismerésre áll, hanem általában minden a bírói hatóság előtt, tehát esetleg egy más perben tett beismerésre is. BETHMANN—HOLLWEG tehát nem csupán a perben, hanem általában a bíróság előtt tett beismerést állítja a perenkívüliével szemben. Hatása is, ha a feltételek megvannak, mind a kettőnek ugyanaz; mind a kettő ugyanis teljes bizonyítékot szolgáltatott, a mely csak ellenbizonyítás útján rontható le. Ennélfogva következetlen, ha egyes írók mégis *formai igazságról*, a beismerés szülte kötelezettségről beszélnek és annak bizonyító erejét a magánjogok fölötti rendelkezésből és a tárgyalás elvéből vezetik le.² Ő azonban a saját szempontjából a perbeli beismerésnek a *formai igazság* hatását tulajdoníthatja, a mely egyenlő a teljes bizonyítás hatásával, de a mely ellenbizonyítás útján lerontható.

BETHMANN—HOLLWEG a perbeli beismerés kérdését a maga gyökerében érinti, midőn azt a kötött és szabad bizonyítással, vagy mint ő maga mondja, a formális és valódi bizonyítással hozza összeköttetésbe. Nekem ugyanis az a meggyőződésem, hogy ha sikerülne kimutatni, hogy a bíróság a kötött bizonyítás esetében *multa* való visszakövetkeztetés *nélkül* hozza meg az ítéletet, akkor ez a bizonyítás s vele együtt a perbeli beismerés nem is esnék a bizonyítás fogalma alá. Nézetem szerint azonban, s ezt alább² részletesebben kifejtem, ez nem mutatható ki. A bizonyítás lényege a *multa* való visszakövetkeztetés és ez a kötött bizonyítás s így a perbeli beismerés esetében is megvan. Tehát nem csupán analogia útján, mint egy átvitt értelemben mondhatjuk a perbeli beismerést bizonyításnak, mint ezt BETHMANN—HOLLWEG állítja, hanem a szó igazi értelmében. S épen ez az ő felfogásának hibája, minek következtében az ő elmélete egészen bizonytalanná válik. Ez az oka annak, hogy a mint én fejtegetésének egész gondolatmenetére támaszkodva, őt azok közé sorozom, a kik a beisme-

² U. o. 299., 300.

³ L. 16. §. b).

résben bizonyítást látnak, úgy mások ismét őt az ellenkező felfogás hívének mondják, mint pl. WETZELL, a ki szerint BETHMANN—HOLLWEG volt az, a ki azt a tant, hogy a beismerés bizonyítás, megezáfolta, s érvényre juttatta a régi felfogást.¹

BETHMANN—HOLLWEG után hosszabb ideig nem akadt író, a ki a perbeli beismerés bizonyító természetét tüzetesebben kifejtette volna. Csak újabban tettek ez iránt kísérletet. Az első, a ki erre vállalkozik:

*Pollak.**

Ő a perbeli beismerés természetének megvilágítása czéljából mindenekelőtt a perbeli cselekvényeknek, még pedig különösen a felek cselekvényeinek osztályozásáról nyújt áttekintést. Ez kétségkívül a czél elérésére egyik legalkalmasabb eszköz s azért alább magam is meg fogom kísérelni. Szerinte a felek perbeli cselekvényei: a) *perbeli jogok* (Processrechte) gyakorlása, nevezetesen: kérelmek és idézések; b) *perbeli megengedett cselekvények* — Processbefugnisse — a melyek dispositív kijelentések, gyakorlása; c) *perbeli szükségszerűségek* — processuale Nothwendigkeiten — teljesítése, a melyek a perbeli döntés tartalmának meghatározására szolgálnak. Ide tartoznak pl. az állítások, válaszok.² Az a) és b) pont alattiakat *akarat*, a c) pont alattiakat *tudomás kijelentéseknek* nevezi.⁴ Már most, a mi a perbeli beismerést illeti, ő azt, ellentétben az uralkodó felfogással, nem a dispositív kijelentések, hanem a tényállítások, nevezetesen válaszok közé sorolja (c csoport), habár a perbeli beismerés köti a beismerőt, az ellenfelet és a bíróságot és habár akkor is hat, ha nem is felel meg a valóságnak.⁵

A felek ugyanis kényszerítve vannak arra, hogy a tényállást az *igazságnak* megfelelően állítsák elő.⁶ Nevezetesen különbséget kell tenni a perben a rendelkezési és a tárgyalási elv között. Az előbbi a felek hatalma intézkedni az ő jogosítványaik fölött, az utóbbi a felek kényszerítése a jogosítványok

¹ System 172. §. jegy.

² Gerichtliches Geständniss im Civilproceß. (1893.)

³ U. o. 26.

⁴ U. o. 26.

⁵ U. o. 60.

⁶ U. o. 74.

megalapításához szükséges anyagot a bíróságnak beszolgáltatni, a mennyiben ez még nem rendelkezik fölötte. E szerint a perben valamit állítani nem a felek joga, hanem ez *teherként* nehezedik a felekre.¹

Pollak eme szempont alá vonja a perbeli beismerést is. A fél akkor, midőn beismer, nem rendelkezik, hanem csak annak a perbeli kényszerülésének tesz eleget, hogy tanubizonyítást tegyen arról, a mit tapasztalt. A félnek ez a saját ügyében tett vallomása, mivel rendszerint ő reá nézve hátrányos, teljes bizonyítékot szolgáltat. Ez a megoldás a tételes jogoknak is jobban megfelel, mint az, a mely a beismerésben rendelkezést lát.²

De a beismerés egyúttal *formai bizonyíték* is, mivel bizonyító ereje a bíró mérlegelése alól el van vonva. Nem volna érdemes megengedni, bizonyító erejét abban a kevés esetben mérlegelni, a melyekben ennek némi értéke lehetne. A szabály ugyanis az, hogy a beismerés *igaz*. A kivételek nagyobb részét fedi a fél *önfelelőssége*, azaz, hogy önmagának tulajdonítsa, ha olyasmit ismer be, a mi a valóságnak nem felel meg, kisebb részüket, a melyekben mégis valami haszonnal járna az igazságot kutatni, a *perökonomia*.³

Végül Pollak a beismeréstől mint *ténybeismeréstől* megkülönbözteti a *jogbeismerést*, a melyet ő is akaratkijelentésnek, dispositionnak mond s a melyet ebből az okból ő sem tart bizonyításnak. Sőt kiemeli, hogy a jogbeismerésnek nem kell egybeesnie az igazsággal, míg ellenben a ténybeismerésnél épen ez a lényeges, nem pedig az, hogy megfeleljen a beismerő akaratának.⁴

POLLAK felfogását, a mely szerint a perbeli beismerés bizonyítás, a lényegét tekintve, magamévá teszem.

Nagy hiba azonban, hogy ez az ő munkájában nincs részletesen kifejtve. Az a tétel, hogy a perbeli beismerés a bizonyítás körébe eső jelenség, a munka legfontosabb része és szerzője mégis ezzel foglalkozik legrövidebben. Annak, a ki szembeszáll az uralkodó felfogással, nem elég azt mondania, hogy a perbeli beismerés «bizonyító eszköz», a mi különben nem is áll és

¹ U. o. 94.

² U. o. 112.

³ U. o. 114.

⁴ U. o. 115.

hogy az a félnek hátrányos tanuságtétele önmaga ellen, a mit már én is helyesnek tartok, hanem annak az egész bizonyítási rendszer megvilágításával meg kell mondania, hogy a perbeli beismerés abba miként illeszkedik bele és hogy azzal minő vonatkozásban állanak az ítékezésben foglalt logikai műveletek. E helyett POLLAK egészen más körülményre mint főkérdésre fekteti a súlyt, s ez az, hogy a feleket a perbeli tényállás fölött semmiféle uralom sem illeti meg, ők a tények fölött nem rendelkeznek. Itt egészen helyesen szembeállítja a rendelkezési és tárgyalási elvet és kifejti, hogy a tárgyalási elvnel fogva a feleknek nem joga tényeket állítani és tényállításokra nyilatkozni, hanem, hogy ez *kényszerűség, teher* rájuk nézve. A negatívumot, hogy a tényállítás és a tényállításokra való nyilatkozás nem jog, én is elfogadom, de a pozitív állítás, hogy azok kényszerűség és teher nem világít meg semmit. Hogy POLLAK ebben az irányban ilyen szintelenül nyilatkozik, annak az az oka, hogy ő sem a régi osztrák pr.-ben, a melynek szemeltartásával írta meg munkáját, sem a német pr.-ben az *igazmondás köteleességét*, mint jogi köteleességet, nem tudja feltalálni. Ezekben a jogokban a felet igazmondásra csak morális köteleesség terheli, a melynek megszegésével beáll a fél önfelelőssége. Ez azonban nem jogi megoldás, és mint ilyen is, nagyon homályos. Jogilag véve az igazmondás csak két szempont alá eshetik: vagy mint a joggyakorlás feltétele, vagy pedig mint perbeli köteleesség. Azaz nekünk vagy azért kell a perben igazat mondanunk, mert jogunkat másképen nem gyakorolhatjuk, vagy pedig azért, mert ezt a törvény bizonyos hátrányos jogállapot változás bekövetkezésének terhe mellett egyenesen köteleességünké teszi. Nézetem szerint a törvényhozások az utóbbi állásponton vannak, mert mint alább bővebben kifejtem, a felek tényállításaik tekintetében egyúttal tanúk. A cél különben, a melyből POLLAK az egész kérdést fölveti, nagyon érthető s ebben az irányban gondolatmenete egészen logikus. Ő azt akarja kimutatni, hogy a beismerés nem akarat, hanem tudomáskijelentés, válasz egy tényállításra, mint ilyen pedig nem lehet rendelkezés, hanem csak bizonyítás. Ekként ez az utóbbi csak következménye az ő fejtegetésének, a nélkül, hogy figyelme első sorban erre irányulna.

Azokat a perjogi alapelveket s a perbeli cselekvényeknek

azt az osztályozását, a melynek keretébe POLLAK felfogását a perbeli beismerésről beilleszti, nem tudom helyeselni. Nem látom megokoltnak azt sem, hogy miért rekeszti ki a jogbeismerést a bizonyítás köréből, s miért korlátolja ezt csak az ú. n. ténybeismerésre? Mert, ha ez bizonyítás, akkor miért nem az a jogbeismerés is, miután végeredményben itt is tények ismertetnek be? Ezeket a kérdéseket itt most csak felvetettem, kritikájukba azonban nem bocsátkozom, mivel azokkal szemben saját álláspontomat munkám folyamán fogom kifejteni.

A másik író, a ki az újabb időben, a perbeli beismerésben bizonyítást lát:

Wittmaack.

Ez az író¹ abból a helyes felfogásból indul ki, hogy az alperesnek kötelessége a felperes keresetére nyilatkozni. Ha az alperes tudja, hogy az ellene felhozott állítás igaz, akkor, ha erkölcsi érzéke ép, igazságérzete fogja arra indítani, hogy azt valónak jelentse ki. Ha azonban az alperes erkölcsi felfogása laza, akkor, nem épen az igazságérzet, hanem különféle más szempontok fogják őt a beismerésre bírni. Ekkor a beismerés nem egyéb, mint az alperes kijelentése, hogy *tudomással* bír a felperes állításának igazságáról. Ekkor más szándék távol áll tőle mint az, hogy az ellenfél állításainak valódiságáról nyilatkozzék. De az alperes kijelenthet tényállításokat valóknak, habár tudja, s ezt a bíróság előtt ki is jelenti, hogy azok a valóság-nak nem felelnek meg. Itt az alperesnek az a szándéka, hogy a bíróság bizonyos tényállást úgy fogadjon el, mintha az valósággal megtörtént volna. Rendszerint azonban az alperes ezt a szándékát nem nyilvánítja, s így a bíróságnak nincs is arról tudomása, hogy meg nem történt tényeket ismer be. Ez egyébként is a legnagyobb ritkaság. Az alperes rendszerint azért ismer be, mert az ellenfél állításának valódiságáról meg van győződve, s ebből az okból a bíróság, ellentétben a bűnperrel, minden aggodalom nélkül elfogadhatja ítélete alapjául a beismerett tényeket a nélkül, hogy azokat mérlegelné. És, hogy ekként a bíróság a beismerett tényeket valóknak veheti, annak

¹ Das gerichtliche Geständnis. Archiv für die Civilistische Praxis LXXXVIII. k. 1.

az az oka, hogy ama tények a félre nézve *hátrányosak*, mert a köztapasztalattal ellenkezik, hogy valaki önmagával szemben tényeket valóknak jelentsen ki, a nélkül, hogy erről meg volna győződve.¹ A polgári per fogalmával nem áll ellentétben, hogy a bíróság az igazságot kiderítse; sőt fordítva az állam igazságszolgáltató feladatával állana ellentétben, ha a bíróság a polgári perben az igazság kiderítéséről lemondana. Ha a fél beismer, nincs semmi ok arra, hogy a bíróság a beismert tényt valónak el ne fogadja, mert a fél magára nézve hátrányos tényt nem jelent ki valónak, ha az nem igaz. Ez a gondolatmenet pedig egyenesen oda vezet, hogy a perbeli beismerést *bizonyításnak* tekintjük, a mint ezt gyakran a törvények is teszik. Csakhogy sokszor félreismerték az okokat, a melyek miatt a perbeli beismerésnek nincs anyagi bizonyító ereje. Így lett a perbeli beismerés *formális bizonyítékká*, a melyet az újabb törvények leginkább egyszerűség okából s azért, mert kell, hogy a beismerő a beismerés káros következményeit önmagának tulajdonítsa, fentartottak.

WITTMACK, a kinek gondolatmenetét a lehető leghűségesebben iparkodtam összefoglalni, a dolog érdemére nézve nem mond semmi újat, sőt érvelése a részben, hogy a perbeli beismerés bizonyítás, nagyon erőtlen. Nála is különben, épúgy mint POLLAKnál, ez csak mellékkérdés. Nagyobb értékkel inkább ama fejtegetései bírnak, melyekben kimutatni törekszik, hogy a beismerés nem rendelkezés, különösen pedig azok, a melyekben a beismerés tanának egyes részletkérdéseit világítja meg.

Jellemző dolog, hogy annak a felfogásnak, a melynek helyessége még a laikus szemében is nyilvánvaló, a német irodalomban több követője nem akadt. Sőt talán épen ezért! Olyannak tekintik, a melyről nem is igen érdemes szólani. BÜLOW is munkájában, a mely a legterjedelmesebb mű a beismerésről, a német irodalomban, csak egy rövid jegyzetben intézi el azt a tant, mely szerint a beismerés a bizonyítás körébe esik. Pedig érdekes tudni, az alábbiakból is ki fog derülni, hogy az ő felfogását ettől a tantól csak egy hajszál választja el.

Én reám azonban ez az elbánás nem volt irányadó. Én

¹ I. h. 45.

sohasem tudtam elzárkózni a legtermészetesebb igazság elől, hogy akkor, midőn valaki a perben az ellene felhozott hátrányos tényeket valóknak jelenti ki, ezt azért teszi, mert igazak. És hogy ennek a kijelentésnek feltétlen hitel nyújtandó, mert más alig tudhatja annyira, hogy igazak, mint épen ő. Igaz, hogy előfordulhat az ellenkező, s olykor elő is fordul. De az is bizonyos, hogy olyan sentimentalis és szégyenkező alpere-sekről, a minőkről a német írók beszélnek, midőn ki akarják mutatni, hogy hány ezer okuk lehet nekik valótlán tényeket önmaguk ellen valóknak elfogadni, az élet nem tud semmit. Valótlán tények beismerése mindig csak kivételes jelenség. És ennek kedvéért mondjunk le az igazságról csak azért, hogy ennek a kivételnek az elhelyezésére a tudományos rendezerben valami formulát találjunk?

Én a hibát a mi három írónknál leginkább két körülményben látom. Az egyik az, hogy a helyesen felismert igazságot nem illesztették bele a vele azonos fogalom keretébe, azaz hogy nem mutatták ki a beismerésnek és a bizonyításnak fogalmi azonosságát. Még POLLAK is, a ki pedig valamennyi közt aránylag legtűzetesebben foglalkozik annak kimutatásával, hogy a beismerésben bizonyítás van, teljesen elhanyagolja azt megvilágítani, hogy a beismerés miképen függ össze a bizonyítás anyagával. A másik, hogy tényleg nem is minden beismerés, a mit ők annak vettek. Van egy kijelentés, a mely a csalódásig hasonlít a beismeréshez és még sem az, s a melynek lényege, hogy a félnek az ellene felhozott tényről nincs tudomása. Erről az oldalról természetesen könnyű volt őket támadni, s így annak az értékét is problematikussá tenni, a mit ők helyesen felismertek.

7. §. A perbeli beismerés nem bizonyítás, hanem rendelkezés.

Annak a felfogásnak nyomaival, hogy a *beismerés* rendelkezés, névszerint mintegy az ellenféllel kötött *szerződészerű kötelem*, már a római jogban találkozunk. ULPIANUS arról, a ki *interrogatio in iure* alapján beismert, mondja, hogy az ügy felel, mintha szerződésileg kötelezte volna magát:

Qui interrogatus responderit, sic tenetur quasi ex contractu obligatus pro quo pulsabitur, dum ab adversario interrogatur;

sed et si a praetore fuerit interrogatus, nihil facit praetoris auctoritas, sed ipsius responsum sive mendacium L. 11. §. 9. D. 11. 1.

A confessio egyéb eseteinek jogi természetéről azonban nincs semmi megjegyzés. Az interrogatio in iure alapján történt confessio jogi természetéről pedig ezekre nem lehet következtetni, mivel az, mint már kifejtettem, nem perbeli beismerés.

A glossatoroknál már több reflexiót találunk ebben a kérdésben. Ők a beismerést általában a bizonyítás körén kívül álló perbeli cselekvénynek tekintik, s támaszkodva a római jognak forráshelyeire, a beismerésnek két alakját különböztetik meg, a *litis contestatio előttit és utánit*. Az előbbi volt a római interrogatio in iure mintájára tett beismerés, az utóbbinak nevezik a peralapítás után tett beismerést. Legélesebben kifejti a kettő közti különbséget PILLIUS,¹ a ki szerint az előbbi úgy kötelez mint a *szereződés*, nem azért, mintha a beismerésből kereseti jog származnék, hanem azért, mivel a felperes a keresetet, a melyet indítani akar, az interrog. útján tett beismerés alapján az alperes ellen úgy fogja megindítani, mintha valósággal szerződött volna az iránt, a mit beismert (ac si is, qui confessus est, vere contraxisset in eo, quod respondit). Tehát voltaképen csak fictio, hogy ez a beismerés szerződéses kötelelem. A *litis contestatio* utáni — szerinte in iure — beismerésre PILLIUS egyszerűen alkalmazza a tételt, hogy az úgy hat mint az ítélet, a mi azonban őt nem gátolja abban, hogy alább mégis azt állítsa, hogy a bíróság ekkor mégis ítéletet hoz. A két beismerés közti főkülönbséget abban látja, hogy az előbbi a jogügyletekre megállapított szabályok szerint visszavonható, az utóbbi ellenben nem, mivelhogy az ítéletet sem lehet visszavonni. Végül még hozzáteszi, hogy sokak szerint a *litis contestatio* után is van helye az interrog. in iure módjára tett beismerésnek, a mit azonban ő tagad.

A lényegre nézve pedig, vajjon a perbeli beismerés létesít-e a felek közt kötelmet, véleményt mégsem mond. Ugyanigy vagyunk DURANTISSAL is, a ki részletesen kifejti, hogy a peren kívüli beismerés a felek közt kötelmet szül,² de arról nem nyilatkozik, vajjon a perben tett beismerésnek is ugyanez az ereje.

E tan legelső tudományos megokolását csak SAVIGNY³ adja.

¹ De ordine iudiciorum I. r. 12. §.

² Spec. II. 2. §. 3.

³ VII. 40.

Savigny.

Ő mindenekelőtt helyteleníti azt a szempontot, a melyből előtte a beismerés tárgyalásánál kiindultak. Szerinte semmi sem akadályozta annyira a kérdés helyes megoldását, mint az, hogy a beismerést *bizonyító eszköznek* tekintették, a mely bizonyított az ellen, a ki azt a nyilatkozatot tette. Helytelen volt az is, hogy a beismerést egy általánosabb fogalomnak vélték s annak két válfaja gyanánt különbséget tettek *bíróság előtti és bíróságon kívüli* beismerés közt, a szerint, a mint a beismerés a bíróság előtt vagy azon kívül történt, mert az eltérés az ő szemlében csak alárendelt volt, a mely a fogalomközösséget nem érinti.

Ő ezzel szemben egy egészen más felfogásból indul ki. Szerinte a perbeli és perenkívüli beismerés csak névleg közösek, de a lényegre egymástól lényegesen különböznek. A perbeli beismerés a peres felek egyikének kijelentése a perben, a melyet a fél per tárgyát képező körülmények iránt tesz. Lényege és fontos hatása az, hogy a fél *megvonja a határokat a vitás és nem vitás állítások közt*. Miután a bíró csak arra van hivatva, hogy a felek vitája fölött döntsön, ekként a beismerés *megszabja a bírói működés határait*. A beismerés e szerint nem *indok* a bíróra nézve így vagy amúgy itélni, hanem *megállapítása* bizonyos körülményeknek, a melyekre nézve attól, hogy azok felől magának saját meggyőződést alkosson, tartózkodnia kell, mivel nem tartoznak a felek közt vitás állításokhoz. A perbeli beismerés tehát *formai igazságot* szül.

A perbeli beismerés kétségkívül pusztá tényekre is irányulhat, mivel tények megállapítása a pernek nagy, sokszor legnagyobb részét szokta kitenni. Szabatosan kifejezve, azt kellene mondanunk, hogy a tényeket nem annyira bizonyítja, mint inkább a bizonyítás köréből kizárja; gyakorlati értéke azonban ennek a megkülönböztetésnek nincs. (!) De a beismerés irányulhat *jogviszonyra* is, s ez az ő tulajdonképeni tere.¹

Ebben a tételben rejlik Savigny tanításának lényege. Szerinte, hogy a beismerés lényegét jól átértsük, pontosan kell megállapítani, hogy mi a beismerésben megnyilatkozó megegye-

¹ VII. 41, 42.

zésnek tulajdonképeni tárgya: a *jogviszony* vagy pedig a *tény*? A confessio kifejezésből könnyen lehetne arra következtetni, hogy az a megegyezés közvetlenül tényre irányul, minek következtében a beismerés mint pusztá bizonyítási eszköz tűnhetnék fel. De mivel a beismerés jogi természete egyenlő az ítéletével, (!) inkább arra a következtetésre kell jutnunk, hogy annak a megegyezésnek tárgya a jogviszony. Mert minden ítélet jogviszonyra irányul és ha a beismerésnek ugyanolyan az ereje, mint az ítéleté, sőt, ha egyes esetekben az ítéletet nélkülözhetővé teszi, akkor ennek is közvetlenül a jogviszony létét kell megállapítania. Nem szabad azonban szem elől téveszteni, hogy a jogviszony beismerésében tények beismerése is rejlik, csak hogy itt a választás több egyaránt lehetséges tény közt bizonytalanságban maradhat. Hasonlóképen egy pusztá ténynek beismerésében, pl. hogy a kölcsönösszeget átvette, a jogviszony beismerése is foglaltathatik, ez azonban a dolog lényegét nem érinti. (!)¹

E mellett Savigny felállítja azt a tételt, hogy a beismerés az ítélet surrogatuma, épúgy miként az eskü: vagyis olyan perbeli cselekvények, a melyek a pert *eldöntik*, a nélkül, hogy ítélet volnának, s a melyeket jól meg kell különböztetni a pert befejező szerződésektől, a melyekben nincs döntés, s így nem is pótlékai az ítéletnek.² Ez a tanítása azonban a perbeli beismerés fogalmára befolyással nem bír, mert szerinte is már a postclassicus korban, s annál inkább a modern jogokban, a bíróság a beismerés esetében is ítél, s így az *az ítéletnek* nem «tulajdonképeni» surrogatuma.³

A perenkívüli beismerés tiszta bizonyító eszköz és mint ilyen nyújthat teljes bizonyítást is, minthogy mindenki önmaga ellen hiteltérdemlő tanúságot tehet. Mint bizonyító eszköz a perenkívüli beismerés tulajdonképen csak tiszta tényekre irányulhat és nem jogviszonyokra. De mivel minden jogviszonynak alapjául tények is szolgálnak és mivel gyakran a dolog oly egyszerű, hogy csak a tény lehet vitás, ennél fogva egy jogviszonyról tett nyilatkozat a körülményekhez képest a tény teljes bizonyítéka is lehet. Így

¹ VII. 16, 17.² VII. 2.³ VII. 44.

pl. valaki levélben kijelenti, hogy egy másiknak 100-al *tartozik* kölcsön vagy vétel alapján, ebben kétségkívül annak a beismerése rejlik, hogy százat kölcsönképen *átvett*, vagy hogy ezt az összeget vételár fejében *igérte*. Ezek tiszta tények, a melyeket ama perenkívüli beismerés teljesen bizonyít.¹

Híven, lehetőleg saját szavaival, mutattam be Savigny tanítását a beismerésről, a mely azonban nem nyújt megoldást. Nyilvánvalóan téves az ő kiindulási pontja, hogy élesen el kell határolni a jogviszonynak és a tényeknek beismerését. A jogviszonynak beismerése ugyanis egyúttal a jogviszonyt keletkeztető tényeknek a beismerése is, mint ezt különben maga Savigny sem vonja kétségbe. Az a körülmény, hogy a beismerés közvetlenül ezekre a tényekre vagy pedig a belőlük vont jogi következtetésre irányul, magát a fogalmat nem érinti. Savignyt az ő megkülönböztetésére az vezette, hogy az alperes beismerhet bizonyos jogi eredményt pl. a felperes tulajdonjogát a concret tények megjelölése nélkül, úgy, hogy ezek egészen homályban maradnak, minek következtében az a látszat támad, mintha a jogi eredmény, jogviszony beismerése tényektől egészen függetlenül történhetnék. Ámde az ilyen beismerés csak akkor lehetséges, ha maga a kereset is csak a jogviszonyra, a tények megjelölése nélkül irányul. És ekkor is az a maga határozatlanságában az összes képzelhető tényekre vonatkozik, a melyek azt előidézheték, tehát ekkor sem a jogviszonynak mint ilyennek, a tényektől független beismerése. De tegyük fel, hogy ez az elválasztás lehetséges, helytelen az az ok, a melyből Savigny szerint a perbeli beismerésnek mindig a jogviszonyra kell irányulnia. Az ok az volna, hogy a perbeli beismerés az ítélet erejével bír, az ítélet pedig mindig jogviszonyra irányul. Ámde épen Savigny mondja, hogy az ítéletnek a modern jogokban nincs ítéletet pótló ereje. Továbbá az ítélet ugyan mindig jogviszonyra irányul, de soha nem abstracte, hanem mindig tények alapján.

Ha ezek szerint helytelen Savigny az a tétele, hogy a perbeli beismerés mindig jogviszonyra irányul, akkor megdőlnek a belőle vont következtetések is. Így, hogy a perbeli beismerés fogalmilag is más, mint a perenkívüli tett beismerés, pedig ez

¹ VII. 45.

az ő egyik alaptétele. Továbbá, hogy a perbeli beismerés bizonyítást kizáró tény, nem bizonyítás, azaz olyan tény, a mely kizárja azt, hogy a bíróban a beismert tény valóságáról meggyőződés támadjon és a mely egyszerűen kiküszöböltetik a per köréből és nem oly tény, a mely a bíróban a legerősebb meggyőződést támasztja a beismert tény felől, mint ezt a dolog természete is magával hozná, s mint ezt a perenkívüli beismerésre nézve maga SAVIGNY is tanítja. Ebben különben ellentmondás is van. Ha a perbeli beismerés nem bizonyítás, mégis hogyan támaszthat az *formai igazságot*, midőn ilyen igazság is csak bizonyítás útján jöhet létre?

Wetzell.

WETZELL¹ különbséget tesz a confessio in iure-nak megfelelő jog és a confessio in iudicacionak megfelelő tény beismerése közt. Mind a kettőt oly rendelkezésnek mondja, mely a bizonyítást kizárja. Különösen az utóbbit tartja oly rendelkezésnek, a mely által a fél *lemond* a vitás jogosítvány bizonyításáról. A perbeli beismerés tehát szerinte nem bizonyítási eszköz, a mely a bíró meggyőződését volna hivatva előidézni. Hogy azonban ez a lemondás kivel szemben, a bírósággal vagy pedig az ellenféllel szemben történik-e, arra nézve Wetzell nem nyilatkozik. De hihető, hogy ő is a bírósággal szemben történt lemondást lát benne, mert hatálya szerinte is független az ellenfél elfogadásától.

A perenkívül tett beismerést, mint olyan nyilatkozatot, a melyben a beismerő fél magára nézve hátrányos tényt jelent ki valónak, Wetzell is bizonyító eszköznek nevezi.²

Az a tan, melyet SAVIGNY és WETZELL öltöztettek tudományos formába, a maga merevségében nem tudott elterjedni. Azt ugyan mindenki hirdette, hogy a perbeli beismerésben rendelkezés van, de azért bizonyos körülmények közt elismerték azt mint bizonyító tényt is. Ismét csak legujabban akadt két író, a kik a perbeli beismerést csak bizonyítást kizáró ténynek tekintik, s ezek HÖLDER és PAGENSTECHEER.

¹ I. m. 116, 17. l.

² 196.

Hölder.

HÖLDER¹ Bülow (l. alább) ellen foglalva állást, kifejti, hogy a beismerés a perben nem olyan kijelentés, a mely szerint valamit *valónak* kinyilatkoztatunk. Itt a beismerés fogalma más. A perben a beismerés fogalma ellentétben áll az állítás fogalmával. *Sem beismerésünk, sem pedig állításunk által nem jelentünk ki bizonyos tényeket valóknak.* Lelkiismerettel nem állíthatunk egy tényt valónak, a melyről tudjuk, hogy valótlan. De a legjobb lelkiismerettel állíthatunk egy tényt, a melyről nem tudjuk, hogy megtörtént. (!) De ha megtörténhetett, állíthatjuk, hogy így az ellenfélnek módot adjunk arra, hogy vele szemben állást foglaljon. (!) Ha a fél a bíró előtt egy tényt való gyanánt állít, azzal az *igénnyel* lép fel, hogy a bíró való *gyanánt* bánjon el vele. Ha az ellenfél ennek a kérelemnek ellentmond, akkor a bíró annak nem fog megfelelni a nélkül, hogy az állított tényt a fél be ne bizonyítsa. Ha azonban az ellenfél nem mond ellen, akkor az azonnal teljesítendő, úgy {hogy az állított tény bizonyítást nem igényel. Az ellenfél a beismerés által kijelenti, *hogy a másik fél kérelmével egyetért.* Mi állíthatunk egy tényt a nélkül, hogy valónak jelentenők ki, de nem jelenthetünk ki valónak semmiféle tényt, a nélkül, hogy állítsuk. Ha tehát a beismerésben egy tény valónak jelentenők ki, ez annak a ténynek állítása volna. De a tény állítása által azt kérjük, hogy a bíró valónak vegye, ellenben a beismerésben csak hozzájárulunk ahhoz, hogy az ellenfél által állított tény valónak vétessék. A beismerés ellentéte az ellenfél állításának tagadása, a mely által ellentmondunk annak, hogy az állítás bizonyítás nélkül valónak vétessék. Állítás, beismerés, tagadás nem jelentenek különböző magatartást egy bizonyos *tény létezésének* kérdésével szemben.

Itt nincs szó arról, hogy valaminek meg vagy nem történtéről vagyunk *meggyőződve*, hanem csak *akaratusunk* különböző megnyilatkozásáról. Mindazáltal mégis azzal a megszorítással, hogy jó lélekkel nem állíthatunk egy tényt, a melyről nem tudjuk, hogy igaz lehet és nem tagadhatunk egy tényt, a nélkül, hogy fel ne telessük, hogy *esetleg* meg sem történt.

¹ Die Natur des gerichtlichen Geständnisses. Zeitsch. für deutschen Civilprocess XXVIII. (1901. évf.) 389.

Mi nem jelenthetjük ki, hogy egy bizonyos tényt állítunk, ámbár az nem létezik, hogy egy bizonyos tényt tagadunk, habár az létezik. De a beismerésnél a dolog másképen áll; itt csak azt jelentjük ki, hogy az ellenfél állításával *egyetértünk*. Mi kijelenthetjük azt: habár nekünk egy állított tény felől az a meggyőződésünk, hogy az nem létezik, mégis megengedjük, hogy a bíróság azt való gyanánt vegye. *Míg tehát egy tényállásnál csak az szükséges, hogy lehetséges legyen, addig, mi egy oly tényt is beismerhetünk, a melynél eleve bizonyos, hogy nem létezik.* Szabályként különben a beismerésnél is áll az, mint az állításnál és tagadásnál, hogy az, a mit kijelentünk, lehetséges. De még a tagadás elesik, ha az állítást bebizonyítják, addig a beismerésnél, miután csak megengedtük, hogy egy állítás valónak vétsék, nincs kizárva az ellenkező bebizonyítása.

Hölder is egyébként különbséget tesz *tény és jogbeismerés* közt. Ez utóbbi vonatkozhatik az ellenünk érvényesített jogositványra abban az értelemben, hogy a jogositványt constatáljuk a maga indokolása értelmében és a melynek létezése független a mi constatálásunktól. De — itt azonban a szerző gondolatmenetében nagy hézagot látok — történhetik a constatálás úgy is, hogy az nem független a kijelentéstől, hanem úgy, hogy a jogositvány épen a kijelentés által keletkezik. Különösen áll ez a jogositványnak perben történt elismerésére. Ez által azt sem mint eddig létezőt, sem pedig mint eddig nem létezőt ismerjük el; *a jogbeismerés nem ad választ arra a kérdésre, vajjon a jog eddig létezett-e, hanem inkább ezt a kérdést jelenlegi létezésének constatálása által fölöslegessé teszi.* Ellenben a ténybeismerés tényekre vonatkozik, a mely azonban nem állapít meg tényt. A ténymegállapítás bizonyítás, míg a beismerés megtakarítja a bizonyítást; megengedi, hogy egy tény valónak vétsék, a nélkül, hogy létezése vagy nem létezése megállapíttatnék. A jogelismerés akaratunkban bírja alapját, ellenben a ténybeismerés attól független tényre vonatkozik. A jogbeismerés *lekötélezési cselekvény*, a ténybeismerés pedig csak *lemondás*, mely által a fél eltekint attól, hogy az állítás csak bizonyítás útján valónak vétsék. De egyik sem jogügylet.

Hölder elméletének legjellemzőbb sajátága az akarat érvényesülése a perben; elmélete, mint ilyen a legélesebb kifejezője annak a felfogásnak, a melyet Wach is követ (l. alább),

hogy a polgári pernek elvileg is nem czélja a tények kiderítése. Ezt kifejteni Bülow munkájának (l. alább) behatása alatt tartotta szükségesnek, a melyben igen tüzetes megokolással épen az ellenkező irány jut kifejezésre, s a melyet magam is helyesnek tartok. Hogy a beismerésben lemondást lát, az nem új, mert előtte már többen (Wetzell) is annak tekintik, de különös részletességgel Planck. (L. alább.)

PAGENSTECHEK,¹ a ki a törvény alapgondolatát megvilágítani akarja, a beismerésben a felek *megegyezésének* kifejezését látja. A gondolat nem új; nálunk már FRANK mondja a beismerést a felek egyezségének. A mint a felek perenkívül belátásuk szerint szabályozzák jogviszonyaikat, hasonlóképen tehetik ezt a perben is. Az államnak sem perenkívül, sem pedig a perben nem áll érdekében megakadályozni azt, hogy a felek a valóságtól eltérően szabályozzák jogi helyzetüket. És ha ezt így teszik, az állam a perben is az ő megegyező akaratukat figyelembe veszi. Ez a belső oka annak, hogy a bíró a beismert tényeket bizonyítás nélkül köteles ítélete alapjául elfogadni. Ha a felek megegyezőleg bizonyos tényeket az ítélet alapjául elfogadnak, akkor közömbös, hogy azok igazak-e. A beismerésnek nem az a belső alapja, hogy a bíró azért ne avatkozzék a felek ügyébe, mert a felek valamely állítás *valódisága* fölött egyeznek, hanem, mert a felek azt akarják, hogy épen az a tényállás, ha nem is felel meg a valóságnak, szolgáljon az elbírálás alapjául. A perben tett beismerés perbeli cselekvény, a melynek *magánjogi hatásai* vannak, s a mely a magánjogi helyzetet a felek közt megváltóztatja. Ennél a perbeli cselekvénynél pedig nem az a döntő, hogy a felek mit akartak, hanem, hogy mit nyilvánítottak ki akaratuk gyanánt.

Az a tan, hogy a perbeli beismerés a bizonyítást kizárja a legridegebb ellentétben áll a gyakorlati étellel, a pernek és az ítéletnek fogalmával. Kétségtelen, hogy a félnek, midőn beismer, a legtöbb esetben eszeágában sincs a «bírói cognitionak határait szabni»; nagyon kevés, a perjogi teoriákban jártas peresfél akad, a kinek a perbeli beismerés ilyen funkciójáról sejtelve volna. A legtöbb fél egyszerűen azért ismer be, mert igazat akar mondani. De ettől eltekintve, lehetetlenség is,

¹ Zur Lehre von der materiellen Rechtskraft (1905) 216.

hogy a fél a birói cognitionnak egyoldalulag határokat szabjon. A fél egy kérdés előtt áll: igaz-e a vele szemben felhozott állítás vagy sem? Ő kitérne a kérdés elől, ha azt mondaná, hogy a bíróság annak igazságát ne vizsgálja. Ha megvolna engedve a színleges per az az alakja, hogy a felek ügyletkötés czéljából az ügyet a bíróság tudtával mint megtörténtet tüntethetnék fel, akkor igenis szó lehetne arról, hogy a bíró ne vizsgálja azt, hogy a multban mi történt. Ha azonban az egyik fél a tényt mint valósággal a multban megtörténtet állítja, akkor, hogy az mégis elbirálható legyen, a másik félnek nem lehet olyan kijelentést tennie, hogy a bíróság annak megtörténtét ne vizsgálja. Ez egyszerűen logikailag lehetetlen. A tény oda van állítva a bíró elé, mint megtörtént, a bírónak az ítéletben meg kell mondania, hogy az megtörtént-e vagy sem: akkor a másik félnek nem lehet előállnia azzal, hogy a bíró a tényt a nélkül bírálja el, hogy visszakövetkeztessen arra, hogy az meg, vagy meg nem történt. És végül a beismerés alapján hozott ítélet a perben, mint később tüzesebben kifejttem, mindig visszakövetkeztetés a multra. Ha akár melyik fél a bírót arra kényszeríthetné, hogy ítéletében ne következtessen vissza a multra, akkor kizárná azt, hogy ítéletet hozzon.

Ezeket, nemcsak a per, hanem általában minden multra való visszakövetkeztetés természetéből folyó elveket hagyta figyelmen kívül azok az írók, a kik a beismerésben a bizonyítást kizáró rendelkezést látnak. És valamennyi közt legjobban szembeszökő ez HÖLDER-nél, a ki legmélyebbrehatóbban foglalkozván a kérdéssel, azt egészen élére állítja. Kiindulási pontja különben, hogy sem beismerésünk, sem pedig állításunk által nem jelentünk ki bizonyos tényeket valóknak, egészen hamis, mert a tapasztalat épen az ellenkezőről győz meg. Az az állítása pedig, hogy a perben legjobb lelkiismerettel állíthatunk tényt, a nélkül, hogy tudnánk, hogy megtörtént, hanem, hogy csupán csak a másik félnek adjunk módot vele szemben állást foglalni — épen veszedelmes, mert tág kaput nyit könnyelmű pereknek és mások megtévesztésének.

Kétségkívül ezeket az írókat is megtévesztette egy körülmény, hogy vannak esetek, midőn a fél sem nem vitathat, de be sem ismerhet. És minthogy ezeknek megfelelő megoldási módját nem tudták megtalálni, azokat is a beismerés alá foglalták, a minek azután az egész tan áldozatul esett.

8. §. A perbeli beismerés a bizonyítást kizáró tény, de bizonyos körülmények közt bizonyító erővel is bír.

Az ezen csoportba tartozó írók a perbeli beismerést valamennyi író közt legkimerítőbben tárgyalták, s igen értékes adalékokat szolgáltatottak a kérdéshez. Egyenként: CANSTEIN, DEMELIUS, WACH és PLANCK.

Canstein.

CANSTEIN¹ így különböztet: a beismerés (Geständniss) tágabb értelemben magában foglalja a jogbeismerést (Anerkenntniss) és a ténybeismerést is (G. szűkebbértelemben). A jogbeismerés a félnek kijelentése, hogy egy harmadiknak jogosítványa vele szemben fennáll, illetve, hogy ő neki, a beismerőnek, nincs jogosítványa egy harmadik ellen. A ténybeismerés pedig annak kijelentése, hogy egy tény vagy jogviszony, a mely egy harmadiknak jogosítványát vele szemben megállapítani képes, *igaz, illetve ő azt nem fogja vitatni.*² Ezt szem előtt tartva, a beismerésnek következő három osztályát állítja fel. a) *Az alaki vagy rendelkező beismerés bizonyítási szerződés* az iránt, hogy a beismerő a jelenlegi vagy jövődől ellenfeléről leveszi a bizonyítás terhét s így magára vállalja az ellenkezőnek bizonyítását. E szerződés a bírót kötelező pótléka a bizonyításnak. b) *Az anyagi vagy bizonyító beismerés*, a melyet a fél büntetőjogi igazmondási kötelezettség terhe alatt tesz, s a mely mint anyagi bizonyítási ok, elvileg és szabályként teljes bizonyító erővel bír. c) *Az egyszerű beismerés*, a mely sem pótléka a bizonyításnak, sem nem bizonyítási ok, hanem csak *direkt vagy indirekt valószínűségi ok* a bizonyítandó tétel tekintetében. Olykor azonban a törvény ezt teljes bizonyító erővel felruhazza, s ebben az esetben az formális, teljes bizonyító erejű bizonyítási ok. A lényeges különbséget a bizonyító és dispositív beismerés közt abban látja, hogy a bíró az előbbi bizonyító erejét belátása szerint mérlegeli és nemcsak azon fél ellen, a ki tette s annak javára hat, a kinek érdekében tétetett, hanem

¹ Anerkennung u. Geständniss Zeitsch. für deut. Civilprocess I. (1879) 257.

² 271.

általában bir ható erővel; míg a rendelkező beismerés a bírót köti és csupán azokra és jogutódaikra nézve bir joghatálylyal, a kik közt történt. De lát köztük még egyéb különbségeket is, a melyek közül a következőket érdemes kiemelni. A rendelkező beismeréshez akarát kell, animus confitendi, a bizonyítóhoz nem. Az előbbi nemcsak tényekre, hanem igen gyakran jogviszonyokra, sőt *jogosítványokra* tételik le, míg az utóbbi csak tényekre. Végül az előbbi egyenesen valótlán körülményekre is letehető, míg az utóbbi csak olyanokra, a melyeket a beismerő legalább közvetve észlelt.

CANSTEIN a legelső, a ki a perbeli beismerésnek rendelkező és bizonyító jellegét részletesen kifejti, de eredményei még azok körében sem akadtak helyeslésre, a kik különben a beismerés kettős jellegét elfogadják. Különösen nyilvánvaló, hogy a perbeli beismerés nem szerződés, még az ú. n. dispositiv beismerés sem. Általában el van ismervé, hogy a felek a perben a bizonyítás terhét szerződésileg nem szabályozhatják, s a perbeli beismerésben nincs is semmi, a miből erre következtetni lehetne. Hatálya nem függ az ellenfél elfogadásától; kétségtelen dolog ugyanis, hogy a beismerés a félnek egyoldalú perbeli cselekvénye, s így abban a bizonyítási teher szerződéses átvállalásáról szó nem lehet. Hogy a fél bizonyos körülmények közt beismerését visszavonhatja, az nem a szerződésileg átvállalt bizonyítási teher következménye. Helytelen továbbá az a megkülönböztetés is, hogy a beismerés, mint a félnek dispositiv cselekvénye majd csak a bizonyítás surrogatuma, majd pedig ítélet-surrogatum a szerint, a mint tényekre vagy jogviszonyokra, illetve jogosítványra irányul. Ha a beismerés a bizonyítás surrogatuma volna, akkor az ítélet surrogatumának is kellene lennie, a kettő egymástól elválaszthatatlan.

Itt még csak egyet, hogy CANSTEIN nem lát fogalmi különbséget a perbeli és perenkívüli beismerés közt. Ha ő ezt úgy értene, hogy mind a kettőnél ugyanaz a logikai művelet, midőn a bíró a multa visszakövetkeztet, akkor a tételt én is elfogadnám. Az ő szeme előtt azonban inkább az lebeg, hogy mind a kettő egyaránt szerződés.

Demelius.¹

DEMELIUS vizsgálódásainak tulajdonképeni célja, kideríteni a perbeli beismerés *joghatályát*: vajjon az a felet köti-e vagy pedig azt a fél visszavonhatja-e? Ő azon az állásponton van, hogy a perbeli beismerés visszavonható, s ezt egész munkáján végig igen nagy következetességgel bizonyítani törekszik. Erre a célra ismét azt a tételt állítja fel, hogy a perbeli beismerés a félnek egyoldalú rendelkezése a bírósággal szemben, nem pedig oly rendelkezés, a melyet az ellenféllel szemben vagy azzal szemben is tenne. Ha ugyanis a beismerés oly rendelkezés, a melyet a fél csak a bírósággal szemben tesz, akkor nincs semmi akadály a annak, hogy azt vissza ne vonhassa, mert a fél a bírósággal szemben nem kötelezheti magát. Ellenkezőleg állana a dolog, ha a beismerés a félnek az ellenféllel szemben tett rendelkezése volna, mert ekkor az őt ez utóbbival szemben köteleznék, s így nem is volna visszavonható. Alkalmul pedig erre a kifejtésre az osztrák perrendnek, akkor még csak tervezetnek, a perbeli beismerés visszavonhatóságáról szóló rendelkezése szolgált, melyről azt óhajtja bebizonyítani, hogy megfelel a római jognak, s a mely egyedül helyes is. De mivel az uralkodó felfogás is, mely szerint a beismerés visszavonhatatlan, illetve csak tévedés bizonyítása mellett vonható vissza, a római jogra támaszkodik, igen beható kritika tárgyává teszi és több tekintetben egészen új világításba is helyezi a római jognak a perbeli beismerésről szóló rendelkezéseit. Különösen azt törekszik kimutatni, hogy a confessio in iure mint a kereseti állításnak való alávetés (elismerés), nemkülönben az interrogatio in iure alapján tett beismerés még a Justinianusi jogban is a dolog természeténél fogva saját szerű, az ő régi alapeszméiken nyugvó perbeli cselekvények, mely okból a D. 42. 2. és a C. 7. 59 de confessis, továbbá a D. 11. 1. de interrogationibus című titulusainak a *ténybeismerés* hatályának kérdésénél egészen figyelmen kívül kell maradniok. Más oldalról azonban semmiféle forrásbeli ok nincs, hogy a formularis pernek confessio in iudicio-jára vonatkozó jog még a Justinus korabeli jogállapot szerint is fennállónak ne tekintessék.²

¹ Die Confessio im Römischen Civilprocess 1880.

² 10.

Lehetetlen itt jogtörténeti fejtegetéseinek részleteit nyomról-nyomra követnem, s azért csak arra szorítkozom, a mi leginkább tartozik e munka keretébe, hogy DEMELIUS élesen elválasztja a jog- és ténybeismerést, s különösen, hogy mind a kettőt a bíróval szemben tett rendelkezésnek tekinti. Nevezetesen a jogbeismerés által a beismerő azt a jogát gyakorolja, mely szerint *a bírói cognitionnak határokat szabhat*. Eme rendelkezés következtében a bírónak a beismerés értelmében kell itélnie, a nélkül, hogy annak az *anyagigazságát*, a mit a fél beismert, vizsgálhatná.¹ A ténybeismerés² szintén a bíróval szemben tett rendelkezés. A római jogban ez magától értetődő volt, úgy hogy kétely ez iránt soha fel sem merült, de áll természetesen a modern jogokban is. A ténybeismerésben foglalt rendelkezésnél fogva a tények el vannak vonva az alól, hogy a bíró *valódiságukat vizsgálja*. A mint nem szabad a bírónak fel nem hozott tényeket vizsgálnia, úgy nem szabad a beismerőket sem. *A bírónak a beismert tényeket nem azért kell ítélete alapjául elfogadni, mert valódiságukról meggyőződött, hanem azért, mert valódiságukat nem szabad vizsgálnia*. Nagyon hibázott az az elmélet, a mely ezt félreismerte, s a mely a perbeli beismerést csak bizonyító oknak tekintette (!) De hibás az is, ha mások a perbeli ténybeismerést rendelkezésnek tekintvén, abban az *ellenféllel szemben látnak lekötelezést*.

Habár DEMELIUS állást foglal ama felfogás ellen, hogy a beismerésben kettős eleme van: rendelkezés és bizonyítás, mégis a beismerő kijelentést ő is elfogadja bizonyító ténynek,³ ha a beismerő a beismerést *visszavonja*. A beismerés ugyanis a visszavonás által elveszti a bírói cognitiont kizáró hatályát, de korántsem veszíti el jelentőségét mint bizonyíték. Mint ilyen, azzal a hatálylyal bír, mint a minő őt belső hitelérdemlőségénél fogva megilleti. A visszavont beismerésnek ezt a bizonyító erejét lerontani a beismerő félnek áll érdekében, a mit úgy ér el, hogy a beismert körülménynek valótlanságát bebizonyítja. Ha ez neki nem sikerül, akkor a visszavont beismerés *bizonyító erejét a bíró szabadon mérlegeli*.

¹ 237.² 364.³ 395.

DEMELIUS felfogásában kétségtelenül helyes az, hogy ő a perbeli beismerést kizárólag a bírósággal szemben irányuló perbeli cselekvénynek mondja, nem pedig olyannak, a mely által a fél az ellenféllel lépne jogviszonyba. Nézetem szerint az a leghelyesebb perjogi felfogás, a mely szerint minden perbeli cselekvés csak a bírósággal szemben irányul s melynek következtében mindegyik fél csupán csak a bírósággal szemben lép jogviszonyba. Így van ez a perbeli beismerésnél is s épen azért DEMELIUS egészen megfelelően járt el, hogy ezt itt egyik alaptétel gyanánt fogadta el. Sajnos azonban, hogy DEMELIUS ennek a nagyon helyes kiindulási pontnak következményeit nem jól vonja le. S itt ismét nagy szerepet játszik DEMELIUSnak egy másik elvi felfogása, a melyet azonban nem tudok magamévá tenni. Szerinte az alperes akkor, midőn beismer, *védelmi jogáról* mond le. Ezen felfogás mellett érthető, hogy DEMELIUS az alperes beismerésében rendelkezést lát, nekem azonban más a nézetem. Én az alperes beismerésében egy kötelességszerű cselekvényt látok, a mely által az ő nyilatkozási kötelességének tesz eleget. Így azonban nem lehet kimagyarázni, hogy ő miképen jut abba a helyzetbe, hogy ő a bírósággal szemben rendelkezék. Előtte egy tényállítás van, neki feladata válaszolni, hogy az állított tény megtörtént-e vagy sem? A félnek erre a tényállításra adott válasza soha sem lehet rendelkezés, minthogy a válasz nem lehet más, mint az, hogy a tény megtörtént-e vagy sem, ez pedig nem rendelkezés. És még feltűnőbb, hogy a visszavont beismerés bizonyít. Előttem érthetetlen, hogyan lehetséges az, hogy míg a fél a perben igazságérzetétől hajtva, beismer, nem mond olyant, a miből a bíróság a beismert körülmények valóságára következtethetne, ha ellenben a beismerést joghatályosan visszavonja, mert különben nem lehet szó visszavonásról, tehát ha joghatályosan kijelenti, hogy korábbi beismerő nyilatkozata nem felel meg a valóságnak, akkor a visszavont nyilatkozat már bizonyító tény, a bíró már felszabadul minden korlát alul, s a visszavont beismerésnek bizonyító erejét belátása szerint mérlegelheti. Vagyis míg a fél anyagot ad a bíró meggyőzésére, ő neki nem szabad meggyőződnie, mihelyt azonban ezt az anyagot tőle elvonja, akkor ő a visszavont anyagból már kereshet meggyőződést. Ez azonban nyilvánvalóan helytelen, mert ha a fél beismerését hatályosan visszavonja,

akkor az meg nem történtnek tekintendő s így semmiképen sem értékesíthető a perben. Nem visszavonás az, ha a bíróság a visszavont nyilatkozatot még azontúl is figyelembe veheti.

A beismerés visszavonhatósága az ő egész fejtegetésének tengelye, a melyről tüzetesebben csak ennél a pontnál lehet szólanom, valamint a vele kapcsolatos kérdésekről: a tény és jogbeismerés közti különbségről, s a beismerés jogügyleti természetéről is csak később lehet megemlékezni.

Wach.

DEMELIUS munkája mindenféle nagy hatást keltett. Olyannyira, hogy WACH egyenesen annak behatása alatt s annak czáfolata gyanánt írta meg azt az értekezését, a melynek gondolatmenetét az alábbiakban közlöm.

WACH¹ abból indul ki, hogy a beismerésnek egészen más a szerepe a büntető, mint a polgári perben, a mi csak folyománya annak, hogy a büntető perben az államnak egészen más az érdeke a tényállás kiderítése körül, mint a polgári perben. Itt az állam elvileg lemond a tényállás kiderítéséről, itt az állam nem is óhajtja, hogy a bíróság az ítélet alapjául teljes anyagot szerezzen be. A felek szolgáltatják a bírónak az anyagot, s megvonják az ő cognitíójának határsít.

A mi a perbeli cselekvényeket illeti, a fél a perben nemcsak a bírósággal, hanem az ellenféllel szemben is cselekszik. Ezek a perbeli cselekvények pedig részben joggyakorlás, részben pedig kötelességteljesítés az ellenféllel szemben, habár nem kizárólag vele szemben.² Így a perbeli beismerés nem a bíróságnak, hanem az ellenfélnek perbeli helyzetére van kihatással.³

Szerinte a beismerés (Geständniss) a félnek ő reá nézve hátrányos kijelentése, a mely bíróság előtti és bíróságon kívüli. Az előbbi vagy bizonyítóeszköz, vagy pedig rendelkező cselekvény, vagyis vagy meggyőződési ok (bizonyítási ok) a bíróra nézve, vagy pedig jogügylet. A perenkívüli beismerés is lehet úgy az egyik, mint a másik.

¹ Das Geständniss. Arch. für die Civ. Praxis LXIV. k. 201.

² U. o. 211.

³ U. o. 215.

A perenkívüli beismerés ténybeismerés vagy jogbeismerés. Az előbbi bizonyítóeszköz és csak akkor rendelkező cselekvény, ha nem beismerési, hanem rendelkező szándékból tétetik. A perenkívüli ténybeismerés lerontható valótlanságának vagy valószínűtlenségének bizonyításával, s így nem bizonyítási szerződés.¹ A perenkívüli ténybeismerés azonban rendelkezés is lehet, ha t. i. a fél nem a tudomását valamely tényről akarja nyilvánítani, hanem tekintet nélkül annak igazságára, azt mint formáját egy megállapító vagy jogváltoztató akaratnak nyilvánítja, midőn annak vitatása, hogy a beismert tény valótlán, ki van zárva. Azonban az ilyen kijelentés sem (bizonyítási vagy megállapítási) szerződés.² A perenkívüli beismerés mint jogbeismerés jogi ítélet, a félnek az ítélete, s ebből az okból azt szokás mondani, hogy egyáltalában nem bizonyít, de WACH ezt nem fogadja el, s nem vonja kétségbe annak bizonyító erejét sem. A fél ilyen ítéletet mondhat önmaga felől csupán meggyőződésből, de rendelkezési szándékból is. Az előbbi esetben nem jogügylet, míg az utóbbiban az. Kérdés, hogy mi volt a fél akarata? Ha nem tűnik ki az ellenkező, akkor rendelkezésnek tekintendő, tehát jogügylet, de nem bizonyítási szerződés.

Fejtegetésének eredménye itt az, hogy a perenkívüli beismerés sajátzerű természettel bír és nem helyezhető egy színvonalra a perbeli beismeréssel, vagy bizonyító tény vagy pedig «anyagi jogügylet». «A perbeli beismerés perbeli jogügylet, de lehet bizonyító eszköz is.»³

Áttérve a perbeli beismerésre, WACH mindenekelőtt ama felfogás ellen foglal állást, a mely szerint a perben nem fordulnának elő jogügyletek. Szerinte ilyenek előfordulnak, még pedig egyoldaluak vagy kétoldaluak. Az előbbiek közé tartozik a lemondás.⁴ A kétoldalú perbeli jogügyletek szerződések, melyek nagy számban fordulnak elő, ilyen pl. a megegyezés a per nyugtvása fölött.⁵

A perbeli jog és ténybeismerés egyoldalú perbeli jogügyletek, a melyek az ellenfél elfogadása nélkül jogváltoztatólag hatnak. Még pedig hatnak úgy a bírósággal, mint az ellen-

¹ U. o. 217—218.

² 227.

³ U. o. 233.

⁴ U. o. 238—242.

⁵ U. o. 245.

féllel szemben az által, hogy a bíróság előtt kinyilvánítottak. Az elismerés jogmegállapítás, a beismerés pedig ténymegállapítás. Az előbbi kizárja az igazság vizsgálatát a jogállítás tekintetében és csak anyagilag declaratorius ítéletet von maga után. A ténybeismerés kizárja az igazság vizsgálatát a tényállítások tekintetében. Az elismerés mind a két esetben mint megállapítási akarat jelentkezik és nem mint beismerési akarat. Mint megállapítás kizárja a bíró cognitióját a beismert körülményekre nézve. Ez a jogbeismerésnél alávetést jelent a jog alá, a ténybeismerésnél jelenti az akaratot, hogy valamely tény, tekintet nélkül arra, vajjon megtörtént-e vagy sem, valónak tartassék. És ez a megállapítás a bírósággal és a féllel szemben történik.

A perbeli megállapítási akarat, mint általában a megállapítás, nem azzal a feltétellel történik, hogy igaz. Ha ez így volna, akkor elegendő volna a valótlanság bizonyítása. De a törvény megkivánja még a tévedés bizonyítását is, a mit WACH másokkal szemben egészen consequensnek tart, mert egyenesen foly a megállapítási akaratból.

De a perbeli beismerés lehet bizonyítás is, pl. ha hivatalból észlelendő körülményekre adatik, vagy pedig, ha a fél kifejezte (akaratát), hogy nem akar megállapítani. Itt nem kell megtámadás, hanem ellenbizonyítás.

A mondottak a perbeli jogbeismerésre megfelelően állanak. Csak azt kell kiemelnem, hogy WACH azt nem egyszerűen perbeli jogügyletnek, hanem magánjoginak is tekinti, mint az egyezséget.¹

Alig van író, a ki álláspontját a perbeli beismerés kérdésében oly szabatosan és következetesen kifejtette volna, mint WACH. A legtöbb író, midőn a tételt felállítja, hogy a perbeli beismerés rendelkezés, nem számol annak következményeivel. Ő azonban világosan megmondja, hogy az jogügylet a bírósággal és ellenféllel egyszerre, mivel hogy a per nem olyan eljárás, a melyben a felek csak a bíróval állanak jogviszonyban, de jogviszonyba lépnek egymással is. Következétes ő annak a gondolatnak a kiépítésében is, hogy nem minden perbeli beismerés bizonyítást kizáró jogügylet. Ő élesen elválasztja a beismerést,

¹ U. o. 246.

mint rendelkezést, a beismeréstől mint igazmondástól. Más kérdés, hogy ezek a megoldások helyesek-e? Ha arra az álláspontra helyezkedünk, hogy az állam a polgári perben sem mond le a tényállás kiderítéséről, akkor megdőlni az a tétel, hogy a fél a beismerésben tetszése szerint rendelkezne vagy pedig igazat mondana. És ha abból a felfogásból indulunk ki, hogy a fél a perben csak az állammal lép jogviszonyba, akkor ismét megdőlni az a tétel, hogy a fél a beismerés útján az ellenféllel is lépne jogviszonyba. Mindezt munkám folyamán tüzetesen fogom kifejteni.

Planck.

PLANCK¹ szerint a beismerés, úgy a perbeli, mint a perenkívüli, lehet: akaratkijelentés, de lehet pusztá beszámolás arról, a mit a fél tud, vagyis arról, a mit a fél érzékeivel tapasztalt.

A perbeli beismerés mint akaratkijelentés lemondás a jogvédelemről a bírósággal szemben, a mi azt idézi elő, hogy a másik fél, a támadó, annál könnyebben érvényesítheti perjogi jogosítványát a bírósággal szemben.

Hogy az alperest mi indítja erre a lemondásra, az közömbös. Rendszerint az, hogy meg van győződve az állított tény valódiságáról, de lehet más is. A perbeli beismerés mint tudomáskijelentés jogi jelentősége egészen más téren van, t. i. a perbeli bizonyítás mérlegelésének körébe esik, s annál ugyanazok a szempontok irányadók, mint a harmadik személyek, nevezetesen tanúk vallomásainak mérlegelésénél.

A perbeli beismerés mint akaratkijelentés vagy jogbeismerés (Anerkenntnis), vagy pedig egyéb beismerés (sonstiges Geständnis). Az elismerésben az alperes azt jelenti ki, hogy a felperes jogosítványát nem akarja vitatni, ellenben a beismerésben csak azt, hogy a támadás egy részének az indoklását nem akarja vita tárgyává tenni.

A perenkívüli beismerés mint akaratkijelentés rendszerint szerződést tételez fel, a melyben a beismerő magát kötelezi, hogy védelmi jogával nem fog élni. A szerződés tárgya lehet a felperes jogosítványa — midőn elismerési szerződés (Anerkennungsvertrag), de tárgya lehet valamely tényleges állítás, ha

¹ Lehrbuch des deutschen Civilprocessrechts 1887. II. 317.

azt esetleg az ellenfél felhozná, midőn beismerési szerződés (Geständnißvertrag). Ezek a szerződések rendszerint nem bizonyítási szerződések; azaz általuk a fél rendszerint véglegesen beismer, s nemcsak addig, míg az ellenkezőt be nem bizonyítja, tehát eme szerződések rendszerint nem a bizonyítás átvállalása iránt köttetnek, a mi azonban, ha a felek akarata erre irányul, nincs kizárva. A perenkívüli beismerés lehet tudomáskijelentés is, s mint ilyen, bizonyítás, de tévedés, mint ezt régebben hitték, hogy csak bizonyítás lehetne.

A beismerés, mint akaratkijelentés, még pedig úgy a perbeli, mint perenkívüli, *formális bizonyítás*, miután a bíró a beismert félnek erre irányuló akarata következtében a beismert állítás valóságáról nem győződhetik meg. Nem így a beismerés, mint tudomáskijelentés. Ez *anyagilag bizonyítás*, a bíró ugyanis annak bizonyító erejét belátása szerint mérlegeli. Természetesen ez a beismerés csak akkor bizonyít, ha a kijelentőre hátrányos; de még így sem minden körülmények közt, hanem csak akkor, ha a fél kijelentéséből kitűnik, hogy igazat akart mondani.

Hogy a fél kijelentése, mikor akarat- és mikor tudomáskijelentés, azt abból kell megítélni, vajjon a fél szándéka irányult-e arra, hogy a beismert tényt a bíró vizsgálata alól elvonja-e vagy sem? Lehetséges azonban, hogy a félben mind a két szándék megvolt, úgy a tényt a bírói mérlegelés alól elvonni, mint pedig igazat mondani, midőn a beismerés *kettős jelleggel bír* s így mindkét irányban vizsgálendő. Ekkor ugyanis előfordulhat, hogy ha a beismerés mint akaratkijelentés esetleg nem jöhet számba, pl. cselekvési képesség hiánya miatt, mint tudomáskijelentés mégis figyelembe jöhet.

PLANCK nagy érdeme, hogy a beismerést úgy perjogi, mint perenkívüli vonatkozásaiban megvilágította. Fejtegetéséből kivethető, bár nem emeli ki, miként BÜLOW (l. alább), hogy a perbeli beismerés abból az okból, mivel a perben történik, nem különbözik szükségképen fogalmilag a peren kívül tett beismeréstől, mint ezt általában mondani szokás. Egészen helyes az a megfigyelés is, hogy a perenkívüli beismerés lehet szerződés, de lehet egyszerű kijelentés is, a melyben a fél beszámol az általa tapasztalt tényekről.

Egyébként azonban fejtegetését legnagyobb részben nem

tudom magamévá tenni. Névszerint, hogy a perbeli beismerés lehet akaratkijelentés, de lehet tudomáskijelentés is. Ez a fel fogás homlokegyenest ellenkezik az én nézetemmel, hogy a felek, a mennyiben a magánjogi viszony elbírálásáról van szó, egyebet, mint tényeket nem szolgáltatnak s így perbeli cselekvényeik csak tudomás, nem pedig akaratkijelentések.

Midőn a fél a perben beismer, ezt igazságérzetből s abból a meggyőződésből teszi, mert a beismert körülmény igaz, az ellenkező a lehető legritkább kivétel. Különben a perbeli beismerés, mint általában minden perbeli cselekvény, akaratkijelentés, vagyis a fél elhatározásából eredő cselekvény. Csak azt vonom kétségbe, mert az élet szól ellene, hogy a beismerés, mint akaratkijelentés esetében a fél azzal a czélzattal ismerne be, hogy a bíró elbírálása alól bizonyos tényeket elvonjon. Mikor a fél beismer, ez a czélzat egészen távol áll tőle. Az ő szeme előtt nem lebeg semmi más, mint az, hogy a tény, a melyet ellene felhoztak, igaz. Hogy azután ő ezzel a bíró mérlegelését kizárni akarja-e vagy sem, arra ő alig gondol. De ha ilyen szándék meg is volna benne, az a bíróra nézve úgy sem volna irányadó, mert nem a fél akarata, hanem a törvény rendelete döntő arra nézve, hogy a bíró a beismert körülményekkel szemben minő álláspontot foglaljon el, mint ezt alább tüzetesen kifejtem. A törvény a perbeli beismerést mindig egyenlő elbánásban részesíti s nem ismeri azt a megkülönböztetést, a melyet PLANCK tesz, hogy akkor, midőn a perbeli beismerés akaratkijelentés, a bírói mérlegelés ki volna zárva, ellenben akkor, mikor tudomáskijelentés, meg volna engedve.

PLANCK szerint továbbá a beismerés, mint akaratkijelentés, *joglemondás*. Szerinte a fél akkor, midőn beismer, védelmi jogáról mond le a bírósággal szemben. Az én nézetem szerint a beismerés nem joglemondás, valamint a tagadás és kifogás nem joggyakorlás. Az alperes a felperes keresetére s mindegyik fél a másíknak kifogásaira nyilatkozni tartozik. A beismerés egyike a köteleességszerű nyilatkozatoknak, a melyet a fél azért választ, mivel a tényállítás megfelel a valóságnak. Végül pedig egészen tarthatatlan az a tétel is, hogy a beismerés, mint akaratkijelentés, formális bizonyítás. Bizonyítás, még a formális bizonyítás is és akaratkijelentések, a melyekkel a fél bizonyos tényeket a bíróság mérlegelése alól elvon, egymást fogalmilag kizárják.

Emez írók felfogásának átértésére az a legfontosabb, hogy ők minő vonatkozást látnak a perbeli beismerésnek két functiója közt. Legvilágosabban megnyilatkoznak ebben a tekintetben CANSTEIN, PLANCK és DEMELIUS. Az előbbi kettő szerint a perbeli beismerésnek egyszerre mind a két functioja lehet; a legutóbbi szerint ez ki van zárva, hanem a perbeli beismerés, mint bizonyítás csak akkor szerepelhet, ha már mint rendelkezés elvesztette erejét, vagyis azt a beismerő fél visszavonta. Mind a két felfogás azonban helytelen. Nemesak az helytelen, mint ezt DEMELIUS is felhossa PLANCK ellen, hogy a beismerésnek egyidejűleg legyen meg a két functioja, hanem az is, hogy egymás után, mint a hogyan ő vitatja. Nyilvánvaló ugyanis, hogy ha a perbeli beismerés a bizonyítást kizárja, hogy akkor nem lehet egyúttal mégis bizonyítás. De előttem az sem kétséges, hogy a beismerés a visszavonás után sem lehet bizonyítás, mivelhogy a visszavonás után, legalább a helyes felfogás szerint, semmi bizonyító ereje nincs. WACH ebben a kérdésben nem nyilatkozik határozottan, de egész fejtegetéséből az a benyomásom, hogy a perbeli beismerés csak akkor szerepel bizonyítás gyanánt, ha az mint rendelkezés, nem szerepelt vagy nem szerepelhetett. Ez pedig annyit jelent, hogy a beismerés elnevezése alá két különböző nyilatkozat tartozik: az egyik a rendelkezés, a mely a bizonyítást kizárja, a másik, a mely ismét nem rendelkezés, hanem csak bizonyítás. Ha azonban ezt tényleg így gondolta, akkor a terminológiában van hiba, mert rendelkezés és bizonyítás fogalmilag különböznek egymástól és így nagyon elhibázott dolog őket ugyanazzal az elnevezéssel jelölni s egy közös fogalom alosztályainak feltüntetni.

Arról most már fölösleges volna beszélnem, hogy miért helytelen ezeknek az íróknak álláspontja, hogy a beismerésben rendelkezést látnak. Egyik-másik közülök, mint CANSTEIN, de különösen PLANCK többször említik azt, hogy a fél a beismerésben annak ad kifejezést, hogy *nem akar vitatni*, de azért még csak halvány sejtelemmel sem bírnak arról, hogy ez a beismeréstől fogalmilag is különböző nyilatkozat lehet.

Az álláspont helytelensége, a melyet részben ezek az írók, általában pedig azok elfoglalnak, a kik a beismerésben csak rendelkezést látnak, legvilágosabban kitűnik a következményekből. Ugyanis, ha felvetjük a kérdést, hogy a beismerés, mint a

multa való következtetést kizáró rendelkezés minő jogi természettel bír, akkor íróink nagyobb részben semmi felvilágosítást sem adnak, mások pedig egészen ellentétes megoldást nyújtanak. CANSTEIN bizonyítási szerződésről beszél, DEMELIUS egyoldalú rendelkezést lát benne a bírósággal szemben, WACH pedig egyoldalú jogügyletnek mondja, úgy a bírósággal, mint az ellenféllel szemben. HÖLDER meg tiltakozik az ellen, hogy a beismerést jogügyletnek nevezzük. Melyik már most az igaz? Ez egy önálló kérdés, a melyről csak alább lehet tüzetesebben szólanom.

9. §. A perbeli beismerés nem bizonyítás, de nem is rendelkezés.

Bülow.

Ennek a tannak felállítója és eddig egyedüli követője BÜLOW, a kinek munkája erről a kérdésről a legújabb s egyúttal a legértékesebbek közül való, a melyek erről a tárgyról napvilágot láttak.

BÜLOW¹ elméletét azért foglaltam egy önálló csoportba, mert igen határozottan állást foglal az ellen, hogy a perbeli beismerést bizonyításnak vagy rendelkezésnek tekintsük. Nagy részletességgel főleg az utóbbit fejti ki. Szerinte a perbeli beismerés nem rendelkezés, sem abban az értelemben, hogy a fél lemondana a jogvédelemről, kijelentvén azt, hogy az ellene állított tényeket vitatni nem akarja, sem abban, hogy a bíró számára bizonyos tényállást megállapítana. Hanem a perbeli beismerés nem egyéb, mint a félnek a bíróság előtt tett kijelentése, hogy *egy bizonyos, neki hátrányul szolgáló s az ellenfél által állított tény igaz*. Nincs fogalmi különbség a perbeli és perenkívüli beismerés közt, mint ezt rendszerint állítani szokás, hanem mind a kettőben egyaránt annak kijelentése foglaltatik, hogy bizonyos tények megtörténtek. A kettő nem tartalomban, hanem csak a formában különbözik egymástól. Innen köztük a különbség a hatály tekintetében is. A perenkívüli beismerésnek hatálya csak tényleges, annyi, a mennyit saját erejénél, hitelénél fogva érdekel. Ellenben a perbeli beismerésnek a törvény által meghatá-

¹ Das Geständnisrecht (1899.) 44. Továbbá Arch. für die Civ. Praxis. LXXXVIII. k. 317.

rozott, szükségképen minden tényleges hatályon felülemelkedő perjogi hatása van: s ez az, hogy nem bizonyítja a beismert tények valóságát, hanem bizonyításukat fölöslegessé teszi, a bíróságot valóságuk vizsgálata alól felmenti. Ez az a saját-szerűség, a melylyel a törvény (német pr. 288.) a perbeli beismerést a perenkívüli beismeréssel szemben felruházza. Ez azonban a tartalmat nem érinti. A fél az egyikben ép úgy, mint a másikban a saját hátrányára kijelenti, hogy egy bizonyos tény megtörtént. Ez a közös faji sajátságuk, a mely őket egyesíti s a mely parancsolja, hogy ugyanazon fogalom alá vonassanak és ugyanazon névvel jelöltessenek meg. A perenkívüli beismerésnek egész lényegét csupán ez a közös fogalmi sajátság teszi ki. Benne megnyilatkozik a hátrányos tények igazságának elismerése a legegyszerűbb módon, menten minden alakszerűsegtől. Ellenben a perbeli beismeréshez még más, saját-szerű perjogi tulajdonságok is járulnak, a melyek következtében neki más, sokkal erősebb a hatása is, mint a perenkívüli beismerésé. A perbeli beismerés¹ ugyanis nem bizonyít, nem állapít meg és nem tesz bizonyossá semmit, nem hoz napfényre semmiféle igazságot, még az olyan megfoghatatlant sem, minő «az alaki» vagy «jogi igazság». Itt nem mondjuk azt, hogy a bíróság a beismert tényeket, habár valóságukról nincs is meggyőződve, valamely, akár csak nagyon korlátolt és átvitt értelemben kétségteleneknek veszi. A perbeli beismerésnek hatása csupán az és semmi egyéb, mint a mit neki a pr. tulajdonít, hogy a beismert tények nem szorulnak bizonyításra.

Midőn Bülow ezt a nézetét, melyet *objectív beismerési theoriának* nevez, szemben a többi beismerési elméletekkel, a melyeket *subjectíveknek* mond,² kifejti, több igen helyes eszmét pendít meg, a nélkül azonban, hogy következményeiket is levonná.

Így mindenekelőtt PLANCKkal szemben igen mélyreható érveléssel kifejti, hogy a *beismerés* és *nemvitatás*, illetve *vitatni nem akarás* lényegesen különböző fogalmak, mert ez utóbbi nem egyéb, mint egy neme a *semlegességi* nyilatkozatnak, valamint lényegesen különbözik a *beismeréstől* a *lemondás* is, a melyben PLANCK szerint épen az a kijelentés jutna kifejezésre, hogy

¹ 224. ² 246.

a fél vitatni nem akar, pedig a lemondás mindig jogfeladás, míg ellenben a beismerés annak kijelentése, hogy valami igaz. Ő azonban ennél meg is állapodik s munkájának további folyamán ezt a különbséget egy szóval sem érinti többé, a mi kétségkívül nagy hiba, mert ennek következtében a kérdést ő sem vitte közelebb a megoldás felé.

Továbbá az uralkodó felfogással szemben, a melyet behatóan czáfol, nagyon találóan kiemeli, hogy akkor, midőn a fél akár perben, akár pedig perenkívül beismer, nem akar egyebet mondani, mint *igazat*, vagyis nem tesz egyebet, minthogy beszámol bizonyos multban történt s reá nézve hátrányos tényekről és hogy ennél fogva köztük nincs fogalmi különbség, mert mind a kettő egyaránt igazmondás. Ezt én annál inkább helyeslem, mert teljesen megfelel annak a felfogásnak, a melylyel a beismerést már korábban tárgyaltam. Ez különben SAVIGNY előtt már ismeretes és a gyakorlatban eléggé elterjedt tan volt.

Hibát látok azonban abban, hogy BÜLOW az ő helyes alap-tételének következményeit nem vonja le. Ha ugyanis úgy a perbeli, mint pedig a perenkívüli beismerés igazmondás, akkor a fél mind a kettőben bizonyítékot szolgáltat a multa nézve, mind a kettőben alapot nyújt a bírónak a következtetésre bizonyos mult tényekre. Oly kijelentésnél, a mely beszámol a multban törtétekről, logikai lehetetlenség elzárkózni a multa való visszakövetkeztetés elől, hogy azt a mult tényt, a melyet a fél állít, valónak vagy valótlannak tartsuk. Ez még akkor is lehetetlenség, ha a törvény a multa való visszakövetkeztetést kizárni akarná. Különbség lehet azonban a kettő közt, a nélkül, hogy ez a fogalom közösségét érintené, a bizonyító erő mérlegelése tekintetében. A perenkívüli beismerés bizonyító erejét, mint ez ma már általában el van fogadva, a bíró belátása szerint mérlegeli, ellenben a perbeli beismerés bizonyító erejét a törvény maga is megállapíthatja, midőn a bírónak feladata természetesen nem lehet egyéb, minthogy a priori megállapított bizonyító erőt a concret esetre alkalmazni. A kettő tehát nem abban különbözik, hogy az egyikben van bizonyítás, míg ellenben a másikban nincs, hanem abban, hogy míg a perenkívüli beismerésnél a bíró bizonyítási ténybeli következtetést a concret esetben is ön-maga önállóan végzi, addig a perenkívüli beismerésnél ezt a következtetést a priori már maga a törvény végzi s a bírónak

nincs egyéb feladata, mint a konkrét esetben ennek feltételeit vizsgálni s azt megismételni. Épen úgy van ez a perbeli beismerésnél, mint a kötött bizonyításnál általában. Ha azonban az önálló bírói mérlegelés hiánya miatt a kötött bizonyítást nem rekesztjük ki a bizonyítás köréből, akkor a perbeli beismerésnél sincs erre ok, mert vagy mind a kettőt kizárjuk onnan, vagy a perben tett beismerést is abba belevonjuk, de csupán a perbeli beismerésre nézve kivételt tenni nem következetes.

Bülow beismerési elmélete befejezetlen elmélet. Nem megoldása, hanem csak megkerülése a kérdésnek, ha azt mondjuk, hogy a beismerés nem rendelkezés és nem is bizonyítás, hanem, hogy habár a fél a beismerésben igazat mond, mégis csak a bizonyítás kizárása, mivel a törvény így rendel. Az eredmény, a melyre ilyen úton jutunk, csak negatív, azért én elméletét, a melyet korábbi felfogásával szemben csak legújabbán állított fel s a melyet ő objectívnek nevez, inkább *negatív*nak tudnám mondani. Különb is ő ezt az elméletét nem is viszi keresztül következetesen, midőn állítja, hogy mégis előfordulhat eset, midőn a perben tett beismerés *bizonyítékul* szolgál. Ez az eset az volna, hogy a fél olyan, reá nézve hátrányos tényt ismer be, a melyet *ellene* nem is *állítottak*, ekkor a perben tett beismerés perenkívüli beismerés módjára bizonyítana a fél ellen.

HARMADIK FEJEZET.

A perbeli beismeréssel összefüggő perjogi alapelvek.

10. §. A beismerés viszonya a per fogalmához.

Az írók a perbeli beismerés természetének meghatározásánál a legnagyobb hibát ott követik el, hogy a pernek és a bizonyításnak téves fogalmából indulnak ki. Az írók nagy része még most is azt tartja, hogy a per fogalmához *vita* tartozik, azaz, hogy az alperesnek a felperes kereseti állításait vitatnia kell és hogy csak ott van bizonyítás, a hol valamely vitatott állítás van a perben. E szerint az alperes beismerése esetében nincs per és általában beismerés esetében nincs bizonyítás. Ha valaki ilyen elvi felfogásból indul ki, akkor érthető, sőt nagyon következetes is, hogy a beismerést a bizonyítás köréből kizárja, azt rendelkezésnek vagy valamely más, a bizonyítást kizáró ténynek tekintti.

Nekem a perről, s a bizonyításról egészen más a felfogásom. Nézetem szerint a per fogalmi elemei közt nincs bent a *vita*, s a bizonyítás nem szorítkozik csupán vitás tényállítások kiderítésére. E felfogásomnak pedig szükségképeni folyománya, hogy a beismerés nem zárja ki a pert és a bizonyítást, hanem, hogy ellenkezőleg az a bizonyításnak egyik, még pedig leghatályosabb alakja. Miután ekként a perbeli beismerés fogalma szorosan összefügg a per és a bizonyítás fogalmával, nem tudom elkerülni, hogy az ezekre vonatkozó nézeteimet, a beismerésre vonatkozó tanok közt ki ne fejtsem. Természetesen nem kimerítő, rendszeres tárgyalásukról, hanem csak ama részeik vizsgálatáról lesz szó, a melyek legszorosabban összefüggnek a beismerés tanával.

És végül a per és a beismerés fogalmi igen szorosan

összefüggnek a perbeli ítélet fogalmával. Nézetem szerint a perbeli beismerésnek téves megítélése nagy részben onnan is ered, hogy az ítéletnek a perben sokszor olyan szerepet tulajdonítanak, a minővel az a dolog természeténél fogva nem bírhat. Ez fogja szükségessé tenni, hogy a beismerésnek az ítélethez való viszonyát is vizsgáljuk.

Első sorban is azonban állapítsuk meg a beismerés viszonyát a per fogalmához.

a) *A polgári per fogalmi kellékei.*

A mi mindenekelőtt a polgári per fogalmát illeti, meghatározásom erről a következő: a polgári per államhatósági eljárás, a melynek útján az állam bírósága az érdekelt felek — fel és alperes — kölcsönös meghallgatása után meghatározza, hogy mi az ő magatartásuk egy bizonyos, a múltban meg vagy meg nem történtnek állított magánjogi viszony tekintetében. Ez a meghatározás ugyanazon elvi állásponton nyugszik, mint az, a melyet egy másik alkalommal nyujtottam.¹ Különbség köztük csak az, hogy ott a polgári per jogi természetét is a meghatározásba felvettem, itt ellenben azt mellőztem, a mi talán helyesebb is, és megfelelőbb arról a fogalom meghatározáson kívül szólni, mint ezt itt is fogom tenni.

Fogalom meghatározásoknál a legfontosabb, de egyuttal félreértéseket is legkönnyebben előidéző dolog, pontosan megállapítani a fogalom alkotó elemeit. Így van ez a per fogalmánál is. Sőt itt a fogalmi elemek pontos meghatározása különös gyakorlati haszonnal is jár, mert nemcsak arra ad módot, hogy mibenlétét minél mélyebben átértsük, hanem arra is, hogy azt más eljárásoktól elhatároljuk, a melyek sokszor a csalódásig hasonlítanak hozzá.

A per fogalmi elemeinek pontos meghatározásánál első sorban arra kell tekintettel lennünk, hogy a per a bíróságnak és a feleknek sajátos *összműködése*, s így az a bíróság és felek nélkül nem is képzelhető. Ebből következik, hogy ennek a kölcsönös meghallgatáson alapuló eljárásnak, a melynek tartalma egy bizonyos magánjogi viszony létének vagy nem lété-

¹ Alaptanok 11.

nek kiderítése: a bíróság és a peres felek szintén fogalmi elemei, mert nélkülök ez az eljárás nincs is. Elemei a per fogalmának a maguk összműködésében, a melyeknek azonban a működésre kész, mondjuk, nyugvó állapotukban még a per megindítása előtt kell meglenniök. Ennyiben ismét a bíróság és a peres felek a per szükségképeni előzményei — perelőfeltételei. Más szavakkal, a bíróság és peresfelek a maguk működésre kész és alkalmas állapotukban perelőfeltételek, összműködésükben a per fogalmi elemei, miután a per épen az ő megnyilatkozásuk.

Ezt itt a fogalom meghatározásnál azért emelem ki, mivel legújabbán épen mi nálunk történt támadás a perelőfeltételek megkülönböztetése ellen. Egy, kétségkívül éles elmével megírt munka jelent meg a közelmúltban, a melynek szerzője igen heves támadást intéz a perelőfeltételek alap gondolata ellen, s a modern perjogoknak azon alapuló beosztását teljesen értéktelennek mondja.¹ Szerinte a bíróság, a felek és a per tárgya a per fogalmi elemei, s hiba azokat «a perelőfeltételek logikusan abszolte nem kezelhető mai csoportjába erőszakolni». Ez a kritika az én megfigyelésem szerint téves. A bíróság és a peres felek a maguk működésre kész, alkalmas állapotukban a perelőfeltételek, működésükben természetesen, minthogy ez, mint már több ízben kiemelttem, teszi ki a pert, annak fogalmi elemei. Minthogy továbbá a per eme tényezők működése által nem egyszerre, hanem a cselekvényeknek egy bizonyos láncolata által jön létre, a melyek közül minden későbbire csak akkor kerülhet a sor, ha a korábbi már megtörtént: nyilvánvaló, hogy minden korábbi minden későbbinek feltétele. A peralapítás, a perjogi viszony kialakulása a perbeocsátkozás által nyer befejezést. A per csak akkor van készen, ha az alperes már perbe bocsátkozott, a kereset, vagy fejezzük ki általánosan, egy magánjogi viszony elbírálására vonatkozó állítás annak feltétele. Ha azonban a pert a maga befejezett, kész mivoltában szemléljük, akkor be kell látnunk, hogy az a cselekvény, a mely keletkezésének nélkülözhetlen előfeltétele, befejezett állapotában egyik fogalmi eleme. De nemcsak ez fogalmi eleme, hanem az a cselekvény is, a mely által a peralapítás befejeződik: a perbeocsátkozás,

¹ TETÉLENI A. A választási bíráskodás elmélete és gyakorlata. I. 1905. 32.

mert ebben jut kifejezésre a kölcsönös meghallgatás gondolata. Ez természetesen többé nem a per előfeltétele, mert az utolsó cselekvény, a mely által a per létrejön, s így a fogalom kiépítése szempontjából nincs semmi, a minek előfeltétele lehetne.

A mi a *magánjogi viszonyt* illeti, a melynek tárgyában a meghatározásnak történnie kell, azt korántsem értem úgy, hogy a perben mindig csak arról kellene tárgyalni, hogy az alperes a felperesnek valamivel *tartozik*. A per sokkal tágabb keretekben is mozoghat. Legjobban szembeszökő példa erre a nemleges megállapítás iránti per, a hol épen arról van szó, hogy bizonyos magánjogi viszony nem áll fenn, a minek kiderítése épen azért áll a felperes érdekében, mert később esetleg mégis úgy fordulhatna a dolog, hogy egy nem létező magánjogi viszony alapján perrel megtámadnák, és el is marasztalnák. Továbbá, nem okvetlenül szükséges, hogy a magánjogi viszony, a melynek léte vagy nem léte kiderítendő, a felek jogosultságát és lekötöttségét kifejező jogviszony legyen. Erre ismét legvilágosabb példa a mi igényperünk, a melyben a fel- és az alperes arról perlekednek, hogy a lefoglalt ingók nem illetik meg a végrehajtást szenvedőt, tehát egy a per körén kívül álló személyt. A magánjogi viszony létének vagy nem létének kiderítéséről a polgári perben annyiban van szó, a mennyiben ehhez a felperes jogi érdeke fűződik. Általában kifejezve, a felperes jogi helyzetét érinti egy magánjogi viszony létezése vagy nem létezése, épen azért kívánja ezt megállapíttatni azzal szemben, a kivel szemben ezt az érdeke kívánja. A polgári per ilyen felfogása nagyon fontos a perbeli beismerés, de különösen az elismerés megítélésére.

A polgári per rendszerint az érdekelt fél *kezdeményezéséből* indul ki. Magánérdek védelméről lévén szó, az állam a közérdeket legjobban látja megóva, ha a kezdeményezést a félre bizza. Sőt magát az anyagszolgáltatást is az állam rendszerint a felekre bizza. A feleknek ez a kezdeményező és nagyfokú irányító tevékenysége a perben igen sok félreértésnek volt az okozója. Első sorban a per fogalmának meghatározásánál idézett elő zavart. Sokan azt hiszik, s előbb magam is úgy vélekedtem, hogy a feleknek — hogy általában szóljak — az az uralkodó szerepe a per fogalmához tartozik. Ujabb és újabb vizsgálódás azonban arról győzött meg, hogy ez az uralkodó szerepük a per fogalmához nem tartozik. Ha egy jogviszony

kiderítésénél a felek kölcsönösen meghallgattatnak ugyan, de a kezdeményezés és az adatszolgáltatás nem illeti meg őket, a per fogalma épúgy megvan, mint akkor, midőn a per a rendelkezés és tárgyalás elvein épül fel, mert a czél mind a két esetben ugyanaz, s az ítéletnek is ugyanaz a jogi természete. Kétségtelen, hogy a per szerkezete a két esetben sok tekintetben eltér, de ez magát a fogalmat nem érinti. Én az eddigi perjogi irodalomnak nagy hibáját látom abban, hogy az írók a perjogi jelenségek vizsgálatánál csupán a rendelkezés és tárgyalás elvein alapuló pert tartották szem előtt, s a nyomozó polgári pert egészen figyelmen kívül hagyták. Bizonyára nagy mértékben ez is hozzájárult azokhoz a ferde nézetekhez, a melyek a perbeli beismerést illetőleg el vannak terjedve. A perjog mélyebb átértésére vezet, ha annak folyton egész fogalmi körét tartjuk szem előtt, vagyis nem hanyagoljuk el a nyomozó polgári pert sem. Én fejtegetéseimben erre folyton leszek figyelemmel.

b) *Az alperes beismerése a pert nem zárja ki.*

Midőn arról van szó, vajjon a perbeli beismerés a pert *kizárja-e* vagy sem, mindig az alperesnek a per kezdetén tett beismerését tartjuk szem előtt, a melyben ő a felperes összes kereseti tényállításait valóknak jelenti ki. Ha az alperes ilyen beismerést a per későbbi szakában tesz, legfeljebb arról lehetne szó, vajjon az a pert megszünteti-e vagy sem és csak erről lehetne szó, ha a felperes az alperesnek kifogásait ismeri be, a miről itt most nem szólok. Így véve a dolgot, a kérdés az, vajjon a per fogalmához a kereset *vitatása* szükséges-e vagy sem? És itt abból a kételyen felül álló tételből indulok ki, hogy a per czélja *hitelesen megállapítani, hogy egy magánjogi viszony a multban létrejött-e vagy sem*. Ez a czél kétféle úton volna elérhető: az egyik, hogy a bíróság csupán az egyik felet hallgatná meg és csupán az általa előterjesztett adatokat vizsgálná meg s ezek alapján állapítaná meg, vajjon a jogviszony fennáll-e vagy sem. A jogviszonyok kiderítésének ez az útja azonban csak kivételes, midőn valamely törvény kifejezetten elrendeli. Szabályként erre a czélra egy másik út szolgál, s ez az, hogy mielőtt a bíróság a jogviszony fölött döntene, nemcsak

az egyik felet hallgatja meg, hanem a másikat is. A kölcsönös meghallgatás a jogviszonyok kiderítésének szabálykenti útja. S ennek az elvnek gyökere az emberi természetben oly mélyen rejlik, hogy az egész jogvédelem arra van alapítva, a nélkül, hogy a törvények legtöbbször kimondanák. Egészen más a jogviszony kiderítésének szerkezete, ha az az egyoldalú, mint akkor, ha az a kétoldalú meghallgatás elvén nyugszik. Innen van, hogy a kölcsönös meghallgatás — nem pedig a vitatás — tartozik a per fogalmi elemei közé.

A kölcsönös meghallgatás a jogviszony alapos kiderítésének a legerősebb biztosítója. Módot nyújt az alperesnek a kereseti állításokat vitatni, a bíróságot pedig bizonyításfelvételre fogja indítani, a melynek útján a bíróság annál inkább meggyőződhetik a kereseti tényállítások valódiságáról. Ez a vitatás kétségkívül befolyással bír a per szerkezetére, mert az, ha a felperes nem akarja, hogy keresetével elutasítsák, egy különös bizonyítási eljárást tesz szükségessé, minek következtében ismét a per hosszadalmasabb úton bonyolódik le, mint akkor, ha az alperes beismert volna. Bizonyára a per szerkezetében megnyilatkozó ez a különbség idézte elő azt, hogy a pernek csak azt az eljárást tekintsék, a melyben az alperes vitat.

Erre a felfogásra a legerősebb támpontot a római pernek felosztásában in iure és in iudicio szakokra találom. Általában azt tartják, hogy ez a felosztás magát a per fogalmát érintette. Ha az alperes in iure teljesen beismert, nem volt szükséges meghatározni azokat a vitapontokat (litis contestatio), a melyek tisztázása végett a bírót kellett volna kirendelni, sőt az alperes beismerését oly erősen tartották, hogy az már magában úgy hatott mint az ítélet, s ezért, mint általában tartják, még maga a praetor sem hozott semmiféle határozatot.

S ez a hit a beismerés emez erejéről oly általános volt, hogy a római jogtudósok a bírói ítélezést még akkor is kizárták, midőn confessio incerta esetében csupán az aestimatio cséljából rendelt ki a praeter bírót:

Notandum — így ír Ulpian — quod in hac actione (ex lege Aquila), quae adversus confitentem datur, iudex non rei iudicandae, sed aestimandae datur: nam nullae partes sunt iudicandi, in confitentes l. 25. § 2. D. 9. 2.

A túlhajtást ebben nem nehéz felismerni.

Az én szememben az egész különbség csak oly szerkezeti különbség, a mely magát a fogalmat nem érinti. Az egész felosztásnak az az elv volt az alapja, hogy a praetor vitás tények hosszadalmas kiderítésével nem foglalkozik, mert erre nincs ideje. Ha ilyen tények felmerültek, a praetor egyszerűen arra szorítkozott, hogy constatálta, melyek azok, s azután tisztázásukra s egyúttal az ítélet meghozatalára bírót rendelt ki. Ez volt a formula kiadása, a litis contestatio. Ha az alperes beismert, akkor erre természetesen nem volt szükség. A praetornak a beismerés alapján igen könnyű volt meghozni a határozatot, a mint azt én természetesen és logikusan tartom, de lehetséges, hogy a praetor arra az álláspontra helyezkedett, hogy miután a beismerés folytán a felperes igaza egészen nyilvánvaló, egészen fölösleges is, hogy ő még külön is constatálja a felperes igazát, hiszen az alperes, midőn beismert, már önönmagát elítélte, — quia quodam modo sua sententia damnatur — s ennél fogva, mint ezt általában tartják, semmiféle határozatot nem is hozott. De, ha ez így is volt, ebben az eljárásban a pernek minden fogalmi kellékét mégis fellelhetjük. Meg van az államhatósági közeg, a felek, azok kölcsönös meghallgatása. Hogy az ítélet esetleg elmaradt, ez csak azt jelenti, hogy a per esonkán, ítélet nélkül fejeződött be, mert senki sem állítja, hogy a bírói ítélet a per fogalmi elemei közé tartozik. Akárhogyan is állt a dolog, annyi bizonyos, hogy az in iure confessióval végződő peres eljárás igen egyszerű s egészen fejletlen peres eljárás volt, s épen azért érthető, hogy a rómaiak szemé, midőn perről beszéltek, nem erre, hanem az in iudicio eljárásra irányult, a melyben úgy a bíróság, mint a felek tevékenysége a bizonyítás felvétele körül teljes mértékben érvényesült. De ez nézetem szerint, csak a tökéletesebb és kevésbé tökéletes perszerkezet különbsége, a mely azonban magára a fogalomra nem tartozik.

És hogy a pernek az a megítélése, a mely annak in iure és in iudicio kettéválasztásából keletkezett, később, midőn már az egész eljárás egy közeg kezében bonyolódott le, változott volna, arra nézve a forrásokban nincs biztos támpont.

Az egyházjogi forrásoknak a litis contestatio, s így a per fogalma tekintetében már igen határozott álláspontjuk van. Ezekből kitűnik, hogy litis contestationak nem kellett szükségképen vitatásnak lennie. A litis contestatiót mint külön határ-

napon végbemenő s a per érvényéhez szükséges actust kívánják meg ugyan, de nem tűnik ki a szövegből, hogy az alperesi nyilatkozatnak vitatásnak kellett volna lennie:

Procuratibus igitur partium propter hoc in nostra praesentia constitutis, quamvis positiones et responsiones hinc inde super pluribus articulis factae fuerint coram iudicibus memoratis; quia tamen litis contestationem non invenimus esse factam, cum non per positiones et responsiones ad eas, sed per petitionem in iure propositam et responsionem secutam contestatio litis fiat; processum ipsorum de fratrum nostrorum consilio irritum duximus nuntiandum c. un. X. 2. 5.

Ugyanígy c. 54. § 3. X. 1. 6.

S ezt a felfogást az írók is követik. Tancredus,¹ Azo és Pillius nézetét ismertetve, mondja, hogy emez írók szerint a litis contestatio akár beismerés, akár tagadás, akár pedig kifogás útján történhetik, csak az szükséges, hogy meg legyen a peralapítási szándék. S nézetüket ő is magáévá teszi. DURANTIS² is felveti a kérdést, vajjon a litis contestatiohoz szükséges-e a tagadás, vagy pedig az történhetik-e beismerés által is? Szerinte a l. c. beismerésben is állhat, ha a keresetlevél átadása után történik; ellenkezőleg, ha a beismerés a kereset átadását megelőzi. Ugyanebben a nézetben van JOANNES ANDREA is Durantis magyarázója, bár hozzáteszi, hogy van ellenkező felfogás is, a melyet czáfolni is igyekszik. Mindazonáltal később, legalább az irodalomban, mégis ez az *utóbbi* felfogás vált uralkodóvá, s az alperes perbebecsátkozását abban látták, hogy a felperes kereseti állításait általában tagadta.

És még WETZELL³ is úgy nyilatkozik, hogy az alperes a pert keletkezésében elvágja, ha a felperes keresetét beismeri. Plósz pedig a perbebecsátkozást az alperes részéről való vitatásban látja. Szerinte «az alperes általában csak akkor tekinthető a perben résztvevőnek, ha a *jogállítást* vitatja.»⁴ Ebből következik, hogy a jogállitás beismerése nem állapítja meg a perben való részvételét, s így ekkor nincs is per, hanem a bíróság csak con-

¹ Ordo ind. 3 rész. 1. tit. 2. §.

² Spec. I. II. partio. II. 11.

³ i. m. 116.

⁴ Beiträge zur Theorie des Klagerechts. 128.

statálja a jogállitás beismerését.¹ Szerinte tehát nem az alperes beismerése általában, hanem csak az u. n. elismerés az, a mely a pert kizárja.

Az a felfogás azonban, hogy az alperes beismerése vagy legalább elismerése esetében nincs per, azóta, hogy a bíróság beismerés esetében is hoz ítéletet, a jogosultság legcsekélyebb látszatával sem bir. Addig, míg a beismerés közvetlenül az ítélet erejével hatott, még volt némi alapja annak az állításnak, hogy beismerés esetében nincs per, mivel hogy nincs is ítélet, ámbár felfogásom szerint, mint kifejtettem, ez is téves. De mióta az eljárás beismerés esetében is ítélettel záródik le, nincs számbavehető szerkezeti különbség a per lebonyolításának amaz esete közt, midőn a fél beismer s a között midőn tagad, s a bíróság bizonyítást vesz fel. Az, hogy az egyik esetben az eljárás gyorsabban bonyolódik le, mint a másikban, a fogalmat nem érinti. Csak akkor volna különbség a két eset között, ha a beismerés esetében hozott ítélet fogalmilag különbözne a vitatás esetében hozott ítélettől. Azaz, ha a beismerés esetében hozott ítéletben nem volna meg az az okozati következtetési folyamat bizonyos mult tényekre, a mely a beismerés esetében hozott ítéletben kétségen kívül megvan, hanem, ha a bíróság tekintet nélkül a multa csupán a feleknek a perben tett kijelentései alapján rendezné köztük az ügyet. Ilyen különbség azonban a kettő közt nem mutatható ki, a mint ez világosan kitűnik a per czéljából.

Az egész peres eljárás arra van rendelve, hogy a bíróság a feleknek kölcsönös meghallgatása után kiderítse egy bizonyos magánjogi viszonyt a multban *meg vagy meg nem történtél*. Ez a czél pedig a beismerés alapján hozott ítéletnél épúgy megvan, mint akkor, midőn az ellenfél tagad, s a bíróság bonyodalmasabb bizonyítási eljárás útján deríti ki a jogviszonyokat. A gyakorlat ezt sohasem tévesztette el szem elől.

Általában elismert tétel, hogy ma a per *mult* jogviszonyok kiderítése iránti eljárás és hogy az állam nem engedi meg a per formáit jogügyletek kötésére felhasználni. Ha tehát a felek a bírósághoz fordulnának is azzal a be nem vallott czélzattal — mert ha nyíltan tennék, a bíróság őket elutasítaná — hogy a per

¹ U. o. 130.

formáit ügyletkötésre felhasználják, azaz a bíróság előtt egy ügyletet, a melyet a per formái között akarnak megkötni, úgy tüntetnének fel, mint a múltban megtörténtet, a melynek csupán az elbírálását akarják a bíróságtól kieszközölni: a bíróság nem ismerve a felek eszlatát, az ügyletet mint a múltban meg vagy nem történtet bírálná el. A bíróság előtt a per eme eszlatánál fogva egyik félnek sem áll módjában magánjogi ügyleteket kötni, a nélkül, hogy a bíróság ítélezését kizárja. És nem áll ezt módjában tennie beismerés alakjában sem.

A pernek ezen a természetén az sem változtat:

a) hogy a bíróság egyes esetekben a maga ítéletével a magánjogi helyzet kialakulását *befejezi*, miután a múltban történt tények magukban véve erre nem elegendők. Így pl. a házasságot a bíróság ítélete bontja fel, nem pedig közvetlenül azok a múlt tények, a melyek a felbontás alapjául szolgálnak és a melyek kiderítésére irányul első sorban a bíró tevékenysége.

b) Továbbá a per szolgálhat magánjogi viszonyok keletkezésének alapjául, még pedig úgy is, hogy a jogviszonyt keletkeztető tények a bíróság előtt, tehát az ő észéki megfigyelése mellett mennek végbe. Ilyenek a tárgyalás folytán felmerülő perköltéségek. Kétségtelen, hogy akkor, midőn a bíróság ezeket megállapítja, az ő functiója egészen más mint akkor, midőn azokat a *mult* tényeket deríti ki, a melyek az ő észéki megfigyelésén kívül történtek meg. De azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a bíróság ezt mindig csak annak következményeképen teszi, hogy a perben múltban történt tényeket bírálta el és soha sem önállóan.

Mindazonáltal mind a két jelenség igen érdekes a perbeli beismerés szerepének megítélésére is, mint alább¹ erre ki fogok terjeszkedni.

Az a felfogás, a melyet én itt képviselek, hogy a per fogalmához nem szükséges *vita*, nem áll egyedül az irodalomban. Így pl. DEGENKOLB azt tanítja, hogy a perbeocsátkozás tartalma *«perbeli igenlés vagy perbeli vitatás»*.² A perbeli igenlés nem egyéb, mint beismerés s így nyilvánvaló, hogy ő az eljárást akkor is pernek tekinti, ha az alperes beismer.

¹ L. 17. §-t b. és c.

² Einlassungszwang u. Urtheilnorm. 1877. 23.

WACH¹ pedig a per fogalmát elemezve, kiemeli, hogy a peres viszonyoknak nem kell szükségképen vitásnak lennie; per akkor is keletkezik, ha az alperes beismer.

KLEIN² is kiemeli, hogy a perhez nem kell vitatás. KOHLER³ szerint pedig a per lehet *vita*, de nem szükségképen az.

Ugyanilyen értelemben nyilatkozik HELLWIG is,⁴ a ki szerint a *vita* elnevezés a modern jogban csak arra akar utalni, hogy az ellenfélnek joga van az ő ellentétes érdekét védeni.

Azok szempontjából, a kik a per fogalmához a kereseti állításoknak vagy legalább a kereseti jogállításnak vitatását kívánják, az állásfoglalás a beismeréssel szemben jórésben meglehetősen könnyű. Ha ezeknek beismerése esetében nincs per, akkor a beismerés a per körén kívül álló jelenség, s így legalább ebben a részben elesik szüksége annak, hogy vizsgáljuk, vajjon a beismerés a bizonyítás körébe esik-e vagy sem? Egyéb esetekben azonban, a kérdés ezek szempontjából is felvetődik. És még inkább azok álláspontjából, a kik a per fogalmához vitatást egyáltalában nem kívánnak. Mindezekben az esetekben csak kettő közt lehet választani: a beismerést vagy bizonyításnak tekintjük, vagy pedig valamely más perbeli cselekvénynek. Mint láttuk, irodalom és törvényhozás általában az utóbbi mellett foglaltak állást. De azért mégis általában azt mondják, hogy a bíróság a beismerés, legalább az ú. n. ténybeismerés esetében mégis hoz igazi ítéletet, a mi nagy ellenmondás. Csupán az ú. n. elismerés esetében mondják, hogy a bíróság ítélete csak formális.

11. §. A perbeocsátkozás és a per folyamán előforduló többi nyilatkozatok.

a) A felek szerepe a perben.

A per a felek kölcsönös meghallgatásán épül fel abból a eszéből, hogy első sorban ők világosítsák fel a bírót az elbírálendő magánjogi viszony iránt, azaz, hogy a peres jogviszony iránt *tanubizonyyságot* tegyenek. Ez az ő főszerepük a perben,

¹ Handbuch des deutschen Civilprocessrechts 1885. I. 18.

² Schuldhafte Parteihandlung 44.

³ Der Process als Rechtsverhältniss (1888) 40.

⁴ Lehrbuch des deutschen Civilprocessrechts 1903. I. 42.

a mely a törvényekben, főleg a legújabbakban igen világosan jut kifejezésre. Ennek megvilágítására elegendő egy pár adalék a mi S. E.-unkból. A 38. §. szerint a bíróság a tényállás *felderítése* végett az egyik vagy mindkét fél személyes megjelenését elrendelheti, a félhez intézendő kérdések előleges közlése mellett vagy a nélkül. Ennek a nagyon is világos rendelkezésnek nemcsak az a célja, hogy a bíróság a perbeli képviselő előadásában rejlő homályt eloszlassa, hanem az is, hogy a bíróság a félnek válaszából vissza következtessen a bizonyítandó tényekre épűgy, mint ezt a tanuvallomásnál teszi. Más oldalról, a 64. §. szerint a bíróság valamely tényállítás valóságát vagy valótlanságát a *tárgyalás és bizonyítás* egész tartalmának szorgos méltatása alapján ítéli meg. Tehát a bíróság nemcsak a közönséges értelemben vett bizonyításnak, hanem a *«tárgyalás»*-nak anyagát vagyis a felek előadásait is figyelembe veszi a tényállások valóságának vagy valótlanságának mérlegelésénél. Más szavakkal, a bíróság a bizonyítandó tényekre nemcsak a közönséges értelemben vett bizonyító eszközökből, hanem a feleknek is, mint bizonyító eszközöknek előadásából következtet. Ezekből nyilvánvaló, hogy a törvény a félnek, mint perbeli rendelkező közegnek szerepét nem választja el a bizonyító eszköz szerepétől. Nem helyezkedik arra az álláspontra, hogy a fél a perben nem lehetne bizonyító eszköz. Ez bizonyos szűkebb körben mai napig sem volt kétes. Azt ugyanis senki sem vonta kétségbe, hogy akkor, midőn a bíróság a felet eskü alatt kihallgatja, a fél bizonyító eszköz gyanánt szerepel. És nézetem szerint akkor is bizonyító eszköz, midőn a fél formális esküt tesz. Csak azt nem ismerték fel, legalább a többség nem, hogy a fél akkor is bizonyító eszköz, ha beismer. És még kevésbé jutottak annak tudtára, hogy a felek ezen eseteken kívül egyéb tényelőadásaikban is a bíróság bizonyító eszközei. Ha azonban behatóbb elemzés alá vették volna a nyomozás elvén alapuló pereket, ezt csakhamar felismerheték volna, miután a rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló pereknél, éppen ezeknek az elveknek természeténél fogva, a felismerés szinte legyőzhetetlen nehézségekbe ütközött. Magamnak is csak legújában sikerült ezt felismernem, bár már korábban is megvoltam győződve arról, hogy a polgári perben a fél és a bizonyító eszköz szerepe nem választható el élesen.

Ezeknek az elveknek ismerete mellett teljesen más világi-

tásban látjuk a feleknek peralapító és egyéb nyilatkozatait, különösen a perbeli beismerést és egészen más lesz a fogalmunk a bizonyításról is. Itt most első sorban a felek perbeli nyilatkozatait veszem vizsgálat alá.

b) A pert megalapító nyilatkozatok.

Teljesen magamévá teszem Plósznak azt a felfogását, hogy a per a perbeocsátkozás által válik teljessé, jön létre.¹ Más szavakkal, a per nem áll csupán abból, hogy a felperes keresetét előterjeszti, más oldalról a per fogalmához nem szükséges az, hogy a bíróság ítéljen. Az igazság a két véglet közt középpütt áll. A perjogi viszony keletkezik a felperes keresete és az alperes perbeocsátkozása által. Nem szabad azonban elmulasztanom kiemelni, hogy ez csak a rendelkezés és tárgyalás elvén nyugvó perre áll, a tisztán nyomozás elvén alapuló pernél csak az szükséges a per keletkezéséhez, hogy a bíróság mind a két felet meghallgassa.

A mi az első peralapító cselekvényt, a keresetet illeti, erről itt csupán csak annyit, a mi legszorosabban a kérdésre tartozik. És ez az, hogy a kereset *kérelem* a jogvédelem iránt, de nem puszta, hanem mindig indokolt ama *jogviszony* megjelölése által, a mely iránt a fél a jogvédelmet kéri.

Egy jogviszony szempontjából való jogvédelemhez mindig tények szükségesek, s így ezeknek, többé vagy kevésbé körvonalazva, a keresetben kifejezésre kell jutniok. Ezeknek a jogvédelem alapját képező tényeknek megjelölése a kereset fogalmához tartozik. Példákon megvilágítva, a fél kölcsönből perel elmarasztalás iránt, neki nemcsak az összeget kell kérnie, hanem azt is meg kell mondania, hogy kölcsönből kéri. Ha a fél nem mond egyebet mint azt, hogy ezt a műnevet megjelöli, ebben implicite a kölcsön keletkezésének ténye is meg van jelölve, igaz, hogy egész általánosságban, de ez a fogalmat nem érinti. Vagy, a fél negatív megállapítási perrel lép fel, hogy az ellenfél kérkedett, neki multhatlanul a kérkedés tényét is meg kell említenie, mert e nélkül kérkedés czimén nincs alap a védelemre.

¹ Beitrage 127. sk. 11.

Itt azonban nem lehet megállapodnunk, hanem pontosabban is meg kell határozni, vajjon a keresetben — s ez alatt a sommás perben a szóbeli tárgyaláson előadandó keresetet, nem pedig az idéző kérelmet értem — a jogvédelmet megállapító tényeket tüzetesen kell-e megjelölni vagy sem? Ez ugyanis kihatással van a beismerésre, illetve annak alakjára.

Ha előfordulhat az, hogy a felperes keresetét a tények részletezése nélkül adja elő, akkor az alperes beismerése is csak általános lehet, mert nem lévén konkrét tények, a melyekre a beismerés vonatkozhatnék. Pl. a felperes keresetében azt állítja, hogy az alperes neki kölcsönképen 1000 koronával tartozik, akkor az alperes beismerése csak kétféleképen szólhat: vagy úgy, hogy a kölcsönösszeget felvette, vagy úgy, hogy a kölcsönösszeggel tartozik, de nem bocsátkozhatik a kölcsönfelvétel tényének részletezésébe, mert akkor többet mondana, mint a mennyi a keresetben foglaltatik. Ellenkezőleg áll a dolog, ha a felperesnek a keresetben jogvédelmet megállapító tényeket részletezve kell előadni. A beismerésnek itt is két alakja lehet: a tények és a belőlük vont jogi következtetés beismerése, de mind a kettő konkrét, részletes beismerés, teljesen megfelelő a keresetnek.

Az előbbi igen tökéletes, annyira mennyire még elnézhető az idéző kérelemben (keresetlevél), mert tájékoztatónak elegendő lehet, de semmiképen nem helyeselhető, hogy a szóbeli tárgyalás kellően nem substantiált keresettel induljon meg, mert nem véd meg a jogellenes keresetváltoztatás ellen, s bizonytalanná teszi a jogerő következményeit. Sokkal helyesebb, hogy legalább a szóbeli tárgyaláson előadandó kereset teljesen substantiálva legyen, s ez a mi jelenlegi jogunknak is az álláspontja. Különben tagadás esetében az utólagos substantiálás el sem maradhat, mert különben nem volna lehetséges a bizonyítás sem.

Minden jogvédelemnél a jogvédelem okát képező tények előadása mulhatatlannal szükséges s nem egyéb mint theoretikus túlhajtás, ha azok tüzetes megjelölésétől valamely törvényhozás eltekint.¹

¹ Egyébként itt csak utalhatok arra, a mit már egy más helyen (Alaptalanok 165.) kifejtettem.

Az alperesnek perbeocsátkozása a kereseti kérelemre és annak indokolására vonatkozik. A kettőt én nem tudom elválasztani. Én azt hiszem, hogy lényegre nézve Plósz sem érti a dolgot másképen, midőn azt mondja, hogy «a mennyiben szó lehet perbeocsátkozási kötelességről, mint nyilatkozási kötelességről a keresetre, az nem vonatkozhatik egyébre, mint a *jogállításra*».¹ Lehetetlenség a jogállítást mint teljesen abstractat elképzelni; a jogállításhoz, habár csak nagyon általánosan, tények állítása is foglaltatik.

Hogy pedig az alperes perbeocsátkozása miben áll, azt egy oldalról a fogalom meghatározásánál már megvilágítottam; ott kifejtettem, hogy a perbeocsátkozás nem áll csupán vitatásból, hanem állhat beismerésből is. Most azonban egészen részletesen kell megállapítanom, hogy melyek azok a nyilatkozatok, a melyek által az alperes perbeocsátkozhatik. Ez a perjog egyik legfontosabb alapvető kérdése, a melynek helyes megoldásától függ a beismerés egész tanának a megítélése. És ezen a ponton röviddel azelőtt még magamnak is részben más volt az álláspontom, mint a melyet itt most elfoglalom.

Az iránt már korábban sem volt kételyem, hogy az alperes perbeocsátkozása minden a keresetre adott érdemleges válasza. Míg azonban előbb az alperes perbeocsátkozó nyilatkozatai gyanánt csak hármat különböztettem meg: a tagadást, a beismerést és a kifogást, most ezeken kívül még egy *negyediket* is látok, a melyet egyelőre csak körülírva tudok kifejezni. Legújabbán arra az eredményre jutottam, hogy az alperes a következő négy módon bocsátkozhatik perbe: a) *ő tagadhat*, b) *kifogással élhet*, c) *beismerhet* és d) végül kijelentheti, hogy neki az ellene felhozott tényekről tudomása nincs, vagy a mi ezzel egyértelmű, ő azokra nem emlékszik.

Ez a négyféle nyilatkozási mód egyenesen a dolog természetéből foly. A kölcsönös meghallgatás elve arra való, hogy a bíróság első sorban a felek ajkáról hallja, hogy ama tények, a melyek alapján a felperes a jogvédelmet kéri, igazak-e vagy sem? A felek a kiderítendő tényeknek *primár* bizonyító eszközei; csak a mennyiben a felek ilyenek gyanánt nem szolgálhatnak, következnek a többi jól ismert bizonyító eszközök, a

¹ Beitrage 123.

melyek hiányában vagy fogyatékosága esetében ismét a felekre mint subsidiarius bizonyító eszközökre térünk vissza. Ha ez a felek rendeltetése a perben, akkor nagyon természetes, hogy az alperes perbeocsátkozó nyilatkozata is csak arra való, hogy a bíróságot első sorban tájékoztassa a kereseti tények felől, ebben tehát az alperes kijelenti, hogy mennyiben van tudomása felőlük. A perbeocsátkozást, mint tudomáskijelentést pedig teljesen kimeríti a fentebb felsorolt négy nyilatkozat: az alperes tudja, hogy a kereseti tények meg nem történtek (tagadás); ő tudja, hogy megtörténtek (beismerés); tudja, hogy megtörténtek, de azt is tudja, hogy vannak bizonyos akadályaik (kifogás); végül nincs tudomása arról, vagy nem emlékszik arra, hogy megtörténtek volna (nem-tudás). És most ezeknek a perbeocsátkozó nyilatkozatoknak tüzetesebb elhatárolására kell áttérnem.

c) *A perbeocsátkozó nyilatkozatok közelebbi elhatárolása.*

A kereset tényalapja mindig egy vagy több tény, a melyek keletkeztetik vagy megszüntetik azt a jogviszonyt, a mely iránt a felperes a pert megindítja. Ennek a ténynek jogi hatása sokszor oly más tényektől függ, a melyek nem kiegészítő részei a kereseti tényalapnak, hanem azon kívül állanak. Hogy melyek ezek a tények, azt pontosan meghatározni itt nem lehet feladatomban, hanem csak példaképen hozom fel a következőt. Azok a tények, a melyek valamely személy akaratának nyilvánításaképen bírnak jogi hatással (jogügyletek, jogellenes cselekmény) csak ama feltétel mellett hatnak, hogy az illető személy cselekvésképes, illetve beszámítható, azaz, hogy bír azzal a szellemi és korbéli érettséggel, — ez egy tény — a melyet a törvény ama másik tény jogi hatásának előfeltétele gyanánt megkíván. Én ezeket a tényeket már korábban *a tényalap jogi hatásának előfeltételét képező tényeknek* neveztem el.

Továbbá a kereseti tényalapot kitevő tény, illetve tények, ha jogi hatásának előfeltételét képező tények meg is vannak, csak akkor idézik elő a jogi hatást, ha nem jöttek közbe bizonyos más zavaró tények, a melyek jogi hatásukat kezdettől fogva kizárják, pl. jogügyleteknél erőszak, megfélemlítés, csalás stb. Én ezeket a tényeket *a tényalap jogi hatását kizáró tényeknek* mondom.

És végül a kereseti tényalapot kitevő tény, illetve tények csak addig hatnak, míg más tény nem jön közbe, a mely jogi hatását megszünteti, vagy azt egy ideig vagy egyszersmindenkorra korlátolja. Pl. fizetés, elévülés, fizetés elmulasztása stb. Ezeket a tényeket *a tényalap jogi hatását megszüntető, korlátoló tényeknek* nevezem.

Az alperes perbeocsátkozó nyilatkozata szükségképen, a kereset tényalapját kitevő tényekre irányul. De irányulhat többre is, még pedig vagy csupán a kereset tényalapját kitevő tényekre, vagy pedig ezeken felül még a tényalap jogi hatásának előfeltételét képező, azt kizáró, megszüntető vagy korlátoló tényekre is. Még pedig: a) az alperes valóban jelenti ki a kereset tényalapját kitevő tényeket, s ezzel együtt nyíltan vagy burkoltan azok jogi hatását is. Ez a *beismerés*. b) Az alperes valótlannak jelenti ki a kereset tényalapját kitevő tényeket, a miben természetesen a felperes által állított jogi hatás tagadása is rejlik. Ez a *tagadás*. c) Az alperes a kereseti tényalapot valóban mondja ugyan, de vagy tagadja a jogi hatásának előfeltételét szolgáló tényeket, vagy oly tényeket hoz fel, a melyek jogi hatását kezdettől fogva kizárják, vagy végül oly tényeket állít, a melyek jogi hatását megszüntették, korlátozták vagy felfüggesztették. Ez a három legutóbbi eset egy közös szempont alá is vonható, a mennyiben az alperes mind a háromban a tényalapot valóban mondja, de annak jogi hatását tagadja. Ebből az okból a perben mind a három eset egyenlő elbánásban részesül, s valamennyit egy közös névvel, a *kifogás* névvel jelöljük. d) Végül az alperes kijelentheti, hogy a kereset tényalapját képező tényekről nincs tudomása, vagy azokra nem emlékszik.

Ezek szerint az alperes perbeocsátkozó nyilatkozata vagy *beismerés* vagy *tagadás* vagy *kifogás*, avagy pedig *nem-tudás*. Egyéb mint ez a négy nem is képzelhető. Egy tényt be lehet ismerni, lehet tagadni, csupán jogi hatását lehet tagadásba venni, vagy végül lehet kijelenteni, hogy a félnek róla nincs tudomása.

d) *A beismerés, kifogás és tagadás viszonya egymáshoz.*

A beismerés és kifogás bizonyos határig azonos fogalmak, a mennyiben mind a kettőnél az alperes a kereset tényalapját valónak jelenti ki. Különbség köztük azonban az, hogy míg a beismerésnél az alperes ezt minden fentartás nélkül teszi, a miből következik, hogy vele szemben a tényalpból eredő jogi hatás is beáll, a nélkül, hogy ezt is kifejezetten fenállónak kellene kijelentenie: addig a kifogásnál az alperes a tényalap jogi hatását bizonyos vonatkozásban korlátozza, úgy mint azt fentebb kifejtettem. Ezért szokás is *korlátozott beismerésnek* nevezni, a mi perjogi szempontból egészen helyes is, mert a kifogásban rejlő *beismerés minden tekintetben a beismerés fogalma alá esik.* Ez a beismerés és kifogás viszonyának megértésére egy igen fontos mozzanat, a melyet alább lesz alkalmam értékesíteni.¹ E szerint a beismerésnek van két válfaja: a *teljes* és a *kifogással korlátozott, részleges* beismerés. A teljes beismerésnek pedig a szerint, a mint közvetlenül a tényállításra vagy pedig közvetlenül a jogállításra irányul, két alakja van: közvetlenül a tényekre irányuló teljes beismerés és jogbeismerés — elismerés.

Midőn az alperes beismeréssel él vagy a tényalapot tagadja, nyilatkozatát *nem kell indokolnia.* Azonban nem így van ez, midőn az alperes kifogást hoz fel, vagyis csak a tényalap jogi hatását tagadja; ekkor az alperesnek tagadását *indokolnia kell.* Ennek oka pedig abban rejlik, hogy ha az alperes egy tényt, a mely rendes körülmények közt bizonyos jogi hatást előidézni szokott, valónak nyilvánít, de jogi hatását tagadja: méltán lehet tőle elvárni, hogy mondja meg azt, miért tekinti ama tény jogi hatását kizártnak, azaz, hogy mi az, a mi miatt ama tény rendszerinti jogi következménye be nem áll vagy megszünt. Ez az indokolás pedig abból fog állani: hogy nincs meg az a tény, a melytől a tényalap jogi hatásának keletkezése függ, illetve, hogy van egy zavaró tény, a mely a hatás keletkezését kizárja vagy pedig, hogy később történt egy tény, a mely a már keletkezett jogi hatást megszüntette, korlátozta. Látjuk tehát, hogy a tényalap jogi hatásának tagadását mindig

¹ L. 21. §. g) és h).

a tényalap jogi hatásának előfeltételét képező tényre való hivatkozással, illetve a jogi hatást kizáró, megszüntető vagy korlátozó ténynyel kell indokolni, s ezért volt szükséges az előző pontban azokat megismertetni.

Az a tény, a melynek okából az alperes a kereset tényalapjának jogi hatását tagadja, lehet olyan is, a mely valamely jogositványát megállapítja a felperessel szemben, pl. beszámítás. Ilyen esetben a kifogás nemcsak tanuvallomás, hanem rendelkezés is. Tanuvallomás beismerő részében, rendelkezés abban a részben, hogy az alperes jogositványának szembeállításával a maga számára is jogvédelmet keres. Ilyenkor tehát a kifogás kettős természetű, részben tanuvallomás, részben pedig rendelkezés.¹

Más oldalról van bizonyos rokonság a tagadás és kifogás között is, mivel mind a kettő tiltakozás ama jogi hatás ellen, a melyet a felperes az alperes ellen érvényesíteni akar, a tagadás azért, mert a kereset tényalapja nincs meg; a kifogás azért, mert a tényalpnak csupán a jogi hatása hiányzik. Míg azonban a tagadásnak nem kell indokoltnak lennie, addig a kifogás, mint láttuk, mindig indokolandó. A tagadás azonban lehet indokolva, midőn *minősített tagadásnak* nevezzük. És ez ismét egy újabb nehézség a tagadás és kifogás elhatárolásánál. A minősített tagadás sokszor csalódásig hasonlít a kifogáshoz, pl. az *exceptio non adimpleti contractus*, a felfüggesztő feltétel stb. és csak a magánjog szigorú elemzésével lehet a köztük fennálló különbséget felismerni.

És habár a beismerés és tagadás a legmerekvebb ellentétben állanak egymással, mégis a tagadás, indokolása révén sokszor úgy tűnik fel, mintha abban is részleges beismerés foglaltatnék. Pl. az alperes azt állítja, hogy a kereseti összeget átvette, de nem kölcsön, hanem vételár czímén. Igaz, hogy ez a kölcsönnek tagadása, de mégis beismerése annak, hogy az *összeget* átvette.

A kifogás és tagadás közötti különbséget tisztán felismernünk gyakorlatilag azért nagyon szükséges, mert a bizonyítás terhe a tényalap tagadása esetében a felperesre, kifogás esetében pedig, ha ezt a felperes tagadja, az alperesre nehezedik.

¹ L. 12. §. a).

Sokszor azonban ennek felismerése még sem könnyű, mint-hogy, mint láttuk, nehéz megállapítani, hogy a törvény mit kíván a kereset tényalapjához és mely tények annak csupán előfeltételei, a nélkül, hogy a kereset tényalapjához tartoznának.

Sokszor a törvény e részben nem nyilatkozik és így csak következtetésekre vagyunk utalva, pl. a szerződés nem teljesítésének kifogása.

Olykor pedig a törvénynek a bizonyítási teher megosztására vonatkozó szabályaiból tudunk csak következtetni arra, hogy valamely nyilatkozat tagadás vagy kifogás-e vagy sem. Pl. a közadós adósa a csőd megnyitása után a közadós kezéhez teljesítvén, a tömeggondnok ismételt teljesítést követel, ekkor ha a teljesítés a csődnyitási határozatnak első hírlapi közzététele előtt történt, a tömeggondnoknak kell bizonyítania, hogy a teljesítő a teljesítéskor a csődnyitásról tudomással bírt. Ha azonban a teljesítés a csődnyitásnak első hírlapi közzététele után történt, akkor a tömeggondnok felperesnek már nem kell bizonyítania azt, hogy a teljesítő a csödről tudomással bírt, hanem az ellenkezőt kifogás útján a teljesítőnek kell bizonyítania. Cstv. 7. §. Érdekes, hogy ugyanazon körülmény vitatása, hogy az alperes a csődnyitásról nem tudott, egy bizonyos időben, t. i. az első közzététel előtt tagadás, azontúl pedig kifogás. Ugyanezt tapasztaljuk Cstv. 27. § 1., 2. pontokban szabályozott esetekben, ellentétben eme § 3. pontjában szabályozott esettel.

Ugyancsak a bizonyítási teher sajátos megosztásából következtetünk arra, hogy mi a kereset tényalapja, mint pl. a következő esetben. Oly váltó alapján, a melynek valamely lényeges kelléke töröltetett, csak akkor lehet fellépni, ha a törlés véletlen, s így a felperesnek keresetében többek közt azt is kell állítania, hogy a törlés véletlenül történt. Tagadás esetében ugyanis ennek bizonyítása is a felperesre nehezedik, mint-hogy a törlés szándékossága vélelmezetik. V. T. 6. §. Ellenben, ha a megbízó kártérítést követel bizományosától, neki nem kell bizonyítania, hogy a köteles gondot elmulasztotta, hanem a bizományosnak kifogás útján kell bizonyítania, hogy a kár a rendes kereskedő gondosságával elhárítható nem volt. (K. T. 373. §.)

Erre a megosztásra nézve pedig mindig az az érdek a döntő, a melyet a törvényhozás megvédeni akar. Olykor a tör-

vény a felperest, helyzetének megkönnyítése végett, bizonyos tények bizonyítása alól felmenti, s így azok természetesen nem is tartoznak a kereset tényalapjához, holott más hasonló esetekben azok oda szoktak tartozni. Ilyenkor az alperesnek kifogás útján kell azok hiányát felhozni és tagadás esetében bizonyítania. De előfordul az ellenkező is, mint fentebb a váltónál. Ez az oka annak, hogy erről az oldalról a kereseti tényalap és kifogás közötti határvonal nagyon ingadozó.

e) *A nem-tudás.*

Teljesen elvonatkozva a tételes jogtól, azt megítélni, hogy valamely nyilatkozatban a nem-tudás kijelentése rejlik, legkönnyebb. De a tételes jog szempontjából ez is nehézségekbe ütközik. Itt azonban előbb még azt a kérdést kell felvetni, vajjon az alperes olyan kijelentést, hogy a kereseti tényalapot kitevő tényről tudomása nincs, egyáltalában tehet-e? Azt lehetne ugyanis mondani, s korábban magam is így fogtam fel, hogy miután a felperes részéről a kereseti állítások — oda vannak állítva, az alperesnek a bíró informálása céljából kötelessége megmondani azt, hogy ő mit tart felőlük: igazaknak tartja-e őket vagy sem? Ha pedig az alperesnek ez a kötelessége, akkor a dolog természetéből folynék, hogy a felelet nem lehet egyéb, mint beismerés, tagadás vagy kifogás. Az alperes előtt álló kérdésre nem válasz, hanem, inkább úgy látszik, csak kitérés előle, az a nyilatkozat, hogy ő neki az ellene felhozott tényekről tudomása nincs. Mindazáltal az ilyen nyilatkozat még sem zárható ki. Hányszor fordul elő, hogy az alperes legjobb meggyőződése szerint sincs abban a helyzetben, hogy az említett módokon nyilatkozzék, mivel, hogy a tényekről nem tud semmit. Elvégre is lehetetlenséget kívánnánk az alperestől, ha őt arra kényszerítjük, hogy olyan tényeket ismerjen be vagy tagadjon, vagy pedig ellenük kifogással éljen, a melyekről neki semmi tudomása nincs. Épen a perjognak legfontosabb elve, az igazmondás szól ez ellen. Nemcsak a meggyőződés nélküli vitatás, hanem az ilyen beismerés is természetellenes a perben. Ilyen körülmények közt az alperest attól elzárni, hogy azt mondja: én a dologról nem tudok semmit, tehát sem azt nem mondhatom, hogy igaz, sem azt, hogy nem igaz, nem

volna helyes. Ez jóhiszemű, tisztességes beszéd, a mely teljesen megfelel az adott viszonyoknak. Ennélfogva nincs semmi ok arra, hogy a per keretéből kirekesszük, sőt ellenkezőleg, a per jog tökéletes kiépítése kívánja, hogy abba beillesztjük. Milyen vissza dolog is, ha mi csak két — tagadás és kifogás — vagy három — tagadás, kifogás és beismerés — perbeocsátkozó nyilatkozattal rendelkezünk; s az alperest csak azért, hogy a perbeocsátkozást valamiképen megconstruálhassuk, különféle mesterkelt fictiókkal vitatónak vagy beismerőnek vesszük, pedig az alperesnek esze ágában sincs «vitatni» vagy «beismerni», mivelhogy a dologról nem tud semmit.

Eddig azonban ezt nem ismerték fel. BÜLOW általában csak a «vitatni nem akarás» nyilatkozatát veszi bírálat alá, s ezt mondja passiv nyilatkozatnak,¹ a mi azonban, mint alább ki fogom fejteni,² nem áll. HÖLDER³ már megkülönbözteti a «nem tudás» és «nem vitatás» nyilatkozatait, s az előbbi tagadásnak, az utóbbit pedig beismerésnek tekinti, de ez a megkülönböztetés szintén nem fogadható el, mert a «nem vitatás» nyilatkozata egy tágabb körű nyilatkozat, mely alá a nem-tudás kijelentése is foglalható. A mi Höldert arra indította, hogy a «nem tudás» nyilatkozatát tagadásnak mondja, ez az, hogy szerinte a beismerés csak lemondás a bizonyításról, nem pedig annak kijelentése, hogy az ellenfél állítása igaz; már pedig az, a ki kijelenti, hogy az állított tényről nem tud semmit, a bizonyításról nem mond le. Ilyen felfogás mellett érthető, ha valaki azt állítja, hogy a perben *nincs passiv* nyilatkozat, s hogy a «nem tudás» kijelentése sem az. Ha azonban a dolgot úgy fogjuk fel, a mint az egyedül helyes, hogy a fél a perbeocsátkozó nyilatkozataiban *tudomásáról* számol be, akkor bizony nagyon lehetséges, hogy a fél tudomása az ellene felhozott tényvel szemben passiv marad.

A modern törvényekben pedig egyáltalában nem találunk támpontokat arra nézve, hogy mely nyilatkozatokat tekintenek perbeocsátkozó nyilatkozatok gyanánt. Így a mi törvényeink sem beszélnek perbeocsátkozó nyilatkozatokról.

¹ L. 12. 1.

² L. 12. § d);

³ Z. f. Civ. Proc. XXVIII. 404.

f) *A perbeocsátkozó nyilatkozatok, különösen a «nem tudás» következményei.*

Ha azokat a következményeket vizsgáljuk, a melyek ezekhez a perbeocsátkozó nyilatkozatokhoz fűződnek, azokat a tagadás, beismerés és kifogás tekintetében igen könnyű megállapítani. A tagadás a bizonyítás terhét a felperesre hárítja, a beismerés — legalább az én felfogásom szerint — legteljesebb bizonyítás, s így azonnal ítéletre vezet, a kifogás pedig, mint alább kifejttem, újabb nyilatkozást tesz szükségessé az alperes részéről.

De mi történik, ha az alperes kijelenti, hogy az ellene felhozott tényekről *tudomása nincs*? Az irodalom és a törvényhozás ezzel a kérdéssel a maga igazi értelme szerint eddig nem számoltak. A középkori olasz jogokban az ilyen kijelentést nem tűrték meg. Az ott dívó positionalis vagy articularis eljárásnál fogva minden kérdés úgy volt feltéve, hogy arra a félnek igennel vagy nemmel kellett felelnie. Épen ebből az okból, írja TANOREBUS, ha az interrogatus kijelentette, hogy nem válaszolhat, mert kételyei vannak, halasztást adtak neki a tájékozódásra. Ha pedig azt jelentette ki, hogy az ellene állított tény megtörténtéről nincs tudomása, ezt a bíróság nem fogadta el, hanem kötelezték, hogy fejezze ki pontosan *meggyőződését*, vajjon az állított tényt valóban hiszi-e vagy sem, mert egyebet, mint épen ennek a meggyőződésének nyilvánítását, tőle nem kívántak.¹ Ámde ha neki ilyen meggyőződése egyáltalában nem volt, akkor bizonyos, hogy tőle lehetetlent követeltek.

Az újabb jogok közül a német pr. ezt rendeli: «annak kijelentése, hogy a félnek *nincs tudomása*, csak oly tényekkel szemben van megengedve, a melyek a félnek nem saját tényei, sem nem voltak saját megfigyelésének tárgyai.» (138. §. 3.) Ennek a megszorításnak, illetve megkülönböztetésnek, tekintettel az előző bekezdéssel való összefüggésére, következő az értelme. Ha a «nem tudás» kijelentése megengedett, akkor az nem beismerés, hanem *tagadás*, mert nem lemondás a bizonyításról. Ha pedig meg nem engedett, akkor *beismerés* s mint ilyen, ez a német pr. elvi álláspontja,² lemondás a bizonyításról.

¹ III. r. 3. cz. 4. §.

² L. fentebb 26. l.

A mi S. E.-unk más álláspontra helyezkedik. E szerint a bíróság a körülmények szorgos méltatása alapján belátása szerint ítéli meg azt, hogy a félnek olyan nyilatkozata, mely szerint az ellenfél tényállításának valóságáról *nincs tudomása*, vagy arra *nem emlékszik*, tagadásnak tekinthető-e. (61. §. 2.)

A rendelkezésből kétségtelenül kitűnik, hogy a bíróság az ilyen nyilatkozatot tagadásnak is veheti. Ez azonban nyilvánvalóan a nyilatkozat tartalmának nem felel meg, mert egészen kézzelfogható, hogy ha a fél kijelenti, hogy a dologról nem tud semmit, nem mondja azt, hogy az valótlan. Lényegesen különböző dolog, ha valakinek tudása egy bizonyos tényállással szemben passiv, mint az, ha kijelenti, hogy tudomása van annak meg nem történtéről. Ennélfogva nem egyéb, mint *fictio*, ha a bíró a fél nem tudását tagadásnak minősíti. De a törvény neki erre mégis felhatalmazást ad, minthogy a fél nyilatkozata olyan, a mely a bírónak a multa való következtetésre semmiféle támpontot sem nyújt.

Azonban nem okvetlenül szükséges, hogy a bíró a nem tudást tagadásnak minősítse; ezt ő a körülményeket mérlegelve, belátása szerint csak teheti. De hogy mi tevő legyen, ha erre az álláspontra nem helyezkedik, azt a törvény nem mondja meg.

Vajjon a nem tudást *beismerésnek*, vagy úgy miként a középkori olasz jogok, *mulasztásnak* tekintse-e? Akármelyik megoldást fogadja is el a törvény, olyasmit rendelne, a mi a nyilatkozat tartalmának nem felel meg. A mondottak után talán már nem kell bővebben kifejteni, hogy az, a ki kijelenti, hogy valamely tényről nem tud semmit, nem mondja, hogy az illető tény megtörtént, de azt sem lehet róla állítani, hogy mulasztott volna, mert a fél tényleg nyilatkozott. Hogy nem adott olyan nyilatkozatot, a mely a bíróságot tájékoztatta volna, az még nem mulasztás, ha a félnek semmiképen sem állott módjában ilyen nyilatkozatot tennie. Elvégre is lehetetlen dolgot nem lehet senkitől követelni.

Nem megfelelő az osztrák pr. rendelkezése sem ebben a kérdésben, a mely szerint a bíróság belátása szerint ítéli meg, hogy a félnek azt a kijelentését, hogy az állított tényről *nincs tudomása* vagy arra *nem emlékszik*, a *beismerést* kizáró vagy pedig a *beismerést* magában foglaló kijelentésnek tartsa-e vagy

sem (267. §.). Sem az egyik, sem pedig a másik feltevésre a nyilatkozat nem nyújt semmiféle támpontot.

A helyes megoldás a következő. Midőn a fél kijelenti, hogy az ellene felhozott tényekről nem tud semmit, a kölesős meghallgatáshoz fűzött várakozás nem valósul meg. A fél, a ki ellen aényt felhoztuk, a bírót semmi tekintetben sem tájékoztatja; sem azt nem mondja, hogy az ellene felhozott állítás igaz, sem azt, hogy nem igaz, s így a kérdés elbírálásánál különféle *fictiók*kal mégis az ő nyilatkozatából kiindulni, egészen elhibázott dolog.

Az alperes passivitása folytán az a kétely, a mely a felperes állításához fűződött az előbbinek megnyilatkozása előtt, nem oszlott el, s így nincs mit tenni, mint a felperest állításának bizonyítására utasítani. E szerint tehát a bizonyítás terhe felperesre nemcsak akkor nehezedik, midőn az alperes az ő állítását tagadja, hanem akkor is, midőn az alperes tudomása azzal szemben passiv marad.

Hogy az alperes tudomása tényleg passiv-e, az természetesen bírói mérlegelés tárgya. A bírónak szorgosan kell vizsgálnia, vajjon a nem-tudás kijelentésében közvetve nem rejtőzik-e *beismerés*, vagy pedig, vajjon az nem megtagadása-e a nyilatkozásnak, azaz nem *mulasztás-e*?

Így közvetett *beismerésnek* különösen akkor fogja venni, midőn az alperes kijelenti, hogy neki ugyan az állított tényről *nincs tudomása*, de mivel a felperes állítja, tekintse valónak. Ebben az alperes ama meggyőződésének ad kifejezést, hogy a kérdéses tény, mert a felperes állítja, ő is valónak tartja. *Mulasztásnak* pedig a bíró akkor fogja tekinteni, midőn a felforgó körülmények közt az alperesnek kell tudomással bírnia az állított tényről, s ő mégis azt állítja, hogy arról *nincs tudomása* vagy arra *nem emlékszik*.

Látjuk tehát, hogy a nem-tudás kijelentése a körülményekhez képest különböző elbírálás alá esik. Igazi mivoltában a felperesre hárítja a bizonyítás terhét, miként a tagadás, a nélkül, hogy vele fogalmilag azonos volna. Más esetekben vagy *beismerés* vagy *mulasztás* lappang alatta. A törvények abban követnek el hibát, hogy ezzel a két utóbbi alternatívával nem számolnak, s azt rendelik, hogy a mennyiben a bíró a nem-tudást nem veheti tagadásnak, azt *beismerésnek* tekintse, mi-

ként a német és az osztrák pr. s úgy látszik, a mi S. E-unk is. Én úgy a perjogi irodalomnak, mint a régibb és újabb törvényhozásoknak nagy hibáját látom abban, hogy midőn a kölcsönös meghallgatás elve megtagadja a szolgálatot, nincs a dolog természetének megfelelő álláspontjuk, hanem legfeljebb fictio útján vagy a beismerés vagy a mulasztás vagy a tagadás következményeit viszik át az esetre.

g) *A per folyamán előforduló többi nyilatkozatok.*

Azok a nyilatkozatok, a melyek a peralapítás szakában előfordulnak, ismétlődhetnek a per további folyamán, ha t. i. az alperes a felperes keresete ellen kifogással él. Ezzel szemben a felperest nyilatkozási köteleesség terheli épúgy, mint a hogyan az alperest a kereset ellen. És ha a felperes kifogással élt — ellenkifogás — ezzel szemben ismét az alperesnek kötelessége nyilatkozni. S ez így folytatódhat tovább, a mit azonban itt részleteznem nem szükséges.

Itt a beismerés körének megvilágítása céljából inkább arra óhajtok utalni, hogy a kereseti tényalapra és azzal kapcsolatos kifogásokra és ellenkifogásokra való nyilatkozás nem meríti ki a perbeli nyilatkozást. Nevezetesen, ha a tagadás folytán az egyik fél közvetett bizonyító tényt hoz fel (l. a fogalmat alább), a másik felet nyilatkozási köteleesség terheli a közvetett bizonyító tény valódiságára nézve, a mely szintén annyiféle lehet, mint azt fentebb kimutattam. És ha a fél ebben a körben beismeréssel él vagy nem vitat, nyilatkozata nem vonatkozik szükségképen oly tényre, a mely közvetlenül egy jogviszony létét vagy nem létét érintené, hanem lehet egy egyszerű tény, a mely magában véve sem jogviszonyt nem létesít, nem módosít, meg nem szünteti, sem keletkezését ki nem zárja, hanem semmi egyéb, mint csupán bizonyító tény ezek tekintetében. Ha a fél egy ilyen tényt beismer, beismerése *ténybeismerés* a szó legszorosabb értelmében, mint erről különben még lesz szó.

h) *A perbeli jogviszonyt illető nyilatkozatok.*

Eddig a perbeli nyilatkozatok ismertetésénél csupán a perbevont magánjogi viszonyra voltam figyelemmel. Azonban a perben elbírálás tárgya a perjogi viszony is, vagyis azok a közjogi kötelmi viszonyok, a melyek a magánjogi viszony elbírálása céljából mindzgyik fél és az állam közt jönnek létre. Még pedig kettős irányban: vajjon eme jogviszony keletkezésének feltételei a — perelőfeltételek — megvannak-e és vajjon annak lebonyolításánál az eljárási szabályok betartottak-e, mely utóbbi azonban csak a perorvoslati eljárásban lehet elbírálás tárgya. Ez az elbírálás sokszor szükségessé teszi a felek nyilatkozását. Figyelemre méltó, hogy ennek a megnyilatkozásnak módjai és azok jogi természete nem mindenben egyenlő a perbevont magánjogi viszonyra vonatkozó nyilatkozatokkal. A beismerés kétségkívül itt előfordulhat, nem kevésbé a tagadás is, csak hogy ennek mindig indokoltnak kell lennie, miért is nagyon hasonlít a kifogáshoz s azért szokás is annak nevezni, például pergátló, érdekeltségi kifogás. Így, ha az alperes azt hozza fel, hogy a bíróság nem járhat el, mert a felperes az előző eljárás költségeit nem fizette meg: a perjogi viszonyt a maga keletkezésében támadja meg s így nyilatkozata a tagadással esik egyenlő szempont alá. Nem egy *ellenjogot* hoz fel a felperes kereseti jogával szemben, mint ezt HELLWIGNÉL¹ olvashatjuk, hanem azt tagadja, hogy a perjogi viszony létrejöhetne. Csakhogy a tagadásnak indokoltnak kell lennie, az indokolás épen az, hogy a költség nincs lefizetve.

A kérdés további részleteit mellőzve, itt csak azt emelem ki, hogy a perjogi viszonyt illető beismerés szintén a bizonyítás körébe esik. E tekintetben az, legalább az én meggyőződés szerint, a perbevont magánjogi viszonyra irányuló beismeréstől nem különbözik.

Kétségtelen azonban, hogy valahányszor beismerésről beszélünk, leginkább a perbevont magánjogi viszonyt illető beismerést tartjuk szem előtt, minthogy ennek vizsgálata ebből a szempontból legfontosabb.

¹ Lehrbuch I. 184.

12. §. A perbeli rendelkezés.

Miután annak a meggyőződésnek adtam kifejezést, hogy a feleknek főrendeltetése a perben a bíróságnak positive vagy negative bizonyító anyagot szolgáltatni, most, hogy a feleknek perbeli helyzete s ennek alapján a felek perbeli beismerése is annál biztosabban legyen megítélhető, azt kell megvilágítanom, hogy a felek mely határok közt oly tényezők a perben, a kik *akarathatározásukkal* a bíró eljárását irányítják? A kettő ugyanis nem zárja ki egymást, legalább nem szükségképen. Mert, ha egyfelől áll is, hogy a fél perbeli állásánál fogva első sorban arra van hivatva, hogy a bíróság részére következtetési anyagot adjon a mult tekintetében, mégis nincs kizárva, sőt nagyon is megfér a magánjogi védelemmel, hogy a fél akarata legyen az, a mely a bíró eljárását megindítja; sőt, hogy az eljárás közben is a fél akarata irányítsa a bíró tevékenységét. A fél az a tevékenysége a perben, a melylyel a bíróság eljárását *akaratkijelentésével* irányítja, az ő *rendelkezése és indítványozása*, mindegyik fél akaraturalmának más-más fokát fejezvé ki.

Hogy az uralkodó felfogással szemben egészen pontosan sikerüljön megállapítanom azt, hogy a perbeli beismerés nem a félnek rendelkezése, részletesebben is kell megvilágítanom a félnek perbeli rendelkező és indítványozó körét s e célból is először az ő rendelkezését szembe kell állítanom a bíró rendelkezésével, továbbá a felek adatszolgáltatását a bíróság adatszerező tevékenységével. Ezt fejezik ki a rendelkezés, tárgyalás és nyomozás elvei. Másodszor pedig a félnek rendelkezését össze kell vetnem az ő indítványozásával.

a) *A rendelkezés, tárgyalás és nyomozás elve a polgári perben.*

A perjogi irodalomban általában el van ismerve a *felek* uralmának elve. Szinte a per fogalmához tartozónak vélik, hogy a per csak a felek kezdeményezéséből indulhasson meg és csak amaz adatok alapján legyen elbíráható, a melyeket a felek nyújtanak a bíróságnak. Mélyebbreható elemzés mellett azonban kiderül, hogy ez a tétel ilyen általánosságban téves. Mert nem-

csak, hogy vannak esetek, a melyekben a pernek úgy megindítása mint az anyag, a melynek alapján elbírálása történik, el van vonva a felek uralma alól, hanem látni fogjuk, hogy a szabályt képező esetekben is, a melyekben a felek uralma áll fenn, sokféleképen érvényesül a bíró nyomozó tevékenysége.

Igen figyelemre e tekintetben S. E.-unk és a végleges pr. javaslatának álláspontja. Ez utóbbinak indokolása különösen is kiemeli, hogy a tárgyalási elvet csak eszköznek tekinti a per legfelsőbb céljának, az *anyagi igazságnak* kiderítésére. Ebből az okból azt nem alkalmazza mereven és formalisztikusan, bár más oldalról a bírót nem hatalmazza fel nyomozásra.¹ Tehát a tárgyalási elvet nem tekinti megdönthetlen dogmának mint régebben, de azt a következményt, a melyet újabb jogunk alapján alább fogok levonni, hogy a tárgyalási elv a nyomozás elve javára már át is van törve, nyíltan még nem fogadja el.

1. A rendelkezés elve jelenti azt, hogy a bíró bizonyos esetekben a fél, illetve felek *akarata szerint köteles eljárni*. Részletesen a rendelkezés elve jelenti mindenekelőtt a fél szabadságát a fölött, hogy a jogvédelmet magánjogi helyzete tekintetében igénybe vegye-e vagy sem és hogy azt minő terjedelemben vegye igénybe? Ez a rendelkezés egyoldalú, t. i. egészen a féltől függ, hogy jogvédelemért az államhoz forduljon-e vagy sem. Mihelyt azonban a fél a jogvédelmet már igénybe vette, rendszerint már nem ő tőle függ, hogy a jogvédelem keresésével hagyjon fel, hanem ehhez az ellenfél beleegyezése szükséges. Szóval az egyoldalú rendelkezést a kétoldalú rendelkezés váltja fel. Innen van, hogy keresetváltogatás és a kereset visszavonása a perbeocsátkozás után csak az alperes beleegyezésével lehetséges (Trt. 68. §. S. E. 31. §.) — legalább mi nálunk van ez így, de nem elvi követelmény, mint ezt a német pr. mutatja, a hol a keresetváltogatást az alperes beleegyezése nélkül is megengedheti a bíróság (264. §.) — és hogy a felek az eljárást egyezséggel vagy a nélkül is, kijelentvén, hogy az eljárást folytatni nem akarják, ítélet nélkül is megszüntethetik. (Trt. 257. §. S. E. 41. §.) — Sommás perben a felebbezés, midőn az ellenfél a felebbezési határidő eltelte után csatlakozással élt, csak ez utóbbi *beleegyezésével* vonható vissza. (150. §.)

¹ Indokolás 12.

Ha azonban a felek vagy legalább egyikük a *jogvédelmet óhajtja*, nem tőlük függ, hogy a bíróság *minő szabályok* szerint járjon el. Ebben az esetben tehát a felek nem rendelkeznek a bíró eljárása fölött. Kivételesen azonban a törvény mégis megengedi, midőn köztekintetek ennek nem állják útját, hogy a bíróság az eljárási szabályokat az egyik vagy mind a két fél akaratához képest alkalmazza.

Így, ha a felek a törvény engedélye alapján az eljárás valamely *nemében* megállapodnak, a bíróság az ügyet az eljárás ama neme szerint köteles elbírálni. Ide tartozik, hogy a felek a Tr. 145. §-a szerint a rendes eljárás alá tartozó ügyekben az iratváltásos eljárás helyett a jegyzőkönyvi eljárást megszorítás nélkül *választhatják*. Viszont a kereskedelmi eljárás alá tartozó ügyekben jegyzőkönyvi eljárás helyett írásbeli (helyesebben periratváltásos) eljárás foglalhat helyt, ha azt mind a két fél *egyetértőleg kívánja*. Ekkor, amennyiben mind a két fél perirataiknak beadására nézve *egyezségleg* másként meg nem állapodtak, a Tr. szabályai követendők. (Kereskedelmi eljárás 21. §.) A S. E. 172. §-a szerint, ha mind a két fél a felebbezésnek szóbeli tárgyalása helyett nyilvános előadás útján való elintézését *kívánja*, azt a bíróság ez utóbbi eljárás szerint fogja elbírálni, vagy legalább is az elbírálat köteles így megkísérelni. A felek a bírót a *bizonyítás* felvétele körül is korlátozhatják. Ide tartozik mindenekelőtt, hogy váltóperekben főskü általi bizonyításnak csak a felek *beleegyezésével* van helye (váltó eljárás 26. §.). A S. E. 91. §-a szerint a tanú megesketése mellőzendő, ha az érdekelt felek a tanú megesketésétől *közös megegyezéssel* elállanak. Ide tartozik még az is, hogy főskü csak a felek kezdeményezéséből (kinálás, visszakinálás stb.) ítélhető meg. Itt említhető még fel, hogy a bíróság köteles túrni a beismerés visszavonását, ha ebbe az ellenfél beleegyezik. (S. E. 60. §.) — Végül a bíróság az elismerés vagy lemondás értelmében köteles ítéletet hozni, ha ezt az ellenfél kívánja. (S. E. 104. §.) stb.

Sőt továbbmenve, ha a bíró az eljárási szabályokat megsérti, az az általános szabály, hogy csak akkor nyújtson orvoslást, ha ezt a fél kéri, sőt e célból a sérelem elkövetésekor fel is kell szólalnia. Az újabb törvényhozások ugyanis arra törekednek, hogy az ügy érdekében hozott ítélet elleni feleb-

bezésben és felülvizsgálatban minél kevésbé kelljen alaki jogszabályokon esett sérelmeket orvosolni, hanem ha az alsóbíróságok az eljárás folyamán eljárási szabályt sértenek meg, ezt lehetőleg ők maguk orvosolják. Ebből az okból az eljárási szabályok egy nagy részét illetőleg azt rendelik, hogy a fél a sértés után azonnal, vagy mihelyt lehet, a bírót arra, hogy eljárási szabályt sértett, figyelmeztesse, azaz a sértés miatt *szólaljon fel*. Mert lehet, hogy a bíró a hibát belátja s azt azonnal orvosolni fogja. A felebbezésben csak akkor kérhet orvoslást, ha ezt a bíró a figyelmeztetés után sem tette. Csak egy másik része az eljárási szabályoknak olyan, hogy azok megsértése miatt az orvoslás a felebbezésben, illetve felülvizsgálatban ilyen figyelmeztetés nélkül is lehetséges. A törvények a német perrend (295., 530., 558. §.) nyomán haladva, a két osztály közt a különbséget azon az alapon fejezik ki: vajjon a fél a sértett eljárási szabály alkalmazásáról *lemondhat-e* vagy *sem*. Ha lemondhat, csak a sikertelen figyelmeztetés feltétele mellett van helye orvoslásnak a felebbezésben vagy felülvizsgálatban, ellenkezőleg a nélkül is. (S. E. 34., 155., 190. §§., Terv 231., 521., 559. §§.) Ebben a legfeltűnőbbben jut kifejezésre a törvénynek bizonyos mértékben túlhajtott álláspontja, hogy az eljárási szabályok részben olyanok, a melyek alkalmazása fölött a fél rendelkezhetik, részben pedig olyanok, a melyek fölött őt ez a rendelkezés nem illeti meg.

2. A jogvédelem csak bizonyos, a múltban történt tények alapján vehető igénybe. A jogviszony ugyanis, a mely tekintetében a jogvédelem nyújtandó, csak bizonyos tények alapján keletkezik, a melyek ismét bizonyos más tények által bizonyítandók. Ezeknek a tényeknek előadását a törvény rendszerint a félre bizza, s ez az, a mit a *tárgyalás* elvének nevezünk.

A rendelkezés és tárgyalás elve annyiban állnak egymáshoz igen közel, hogy mind a kettő a fél *kezdeményezését* jelenti a perben. Régi elve a törvényhozásoknak, hogy a magánjogi védelem, legalább rendszerint, akkor legteljesebb, ha azt az állam akkor adja, mikor a fél akarja és ha adja, ama határok közt, a melyeket a fél kijelöl. Továbbá, hogy a jogvédelemhez szükséges tényeket a fél szolgáltatassa s hogy azokat az állam közegei ne hivatalból derítsék ki. Jogi természetüket tekintve azonban a kettő közt igen nagy a különbség. A rendelkezés elve

a fél, illetve a felek akaraturalmát jelenti, a bíró akarata fölött. Ellenben a tárgyalás elve nem a fél akaraturalma tények szolgáltatása iránt. Ez az elv csak annyit jelent, hogy a bizonyító anyagot a fél szolgáltatja, de nem jelenti azt, hogy a fél olyasmint állítson tény gyanánt és olyan bizonyító anyagot szolgáltatasson, a minő neki legjobban *tetszik*. A félnek a perben csak megtörténteket szabad tények gyanánt állítani és az összes bizonyító eszközöket kell felhoznia, a melyekről tudomása van.

3. A közérdek rendszerint nem kívánja, hogy az állam a magánjogi védelmet hivatalból szerezzé be. Innen a polgári pernek két alaptétele: a rendelkezés és tárgyalás elve. Kivételesen azonban mégis előfordul, hogy az állam közérdekből a jogvédelmet hivatalból adja, azaz a magánjogi viszony létének vagy nem létének kiderítését nem bizza a felek kezdeményezésére, hanem ez iránt az eljárást hivatalból, saját közgei által indíttatja meg. Továbbá, kivételesen előfordul az is, hogy az állam a jogviszony elbírálásához szükséges bizonyító eszközöket hivatalból szerezteti be saját közgei által, s a jogviszonyt az így beszerzett anyag alapján bíraltatja el. Ezekben az esetekben a per, ellentétben a szabálylyal, a *nyomozás* elvén épül fel.

A nyomozás elve tehát ellentéte a rendelkezés és a tárgyalás elvének. Az ellentét köztük lehet *teljes*, de lehetnek *különböző fokozatai* is. Teljes a nyomozás a perben, midőn az állam nemcsak a bizonyító anyagot szerzi be hivatalból, hanem a jogvédelmet is hivatalból nyújtja. Például a házasság megsemmisítése iránti perben, midőn azt a kir. ügyész indítja meg. Más esetekben, a melyekben azonban a fokozatok nagyon különbözők, a nyomozás nem teljes. Lehetséges, hogy valamely ügyben az állam csak arra szorítkozik, hogy az eljárást hivatalból indíttatja meg, egyébként pedig a bizonyító anyag beszerzése épúgy történik, mint már a tárgyalás elvén alapuló perekben. Például Vt. 143. §. Lehetséges továbbá, hogy az állam az eljárást hivatalból egyáltalában nem indíthatja meg, a bizonyító anyagot pedig csak annyiban szerezheti be hivatalból, a mennyiben ez a jogviszony fentartására szükséges. Például a házasság felbontása iránti per. Egyébként pedig a tárgyalás elve itt épúgy érvényesül, mint más, ezen az elven alapuló perekben. És végül azokban a perekben, a melyekben a tárgyalás elve a szabály, sincs ez az elv következetesen

keresztülvive, hanem a bíróság itt-ott, mint azt alább tüzetesebben kifejtem, különböző formában a bizonyító anyagot hivatalból is beszerzi. Figyelemre méltó jelenség, hogy míg a rendelkezés elve a perben következetesen keresztülvihető, addig a tárgyalás elvénél ez ki van zárva, hanem a bíróság a felek által szolgáltatott anyag kiegészítésére itt-ott hivatalból is szerezzé be bizonyító anyagot.

A rendelkezés elve, mint a fentebbi részletekből kitűnik, a fél szabadságát jelenti bizonyos perbeli cselekményt véghezvinni vagy pedig azt mellőzni, ugyanazon cél elérésére több egyaránt alkalmas perbeli cselekvény közt választani. Jelenti továbbá a felek bizonyos fokú uralmát a bíró cselekményei és végül saját véghezvitt cselekvényeiknek jogi hatálya fölött.

De nem terjed ki a rendelkezés elve arra, hogy a fél a multban történeteket miképen adja elő. Általában nem. T. i. nemcsak akkor, midőn a bíróság nyomozólag járván el, a felet a multban történetekre nézve kihallgatja, hanem akkor sem, midőn a mult tények előadását egészen a félre bizza.

Olykor azonban az elhatárolás mégis nehéz, mert a rendelkezés gyakran kapcsolatos az adatszolgáltatással. T. i. többször előfordul, hogy midőn a fél akaratával a bíró eljárásának irányt ad, nem fejezi ki pusztá akaratát, hanem egyúttal bizonyos tényeket is állít, pl. a keresetben, vagy a beszámítási kifogásban, midőn tehát a kettő a rendelkezés és tárgyalás összeforr a rendelkezés és tárgyalás elve ugyanegy cselekvényben jelentkezik. Ekkor ugyan a fél rendelkezhetik, de csak úgy, a hogyan ez a valóságnak megfelel.

Továbbá a törvény a rendelkezés elvét olykor oly téren is alkalmazza, a hová az egyáltalán nem való. T. i. nemcsak az nem tárgya a rendelkezésnek, hogy a bíróság pusztán a fél akaratához képest, valamit a multban megtörténtnek vegyen, hanem az sem, hogy erre a célra a bíróság minő *bizonyító eszközöket* vegyen igénybe. Mint alább kifejtem, az állam a saját bíráját megkötheti, hogy mely bizonyító eszközök alapján következtessen a multa, mert a meggyőződését az állam részére szerzi, de egészen perjogellenes, ha a törvény a bizonyító eszközök megválasztása körül a bíró a fél akaratától teszi függővé, mint a főeskünél általában, az eskü által való bizonyításnál a váltóperekben és a beismerés visszavonásánál az ellenfél beleegyezésével.

b) *Rendelkezés és indítványozás.*

Mint az egyes részletekből láttuk, a rendelkezés majd egyoldalú, majd pedig a felek közös elhatározásából eredő cselekvény. Vannak ugyanis esetek, a melyekben a bíróság eljárásának irányításához nem elegendő az egyik fél akarata, hanem ehhez a felek *megegyező* akaratelhatározása, „*egyezsége*” szükséges. Ez a közös akaratelhatározás azonban, a mennyiben csupán csak az eljárást illeti, nem szerződés, mint ezt alább az egyezségi beismerésnél¹ kifejtem. Ugyanazokból az okokból, a melyekből az egyezségi beismerés nem szerződés, nem tekinthető annak a közös rendelkezés sem, bár fogalmilag egyébként egymástól különböznek. A felek közös rendelkezése csak akkor szerződés, midőn magára a perbevont magánjogi viszonyra vonatkozik a per megszüntetése céljából. Hogy a törvény sokszor az egyoldalú rendelkezés helyett, a felek megegyező akaratából eredő egyezséget kíván, annak oka könnyen megfejthető abból, hogy az egyik fél egyoldalú rendelkezése sokszor a másik fél kárára lehetne.

A rendelkezés, mint eddigi egész fejtegetésemből kivehető volt, mindig *csak* a bírósággal szemben történik és soha sem a féllel szemben vagy ezzel szemben is. Minden cselekvény a perben a bíróval szemben történik, s így természetesen a rendelkezés is, mivelhogy a felek, mint azt alább² tüzetesebben kifejtem, a perben csak az állammal kerülnek jogviszonyba. Az a tan, hogy a fél a perben csupán az ellenféllel szemben vagy ellenféllel szemben is rendelkezik, csak akkor állhatna meg, ha helyes volna, hogy a fél a perben csupán az ellenféllel, vagy mint újabban igen nagy nyomatékkal WACH hirdeti, az ellenféllel is volna jogviszonyban, a mi azonban mindenestre téves.

A rendelkezés a félnek, illetve a feleknek *akarat kijelentése*, a mely a bíró *akaratelhatározását* megköti. A rendelkezés folytán ugyanis a bíróság *köteles* a fél, illetve a felek rendelkezése értelmében eljárni. Az állam ugyanis észszerűségi okokból saját jogvédelmét vagy annak gyakorlati módját a felek

¹ L. 18. §. d).² L. 13. §.

akaratától teszi függővé, annak korláta gyanánt a felek akaratát teszi, s az ő közegének a bíróságnak, mely az ő önmaga által korlátolt birói hatalmának gyakorlója, ehhez alkalmazkodnia kötelessége. Hogy az állam ebben az önkorlátozásban sokszor nem mozog helyes határok közt, azt épen fentebb az eskünél láttuk, mert nem megfelelő a bírót a felek akaratából arra nézve tenni függővé, hogy mit fogadjon el s mit ne bizonyító eszköz gyanánt.

Előfordulnak azonban a perben a feleknek oly akaratkijelentései is, a melyek ugyan arra irányulnak, hogy a bíró eljárását irányítsák, de a bírót még sem kötik, nem lévén kötelessége azokhoz alkalmazkodni. Ezek az akaratkijelentések nem rendelkezések. Itt a bíróság discretinarius hatalma áll szemben a felek vagy a fél akaratnyilvánításával, s így egészen a bíróságtól függ, hogy annak eleget tegyen-e vagy sem. Ilyen esetek példaképen: a fél a szóbeli tárgyaláson iratok felolvasását kéri, ezt a bíróság csak akkor engedheti meg — tehát egészen a belátásától függ — ha az iratok szószerinti tartalma irányadó (S. E. 25. §.). Továbbá a bíróság a félnek oly utólagos előadásait és utólagosan ajánlott bizonyítékait, melyek figyelembevételre a tárgyalás elhalasztását tenné szükségessé, az *ellenfél indítványára* figyelmen kívül hagyhatja, — tehát egészen belátása szerint — ha arról győződik meg, hogy a fél előadásait az ügy elintézésének kéleltezése végett halogatta (S. E. 33. §.). Ha a fél a rendes perben a perirat beadására törvényes halasztást már igénybe vett, kérhet halasztást még a bíróságtól, a melynek megadása azonban a bíróság belátásától függ (Trt. 139. §.). Kérdéseket a felekhez (S. E. 37. §.), valamint a tanukhoz a felek is indítványozhatnak, (S. E. 89. §.) de természetesen a bíróság belátásától függ, hogy azokat feltegye-e vagy sem. Sőt a bíróság a feleknek *kérelmükre megengedheti* — tehát szintén egészen belátása szerint — hogy a tanukhoz közvetlenül is intézhessenek kérdéseket (u. a. §.). Végül, ha a felek a sommás perben megegyeznek az iránt, hogy valamely döntő ténykörülmenynek bebizonyítása valamelyik félnek vagy egy harmadik személynek esküjétől tétessék függővé, a bíróság az eskünek kivételét, ha a per eldöntésére nézve szükségesnek találja, tehát ismét egészen belátása szerint, végzéssel rendeli el (S. E. 100. §.). Általában a bíróság belátásától függ,

hogy egy bizonyos a fél által ajánlott bizonyító eszköz útján a bizonyítást felvegye-e vagy sem (V. ö. S. E. 68. §.). Ide tudnám még sorolni a bizonyítás fölötti észrevételezést is. Ebben mindegyik fél kifejezi a bíróság előtt azt a kívánságát, hogy a bizonyító tényekből milyen következtetés vonandó, a mely azonban a bíróságra egyáltalában nem kötelező (S. E. 72. §.).

Mindezeket az eseteket legvilágosabban az indítványozás elvének elnevezése alá tudnám foglalni.

A felek akaraturalmának megítélésére rendkívül fontos, hogy a perben a rendelkezés elve mellett fennáll még az indítványozás elve is, mert a rendelkezés elve azt a kört, a melyben a felek akarata a perben érvényesül, nem meríti ki. Van ugyanis számos eset, a melyekben a fél a törvény határozott intézkedése alapján kifejezheti akaratát az iránt, hogy a bíróság valamely perbeli cselekvényt véghez vigyen, vagy a félnek valamely perbeli cselekvényre engedélyt adjon, a nélkül, hogy a bíróságnak azt tenni kötelessége volna. A fél teljes akaraturalmát kiegészíti, ez a nem teljes akaraturalom.

Egyebekben az indítványozásra ugyanaz áll, mint a mit fentebb a rendelkezésre kifejtettem. Van egyoldalú indítványozás mellett együttes is, az ilyen szintén nem szerződés. az indítványozásnál még nyilvánvalóbb, hogy az csupán csak a bírósággal szemben történik.

c) *Rendelkezés és bírói pervezetés.*

A polgári per célja, hogy egy magánjogi viszony elbíráltassék. Lehetséges volna oly perrend, a mely szerint a bíróság csak arra szorítkoznék, hogy a felek által az ő befolyásától teljesen függetlenül összehordott anyagot észlelné, abból következtetne és így meghozná az ítéletét. Sőt az ilyen perrend volna az eszményi, mert a bíróságot felmentené az alól, hogy az elbírálandó anyag beszerzése körül önmaga is tevékeny legyen s biztosítaná, hogy csak azt végezze, a mi tulajdonképeni rendeltetése: ítéljen. Ilyen perrend azonban tényleg sehol sincs és soha sem fog létrejönni. Az ugyanis a felek részéről az igazság kiderítése körül oly önzetlen közreműködést, az elbírálandó anyag iránt oly tökéletes jártasságot tételezne fel, a minő csak a legkritkább esetekben akad; feltételezné továbbá, hogy

mások, különösen tanúk, a feleknek az elbírálandó anyagot önként szolgáltatják be, a nélkül, hogy valamely hatósági beavatkozásra szükség volna, a mi szintén csak nagyon ritkán fordulna elő. Ennélfogva minden perjog úgy van berendezve, hogy a bíróság is legyen tevékeny az *elbírálandó anyag beszerzése* körül. A bíróság ez a tevékenysége a *pervezetés*.

A bíróság kettős irányban vezeti a pert. Egyrészt odahat, hogy az elbíráláshoz megkívántató anyag összegyűjtessék. *Tevőleges pervezetés*. Másrészt megakadályoz oly perbeli cselekvényeket, a melyek az anyag összegyűjtésére fölöslegesek. *Nemleges pervezetés*.

Egyike a legnehezebb törvényhozási kérdéseknek: milyen mérvű legyen a bíróság ez a kettős pervezető hatalma? A mai perjogok nagyfokú tökélyére vall, hogy e tekintetben a célnek megfelelő szabályokat tartalmaznak. A tapasztalat ugyanis megtanított arra, hogy ha a bíró egyénisége csak csekély mértékben érvényesül az anyag beszerzése körül, az csak tökéletlenül és csak hosszadalmas eljárás után gyűl össze. Ennélfogva az újabb törvények a bíróság pervezető hatalmát annyira megnövelik, hogy az anyag beszerzése jól és fölösleges hosszadalmasság nélkül történjék. A részletekben azonban vannak köztük jelentékeny eltérések, mert egyesek a pervezető hatalom kiterjesztésében messzebb mennek, mint mások. A mi jogunk igen széleskörű pervezető hatalmat biztosít a bírónak, annyira, hogy e tekintetben más jogokat mesze felülmul. A hatályos bírói pervezeté legfőbb eszköze a *közvetlen szóbeliség*, a melyet különböző alakban a mai jogok első sorban ebből a célból alkalmaznak.

Itt most csak az a kérdés, hogy a fél rendelkezése, indítványozó és adatszolgáltató tevékenysége minő viszonyban áll a bíró pervezető tevékenységéhez, nevezetesen, hogy ott, a hol az előbbieket érvényesülnek, megvan-e a bíróság pervezető hatalma? Kétséggkívül igen, mert a bírói pervezetés alatt itt természetesen a pozitív pervezetés értendő, s a felek tevékenysége nem egymást kizáró cselekvési körök. A bírói pervezetés nem egyszerű folyománya a *bíró rendelkező és nyomozó tevékenységének*, hanem arra is szolgál, hogy a *fél rendelkező és indítványozó tevékenységét*, s adatszolgáltatását is előmozdítsa. Ez, legalább a S. E.-t illetőleg világosan kitűnik annak 37. §-ából,

a mely szerint a bíróság gondoskodni köteles arról, hogy a felek homályos kérelmeket, tényelődásaikat és nyilatkozataikat felvilágosítsák, hiányos tényelődásaikat kiegészítsék és általában a szükséges *kérelmeket és nyilatkozatokat* megtegyék. Áll ez kétségtől a fél rendelkezéseire is. Sőt a S. E. 41. §-a erre még különösen is utal a peregyezséget illetőleg, kimondván, hogy a bíróság a per bármely szakában megkísérélheti a jogvitának vagy egyes vitás kérdéseknek egyezségi elintézését.

Igen élénken megvilágítja a félnek az államhoz való viszonyát, hogy az állam nemcsak korlátot szab saját bíró hatalmi körének a fél akarata által, hanem saját közege, a bíró által figyelmezteti is erre a megkötöttségre, hogy módjában álljon saját akaratát érvényesíteni. Ez ismét erősen megvilágítja a fél akaratalmának jogi természetét, a miről még alább is fogok szólni.

13. §. A perbeli beismerés nem rendelkezés.

Fejtegetéseim legelején utaltam arra, hogy újabb törvényhozásunk, követve a külföldi jogok példáját arra az álláspontra helyezkedik, hogy a perbeli beismerés rendelkezés, a melyben csupán a fél *akarata* jut kifejezésre a nélkül, hogy a multa nézve a bíróságnak következtetési anyagot szolgáltatna. Magában a S. E.-ban ez ugyan nem jut egész világosan kifejezésre, mert az 58. §-nak az a rendelkezése, hogy oly tényállásokat, melyeket az ellenfél... beismert, *bizonyítani nem szükséges*, nemcsak arra a feltevésre enged következtetni, hogy bizonyításuk azért nem szükséges, mert beismerésük a fél rendelkezése, hanem arra is, hogy bizonyításuk azért nem szükséges, mert a beismerés által teljesen bebizonyítottaknak tekintendők, mint pl. a francia perjogi irodalomban tanítják. Habár ekként maga a törvény szövege nem igazít utba, mégis elfogadom értelmé gyanánt azt, a mi az indokolás elvi álláspontja, s a mi ma a közfelfogás, hogy t. i. a perbeli beismerésben a fél bizonyítást kizáró rendelkezése nyilatkozik meg.

A legelső a minek kimutatására itt most vállalkozom, az, hogy ez a felfogás téves, s hogy ennek folytán a félnek perbeli beismerése nem olyan cselekvény, a mely által a bizonyítást kizárná. Ez csak egy esetben volna lehetséges, mint ezt már több-

ször ki is emeltem, ha a beismerés oly perbeli cselekvény volna, a mely által a fél önönmagát elítélné, ekként a beismerés a pert közvetlenül befejezné, s a bíró csak arra szorítkoznék, hogy a beismerést tudomásul vegye. A beismerésnek azonban ez a jellege nincs, a minek folytán megdőlné az a tétel is, hogy a perbeli beismerés nem olyan nyilatkozat, a mely által a bírónak a multa nézve következtetési alapot nyujtana, hanem ellenkezőleg oly *rendelkezés, azaz oly akaratkijelentés, a mely által a bírói cognitióknak határokat szab*. Akár úgy fogjuk fel ezt a rendelkezést, hogy általa a fél csupán a bírósággal, akár úgy, hogy csupán az ellenféllel, akár pedig úgy, hogy mind a kettővel szemben rendelkezik. Ennek részletesebb kimutatása lesz a következő kifejtés feladata.

a) *A perbeli beismerés beazámolás a fél tudomásáról.*

Ha az újabb perjogi törvényeket vizsgáljuk, így a mi S. E.-unkat is, csakhamar meggyőződünk arról, hogy azok a felek perbeli cselekvényeinek, tekintve azok tartalmát, különböző osztályait állítják fel. Legvilágosabban kitűnik ez a S. E. 48. §-ából, mely szerint a jegyzőkönyvbe foglalandó a *kereseti kérelem és ellenkérelem, továbbá az elismerések, lemondások és egyezségek*, valamint a feleknek az ügy eldöntésére vagy az eljárás menetére nézve *lényeges tényállásai* és az ellenfélnek azok *valóságára vagy valótlanságára nézve tett nyilatkozatai* a felajánlott bizonyítékokra való hivatkozással. A felebbezési eljárásban pedig a *tényállásra vonatkozó szóbeli előadások és nyilatkozatok* nem veendő fel a jegyzőkönyvbe. Bármelyik félnek jogában áll azonban oly *tényállásokat és ténybeli nyilatkozatokat*, a melyek a felebbezésben és az előkészítő iratban nincsenek meg vagy ezeknek tartalmától eltérnek, a jegyzőkönyvhöz melléklendő irattal megállapítani. (S. E. 160. §.)

Ha ennek a classificiónak az alapgondolatát keressük, azt könnyen megtaláljuk, ha mérlegeljük a feleknek már ismeretes kettős szerepét a perben. Főszerepük az adatszolgáltatás a multa nézve vagyis pozitív vagy negatív *tudásukról* való beazámolás a múlt tények tekintetében, s ezt kiegészíti az ő rendelkező és indítványozó szerepük, a melyben ismét csupán *akaratauk* jön kifejezésre. Ezen az alapon a felek perbeli cse-

lekvényeinek két nagy osztályát különböztethetjük meg: beszámolásokat a múltban történekről, vagyis *tudomáskijelentéseket* és *akaratkijelentéseket*. Az előbbieket a tárgyalás és nyomozás, az utóbbiak a rendelkezés és indítványozás elvének folyamányai.

A kettő közötti különbség abban jut kifejezésre, hogy a fél akaratkijelentése, akár rendelkezés, akár indítvány a tartalma, mindig *kérelem*. Akaratkijelentésével ugyanis a fél a bíróságot valamely cselekvésre vagy valamely cselekvés abbahagyására kívánja indítani, ezt pedig úgy teszi, hogy a bírósághoz kérelemmel fordul. Ennélfogva a perbeli cselekvényeket úgy is csoportosíthatjuk, hogy vannak *kérelmek* és *tudomáskijelentések*. De mivel sok esetben, midőn a fél a bíróságtól valamit kér, kérelmét tények által is kell indokolnia (l. fentebb), mi nem egyéb, mint a fél tudomásának megnyilatkozása, innen van, hogy kérelem és tudomáskijelentés sokszor egy cselekvénynek egyestül, s ezt lehetne a perbeli cselekvények egy harmadik osztályának: a *tények által indokolt kérelmeknek* nevezni.

A fentebb felsorolt cselekvények, habár osztályozásuk nem is mindenben megfelelő, vagy az egyik vagy pedig a másik, illetve a harmadik csoportba tartoznak.

Ha már most azt vizsgáljuk, hogy a beismerés ezeknek a perbeli cselekvényeknek melyik osztályába tartozik, arra az eredményre jutunk, hogy az nem akaratkijelentés, rendelkezés, hanem csupán beszámolás a *tudomásról*.

A beismerés ugyanis válasz egy állításra, a melyben a másik fél a beismerő ellen egy bizonyos tényt *megettörténtnek* mond. Egy ilyen válasz fogalmilag nem lehet más, mint beszámolás a fél tudomásáról. A félnek ugyanis, a ki kijelenti, hogy az ellene felhozott tény megettörtént, valamely közvetlen vagy közvetett érzéki megfigyelése van arról a tényről, s a beismerésben erről számol be. Fogalmilag pedig egészen más, beszámolni érzéki megfigyelésünkről, mint egyszerűen kifejezni akaratunkat arra nézve, hogy a bíróság valamit tegyen a nélkül, hogy ebben a múlt megítélése foglaltatnék. Ebben a tekintetben a beismerés semmiben sem különbözik a többi nyilatkozatoktól: a tagadás és kifogástól, valamint attól, a melyben a fél kijelenti, hogy az állított tényről tudomása nincs. Valamennyiben ugyanis a fél nem tesz egyebet, mint beszámol az ő pozitív, illetve negatív tudásáról, illetve arról, hogy tudása

az állított igények tekintetében passzív. A beismerésnél azonban ez nyilvánvalóbb, mint a tagadás és kifogásnál, mert sokkal könnyebb felismerni, hogy a fél tudomásáról számol be, midőn kijelenti, hogy az állított tény megettörtént, mint akkor, midőn annak megettörténtét tagadja vagy ellene kifogásokkal él.

A mi nagy mértékben elhomályosítja ennek a tételnek igazságát, ez az, hogy az irodalom és a törvények is a tagadást és kifogást mindig kérelmekkel kapcsolják össze. Úgy gondolják ugyanis, hogy midőn a fél tagadás, illetve kifogás útján a jogvédelem megadása ellen nyilatkozik, neki erre a célra külön kérelmet, ellenkérelmet kell előterjesztenie. Én ezzel szemben azt tartom, hogy a mint a beismerés esetében a fél részéről semmi más kijelentésre nincs szükség, hogy a bíróság ítéljen, hasonlóképen nincs erre szükség a többinél sem, a mi ismét más oldalról mutatja, hogy valamennyinek közös sajátossága, beszámolni a fél tudásáról. Az ellenfélnek ugyanis arra a célra, hogy a jogvédelem megadassék, vagy meg ne adassék, nem kell egyebet tennie, mint a valóságnak híven a megfelelő körülményeket felhoznia, még akkor is, ha ő tagadás vagy kifogás útján a jogvédelem megadása ellen foglal állást. Neki erre a célra nem kell a jogvédelem megtagadását *kérnie*, más szavakkal, nem kell a kereset elutasítása céljából *ellenkérelemmel* élnie. Teheti és szokta is tenni, de a lényegre ez nem tartozik. Azonban az elméletben, s a gyakorlatban is ezt teljesen félreismerik. Így a mi S. E.-ünk többször beszél a jogvédelmet kérő perbeli cselekményekkel szemben az ellenfél *ellenkérelméről*. Így különösen annak 30. §-a, a mely arról szól, hogy pergátló kifogások hiányában vagy elvetésük esetében az alperes *érdemleges ellenkérelmét* adja elő és a felek az ügy érdemében tárgyalnak. Ez nyilvánvalóan azt akarja kifejezni, hogy ha az alperes valamely okból a jogvédelem megtagadását kívánja, ezt neki külön *kérnie* kell. Közlelbbi megfigyelés mellett azonban kiderül, hogy ez egészen *fölösleges*, mert a tagadás, illetve beismerés kifogás már magában véve is elegendő a jogvédelem megtagadására. Nem tudom elképzelni, hogy akadhatna bíróság, a mely a *tagadó* alperest csak azért elmarasztalná, mert elmulasztotta az ellenkérelmet a védelem megtagadása iránt előterjeszteni. A kölcsönös meghallgatás elvének értelme az, hogy a bíróság csak akkor határozzon az egyik félnek jogvédelmet kérő cselekménye

alapján, ha az ellenfél az annak alapjául szolgáló tények megtörténte fölött nyilatkozott. A tagadás, beismerés, kifogás, illetve a nem tudás kijelentése ezt a nyilatkozást teljesen kimerítik, s így a per fogalmi körén kívül álló főlöszeg, az ellenféltől még ellenkérelmet is követelni. Az ilyen rendelkezés csak arra való, hogy alapot adjon annak a téves felfogásnak, hogy a cselekvények, a melyek útján az egyik fél jogvédelmet kér és azok, a melyek által a másik fél a jogvédelmet kérő cselekvényekre nyilatkozik, teljesen azonos alapelveken nyugszanak; hogy a mint az egyik félnek, a jogvédelmet kérnie kell, épúgy kell a másiknak kérnie a jogvédelem megtagadását.

Nem szabad azonban ezzel összetévesztetni azt, midőn az ellenfél nemcsak a jogvédelem meg- vagy meg nem adása iránt nyilatkozik, hanem midőn a maga részéről is jogvédelmet keres mint ez a viszonykeresetnél és a jogot érvényesítő kifogásnál előfordul. Az előbbinek természete iránt nincs semmi kétely, de jogvédelmet kérő cselekvény a jogot érvényesítő kifogás is, mert bizonyos, hogy itt a fél saját jogositványát juttatja érvényre a másik féllel szemben.

Habár a perbeli beismerésnek az a természete, hogy annak útján a fél csak tudomásáról számol be a bíróság előtt, nagyon könnyen felismerhető, mégis van egy sajátága, amely igen erős látszatát adja ama felfogás helyességének, hogy benne rendelkezés rejlik, s ez az, hogy a beismerés köti a bíróságot, akár csak a félnek valamely rendelkezése. Kétségkívül ez szolgáltat nagy mértékben alapul ama nagyon elterjedt tételnek, hogy a fél a beismeréssel határokat szab a birói cognitióknak, akár úgy, hogy lemond a védelemről (Wetzell, Planck), akár pedig úgy, hogy a bírót kötelezően megállapítja a tényállást (Wach), szóval, hogy a beismerésben a fél rendelkezik, akaratával megkötve a bíróságot. Ebben azonban az a nagy tévedés rejlik, hogy akkor, midőn a fél múlt tények megtörténte felől nyilatkozik, lehetetlen a biró akaratát megkötnie, mert ez a nyilatkozás a bíróság meggyőződését alakítja ki a multra nézve, nem pedig az akaratelhatározását a jövőre. Hogy a bíróság mit akarjon, azaz minő perbeli cselekvényeket végezzen, az állhat a fél uralma alatt, de az, hogy a bíróság minő következtetést vonjon a fél előadásából a multra vagy még inkább, hogy a fél előadása az ő következtetését a multra nézve ki-

zárja, teljesen el van vonva a fél uralma alól. És ha mégis látjuk, hogy a beismerésnél a bíróság önálló következtetése meg van kötve, ennek, mint a bizonyításról szóló tanokban látni fogjuk, más okának kell lennie, nem pedig az, hogy a fél akaratával a bíróság akaratát megkötné.

Az újabb perjogi irodalomban sokat foglalkoznak a felek cselekvényeinek osztályozásával és habár az írók közt a részletekben nagy az eltérés, abban mégis megegyeznek, hogy a felek cselekvényei részint «akarat», részint pedig «tudomás kijelentések.» Előbbieknek tekintik a rendelkezéseket, utóbbiaknak pedig az adatszolgáltatásokat. A perbeli beismerést, mintho túlnyomólag annak bizonyító jellegét tagadják, az akaratkijelentések vagyis a rendelkezések köré sorolják.

Kivétel gyanánt POLLAK-ot kell kiemelnem, a ki a perbeli ténybeismerésben szintén bizonyító tényt lát, s épen azért azt egészen következetesen tudomáskijelentésnek vagyis adatszolgáltatásnak mondja. Hogy azonban a jogbeismerést ő is rendelkezésnek mondja, az csak arra vezethető vissza, hogy annak természetét nem volt képes jól átértetni, s épen azért itt nem is tért el az uralkodó felfogástól.

Kivétel továbbá BÜLOW is, a ki a beismerést nem tekinti ugyan bizonyításnak, de abban még sem lát rendelkezést. Valamennyi közt azonban legtanulságosabb KLEIN osztályozása, a ki legelőször vette behatóbb elemzés alá a felek perbeli cselekvényeit.¹ Ő ezeknek két főcsoportját különbözteti meg: a cselekvényeket—*Handlungen*—és a nyilatkozatokat—*Erklärungen*. A cselekvények közé sorolja különösen a periratok benyújtását, s más ezekhez hasonló cselekvényeket, és nekik a perben csak alárendelt jelentőséget tulajdonít, ellenben nagy súlyt fektet a nyilatkozatokra. Ezeknek két csoportját különbözteti meg: az akaratkijelentéseket vagy indítványokat (*Willenserklärungen = Anträge*), a melyeknek ezéja a bírót a perben cselekvésre indítani és állításokat vagy nyilatkozatokat szorosabb értelemben (*Behauptungen = Erklärungen i. e. S. = allegata*), a melyeknek ez a ezéjük nincs. Habár igen sok szó fér a «cselekvények»-nek a «nyilatkozatok» köréből való kiválasztásához, az a megkülönböztetés kétségkívül helyes, hogy a felek perbeli cselekvé-

¹ Munkája: Die schuldhafte Parteihandlung. 1885. 1. 41. és 107.

neyi kérelmek és egyéb nyilatkozatok. Ez a rendelkezés, indítványozás és tárgyalás elvén nyugvó pernek egészen helyes felfogására vall, s kifejezésre jutott az én osztályozásomban is. Részleteiben Kleinnak különben helyes alapfelfogása szintén sok ellenvetésre ad okot. Szerinte a kérelmeknél az, hogy azok a valóságnak megfelelnek, teljesen közömbös, ellenben az állításoknál ez szükséges. A kérelmek azonban, a mennyiben a magánjogi viszonyt illetik, soha sem jelentkeznek önállóan, azok mindig tények által indokoltak, s így nekik is a valóságnak meg kell felelniök. Lehetetlen a kérelmet és annak indokolását mereven elválasztani. A legnagyobb hibát azonban nem is ebben, hanem abban látom, hogy Klein classificációját nem tudja keresztülvinni, még pedig éppen a legkritikusabb perbeli cselekvénynél, a *beismerésnél*. Azt helyesen mondja, hogy a perbeli beismerés nem tartozik a kérelmek közé, hanem, hogy az *állítás*, de mégis olyan állítás, a melynél «a kijelentés valóságától vagy valótlanságától, vagyis attól, hogy a kijelentett elhatározás igaz-e vagy sem, teljesen abstrahálunk». S azért is mondja, hogy ez mint «perbeli *dispositív* kijelentés átmenetül szolgál a kérelmektől az állításokhoz». Tehát van állítás, a melynél a valósággal való megegyezés nem jön számba. Ez tulajdonképen a felek perbeli cselekvényeinek harmadik kategóriája volna, a mely azonban az akarat és tudomáskijelentések mellett mint önálló osztály nem állhat meg. A perbeli beismerésről egyébként Klein tüzetesebben nem emlékszik meg, s arról sem, vajjon jogügyletnek tekintendő-e vagy sem?

b) *A perbeli beismerés igazmondás. Valótlán körülmények beismerése.*

Az, hogy a felperes keresetét meg- vagy meg ne indítsa, a rendelkezés elvénél fogva belátásától függ, de ha megindítja, akkor a törvény megköveteli tőle, hogy a kereset alapjául szolgáló tényeket a valóságnak megfelelően adja elő. Számításba veszi ugyan a törvény azt a lehetőséget is, hogy ő valótlant fog állítani tudva vagy tévedésből, ez itt most nem jön figyelembe, de erre még sem gondol úgy, mintha a felperesnek egyenesen hatalmat akarna adni arra, hogy a bíróságot valótlán előadásokkal is terhelje, hanem úgy, hogy ő vissza is élhet a bírói

hatalommal vagy pedig azt tévedésből veszi igénybe. Ugyanez áll az alperesre is, ámbar itt a dolgot nem ilyen könnyű felismerni, s éppen ez is idézte elő azt a téves tant, hogy az ő beismerése rendelkezés.

Az alperes a felperes keresetével szemben, mint már láttuk, négyféle módon nyilatkozhatik: ő *beismerhet, tagadhat, kifogással* élhet, vagy végül kijelenti, hogy az állított tényekről *tudomással* nem bír. Ama nyilatkozási módok valamelyike által a per meg van alapítva, azaz meg van határozva az az alap, a melyen a bírói döntésnek történnie kell.

Mint hogy ekként az alperes a perbebocsátkozás czéljából négyféle módon nyilatkozhatik, az a látszat, hogy az alperes szabad választásától függ egyik, másik, harmadik vagy pedig negyedik módon nyilatkozni a perbebocsátkozás czéljából vagyis, hogy az alperes *rendelkezik*, midőn az egyik, másik, harmadik vagy negyedik módon bocsátkozik perbe. A dolog azonban még sem áll így. A törvény ezt a négy nyilatkozási módot nem úgy adja az alperesnek, hogy azok közt egészen tetszése szerint választhatson; ez egészen észszerűtlen és a per czéljával merőben ellenkező volna, hanem úgy, hogy közülök megtegye azt, a mely tudomása vagy meggyőződése szerint a *valóságnak* megfelel. A törvény úgy fogja fel az alperes helyzetét, a mint másképen lehetetlen is felfognia, hogy ő csak akkor tagadjon vagy éljen kifogással, ha tudja vagy meg van győződve róla, hogy a felperes keresete nem áll meg. Természetes, hogy rosszsziszeműségből vagy tévedésből az ellenkező is lehetséges, de ezért még sem mondhatjuk, hogy a törvény neki erre hatalmat ad. Az alperes nem rendelkezik, midőn rosszsziszeműleg vagy tévedésből tagad, hanem tudva vagy ártatlanul csak *visszaél* a per czéljával.

A törvény rosszsziszemű cselekvényekre sohasem adhat rendelkező hatalmat, mert ez merő ellentétben áll az egész jogrenddel. Ha végig kutatjuk az egész jogot, nem akadunk egyetlen egy esetre sem, a melyben a rosszsziszeműséget sanctionálná, még a forgatmánynál és a jogutódlás nélküli dologjog szerzésénél sem.

Továbbá, a törvény abból a feltevésből indul ki, hogy ha az alperes beismer, ez a valóságnak meg is felel. Ennél természetesebb dolog alig is van a világon. A per czéljával való

viassaélés tagadás vagy kifogás útján könnyen érthető okokból igen gyakran fordul elő. De arra igen kevés a példa, hogy valaki magával szemben hátrányos tényeket valóknak jelentene ki a nélkül, hogy valóságokról tudomása vagy meggyőződése volna, sőt épen, midőn az ellenkezőről van meggyőződve. Nem mondom, hogy ez sohasem fordul elő, de bizonyos, hogy a legritkább jelenségek közé tartozik, és kétségkívül nem egyéb mint a pernek rendeltetésével ellenkező felhasználása, természetével merőben ellenkező jelenség. S a törvény és a bíró *nem is veszi róla tudomást*, hanem a beismerő nyilatkozatot úgy veszi, mintha a valóságnak teljesen megfelelné. A törvény előtt a beismerés nem úgy lebeg, hogy a fél tetszése és szabad választása szerint való vagy valótlán körülményeket jelenthessen ki valók gyanánt, hanem úgy, hogy az, a mit a fél beismer, az *minden körülmények* közt való. A fél tehát nem rendelkezik, nem választ a törvény által egyaránt megengedett több cselekvény közt, midőn valótlán körülményeket valóknak ismer be, hanem csak a pert használja fel rendeltetésével ellenkező módon. Az ilyen eljárásnak a per céljával ellenkező természete azért nem ötlük szembe, mert magának az államnak is előnyére válik, minthogy a pert lehető leggyorsabban befejezi, az államnak fontos érdeke lévén a perek gyors és olcsó befejezése.

E szerint a feleknek a perbevont magánjogi viszonyra vonatkozó ténybeli nyilatkozatai, a melyeket a perben hozandó ítélet céljából tesznek, az *igazmondás* elvén alapulnak. Áll ez a beismerésre is, a melyhez azonban az igazmondás vélelme fűződik, s a mely csak a beismerés visszavonása útján rontható le. Ezt az alap gondolatot a következő pontban még bővebben fogom megvilágítani.

e) *Az igazmondás biztosítékai. A beismerés vélelmezett igazmondás.*

A jogvédelem minél hatályosabb biztosítására az állam rendszerint minden *feltétel nélkül* engedi meg, hogy a felek a bírósághoz jogvédelem céljából kérelmekkel forduljanak és ezek ellen védekezzenek. Így természetesen megtörténhetik, hogy a fél oly esetben is fog az államhoz jogvédelemért fordulni, midőn arra számot nem tarthat és hogy alaptalanul fog véde-

kezni. De az állam ezt a hátrányt inkább eltűri, semhogy a jogos érdekek védelmét megnehezítse. Az állam semmiféle vagyoni vagy vallási biztosítékokat nem követel a felektől feltétel gyanánt arra a célra, hogy bírói tevékenységét nem *rosszhiszeműleg* veszik igénybe, illetve azt nem gátolják. De rendszerint utólag sem éri a felet különös joghátrány, *büntetés* a miatt, hogy a perben rosszhiszeműleg járt el. Igaz, hogy a fél rosszhiszemű eljárása az ellenfél költségeiben való elmarasztalást vonhat maga után, csak hogy ez nem épen a rosszhiszeműségnek sajátossága, mert hiszen ez a felet a nélkül is érheti.

Minden perbeli cselekvény ugyanis, a mely a per szempontjából főlöseges, a mely t. i. a jogviszony kiderítését nem mozdítja elő, még ha jóhiszemű is, maga után vonja a perköltségben való elmarasztalást. Más oldalról, a bíróságnak módjában áll erős negatív pervezető hatalmánál fogva a per folyamán minden célra nem vezető cselekvényt megakadályozni, ismét tekintet nélkül arra, vajjon az jó vagy rosszhiszemű-e? Ekként a modern perjogokban, s így a mi jogunkban is, *objective*, vagyis teljesen elvonatkozva a felek lelkiületétől: vétkeségétől vagy rosszhiszeműségétől, vannak megállapítva azok a következmények, a melyek a célelles perbeli cselekvéshez fűződnek, illetőleg azok az eszközök, a melyek annak megakadályozására szolgálnak. S így annak vitatása, vajjon a félnek szabad-e vétkesen vagy épen rosszhiszeműleg a per formáit a maga előnyére kihasználni, rendszerint nem bír gyakorlati jelentőséggel. Ebből azonban nem következik, hogy a modern törvényhozások azt a tételt, a melyet a régibb perjogok különös sanctióval láttak el, hogy a fél a perben csak igazat mondjon, feladták volna. A modern perjogoknak ma célszerűbb eszközeik vannak. Az újabb törvények *általában* védekeznek az antiprocessualis cselekvények ellen, még ha a legjobb szándékból erednek is, mert ezeket meggátolni épen úgy érdekük, mint azokat, a melyek a per elhúzása iránti szándékból származnak. S midőn ekként a modern törvények *objective* védekeznek a perjogellenes cselekvés ellen, nagyon természetes, hogy védekeznek a rosszhiszemű eljárás ellen is és így kétségtelen, hogy nem adták fel azt az elvet, hogy a fél a perben igazat mondjon.

De nem adták fel teljesen azt az álláspontot sem, hogy egyes perbeli cselekvények ellen azoknak a per céljával

val való subjectiv ellentétes volta miatt még külön is ne védekezzenek. Előfordul ugyanis, hogy a törvény egyes perbeli cselekvényeket, a melyekről kiderül, hogy a fél *rosszhiszeműsége* a rúgójuk, rendbüntetéssel sújt. Ilyenek a mi jogunkban különösen: a bíróküldés rosszhiszemű kérése (Trt. 59. §.); a magánokirat valódiságának rosszhiszemű tagadása (Trt. 171. §.); a tanukra való rosszhiszemű hivatkozás (Trt. 195. §.); az alperes tudvalevő lakhelyének elhallgatása, s annak hirdetményi idézése (N. 24. §.); a rosszhiszemű felebbezés («konok perlekedés») (N. 49. §.); a merőben alap nélküli felfolyamodás (N. 60. §.); merőben alap nélküli igazolás (N. 68. §.); két egybehangzó ítélet elleni rosszhiszemű felfülvizsgálat, vagy felfülvizsgálat oly ügyben, a melyben azt a törvény kizárja (S. E. 205. §.). Ilyen továbbá nyilván alaptalan halasztó hatályú végrehajtás megszüntetése iránti kereset (V. T. 31. §.), ugyanilyen igényper (V. T. 99. §.), valamint az, hogy az ingatlanok elárverezése után tartott sorrendi tárgyaláson valamelyik hitelező a másikkal követelését kifogásolja és a kifogást tevő perre utasítván, az ő keresete nyilván alaptalannak találtatik (V. T. 202. §.). Ez az áttekintés arról is meggyőz, hogy a rendbüntetések egy kivételével (S. E. 205. §.) régebb perjogi törvényeinkben foglaltatnak, a melyekben a bírónak pervezető tevékenysége, nincs annyira kifejelesztve, mint a sokkal tökéletesebb szerkezetű S. E.-ban, a mi ismét bizonyíték arra, hogy minél teljesebb a birói pervezetés, annál inkább lehet a rosszhiszemű perbeli cselekvények repressiójától eltekinteni.

E szerint perbeli cselekvényeknél, a melyek a per rosszhiszemű elhúzására vezethetnek, az igazmondás elvét majd csak az objectiv garanciák védik, majd pedig rendbüntetések is. De ha büntetés nem is védi az igazmondást, azért ez mégis fennáll, mert ellenkezik a perjog rendeltetésével, hogy valamelyik fél a peres eljárást rosszhiszeműleg valóflan tényállítások elbírálására használja fel. Ennélfogva, korábbi felfogásommal szemben úgy állítom fel most a tételt, hogy a félnek minden perbeli cselekvénye, a mely a per rosszhiszemű elhúzására irányul, *tilos perbeli cselekvény*, még akkor is, ha a törvény nem sújtja büntetéssel.

Valótlan tényállítások beismeréséhez, miután az soha sem vezet a per elhúzására, a törvény nem fűz rendbüntetést. Nem azért, mintha a törvény a valótlan tényállítások beismerését

szentesitené, s itt az igazmondás elvét félretenné, mint ezt pl. KLEIN¹ állítja, a ki különben igen mélyreható felfogással legelőször fejti ki tüzetesen a feleknek igazmondási köteleességét a perben, hanem azért, mert a törvény nem engedi meg, hogy a bíróság a beismerésnek a valósággal ellentétes voltát vizsgálja, s így arról, hogy az az igazmondás elvébe ütközik, meggyőződjenek. A bírónak arra az álláspontra kell helyezkednie, hogy minden tényállítás, a melyet a fél beismer, való és nem szabad figyelembe vennie oly körülményeket, a melyekből az ellenkezőre is következtethetne. Nem az itt az álláspont, hogy abban az esetben, midőn a beismerő fél kijelenti, hogy az állított tény ugyan nem történt meg, de a bíróság azt mégis mint megtörténtet vegye figyelembe: a birói ítélet alapjául a beismert tény mint *meg nem történt* szolgáljon, hanem az, hogy bíróság a félnek csupán azt a kijelentését fogja figyelembe venni, melyben a tényállítást beismerte, ellenben azt, a melyben azt valótlannak jelentette ki, egyszerűen figyelmen kívül fogja hagyni. Kétségtől sajtászerű jelenség, hogy a törvény egy bizonyos nyilatkozatot minden egyéb mérlegelés kizárásával feltétlenül valónak vesz; oka azonban könnyen érthető, s ez a peres eljárás minél gazdaságosabb felhasználása. És ez a jogban nem is egyedül álló jelenség. Igen sokszor előfordul, hogy a törvény bizonyos érdekek megvédése végett egy bizonyos tényállást feltétlenül valónak vesz, s azt sem kifogás, sem pedig ellenbizonyítás útján lerontani nem engedi meg. Így a kereskedő, a ki egy másikkal szemben megbízások teljesítésére ajánlkozott, megkapván a megbízást, ez iránt azonnal nem nyilatkozott, olyannak vétetik, mint a ki a megbízást elvállalta, s nem bizonyíthatja, hogy csak abból az okból hallgatott, mert a megbízást elvállalni nem akarta (K. T. 320. §.). Ha a kereskedő beismeri, hogy a megbízás teljesítésére ajánlkozott, hogy megbízást kapott, ezt a bíróság valónak fogja venni, azt ellenben, hogy a megbízást elfogadni nem akarta, egyszerűen figyelmen kívül hagyja. E példával nem azt akartam megvilágítani, hogy a két eset teljesen azonos, hanem csak azt, hogy olykor perben és peren kívül egyaránt bizonyos körülmények egy bizonyos csel érdekében nem vétetnek figyelembe.

¹ 107. jegyz.

Csak fictió útján volna lehetséges, hogy a bíróság csupán a fél *akarata*ból valamit valónak vegyen, a mit a bíróság előtt egyúttal valótlannak jelent ki, s esetleg ez iránt bizonyítékokat is terjeszt elő. Ilyenkor, ha czélszerűségi szempontok megkivánják, hogy a bíróság csupán a beismerés alapján döntse el a pert, sokkal helyesebb a törvényhozásnak azt mondania, hogy csak a beismerés olyan nyilatkozat, a melyet a bíróság figyelembe vehet s kizárólag ennek alapján következtessen a multra, mint azt kijelenteni, hogy a bíróság a tényt valótlannak is tekinthesse, de mégis, mivel a fél *ügy akarja*, tekintse való gyanánt. Ha a törvényhozás elrendelné, hogy a bíróság valótlán ténykörülményeket a fél *akarata* folytán fictióval úgy tekintse, mintha valók volnának, ezzel tulajdonképen a pert ügyletkötés czéljára engedné felhasználni. Lehetővé tenné azt, hogy a beismerő fél palástolt *egyoldalú jogügylettel* a felperesként fellépő fél javára valamely jogi előnyt biztosítson. Ha a törvény a bírót arra kötelezi, hogy a fél akarata folytán valótlán tényeket való gyanánt vegyen, akkor a bíró már kívül áll a per jog határain, akkor ő csak közreműködő hatósági közeg egy palástolt ügyletkötésnél. Az ilyen esetben a beismerés nem válasz a felperes keresetére, hanem a keresetre való tekintettel egy önálló egyoldalú jogügylet, a melyben a «beismerő» fél a másíknak valami jogi előnyt juttat. Hogy azonban a per a mai jogokban erre a célra nem szolgálhat, az már a legismertebb perjogi tételek közé tartozik.

Végeredményben itt arra a következtetésre jutok, hogy a fél az igazmondás elvébe csak akkor ütközik, és cselekvése a perben csak akkor rosszhiszemű, ha az a per elhúzására irányul. Ellenben a fél beismerése a tárgyalás elvén nyugvó perekben soha sem ütközik az igazmondás elvébe, mert a törvény azt, a mit a fél beismer, minden körülmények között valónak veszi és minden egyebet, a mi azzal ellenkezik, mint egészen közömböset, figyelmen kívül hagy. Ennek következtében arról, hogy a fél valótlán körülményeket ismerne be, vagy éppen rosszhiszeműleg ismerne be valótlán körülményeket, nem lehet szó.

d) *A nem vitatás.*

Még egy pont van, a melyen nehézségek merülnek fel annak megismerésénél, hogy a beismerés nem rendelkezés, s ez a félnek az a kijelentése, hogy az ellene felhozott tényállítást *nem vitatja*. A nem vitatást ugyanis a beismeréssel azonos fogalomnak szokás venni, sőt sokan, mint különösen PLANCK, a beismerésnek lényegét éppen abban látják, hogy a fél az ellene felhozott tényállítást nem vitatja, illetve vitatni nem akarja. Már pedig kétségtelennek látszik, hogy akkor, midőn a fél kijelenti, hogy nem vitat, nem szolgáltat a bíróságnak következtetési alapot a multra nézve, mert egyszerűen csak lemond a védelemről, s így könnyűnek látszik megállapítani, hogy a beismerés csakugyan bizonyítást kizáró nyilatkozat.

Nekem ebben a kérdésben az az álláspontom, hogy a beismerés és nem vitatás nem azonos fogalmak. A beismerés egy határozott kijelentés az iránt, hogy bizonyos állítás bizonyos multban történt tények felől igaz, ellenben a nem vitatás nem az. Abból, hogy a fél kijelenti, hogy az ellenfél állításait nem vitatja, lehet ugyan arra is következtetni, hogy ezt azért teszi, mert azokat valóknak tartja, de épúgy vonható belőle más következtetés is, az t. i., hogy a fél azért nem vitat, mert az állított tényekről tudomása nincs. Szóval, a nem vitatás egy *határozatlan fogalom*, a mely alá a beismerés és nem tudás kijelentése egyaránt foglalható. És éppen a kijelentésnek ez a határozatlansága idézhette fel nagy mértékben azt a felfogást, mely szerint sokan a nem vitatást és beismerést azonosnak tekintvén, a beismerésben rendelkezést látnak.

Így, mint ezt fentebb bőven kifejtettem, PLANCK. Szerinte a nem vitatás lemondás a jogvédelemről, ez pedig nem egyéb, mint beismerés. BÜLOW ezt a felfogást teljes joggal megtámadta, a nélkül azonban, hogy helyes megoldást nyújtott volna. Szerinte a nem vitató nyilatkozat passiv nyilatkozat, pedig könnyű belátni, hogy az, a ki nem vitat, ezt nem okvetlenül azért teszi, mert nem tud a dologról, hanem teheti azért is, mert be akar ismerni. HÖLDER végül, ismét BÜLOW ellen érvelve, a nem vitatást beismerésnek mondja, ugyanazzal a megokolással, mint Planck.

A nem vitatás azonban inkább egy más szempontból köt-

heti le figyelmünket. Miután a nem vitatás elnevezése alatt a beismerés és a nem tudás kijelentése egyaránt rejtőzhetik, a bíróság egy konkrét esetben hogyan fogja azt elbírálni, hogy melyikről van szó? A megoldást a bírónak az ő kérdésesi joga fogja megadni, a melynek útján a bíróság hamar tájékozódhatik, hogy a fél miért nem vitat, azért-e, mert beismer, vagy pedig azért, mert a dolgról nincs tudomása? A gyakorlatban azonban most ez a kérdés alig is vetődik fel, mivel az uralkodó felfogás behatása alatt a nem vitatásban mindig beismerést látnak, pedig, mint fentebb kiemeltem, az nem mindig beismerés, s a hozzá fűződő következmények sem mindig ugyanazok.¹

14. §. A perbeli beismerés jogi természete.

a) A perbeli cselekvények jogi természete.

A mai perbeli vizsgálódások középpontja a kereset jogi természete. A vizsgálódást megindítják PLÓSZ és DEGENKOLB, hozzászóltak BÜLOW, WACH, PLANCK és KOHLER. A különböző nézeteket már egy más alkalommal megismertettem, s ugyanakkor kifejtettem azokkal szemben saját álláspontomat is. Azóta a vita fokozott erővel ismét kiújult. BÜLOW bírálván² Schmidt munkáját: Lehrbuch des deutschen Civilprocessrechts, ismételten is állást foglal WACH elmélete ellen, mely szerint annak, a kinek jogilag elismert érdeke van, jogosítványa is van az állammal szemben jogvédelemre (Rechtsschutzanspruch) és ezzel szemben kifejti saját felfogását a perbeli jogviszonyról, a melyben mind a két fél jogosítva van a bírósággal szemben igazságos jogvédelemre. Egy későbbi értekezésében Klage und Urteil cím alatt ezt a felfogását még jobban kimélyíti.³ Ez ismét WACH-nak szolgált alkalmul arra, hogy a saját felfogását, mely a német irodalomban mind nagyobb tért hódít, egy értekezésben, «Der Rechtsschutzanspruch» cím alatt újból is kifejtse.⁴ Ez az értekezés a perjogi irodalomnak egy másik alakját szolgáltatta

¹ L. fentebb 87. l.

² Die neue Proceßrechts-wissenschaft und das System des Civil-processrechts. Zeitschr. f. d. C. d. XXVII. 201.

³ Z. f. d. C. p. XXXI. 191.

⁴ U. o. XXXII. 1.

meg, KOHLER-t, a ki «Der sogenannte Rechtsschutzanspruch» cím alatt¹ támadja Wach felfogását, s ezzel szemben bizonyítja saját még korábban kifejtett nézetét, a mely szerint jogosítvány jogvédelemre egyáltalában nincs. A kérdés újabb megvilágítása Hellwig tollából ered. Hellwig, a Wach elméletének egyik legtekintélyesebb képviselője «Klagerecht und Klagmöglicheit» (1905) cím alatt önállóan megjelent értekezésében fejtegeti a különbséget a munkája címébe foglalt két fogalom közt. Legvégül jutott kezemhez, midőn kéziratom már erősen befejezéshez közeledett DEGENKOLB-nak Beiträge zum Zivilprocess (1905) című füzeté, a melynek egyik értekezésében «Der Streit über den Klagerechtsbegriff», a szerző a vita eredményeit összegezi és újból megvilágítja saját már régebben kifejtett nézetét.

Mindenekelőtt félreértések elkerülése végett ki kell emelnem, hogy itt nem soroltam fel az egész újabb irodalmi anyagot, hanem csak a legfontosabbat, a melynek egynéhány termékével alább még foglalkoznom kell. Továbbá, hogy ez az újabb irodalmi anyag a kérdést nem vitte közelebb a megoldáshoz. A vita még most is ama keretek közt mozog, a melyek közt azt PLÓSZ úttörő fejtegetéseivel a keresetről megindította volt. Ezúttal nem is szándékom a kérdéssel egész kimerítően foglalkozni, mert ez messze meghaladná azokat a határokat, a melyek között munkámban mozognom kell. De mert kétségtelennek tartom, hogy a szerint alakul ki a meggyőződésünk a perbeli beismerés természete felől, a mint nemcsak a pernek fogalmát, de a feleknek az államhoz és egymáshoz való jogviszonyát is a perben elképzeljük: mulhatlanul szükségesnek tartom saját felfogásomat ebben a kérdésben ismételten is megvilágítani, hogy ekként egészen tisztán álljon felfogásomnak háttere is a perbeli beismerés kérdésében. Újat azonban nem mondhatok, mert már korábban kifejtett nézetem a feleknek az államhoz s egymáshoz való viszonya tekintetében nem változott.

Én ugyanis most is, mint már korábban, abból az alapfelfogásból indulok ki, hogy az állam a perben a felekkel szemben az ő bírói felségjogát gyakorolja. Hogy az állam gyakorolja a magánjogi, büntető és egyéb igazságszolgáltatást, az egyenesen az állam fogalmából foly. Az állam létesíti a jogrendet, s

¹ U. o. XXXIII. 211.

ő gondoskodik annak fentartásáról is. A mint a jogrend megalkotása az állam részéről joggyakorlás, hasonlóképen a jogrend fentartása is az. Hogy az állam a perben mint a felek fölé rendelt jogot gyakorló tényező lép fel, az kitűnik a per egész menetéből, de különösen abból, hogy a per végén az állam kötelezően meghatározza a felek cselekvését. Az ítélet a felekhez intézett *parancs* jövőendő magatartásukat illetőleg.

Az állam ez a viszonya a felekhez teljesen kizárja azt, hogy a feleket tekintsük a perben *jogot* gyakorló alanyoknak. A mi azt a látszatot kelti, hogy a fél jogosítva van az államtól jogvédelmet követelni, ez az önfentartási kényszerűség, a melylyel az állam a jogvédelmet gyakorolja. Az államnak nem tetszésétől vagy kedvtelésétől függ az, hogy a jogvédelmet gyakorolja. Ha az állam fenn akar maradni, múlhatlanul szükséges, hogy a jogvédő feladatokat magára vállalja. Már most legtöbbször, látván az állam ezt a kényszerhelyzetét, mondják azt, hogy az állam kötelessége jogvédelmet nyújtani, az egyesek jogosítva vannak az államtól jogvédelmet követelni. E mellett azonban nem veszik észre, hogy ez a jogosítvány minden *jogi kikényszeríthetőség* híján van az állammal szemben, a mi pedig, legalább az én nézetem szerint, elengedhetlen fogalmi kelléke minden jogosítványnak. Az állam bármikor elvonhatja azt a jogvédelmet, a melyet egyeseknek nyújt, a nélkül, hogy nekik módjukban állana azt az államtól ismét kikényszeríteni. Ez természetesen nem jelent állami önkényuralmat. Azok az önfentartási és morális szempontok, a melyek az egész állami életet áthatják, sokkal erősebbek, semhogy az államnak akár csak egy pillanatra is eszébe juthatna az egyesektől a jogvédelmet megvonni. Az egész állami élet fejlődése nem egyéb, mint az egyének minden képzeltetű eszközzel való erősítése. Azok a súlyos és sokoldalú közjogi lekötetések, a melyeket a mai különösen socialisnak nevezhető állam az egyesekre ró, arra irányulnak, hogy az ember érvényesülése a socialis életben minél teljesebb legyen. Mindenkit sokszor elég súlyos és igen sokoldalú közjogi kötelekkel korlátozni, hogy minden egyes egyén annál teljesebben érvényesülhessen, ez a mai állami élet egyik legjellemzőbb sajátága. S az állam jogvédő tevékenysége is ennek jegyében áll. A mai perjogok magas fokú tökélye éppen abban áll, hogy a bírósági szervezetben mint az eljárásban a

legmesszebbmenő biztosítékokkal gondoskodnak arról, hogy az egyén jogi helyzetének megvédése legtökéletesebb legyen. S mindez a nélkül történik, hogy az egyének a legtávolabbról is jogi hatalma volna az államtól a kívánt jogi oltalmat kikényszeríteni.

Ha az állam a perben birói felségjogát gyakorolja, azok, a kikkel szemben a joggyakorlás történik, nem lehetnek a perben jogosultak, hanem csak kötelezettek, mint ezt a pernek akárhány jelenségén igen könnyű kimutatni. Innen az én perjogi alapfelfogásom, hogy a per a peresfelek személyében *közjogi lekötetési* viszony az állammal szemben. Mindazáltal a per rendszerint még sem bonyolódik le a feleknek *csupa* kötelességszerű cselekvénye által. Az állam ugyanis, noha a jogvédelmet a magánjogi viszonyok tekintetében is kizárólag önmagának tartja fenn, azt rendszerint nem gyakorolja a felek akarata nélkül, hanem csak akkor, ha őt erre felkérlik, és a jogviszonyt rendszerint csak ama tények alapján bíraltatja el, a melyeket a felek felhozta. Ennek következtében a perben sok oly cselekvény fordul elő, a melyek egészen a felek akaratától függenek, s a melyek így nem kötelességszerű, hanem *megengedett* cselekvények. Lehet ezeket a felek perbeli *jogosítványainak* nevezni. Bennük azonban teljesen hiányzik a kikényszeríthetőség az állammal szemben, s így ha beszélünk is egyesek perbeli jogairól az állammal szemben, tudnunk kell, hogy ezek egészen mást jelentenek, mint a mit rendszeren jogosítvány alatt érteni szoktunk.

Innen van, hogy én a perben a felek perbeli cselekvényeit, jogi természetüket tekintve, két csoportba foglalom: *kötelességszerű* és *megengedett perbeli cselekvények*, ez utóbbiak, más néven *perbeli jogosítványok*, de csak átvitt értelemben. Az előbbiek közé tartoznak a közjogi lekötetési viszonyból eredő cselekvények, az utóbbiak közé azok, a melyeknek végzését a törvény a lekötetés mellett egészen a felek belátására bizza. S ezt a pernek, mint közjogi lekötetési viszonynak természete egészen jól megtűri. Nincs ugyan kizárva, hogy a perben annak lekötetési jellege a felek minden perbeli cselekvényében megnyilatkozzék, mint a tiszta nyomozási elven alapuló perben, de a per mint lekötetési viszony ezt nem kívánja meg multhatatlanul. Így nem szenved kétséget, hogy a felperes a peralapítás

befejeztével perjogilag kötelezetté válik, de sem az ő perindító cselekvénye, a kereset, nem köteleességteljesítés, hanem megengedett cselekvénye, mondjuk, jogosítványa, sem pedig a peralapítás utáni cselekvényei sem mind köteleességteljesítések, pl. a bizonyítás fölötti észrevételezés, különösen pedig a rendelkező cselekvények, a melyeket a törvény a feleknek megenged. Az államnak való alárendelés a birói hatalom gyakorlása végett nagyon is összefér a felek bizonyos terjedelmű szabadságával a perben.

Eddigi fejtegetésemből is kivehető, hogy a pert a felek jogviszonyának tekintem az állammal szemben. A perben mindegyik fél külön-külön áll jogviszonyban az állammal, s a per mint ilyen a felek közt semmiféle jogviszonyt sem létesít. Jogviszonyaik az államhoz azonban egymástól fel vannak tételezve. A dolgot így képzelem el, ha az egyik fél: a felperes jogvédelmet kér az államtól az alperes ellen, ez szükségessé teszi, hogy az állam mind a kettőt az ő birói hatalmának alárendelje. Ez az alárendelés mindegyik félre nézve külön-külön történik, s így mindegyiknek is külön-külön közjogi kötelme jön létre az az állammal szemben, a melyek azonban a csel azonosságánál, a felperesnek nyújtandó jogvédelemnél fogva, egymástól fel vannak tételezve.

Sokan azonban az ellenkezőt hirdetik, s a perben a felek közt egymás közt látnak jogviszonyt. Így még legújabbban is DEGENKOLB. Ő azt a tant, a mely szerint a felek mindegyike külön jogviszonyban áll az állammal olyannak tartja, a mely végső következményeiben inquisitorius eljárásra vezet, s a mely a modern perjoggal merő ellentétben áll. De különösen, az a kérdés, hogy mi a jogi oka annak, hogy az alperest alávetjük a bíróság ítélkező hatalmának, hogy őt belekényszerítjük a perjogi viszonyba, ennek minden kényelmetlenségével együtt: nem okolható meg az államhatalomnak való alávetéséből és az ellenfélnek az állammal szemben való jogából, hanem ellenkezőleg joglogika és jogérzés követelik az egyik félnek a másikhoz való jogi vonatkozását annak a különben irrationalis jelenségnek kimagyarázására, hogy az alperes a felperes egyoldalú kérelmére a perbe be lesz vonva (a szerző német kifejezését «gebunden», a melyet a lekötetés megkülönböztetésére akar használni, nem lehet pontosan lefordítani), tehát a perjogi

viszonyba belekényszerítetik.¹ Én természetesen ezt az érvelést nem teszem magamévá. Az állam birói felségjogát teljesen elegendőnek tartom arra, hogy a felek a perben csupán az államnak legyenek alávetve. Sőt épen ez az egyedül logikus. Kivel mással lépjenek a felek a perben jogviszonyba, mint azzal, a ki cselekvésüket kötelezően fogja meghatározni? Az ilyen jogi vonatkozás még nem inquisitio, nem méltánytalan s nem s ütközik a jogérzékbe.

Ez, a mit itt most saját nézetem gyanánt vázlatosan kifejtettem, távolról sem tekinthető azonosnak a forgalomban lévő tanokkal, melyek közt ismét igen nagyok az eltérések. Ma, habár az újabb perjogi irodalomban a vizsgálódások központja a per, de különösen a kereset jogi természetének meghatározása, a legkisebb megegyezés sincs arra nézve, hogy a felek a perben az államhoz minő jogviszonyban állanak? Vajjon az a viszony a felekre nézve jogosítványt vagy pedig kötelezettséget keletkeztető viszony-e? És vajjon a felek a perben is jogviszonyban állanak-e egymáshoz? Az állásfoglalás egyik vagy másik irányban közvetlen kihatással van a perbeli beismerés megítélésére. Ha arra az álláspontra helyezkedünk, a melyen DEMELIUS és PLANCK állanak, hogy a perben mindegyik fél csak az állammal áll jogviszonyban, s hogy ez a viszony a felek részéről csak joggyakorlás: akkor könnyebben érthető az az elmélet, hogy a beismerés a felek részéről az állammal szemben tett rendelkezés, bár az nem szükségképeni folyamánya ennek a felfogásnak, mint ezt BÜLOW-nál tapasztaljuk, a ki ugyan szintén csak jogot ad a feleknek a perben. Ha pedig azt fogadjuk el, a mit WACH tanít, hogy a felek a perben egymáshoz is kerülnek jogviszonyba, akkor ismét igen könnyű megérteni azt a tanítást, hogy a beismerés oly nyilatkozat, a mely által a beismerő fél az ellenféllel szemben is rendelkezik.

b) Különösen a beismerés jogi természete.

Mint hogy ezek szerint a feleknek perbeli cselekvényei részint köteleességszerű, részint pedig megengedett cselekvények, jogosítványok, az a kérdés merül itt fel, mint legutolsó kérdés, hogy a perbeli beismerés melyik csoportba tartozik?

¹ Beiträge 59.

A beismerés a kölcsönös meghallgatás elve alapján tanuskodás, s ezzel el van döntve jogi természete is. Ha ugyanis az állam a magánjogi viszonyok elbírálásánál a kölcsönös meghallgatás elvét fogadja el alapul, vagyis, ha arra az álláspontra helyezkedik, hogy csak akkor bírálja el a jogviszonyt, ha a másik felet is meghallgatta, akkor ennek a válasza nem lehet az ő tettségére bízva, hanem, hogy az ügy elbírálható legyen, szükséges, hogy az az ő kötelessége legyen. E szerint az alperes általában perjogi kötelességét teljesíti, midőn valamely módon perbeocsátkozik, s általában mindegyik fél kötelességet teljesít, midőn az ellene felhozott kifogásokra nyilatkozik.

A kérdést különben egészen élére kell állítanom. PLANCK és még merevebben HÖLDER azt a tételt állítják fel, hogy az ellenfél meghallgatása arra való, hogy nyilatkozzék, vajjon a védelemről le akar-e mondani vagy sem? Ha beismer, ő nem nyilatkozik az ellene felhozott tények valóságáról, hanem lemond arról, hogy azokkal szemben védekezzen. A védelemről való lemondás azonban nem lehet a fél kötelessége, mert senkit sem lehet kötelezni arra, hogy bizonyos ellene felhozott állításokkal szemben védekezzen, ennél fogva a beismerés sem lehet kötelesség. Ellenben mindenkinek joga van a védekezésről lemondani és minthogy a beismerés is csak ilyen lemondás, tehát az is csak joggyakorlás.

Én pedig ezzel szemben azt állítom: az állam azt a felet, a kivel szemben bizonyos tényt állítanak, nem azért hallgatja meg, vajjon a jogvédelemről le akar-e mondani vagy sem, hanem azért, hogy első sorban az ő ajkáról megtudja, vajjon az ellene felhozott tényállítás igaz-e? Egészen nyilvánvaló ugyanis, hogy annak a jogvédelemnek, a melyet az államtól kérünk, nem az a feltétele, hogy az ellenfél, a kivel szemben kérjük, azt megtűri-e vagy sem, hanem az, vajjon azok a tények, a melyekhez az állam a jogvédelmet köti, megtörténtek-e vagy sem? Az állam, midőn az ellenfelet meghallgatja, ezt akarja tőle megtudni. Ha azonban az állam ekként saját ismeretének első és főforrásává az ellenfelet teszi, akkor nem mondhatjuk, hogy ennek a megnyilatkozása és mi módon való megnyilatkozása az ő joga, hanem ellenkezőleg az ő kötelessége. Ennél fogva, midőn a fél beismer, nem mond le védelmi jogáról, hanem csak kötelességszerűen az ő tudomásáról számol be. A fél tehát ugyanazt teszi,

mit a perben kihallgatott közönséges tanu. A mint ennek nem függ a belátásától, hogy miképen valljon, hanem köteles hiven beszámolni érkei megfigyeléséről, ugyanezt teszi a fél is, midőn őt az ellene felhozott tényállítások tekintetében kihallgatják és midőn ő azokat beismeri.

A mi ennek igazságát a legtöbbször szemében elhomályosítja, ez az, hogy az állam a rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló perekben, a beismerés őszintesége és a valósággal való meg egyezése céljából nem tesz semmiféle próbát, sőt ezt tőle lehetőleg kizárni akarja. Így eshetik meg, hogy az a beismerés is, mely valótlan tényállításokkal szemben történik, az elbírálás alapjául szolgál, s így támad a látszat, hogy az védelemről való lemondás és mint ilyen joggyakorlás.

Ha már most a perbeli beismerés a fél perbeli közjogi viszonyából kifolyó kötelességteljesítés az a kérdés merül fel, vajjon jogügylet-e?

Itt mindenekelőtt azt kell kiemelni, a mi a mondottak után nem lehet vitás, hogy a beismerő fél a beismerés útján semmiféle jogi vonatkozásba sem lép az ellenféllel. Nem ő vele szemben mond le a jogvédelemről, nem ő vele szemben jelöli ki a birói cognitio határait, s így bizonyos, hogy nem jogügylet magánjogi értelemben. Az ellenkező felfogással azonban, a mely a perbeli beismerésben magánjogi ügyletet lát, mégis igen sűrűn találkozunk. Már ULPIANUS is azt tanítja, hogy az interrogatio in iure alapján beismert fél quasi ex contractu van kötelezve az ellenféllel szemben.¹ S azóta a perbeli beismerésről általában állítják sokan, hogy lekötöttségét állapít meg az ellenféllel szemben. Különösen pedig ellentétben az ú. n. ténybeismeréssel az elismerésről állítják ezt sokan ma. Ha azonban a kettő közt fogalmi különbség nincs, akkor lehetetlen, hogy az elismerést ellentétben a ténybeismeréssel, magánjogi jogügyletnek mondjuk. Minden nézet, a mely szerint a perbeli beismerés magánjogi jogügylet, a per közjogi természetének teljes félbeismerésére vall. S ez a természete a pernek még azt is kizárja, hogy azt jogügyletnek tekintsük úgy a bírósággal, mint az ellenféllel szemben, mint ezt WACH hirdeti.

De vajjon nem-e jogügylet közjogi értelemben, t. i. jog-

¹ L. 11. E. 9. D. XI. 1.

ügylet csupán a bírósággal szemben? Itt az a kérdés, hogy mit értünk közjogi jogügylet alatt? Ha itt a jogügyletnek abból a fogalmából indulunk ki, hogy általában a fél jogi helyzetét a jövőre nézve rendezi, akkor, ha a beismerésben nem látunk egyebet mint vallomást, illetve adatszolgáltatást a multra nézve: bizonyos, hogy az nem jogügylet. Ilyen értelemben nyilatkozik a perbeli beismerésről igen nagy részletességgel Bülow is. S ez az én nézetem is. Ha azonban a perbeli beismerésben a fél oly cselekvényét látjuk, a mely által a multra való visszakövetkeztetés útját elvágja, s megszabja a bíró részére az ő cog nitíójának határait, akkor azt következetes jogügyletnek mondani a bírósággal szemben. Jellemző azonban, hogy ezt még DEMELIUS sem állítja, pedig az ő felfogásába ez nagyon beleillenek.

Egyébként pedig a jogügylet elnevezés használatának a perbeli cselekvényekre vagy legalább azok egy részére semmi hasznát sem látom, mert nem világít meg semmit, minthogy maga is nagyon megvilágításra szorul. Ujabban azonban mégis behatóbban szokás foglalkozni azzal, hogy a perbeli cselekvények mennyiben jogügyletek, így Bülowon kívül különösen KOHLER¹ és TRUTTER.²

15. §. A perbeli beismerés bizonyítás. A bizonyítás alapfogalmai.

Eddigi fejtegetésemben az uralkodó felfogással szemben kimutatni törekedtem, hogy a beismerés nem olyan nyilatkozat a mely által a fél akaratával a bírót megkötné és az ő visszakövetkeztetését a multra kizárná. Most érvelésemet positiv irányban kell kifejtennem, s azt kell kimutatnom, hogy a perbeli beismerés a bizonyítás körébe eső jelenség. Ez azonban csak úgy sikerülhet, ha megvilágítom a bizonyítás alapfogalmait és, meghatározom azt, hogy a beismerés a bizonyítás körében minő helyet foglal el.

¹ Der Process als Rechtsverhältniss. 1888.

² Über processualische Rechtsgeschäfte. 1890.

a) A bizonyítás fogalma.

A bíróság a perbevont magánjogi viszony létezéséről vagy nem létezéséről, miután arra vonatkozó magántudomása nem jöhet figyelembe, csak bizonyos, általa a per folyamán észlelt tényekből vont okozati következtetés útján győződik meg. A tényeket azonban, a melyek a következtetés alapjául szolgálnak, a bíróság csak úgy észlelheti, ha bizonyos személyeket vagy dolgokat megfigyel, minthogy ama tények ezekben nyilatkoznak meg. Hogy pedig a bíróság ezeket megfigyelhesse, arra az szükséges, hogy azok a bíróság elé kerüljenek, még pedig vagy a bíróság kezdeményezésére, vagy pedig úgy, hogy azokat a felek jelölik meg a bíróságnak megfigyelés végett. Ezek a különböző cselekvények a bizonyítás elemei. Egyrészt bizonyos személyek és dolgok megjelölése észlelés céljából, továbbá azok megfigyelése és végül a rajtuk észlelt tényekből a visszakövetkeztetés a múlt tényekre. Ez a legutóbbi a perbeli bizonyításnak leglényegesebb része, annak tulajdonképeni célja, mellette az előbbi kettő csak segédcselekvény. És mégis azt tapasztaljuk, hogy a bizonyítás fogalmának meghatározásánál nem erre fektetik a főszűlyt, sőt mi több, azt a fogalommeghatározásnál teljesen figyelmen kívül hagyják, s a bizonyításban csupán a félnek azt a cselekvényét látják, a mely által személyeket és dolgokat a bíróságnak megfigyelés céljából megjelöl, a bíróságot meggyőzni törekszik. Ennek az a következménye, hogy a bizonyításról még ma is egészen tévesek a fogalmak. Ha a bizonyítás fogalmát csupán abban a nagyon szűk körben vesszük, akkor nem lehetne bizonyításról szó, ha a bíróság saját kezdeményezéséből figyel meg személyeket és dolgokat a multra való visszakövetkeztetés céljából. Továbbá, akkor ki kell rekeszteni a bizonyítási eljárás köréből a bizonyító eszközök megfigyelését, pedig éppen ez teszi ki a törvényekben szabályozott bizonyítási eljárásnak legnagyobb részét. És végül nem lehet ott helye magának a következtetésnek sem, s ezzel együtt a szabad és a kötött bizonyítás kérdésének sem. A dolog azonban épen fordítva áll. A bizonyító eszközök megfigyelése mint segédcselekvény és az ezekből való következtetés mint főcselekvény a bizonyításnak mindenkor nélkülözhetetlen elemei. Az, hogy a felek jelöljék meg a bizonyító eszközöket, s így ők akarják

meggyőzni a bíróságot, a bizonyításnak csak esetleges, habár a polgári perben igen fontos, de még sem oly döntő eleme a bizonyításnak, mint hinni szokás. A törvényhozások és így a miénk is, helyes gyakorlati érzékük után indulva, nemcsak ezt a legutóbbi, hanem az előbbi perbeli cselekvényeket is a bizonyítás czíme alatt szabályozzák, a mi egyedül helyes, mert megfelel a dolog természetének.

A bizonyításról való felfogásom alaptétele, hogy az a tény, a mely a bíróság észleli megfigyelése alá esik, s a melyből a bíróság következtet, *okozata* egy másik ténynek, a mely nem esett a bíróság megfigyelése alá, s a melynek meg vagy meg nem történte a következtetésnek történnie kell. Én ezt a következtetés ala pjául szolgáló tényt *bizonyító ténynek* nevezem. Az uralkodó felfogás e helyett *bizonyító okról* beszél. Ez az elnevezés azonban a bizonyítás fogalmát teljesen elhomályosítja. Helyesen bizonyítási okról csak mint meggyőződési okról lehet szó, jelentvén azt, hogy miért tartja a bíróság igaznak azt, hogy egy bizonyos tényt egy másik tény idézett elő; jelenti tehát a bizonyító ok a bizonyító tény hatását a bíróság értelmi képességére, a melynél fogva egy bizonyos tényt valónak elfogad. Hogy azonban tisztán lássuk a bizonyítás fogalmát, azt nem így *subjective*, hanem *objective* kell venni és azt az okozati összefüggést kell tekintenünk, a mely a jelenben észlelhető és és a mult tények közt fennáll. Ezt véve alapul pedig, látjuk, hogy a jelenben észlelhető bizonyító tény mindig okozata és nem oka egy multban történt ténynek és hogy épen a perbeli bizonyításnál annak kiderítéséről van szó, hogy azt a jelenben észlelhető tényt minő más tény idézte elő.

Azt a tényt pedig, a melyre a visszakövetkeztetésnek történnie kell, *bizonyítandó tételnek* nevezük.

Midőn a bizonyítás útján arra következtetünk, hogy a bizonyító tényt minő más tények idézték elő, ebből *kizáró* következtetés útján arra is következtethetünk, hogy a bizonyító tényt minő más tények *nem* idézték elő. Más szavakkal, ha be van bizonyítva valamely tény megtörténte, ezzel be van bizonyítva minden más vele össze nem férő tény meg nem történte. Minden bizonyítási okozati következtetésnek egy ilyen *kizáró következtetés* a szükségképeni kísérője. Sokszor a perben ennek a következtetésnek azért van igen nagy jelentősége, mert

a bíróságnak azt kell kiderítenie, hogy bizonyos tények nem történtek meg. Így nevezetesen, midőn a keresetalap egyik eleme az, hogy bizonyos tény nem történt meg, vagy midőn a kifogás vagy ellenkifogás indokolása bizonyos tény meg nem történte. Ezeket a nemleges körülményeket a bizonyítási okozati következtetés útján nem lehet kideríteni. Ezzel a következtetéssel, tényekből, a melyeket észlelünk, csak azokra a tényekre következtethetünk, a melyek az észlelt tényeket előidézték. Ama nemleges körülmények csak ezzel az okozati következtetéssel kapcsolatos kizáró következtetés útján deríthetők ki. Minthogy azonban ez sohasem önálló, hanem mindig csak egy bizonyítási következtetés kísérője, világos, hogy arra a célra mindig ehhez kell fordulnunk. Más szavakkal, ha a perben annak kiderítéséről van szó, hogy bizonyos tények meg nem történtek, mindig oly tényeket kell bizonyítanunk, a melyek megtörténte kizárta az előbbieket megtörténtét, s így azok megtörténtéből következtethetünk ez utóbbiak meg nem történtére. Ez a másodlagos kizáró következtetés azonban nem bizonyítás. Sokszor ez az utóbbi annyira előtérbe lép, hogy észre sem vesszük, hogy csak következménye a bizonyítási okozati következtetésnek.¹

b) *A bizonyító eszközök. Különösen a peresfelek mint bizonyító eszközök.*

Mint érintettem, minden perbeli bizonyítás multban történt tényekre való következtetés, a mely azonban csak úgy lehetséges, hogy észlelünk bizonyos jelenben létező tényeket, a melyekből mint okozatokból visszakövetkeztetünk az előbbiekre, mint ható okokra. Ezen a jelenben létező tények azonban soha sem

¹ Hogy negatív körülmények nem bizonyítás tárgyai, az nem új tétel. Már a római jogban is el volt ismervé a következő kijelentésekben: *Ei incumbit probatio, qui dicit non qui negat*, Paulus l. 2. D. XXII. 3., de különösen: *per rerum naturam factum negantia nulla probatio sit* l. 23. C. IV. 19. Még inkább elismerték ezt az egyházjogban. Így többször említetik, hogy *negantis factum per rerum naturam nulla est directa probatio* c. 23. X. I. 6.; c. 5. X. I. 9. Ezek a tételek arra a téves következtetésre vezettek, hogy ha valaki egy negatív körülményt állít, azt nem is terheli a bizonyítás, hanem az ellenfélnek kell az ellenkező pozitívumot bizo-

észlelhetők magukban véve, hanem csak bizonyos physikumokon, minthogy általában minden tény csak úgy esik észre megfigyelésünk alá, hogy bizonyos physikumokon bizonyos állapotváltozást idéz elő. Ezekből a physikumokon végbement állapotváltozásokból visszakövetkeztetünk az őket előidéző tényekre mint okokra. Ezek a physikumok, a melyek a múlt tény által előidézett állapotváltozást magukban hordják: *a bizonyító eszközök*. Lényegileg kétfélék: *tanuk* és *szemletárgyak*. Az előbbiek bizonyos szellemi, az utóbbiak pedig közönséges physikai állapotváltozásokat testesítenek meg.

Ha valaki a múltban egy bizonyos eseménynek megtörténtét érzékeivel megfigyelte, ez bizonyos nyomokat hagy az ő szellemi világában, az ő szellemében bizonyos állapotváltozás áll be, a mely abban jut kifejezésre, hogy az illető tény megtörténtére emlékezik. Ha ő valakinék a jelenben erről közléseket tesz, ez csak annak a következménye, hogy ő azokat megfigyelte. Szóval, az emlékezés és arról való közlés csak okozata a megfigyelésnek, mely egy bizonyos múlt tényre irányult. Ennek következtében az, a ki ebből a közlésből értesül a múlt tényről, okozati következtetés útján vesz róla tudomást. A bíró is ilyen okozati következtetést végez, midőn a perben egyes személyeknek előadásából bizonyos múltban történt tényekre következtet. Ezek a személyek mind *tanuk*, mert a közös fogalmi kellék, hogy az ő előadásaikból történik a visszakövetkeztetés, valamennyinél megvan. Hogy az ő vallomásuk különböző módon, különböző biztosítékok és különböző feltételek mellett vétetik figyelembe, az csak osztályozási szempont, de a fogalmat nem érinti. Ezek szerint a perben nemcsak a peres felektől különböző, a peren kívül álló egyének tanuk, hanem azok lehetnek a *peresfelek* is, miként ez a gondolat egyik-másik írónál, mint BETHMANN-HOLWEG-nél,¹ de különösen PLANCK-nál² már

nyitania (adfirmanti incumbit probatio, non neganti). Ezt a téves tant WEBER oszlatta el (i. m.). Ez azonban ismét arra, ma általában elterjedt felfogásra vezetett, hogy nemleges körülmények bizonyíthatók. Ennek helytelensége az itt mondottakból eléggé kiténik és oka abban rejlik, hogy a bizonyító okozati következtetést nem különböztetik meg a negatívumra irányuló másodlagos, kizáró következtetéstől.

¹ Versuche 299.

² I. 346.

kifejezésre is jut, rendszeresen azonban a bizonyítási eszközök osztályozásánál kiépítve nem lett. A tanu fogalmának ezt a meghatározását tartva szem előtt, a tanuknak következő osztályait különböztetem meg: 1. a peres felektől *különböző személyek*; 2. a *peres felek*. Ez utóbbiak ismét a következő szerepekben: a) a fél, a mennyiben *beismer*; b) a fél, a mennyiben a másik fél mulaszt¹ c) a fél, a mennyiben *esküt tesz*, illetve *eskü alatt kihallgattatik*; és d) általában mindegyik fél, miutána bíróság előadásának valódiságát a szabad bizonyítási rendszer elvei szerint szabadon mérlegeli.

Ha a fél a perben kijelenti, hogy az ellene felhozott tényállítás igaz, feltéve, hogy igazmondó, s rendszerint semmi érdeke sincs, hogy ne legyen az, az állított tényre vonatkozó valamely tapasztalatáról számol be, a melyet a tény megfigyelése benne előidézett, s ebből a tapasztalatból, illetve az arról tett vallomásából mint okozatból fog a bíró visszakövetkeztetni az állított tényre mint okra, a mely azt a tapasztalatot előidézte. Tehát ugyanígy van ez itt, mint a felektől különböző személyeknek — tanuknak a szó közönséges értelmében — vallomásánál. És ez volt kezdettől fogva a döntő ok arra nézve, a melyből a fél beismerését épügy bizonyító ténynek tekintem, mint a tanuvallomást, s mind a kettőt egy közös fogalom alá foglalom. Hogy a közönséges tanu vallomása rendszerint bizonyos garanciákkal vétetik körül, s hogy annak bizonyító erejét a bíró szabadon mérlegeli, míg ellenben a beismerő fél vallomása semmi garanciához nincs kötve, s azokban a perekben, a melyekben a rendelkezés és tárgyalás elve érvényesül, a bíró bizonyító erejét nem mérlegelheti szabadon: ez nagyon könnyen megfejtethető abból az általános tapasztalati tényből, hogy a fél önmaga ellen valótlán állításokat nem szokott valók gyanánt elfogadni, s épen azért nem kell az ő vallomását semmiféle garanciához kötni, s nem kell bizonyító erejét a bíró mérlegelésére bízni.

Sokkal nehezebb, s tudtommal eddig senkinek figyelmét fel sem keltette, az *állító félnek* mint bizonyító eszköznek a szerepét felismerni, midőn az ellenfél az előbbi által állított tényre elmulaszt nyilatkozni. Hogy én annak tekintem, engem erre

¹ L. 19. §. f)

annak megfigyelése vezetett, hogy ítéletet hozni valamely a múltban megtörténtnek állított tény tekintetében, mint ezt már több ízben kiemeltem, *multa* való okozati következtetés, vagyis bizonyítás nélkül teljes lehetetlen. Ha már most a fél, a kivel szemben egy tényt állítanak, nem adja oda magát bizonyító eszköznek, vagyis nem ismer be, de más oldalról az ellenfelet sem hozza abba a helyzetbe, hogy állításának bebizonyításáról a felektől különböző bizonyító eszközök útján gondoskodják, minthogy nem nyilatkozik: akkor, legalább a helyes felfogás szerint, nincs más hátra, mint az állító fél kijelentéséből következtetni az állított tény valóságára, minthogy valamiből erre szükségképen kell következtetni, teljesen ki lévén zárva annak lehetősége, hogy az a tény minden következtetés nélkül tartassék valónak. Innen van, hogy az állító fél is tanu, előadása tanuvallomás, midőn az ellenfél a nyilatkozást elmulasztja. És ez, bár első tekintetre kissé szokatlannak látszik, teljes összhangban áll a felek szerepével a perben, nekik az lévén a főfeladatuk, hogy a bírónak a következtetéshez anyagot szolgáltatassanak.

Az állító fél a másik fél mulasztása következtében bizonyító eszköz önmaga *mellett*, míg a beismerő fél bizonyító eszköz önmaga *ellen*, s így egészen ellentétes irányban nyújt a bírónak következtetési anyagot. És, hogy az ő önmaga mellett tett vallomása mégis minden garancia nélkül szolgál bizonyító tény gyanánt, akár csak a beismerés, ennek az az oka, hogy a *másik fél*, a kivel szemben ő egy tényt állít, mulasztást követ el. Amint nincs semmi ok a beismerő fél vallomásában kételkedni, ha ő kijelenti, hogy az ellene felhozott tény igaz, hasonlóképen nincs ok el nem fogadni hiteltérdemlőnek minden biztosíték nélkül az állító félnek maga mellett felhozott állítását, ha az ellenfél elmulaszt arra nyilatkozni. Ha az a fél, a kinek leginkább állana érdekében a másik fél állításának hitelét lerontani, nem nyilatkozik, akkor ott, a hol az adatszolgáltatásnál a tárgyalás elve áll fenn, az államnak sem áll érdekében más megismerési forrást keresni, mint az állító fél állítását.

A törvények azonban nem helyezkednek mindig erre az álláspontra, pl. a francia jog (legalább elvileg), s az ellenfél mulasztása következtében a fél állításait nem tekintik valóknak, hanem azokat továbbra is be nem bizonyítottaknak veszik, s így az állító félnek bizonyításuk céljából más bizonyító eszkö-

zökhöz kell nyúlnia. Ekkor természetesen nem lehet szó arról, hogy az állító fél bizonyító eszköz gyanánt szolgálna.

A beismerés és a mulasztás a feleknek mint bizonyító eszközöknek szerepében a legnehezebb pontok, s épen ezek érdekelnék itt minket legközvetlenebbül. Sokkal könnyebb felismerni, bár nem áll minden kételyen felül, hogy a fél bizonyító eszköz akkor is, midőn formális esküt tesz, valamint akkor, midőn egészen formátlanul eskü alatt kihallgattatik. Vitás, vajjon ezekben az esetekben a fél tanu minőségében szerepel-e? Nekem ez iránt nincs kételyem, miután a fogalmi elem, hogy a bíró a fél előadásából következtet a *multa*, itt is megvan ép úgy, mint a közönséges tanuknál, a különböző forma és feltételek a fogalmat nem érintik, hanem csak alap az alosztályok felállítására. Az esküvel és az eskü alatti kihallgatással itt bővebben nem is foglalkozom, mert a mi kérdésünket nem érintik.

A bizonyító eszközök második csoportja a *szemletárgyak*. A physikumok, névszerint a dolgok, de az ember is pusztán fizikai minőségét tekintve, abban az állapotukban, a melyben megfigyelésünk tárgyai, bizonyos tények eredményei; állapotukból, minőségükből tehát vissza lehet következtetnünk azokra a múlt tényekre, a melyek azt az állapotukat, minőségüket előidézték. Ennyiben azonban a szemletárgyak a perben még nem bizonyító eszközök. Abból, hogy én látok egy leégett házat vagy pedig egy írást, csak arra tudok következtetni, hogy a ház leégett, hogy valaki a betűket írta, de hogy ki volt az, a ki a házat elhamvasztotta, és hogy minő *jogi vonatkozásba* lépett az, a ki az írást a papírra róttá, azt egyedül magának a leégett háznak vagy az írásnak szemléletéből, még akkor sem, ha az írás aláírással van ellátva, megismerni nem tudom. Szóval, a szemletárgy magában véve, tisztán az ő minőségét tekintve, nem nyújt felvilágosítást az állapot *személyes vonatkozásai* iránt, a perbeli bizonyításnál pedig épen ez a lényeges. Hogy a szemletárgyból vissza lehessen következtetni arra, hogy a szemletárgy állapotát előidéző tényhez valaki minő *jogi vonatkozásban* áll, erre a célra még bizonyos tényekre van szükség, a melyek ezt a jogi vonatkozást megállapítják. A szemletárgy mindig csak ilyen kiegészítéssel szerepel bizonyító eszköz gyanánt. Pl. ha az adós a kötelezvényt kiállítja, ez nem pusztán a kiállítás tényénél fogva bizonyít ellene, hanem azért,

mert ő a kötelezvényt a hitelezőnek átadta. Nyilvánvaló, hogy egy át nem adott kötelezvény a kiállító ellen nem bizonyít semmit. Nem épen az átadás az, a mely az okiratot bizonyító erejűvé teszi, hanem lehetnek más tények is, mint pl. a váltónál az, hogy a papir kikerüljön a kiállító birtokából, ámbár ez vitás. Vagy a kereskedelmi könyvnél, hogy a keresk. törvényben meghatározott feltételek mellett vezettség. De más szemletárgyaknál is szükséges ilyen jogi tény. Pl. a megrendelő kap egy megrongált árút; magában véve abból, hogy az árú megrongált állapotban van, még nem tűnik ki, hogy valaki felelős a rongálásért. Ez a felelősség pl. a fuvarozóval szemben csak abból állapítható meg, ha bebizonyíttatik, hogy az árú megrongálva érkezett meg és teljes épségben adatott fel. Nézetem szerint a szemletárgyak mint bizonyító eszközök, bizonyító erejének túlhajtása rejlik abban, ha azokat elvonatkozva minden más kísérő jogi tényektől, csupán physikai minőségüknél fogva tekintjük bizonyító eszközöknek.

A szemletárgyak physikai minősége magában véve azonban nem jelentéktelen a perben. És, nehogy fejtegetésem nyomán valamely félreértés támadjon, röviden még ezt is meg kell világítanom. A bírónak bizonyos dolgot meg kell szemlélnie, de tulajdonságainak megismeréséhez nincs meg a szükséges jártassága, ő *szakértőt* vesz maga mellé, a ki őt a megszemléendő tárgy tulajdonságaira nézve ki fogja oktatni. Jól figyeljük meg, hogy ezt hogyan fogja tenni? Úgy, hogy feltárja a bíró előtt azokat a természeti törvényeket, a melyek más esetekben hasonló állapotokat szoktak előidézni, vagyis feltárja a bíró előtt azokat az okokat, a melyek azt az okozatot, a melyet a bíró meg akar ismerni, előidézni szoktak. Itt a *jelen* állapot mint okozat megismerése czéljából *ismert* okokból történik a következtetés. És ennél az okról okozatra való következtetésnél a megszemlélt dolgoknak csupán csak a *physikai minősége* szerepel, semmiféle azt kísérő jogi tény sem szükséges hozzá. Ahhoz, hogy a bíró megítélhesse azt, hogy egy bizonyos bor minő fajú bor, hogy egy bizonyos búza mely vidéken termett, a mennyiben ő ezt magától nem tudja, csak az szükséges, hogy a *szakértő* előtte feltárja azokat a természeti törvényeket, a melyekből mint okokból ezt megítélheti és nem kell hozzá semmiféle egyéni vonatkozásokat megállapító jogi tény. Ha valaki ezt *bizo-*

nyításnak akarja nevezni, annak nem szabad felednie, hogy itt ugyan van okozati következtetés, de az egészen más természetű, mint a minőt mult tények kiderítése végett követünk.¹ Emez ismert okozatokból ismeretlen concret okokra való következtetés, amaz ismert természeti törvényekből, mint általános okokból bizonyos concret okozatok mibenlétére való következtetés. De az utóbbi, mint az ellentétből is látható, egészen más természetű. S ez az oka annak, hogy én nem is nevezem bizonyításnak. Már egy más alkalommal kiemelttem, s most is egész nyomatékkal ismétlem, hogy jelen tényállapotok felismerése czéljából nincs bizonyítás, t. i. nincs olyan bizonyítás, a minő a mult tények kiderítése végett szükséges. Egészen más logikai művelet ismert okozatokból visszakövetkeztetni ismeretlen okokra, mint fordítva, ismert okokból következtetni előttünk ismeretlen okozatokra.

Hogy a kettő egymástól lényegesen különbözik, az bizonyos vonatkozásban ma már ismeretes. Ma az az uralkodó felfogás, s ez egészen helyes is, hogy a *szakértő* nem bizonyító eszköz, névszerint nem tanu. És ez a mondottak után természetes is. A tanu a *multra* nézve ad következtetési anyagot, a *szakértő* a *jelenre*. Túlhajtás azt mondani, hogy a *szakértő* a bírónak semmiféle *következtetési* anyagot nem ad. Igen, ad. Ő megismerteti vele azokat a természeti törvényeket, a melyeknek mint általános érvényű okoknak alapján megismerheti a jelent. Ha szabad ezt a paradox kifejezést használni: ő tanu a *jelenre* nézve.

Most, hogy ez a bonyodalmas kérdés már teljesen ki legyen merítve, röviden még annyit jegyzek meg, hogy ama kétrendbeli következtetés a perben szorosán összefonódik. Nincs következtetés a *multra*, a nélkül, hogy a bíró az általa észlelt dolgok mibenlétére bizonyos általános okokból ne következtetne. Rendszerint ez a két különböző logikai folyamat egész öntudatlanul megy végbe a bíró elméjében, nem is ad magának róluk számot. Csak akkor válik mind a kettő öntudatosná, midőn a jelen tények felismeréséhez nincs meg a szükséges szakismeret, midőn tehát kiegészítőre van szükség. A különbséget felismerni köztük azonban így is nehéz, s innen a sok bizonytalanság.

¹ L. még 17. §. a.

Régebben a szakértőket is bizonyító eszközöknek tekintették. Más oldalról, sokan a szemletárgyaknak bizonyító eszköz természetét vonják kétségbe, mint a dispositiv okiratoknál már BÄHR¹ általában pedig HEUSLER.² Ez az utóbbi arra az álláspontra helyezkedik, hogy a szemletárgy egyáltalában nem bizonyító eszköz, mert csak *jelen* tényekről világosít fel. Ez azonban egyoldalú felfogás, a mely a szemletárgynak csak az egyik funkciójára terjeszkedik, ellenben a másikat, a visszakövetkeztetést a multa egészen figyelmen kívül hagyja.

A szemletárgyak nagy köréből egy csoport az *okiratok* csoportja különösen kiemelkedik. Hogy az okiratok a szemletárgyaknak egy alosztályát teszik ki, az ma az uralkodó és egészen helyes felfogás. Már BÄHR is utalt erre a körülményre,³ nálunk pedig igen részletesen legelőször PLÓSZ fejtette ki.⁴ Itt most csak annyit, hogy az okiratban is foglaltathatik beismerés, a melyről a perenkívüli beismerés körében fogok megemlékezni.

e) *A feleknek mint bizonyító eszközöknek viszonya a bizonyítási teher szabályaihoz.*

Áttekintést nyújtván ekként a bizonyító eszközök rendszeréről, különösen arról, hogy azok körében a felek, mint bizonyító eszközök minő helyet foglalnak el, most még azt kell megvilágítanom, minő viszonyban áll ez a kettő a *bizonyítási teher* szabályaihoz, s hogy általában ezeknek minő jelentősége van a perben? Első tekintetre is szembeötlök, hogy azokkal szemben a bizonyítási teher szabályai nem érvényesülnek. Azaz, ha a fél beismer, illetve mulaszt, nem lehet szó arról, hogy kit mennyiben terhel a bizonyítás. Azok szemében természetesen, a kik a bizonyításban csak azt látják, hogy a fél bizonyítási eszközöket jelöl meg, a melyekkel a bírót meggyőzni akarja az ő tagadott tényállításainak valódiságáról, a beismerés és mulasztás nem bizonyítás, minthogy itt tagadott tény nincs, s így elesik a bizo-

¹ Die Anerkennung als Verpflichtungsgrund 1855 első, 1867 második kiadás 134. l.

² Archiv f. Civ. Praxis LXII. 238.

³ I. helyen (134).

⁴ Magyar Igazságügy XXVI. 225. különösen 341.

nyitási teher kérdése is. Mint fentebb láttuk, WEBER is erre az álláspontra helyezkedik, s a beismerést azért nem tekinti tulajdonképeni bizonyításnak, mert az kizárja, hogy az állító fél az ő tényállításai tekintetében bizonyító eszközöket jelöljön meg. Ha azonban a bizonyításban nem ezt keressük, hanem csak azt, hogy annak útján visszakövetkeztetünk bizonyos érzelmi megfigyelésünkön kívül eső múlt tényekre, akkor, minthogy a beismerésben és a mulasztás esetében ez szintén megvan, elesik az akadály, hogy őket bizonyításnak tekintsük.

Különben is a bizonyítási teher szabálya még tagadás esetében sem olyan kizárólagosan érvényesülő szabály, mint ezt általában gondolják. Ezt úgy értem, hogy ha az egyik fél valamely tényt állít, s ezt a másik fél tagadja, még a rendelkezés és nyomozás elvén alapuló perben sem áll kizárólagos szabály gyanánt, hogy az állító fél csak akkor lehet pernyertes, ha a bizonyító eszközöket ő jelöli meg, hanem segítségére jön a bíróság, a mely meggyőződését saját kezdeményezéséből kiegészítőleg más forrásokból is merítheti. Ennélfogva nincs a bizonyítási teher szabályainak a fél per nyertessége szempontjából az a *kizárólagos* jelentősége, mint a melyet neki tulajdonítani szoktak. Ebből ismét kitűnik, hogy a bizonyítási teher szabályai mellett sem fedi a bizonyítás körét a bizonyítási teher szabályainak terjedelme. Szóval mind a két oldalról a bizonyítás köre tágabb, mint a bizonyítási teher szabályai. A mint nincs szó bizonyítási teherről, midőn a fél beismer vagy mulaszt, úgy nincs szó róla akkor sem, midőn a bíróság a tagadott tényállítás bizonyítására hivatalból itél esküt vagy pedig a felet hivatalból hallgatja ki eskü alatt.

d) *A nyomozás elvén alapuló bizonyítás.*

És épen ez vezet arra az utolsó kérdésre, a melyet a bizonyítási jog általános tanai köréből itt megvilágítani akarok: mennyiben alapszik a rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló perben a bizonyítás a *tárgyalás* és mennyiben kiegészítőleg a *nyomozás* elvén? Ez ugyanis közvetve igen alkalmas annak kimutatására, mily téves azt hinni, hogy akkor, midőn a fél beismer, «rendelkezik».

A polgári perben ősidóktól fogva áll fenn az a szabály,

hogy a bizonyítási anyagot a felek szolgáltatassák, vagyis ők jelöljék meg a bizonyítási eszközöket. És ez az elv két alakban érvényesül a jogban. Az egyik, hogy a fél, a kivel szemben egy tényt állítanak, odaadja magát önmaga ellen bizonyítási eszköznek, vagyis beismer. A másik, hogy ha a fél az ellene felhozott tényállítást tagadja, az állító félnek kell bizonyító eszközökről gondoskodni. Ez az utóbbi a bizonyítási teher szabálya, s a mely csak akkor érvényesül, ha az első megtagadja a szolgálatot.

Ha azonban a fél, a kit a bizonyítás terhel, nem jelöl meg, egyáltalában nem, vagy nem kielégítő bizonyító eszközöket, még nem válik szükségképen pervesztessé, régebbi jogunkban sem, jelenlegi jogunkban pedig épen nem. Nem az a bizonyítási teher szabályainak értelme, hogy a fél *szükségképen* pervesztessé válik, ha tagadott tényállításaira bizonyító eszközöket nem jelöl meg, még kevésbé akkor, ha nem jelöl meg elegendő bizonyító eszközt, mert a bíróság a bizonyítást egyes bizonyító eszközök útján *hivatalból* is felveheti. Kétségtől eltekintve a pervesztesség veszedelme a felet nagyban fenyegeti, ha nem jelöl meg, vagy legalább nem elegendő bizonyító eszközöket, de ez nem következik be multhatatlanul. A bíróság ugyanis ilyenkor szemlét hivatalból is foganatosíthat, vagyis szemletárgyakat hivatalból figyelhet meg (Trt. 211. §.), s meggyőződését a mult tényekről ilyen úton is megszerezheti. Még szembetűnőbb ez a felek egyikének vagy másikának eskü alatti kihallgatásánál a sommás perben. A bíró a fél eskü alatti kihallgatásához nyulhat *általában*, ha nincs bizonyíték (S. E. 95. §.). Ennek nem az a feltétele, hogy a fél *előbb* a bizonyítási teher szabályai értelmében próbálkozzék bizonyító eszközöket megjelölni; de az sem szükséges hozzá, hogy ő kérje az eskü alatti kihallgatást. A bíró, ha nincs bizonyító eszköz, minden megszorítás nélkül fordulhat a fél eskü alatti kihallgatásához.

És más esetekben is előfordul, hogy a bíró a bizonyítási teher szabályainak körén kívül vesz fel bizonyítást. Így pl. a bíróság a S. E. 65. §-a szerint valamely kár vagy elmaradt haszon mennyiségét, ha a felek ajánlotta bizonyítékok megnyugtató eredményt nem nyújtottak, az összes körülmények figyelembevételével legjobb belátása szerint állapítja meg. A bíróság, a mennyiben ezen véleményének alkotásához szükségesnek

találja, nemcsak szakértők meghallgatását, hanem bizonyítás-felvételt és tudakozódást is hivatalból foganatosíthat.

Még tágabb körben ismeretes a nyomozás elvén alapuló bizonyítás, ha nem a perbe vont magánjogi viszonyoknak, hanem egyéb tényeknek kiderítéséről van szó.

Így az a körülmény, hogy a perbevont *magánjogi* viszonyt illető tényeket az emberek egy nagyobb köre ismeri, ebben mint a társadalom tagja a bíróság is, még nem ok arra, hogy azokat a bíróság bebizonyítottaknak tekintse. Ezek a tények, ha azokat az ellenfél be nem ismeri, a bizonyítási teher szabályai szerint bizonyítandók. Másképen áll ez azonban egyes esetekben a *perjogi viszonyt* illető tények tekintetében. Bizonyos esetekben ugyanis, ha egyes a perjogi viszonyt illető tények megtörténtéről a közönség s vele együtt mint annak tagja a bíróság is, tudomással bír, a bíróság eme *köztudomás* alapján ama tényeket megtörténteknek tekinti. Pl. a bíróság többi közt nem fogja kimondani a mulasztás következményeit, ha a felet a megjelenésben *köztudomású természeti esemény* gátolta. (S. E. 54. §. 3.) A bizonyítás itt sincs kizárva, hanem a bíróság ama tények megtörténtére azon az alapon következtet, hogy róluk egy bizonyos körben mindenki tudomással bír. A bíróság itt nem hivatalos minőségben szerzett tudomását, hanem *magán tudomását* fogadja el a következtetés alapjául abból az okból, mert azt, a mit ő tud, mások is tudják. Ezek a tények teszik ki a bíróság előtt ismeretes *köztudomású* tények egyik csoportját.¹

Végül röviden csak érintem, hogy a jogszabály bizonyítása sem áll a tárgyalás elvének uralma alatt. (V. ö. S. E. 63. §-t).

Ez a vázlat mutatja, hogy a rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló perben is nem szolgáltatják egyedül a felek a bizonyítási anyagát, hanem azt a bíróság különböző vonatkozásokban névszerint még a perbevont magánjogi viszonyt illetőleg is beszerzi. Vagyis a tárgyalás elvén alapuló bizonyítást kiegészíti a nyomozás elvén alapuló bizonyítás. És nem világítaná meg teljesen a rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló per bizonyítási rendszerét az, a ki azt állitaná, hogy ott az anyag-szolgáltatás kizárólag a felek kezében van.

¹ I. a másik csoportot 17. §. a).

e) *Következmények a perbeli beismerés bizonyító jellegének megítélésére.*

Hogy az állam emez ellentétes elveken alapuló bizonyítást minő módon érvényesíti, az természetesen czélszerűségi kérdés. Egészben véve mégis, legalább a per tárgyát képező magánjogi viszonyt illetőleg a következő fokozatokat lehet megkülönböztetni. Az állam meggyőződését első sorban a felek előadásából meríti, azaz első sorban a fél beismeréséből, akar a bizonyítandó tény valódiságáról meggyőződni. Sőt ezt minden más fölé helyezi és *kizárólagosnak* tekinti. Ezt úgy értem, hogy ha a fél beismer, ezt a bíróság részére oly bizonyítási anyagnak jelöli ki, a melyből a bíróság mindenesetre köteles következtetni a bizonyítandó tényekre és a melylyel szemben semmiféle más bizonyító anyagot, a melyből ellentétes meggyőződésre juthatna, nem szabad figyelembe venni. Kettő van tehát ebben az álláspontban, a bíró megkötése és minden más bizonyítási anyag kizárása. Ha ez az út nem vezet célra, jön a másik fokozat, a bizonyítási teher szabályai szerint való meggyőződés. És végül, ha ez sem vezet célra, alkalmazásba jön a bizonyítás felvétel harmadik fokozata, a bizonyítás a nyomozás elve alapján.

Ezek szerint az állam önmaga jelöli meg maga számára, illetve bíróságai részére az igazság megismerésének forrásait. Különösen fontos ez a beismerés megítélésére. Midőn a törvény kijelenti, hogy a beismert tényeket bizonyítani nem szükséges, hasonlóképen nem tesz egyebet mint azt, hogy a bírónak kijelöli a *megismerés* határait. A törvény nem a félnek adja meg a hatalmat, hogy szabja meg a bírói cognitio határait, hanem ezt *önmaga* szabja meg saját birájának. A beismerésben tehát *nem a félnek* rendelkezése rejlik, hanem az *államé*, a mely által az állam önmagát, illetve a bíróját megköti, kijelentvén, hogy egyébből mint a beismerésből, a multa következtetni nem akar. A dolgot azonban épen megfordítva látják, s ez volt talán főoka annak az optikai csalódásnak, a mely ebben a kérdésben ma uralkodik. Pedig, ha jól megfontoljuk a dolgot, egy pillanatig sem lehet kétséges, hogy az államnak bírói felségjogából kifolyólag hatalmában áll birájának kijelölni azokat a forrásokat, a melyekből a múlt tényekre

visszakövetkeztessen, s így hatalmában áll elrendelni azt is, hogy minden más forrás mellőzésével és esetleg *ellenére* is csupán a beismerésből következtessen a multa. Ha akkor, midőn az állam a perben túnyomólag a nyomozó elvet alkalmazza, elrendelheti, hogy bírósága ne következtessen szükségképen csupán a beismerésből, épúgy elrendelheti ott, a hol nem ez az elv az irányadó, az ellenkezőt. Így könnyű megítélni, minő jelentőséget kell tulajdonítani a fél ama kijelentésének, hogy ő ugyan beismer, de hozzátesszi, hogy az, a mit az ellenfél állít, valótlan; beismer valótlan tény, mert valamely érdeke parancsolja, hogy hosszadalmas per és bizonyítás ne legyen. Ez t. i. a főérv a beismerés bizonyító természetére ellen. Az ilyen indokolás vagy inkább lerontás egyszerűen nem jön figyelembe. Az állam arra az álláspontra helyezkedik, hogy a beismerés legyen a kizárólagos és minden ellenkezőt lerontó következtetési alap, mert a fél érdekén felül a közérdek is ezt így kívánja, akkor csak természetes, hogy minden más nyilatkozat, a mely azzal ellenkezik, egyszerűen nem jön számba. Nem az tehát a helyes megoldás, hogy az ilyen nyilatkozat a fél *rendelkezésénél* fogva a beismerést kivétkezteti bizonyító jellegéből, hanem az, hogy az a bíró előtt a következtetésnél nem létezik. Sőt még tovább megyek, ha a fél beismerésével ellentétes bizonyító eszközöket, pl. a kifizetést tanusító nyugtát mutatna be a bírónak, s kijelentné, hogy ennek daczára beismer, vagy ha az ellenkező a perbe vont *magánjogi viszonyt* illetőleg, a bíró előtt más eljárásból volna ismeretes, mindez még sem jöhet figyelembe, miután az állam a beismerést kizárólagos megismerési forrássá tette, a melylyel szemben semmi sem jöhet figyelembe.

Mindez természetesen csak addig a határig áll, a meddig az állam a tárgyalás elvét alkalmazza, ott, a hol a nyomozás elve érvényesül, a beismerésnek ez a hatálya nincs, mint alább¹ külön is kifejttem.

Hasonló jelenséget, mint a melyet itt most a beismerés tekintetében kifejtettem, tapasztalunk a közönséges tanuvallo-másnál is. A S. E. 85. §. felsorolja azokat az egyéneket, a kik bizonyos körülményekre nézve tanúképen *nem hallgathatók* ki.

¹ L. 23. §-t.

A rendelkezés nemcsak azt jelenti, hogy őket *nem szabad* kihallgatni, hanem azt is, hogy ha esetleg az illető kérdésekre nézve mégis ki lettek hallgatva, vallomásuk *nem jön figyelembe*. A törvény tehát kettőt mond ki: bizonyos egyéneket nem akar bizonyító eszközöknek elfogadni, s azoknak bizonyos tartalmú vallomását nem akarja megismerési forrásnak elfogadni. A bírónak az ilyen vallomásból nem szabad következtetnie, noha az őt teljesen meg is győzné.

16. §. Következtetés a bizonyító tényekből, különösen a beismerésből.

a) *A szabad és kötött bizonyítás.*

Kiindulva abból a felfogásomból, hogy a bizonyítás lényege a bíróság következtetése a bizonyító tényekről a bizonyítandó tényekre és hogy minden egyéb a bizonyító eszközök megjelölése és megszemlélése annak csak előkészítése: az a kérdés merül fel, minő bizonyító erőt tulajdonítson a bíróság az általa észlelt bizonyító tényeknek és mennyiben járhat el szabadon és mennyiben nem azok mérlegelésénél?

A bíróság az igazságszolgáltatást az állam nevében és az állam meghatalmazása folytán gyakorolja, innen van, hogy a múlt tények meg vagy meg nem történetére nem a saját maga meggyőződése végett, hanem abból a célból következtet, hogy az állam számára szerezzen *meggyőződést*. Innen és csak innen magyarázható az, hogy az állam megszabja a bíróság részére az utat, a melyen egy múlt tény meg vagy meg nem történetére következtessen. Ez az út pedig kétféle. Az állam vagy azt mondja, hogy a bíróság a legjobb meggyőződése szerint következtessen a múlt tényekre, s az így alkotott meggyőződését ő is magáévá teszi, vagy pedig egyáltalában nem, vagy legalább teljesen nem bizza magát e tekintetben bíróságára, s azért meghatározza azokat a szabályokat, a melyeket neki a következtetésnél betartania kell. Ezen alapszik a bizonyítás két rendszere: *a szabad- és kötött bizonyítás*.

Mielőtt azonban erre tüzetesebben kiterjeszkedném, még arra is kell utalnom, hogy a szabad bizonyítási rendszerrel sem érvényesül mindig az ítékezésben résztvevők *egyéni* meggyőződése. Ha ugyanis az ítélőbíróság társasbíróság és annak

nem minden tagja nyer egyaránt meggyőződést a bizonyító anyagból, *szótöbbséggel* fogják eldönteni azt, hogy mi a bíróság meggyőződése. Ez is mutatja, hogy ha a perjogban szabad bizonyításról beszélünk, ez alatt nem mindig értendő oly szabad meggyőződés, mint a minőt a közönséges életben nyerünk a jelenségek megfigyelése nyomán.

A bíró valamely bizonyító eszközön nyilvánuló bizonyító ténynek teljes bizonyító erőt csak akkor tulajdoníthat, ha az illető eszközt a törvény alkalmasnak ismeri el arra, hogy a bíróság rajta a bizonyító tényt észlelhessen és ha ez utóbbi oly alakban nyilvánul, hogy a bírót a bizonyítandó tény iránt teljesen meggyőzi. A törvény mindig meghatározza, hogy mely személyek és dolgok alkalmasak arra, hogy bizonyító eszközökül szolgáljanak.

A törvények azonban sokszor meghatározzák a bizonyító eszközök *kellékeit* is, ezenfelül pedig sokszor megállapítják a bizonyító tények bizonyító erejét is. E legutóbbi meghatározáson nyugszik a bizonyítás két különböző rendszere. Midőn a törvény meghatározza a bizonyító tény bizonyító erejét, *kötött bizonyítási rendszerről* szólunk, ellenkezőleg a bizonyítási rendszer *szabad*. A két rendszer közti különbség tehát végeredményben azon fordul meg, vajjon a törvény a bizonyító tények bizonyító erejét meghatározza-e vagy sem? A bizonyító erő meghatározása azonban nem jár mindig együtt a bizonyító eszköz kellékeinek meghatározásával.

A törvény a bizonyító eszköz kellékeit olykor a nélkül is meghatározza, hogy a bizonyító erőt is meghatározná. Példaképpen szolgálhatnak erre a kereskedelmi könyvek, melyek kellékeit a törvény meghatározza, a nélkül, hogy a bizonyító erőt is véglegesen megállapítaná. (K. T. 25. és 31. §§.) Ebben az esetben a bizonyítási rendszer épúgy szabad, mintha a törvény a bizonyító eszköz kellékeit sem határozná meg. És fordítva, vannak törvényileg megállapított erejű bizonyító tények: a fél beismerése, törvényes vélelem, a nélkül, hogy a törvény a bizonyító eszköz kellékeit is meghatározná.

A bizonyító erőt a törvény két irányban határozhatja meg: *positive* és *negative*. A meghatározás pozitív, midőn a törvény megállapítja, hogy a bizonyító ténynek teljes vagy bizonyos hányad bizonyító erővel bírnak. A hányad szerinti meghatáro-

zás pozitív irányban ma már ismeretlen. Negatív, midőn a törvény csak annyit mond ki, hogy valamely bizonyító ténynek nem szabad teljes bizonyító erőt tulajdonítani.¹ Pl. a S. E. 73. §-a szerint adóslevelek, a melyek nem bírnak a teljes bizonyító erőhöz megkívántató kellékekkel, a kölcsön leolvasását és a kötelezettség elvállalását *egymagukban* nem bizonyítják.

Mint látható, sem a kötött sem a szabad bizonyítási rendszer nincs következetesen keresztül vevve, habár az újabb jogokra nézve általában azt szokás mondani, hogy a szabad bizonyítási rendszeren alapulnak, s ez rendszerint törvénybe is van iktatva. Így a mi perjogunkban is. A S. E. 64. §-a szerint *a bíróság valamely tényállítás valóságát vagy valótlanóságát a tárgyalás és a bizonyítás egész tartalmának szorgos méltatásával ítéli meg.* Hogy azonban ez visszaélésekre ne vezessen és tévedéseket ne idézzen elő, a törvény folytatólag rendel, hogy az okok, a melyek a bíróság meggyőződését előidézték, *úgyisintén a melyek miatt a bíróság valamely bizonyítást elégtelennek tart, vagy a fél részéről ajánlott bizonyítást mellőzte, az ítéletben tüzetesen előadandók.* A szabad bizonyítási rendszer mellett a kötöttet a törvény csak kivételnek tekint, azt rendelvén az i. §-ban, hogy *a bíróság meggyőződésének alkotásában törvényes bizonyítási szabályokhoz csak a törvény által kijelölt esetekben van kötve.*

Ebből, ellentétben a régibb jogokkal, csak annyi áll, hogy az újabb törvények s így a mi jogunk is tágabb körben alkalmazzák a szabad bizonyítási rendszert. Nevezetesen kiterjesztik azt a *tanuk* vallomásaira. S ez az eltérés, tekintve azt, hogy eleve soha sem állapítható meg biztosan, mikép egy tény észlelete a tanukra minő benyomást tett, teljesen indokolt. Ehhez járul a mi jogunkban még egy további igen mélyreható kiterjesztés, az t. i., hogy a bíróság a félnek eskü alatt tett vallomását szabadon mérlegeli. Továbbá igen czélszerű eltérés a régibb jogoktól abban is van, hogy a mennyiben valamely bizonyító tény a bírót nem győzi meg teljesen a bizonyítandó tényről, belátására bízzák, hogy minő más bizonyító tények

¹ I. ugyanezt a megkülönböztetést a régibb büntető perjog szempontjából BALOGH JENŐ nagyszabású munkájában: Magyar büntető eljárási jog (1901) L. 366.

hozzájárulásával tekinti a bizonyítandó tény teljesen bebizonyítottnak; ellenben a régibb jogok az illető bizonyító tény bizonyító erejét számszerűen *hányadokban* (fél, negyed stb.) határozták meg, s ezt kellett megfelelő hányadú bizonyító tény által teljes bizonyító erőre emelni.

b) *A kötött bizonyítás, különösen a perbeli beismerés bizonyító jellege.*

Miután a kötött bizonyítási rendszernél a bíró mérlegelő tevékenysége korlátolva van, felmerül a kérdés, vajjon a kötött bizonyítási rendszer mégis bizonyítás-e? Ezt a kérdést itt különösen a beismerésnek bizonyító jellege szempontjából kell felvetnem. Mert ha kiderülne, hogy a bírói mérlegelés önállóságának hiánya miatt az, a mit kötött bizonyításnak nevezünk, nem bizonyítás, akkor a beismerés sem volna tekinthető annak. Nincs semmi, a mi a beismerés bizonyító jellege ellen nagyobb nyomatékkal eshetnék latba, mint épen ez, s azért lehetetlen a kérdést hallgatással mellőzni.

A kérdés megoldása azon fordul meg, vajjon a pozitív kötött bizonyításnál megvan-e az, a mi a bizonyításnak fogalmi kelléke, a *multra való okozati következtetés*? Ha arról győződnénk meg, hogy itt a bíróság csak azt vizsgálja, vajjon megvannak-e azok a feltételek, a melyek szerint valamit valónak kell vennie, a nélkül, hogy a *multra* következtetne, akkor a pozitív kötött bizonyítást nem is tekinthetnők bizonyításnak, a mivel természetesen a beismerés kérdése is el volna döntve. Valósággal azonban a bíróság itt is *visszakövetkeztet*; *megismétli* azt az általános bizonyítási következtetést, a melyet a törvényhozó tett meg az általános kötött bizonyítási szabály felállításánál. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy itt a bíró egyéni meggyőződése teljesen háttérbe szorulna. A mire a törvényhozó kimondja azt, hogy az valónak tartandó, azt a legtöbb esetben a bíró saját egyéni meggyőződése szerint is annak fogja tartani, mivel, a törvény a kötöttség szabályait igen szigorúan állapítja meg. S így a legtöbb esetben a kötött bizonyítás mellett sincs ok arra, hogy a bíró valamit saját meggyőződése nélkül, vagy annak ellenére fogadjon el valónak, vagy pedig valamit még ne tarthasson

igaznak, habár arról egyénileg már meg van győződve. De ha az egyik, másik vagy harmadik eset elő is fordul, a bíró mégis *következtet* a *multra*, habár saját egyéni meggyőződése nélkül, annak ellenére vagy azon túl. Teszi ezt pedig azért, mert kideríteni azt, hogy valami a multban meg- vagy meg nem történt, ilyen okozati következtetés nélkül lehetetlen. Még az egyszerű állítás is, hogy valami meg vagy meg nem történt, *multra* való okozati következtetés nélkül ki van zárva, feltéve, ha az illető igazmondó. Ép így lehetetlen a bírónak is kiderítenie mult tényeket ilyen okozati következtetés nélkül. És ha ez így van a kötött bizonyításnál általában, így van ez annak leg-erősebb alakjánál, a beismerésnél.

Ha ekként a kötött bizonyításnál is megvan a bizonyítás fogalmi eleme, a visszakövetkeztetés a *multra*, akkor az épen olyan bizonyítás mint az, a melynél a bíró szabad meggyőződése érvényesül. Az *alaki* bizonyítás elnevezése a kötött bizonyításnál csupán ebből a szempontból bír jogosultsággal, de nem azért, mintha az a szabad bizonyítástól fogalmilag is különbözne és csak analogia útján volna mondható annak, mint ezt BETHMANN-HOLLWEG-nél tapasztaljuk.

És midőn ezt a következményt a kötött bizonyítás útján a beismerésre átviszem, nem zárkozom el az elől, hogy ez a nyilatkozat még a kötött bizonyítási rendszer körében sem foglal el valami kiváltságos helyet.

Mint már kiemelttem, én a kötött bizonyítási rendszernek két alakját különböztetem meg: a *positivet* és *negativet*. Az előbbinél a törvény megmondja, mit kell valónak tartani, az utóbbinál, mit nem szabad annak elfogadni. A beismerés mindig *positive* megköti a bírót. De ez természetesen a fogalmat nem érinti. Az a helyes alapgondolat, habár az újabb törvényekben nem jut kifejezésre, valamit csak azért, mert a fél beismer, valónak kell elfogadni. De ez a *positiv* megkötés rendszerint nem is erősebb, mint egyéb esetekben. Csak a teljes bizonyító erővel ellátott magánokiratokkal hasonlítsuk össze. Ezekkel szemben sem teljesen szabad az ellenbizonyítás. A teljes bizonyító erejű magánokirat úgy megköti a bírót következtetését, hogy az ellenkezőről más bizonyító eszköz útján meg sem győződhetik, míg a magánokirat valótlansága, ha t. i. előzőleg a valódiság be lett bizonyítva, vagy meghamisítása nincs bebizonyítva. Ez semmivel sem

könnyebb dolog, mint az a vállalkozás, hogy a fél a bírót arra indítsa, hogy a beismerés visszavonásába egyezzen bele. Sőt a rendes per esküjével és a sommásper egyezségi esküjével szemben ez még sokkal enyhébb is, mert azoknál nincs semmi mód az ellenbizonyításra, míg ellenben a beismerés visszavonásában, a mely egy neme az ellenbizonyításnak, ez megvan.

És habár ezek szerint nincs ok arra, hogy a szabad mérlegelés hiányánál fogva a beismerést kirekesszük a bizonyítás köréből, BÜLOWOT mégis ez a körülmény indította arra, hogy saját szerű álláspontját a beismerés kérdésében elfoglalja. Egyfelől hirdeti, hogy a beismerés igazmondás, másfelől pedig ezzel merőben ellentétesen mégis állítja, hogy a beismerés nem bizonyítás, hanem a bírót ezen felülemeli, mert a törvény egyszerűen így akarja.

«A beismerés — úgy mond — semmit sem bizonyít, nem állapít meg semmit, nem is tesz bizonyossá semmit, nem hoz napvilágra semmiféle igazságot, még az olyan saját szerűt sem, a minő az «alaki» vagy «jogi» igazság. A bíróságról nem tételezzük fel, hogy a beismert tény igazságát, habár róla nincs is meggyőződve, bármilyen korlátolt és elhomályosult értelemben megállapítottak, kétségtelennek vegye. A beismerésnek szorosan véve az és egyedül az az értelme, a melyet neki a pr. igen előrelátó korlátozással tulajdonít: a beismert tények *nem szorulnak bizonyításra*. A bíróságnak pl. lehet és kell az alperest is egyedül azért, mert beismerte azt az állítást, hogy kölcsönt kapott, hogy gondatlanul kárt okozott, hogy örökössé lett kinevezve, a melyre a felperes a maga követelését alapítja: a kereset értelmében elmarasztalni a nélkül, hogy az állítás igazságának kérdése fölött bárminő véleménye támadna. A bíróság nem azért marasztal el, mert ama tények igazságáról meggyőzték volna, (!) azért sem, mert valami más módon neki bizonyosságot nyújtottak volna, hogy az alperes a kölcsönt megkapta, a kárt gondatlanul elkövette volna stb., hanem, *habár* emez események valódisága nincs bebizonyítva és *habár* e részben minden bizonyosság hiányzik. A törvény teljesen elvonatkozik az igazság kérdésétől, ennél fogva a bíróságoknak is ezt kell tenniök. Midőn a (német) pr. 288. §-ában elrendeli, hogy a beismert tények nem igényelnek bizonyítást, a bíróságnak *megparancsolja*, hogy azzal vajjon igazak-e vagy sem, *ne törődjék*. És vajjon hatályosan

megparancsolhatná-e az állam, hogy a bíró azt, a mit nem hisz, igaznak tartsa, hogy egy tényt, a melynek megtörténtéről nincs meggyőződve, bizonyosan megtörténtnek vegyen? A múlt fölött az államnak nincs hatalma. A fölött, hogy valami megtörtént-e vagy sem, tények valóságára fölött az államnak nincs mit parancsolnia, még kevésbé írhatja elő kötelezően hivatalnokainak, hogy e fölött miképen gondolkodjanak. A mint nem ura az állam a lelkiismeretnek, épúgy nem ura a gondolkodásnak sem. Ő kötelezően előírhatja, hogy a bíróságok bizonyos feltételek mellett, a nélkül, hogy a tények valóságát vizsgálják, bizonyos határozatokat hozzanak, de nem, hogy tényeket, a melyek valóságáról nincsenek meggyőződve, megtörténtek gyanánt fogadjanak el. Mire is volna való egy ilyen, a pr. által sehol ki nem fejezett felfogás, *a bíróságoknak államilag kötelezően szabályozott gondolkodásmódja?* Miért nem elég egyszerűen azt mondani, hogy a bíróságoknak döntéseiket egyszerűen az előttük beismert tényekre kell alapítaniok, tekintet nélkül arra, vajjon igazak-e vagy sem? Miért kell közbevetnünk még egy *kényszerigazság*, egy alaki, nem valószínűségi, nem *igazi* igazság fogalmát, a helyett, hogy beérnénk azzal, a mit a törvény mond, hogy a *beismert tény nem szorul bizonyításra?* Mire jó az igazság kérdését belevonni, hogy a beismerésnek bizonyítást kizáró hatását jogilag plausibilissé tegyük, akár csak annak látszata kedvéért, hogy a bíróságilag beismert tényeket *valók gyanánt kezelje?* Erre csak akkor volna ok, ha egészen bizonyos volna, hogy a polgári jogvédelemnek az érvényesített jog alapjául szolgáló tényeknek az *igazsága, bizonyossága nélkülözhetetlen és mindig szükséges* feltétele, ha valami lehetetlen, jogilag meg nem engedett volna, hogy a polgári bíróságok döntéseiket oly állításokra alapítsák, a melyek igazsága nem áll kétség felül.¹

Szó szerint ide iktattam BÜLOW fejtegetéseinek azt a részét, a melyben igen világos és mélyreható érveléssel összefoglalja azokat az okokat, a melyek alapján a pr. álláspontja mellett, hogy a perbeli beismerés nem bizonyítás, azt nem is szabad bizonyításnak tekintenünk. Engem azonban ezek az okok nem győzték meg, mert nem igazak és csupa ellenmondással vannak tele.

¹ 224.

Mindenekelőtt is túlhajtás, hogy a beismerés a bírót az állított tény valóságáról nem győzné meg. Munkája egész folyamán úgy beszél BÜLOW a beismerésről, mintha az a bírót soha sem győzné meg. És e mellett nem veszi észre azt a nagy ellenmondást, a melybe önmagával jut. WACH-CHAL és PLANCK-kal szemben igen meggyőzően kifejti, hogy a beismerés nem rendelkezés, hanem *igazmondás*. A fél, midőn beismer, arról számol be a bírónak, a mit tud, s nem akar részére valami kigondolt elbírálási alapot megállapítani. S midőn így a fél BÜLOW szerint, a mint ez különben helyes is, a bírót az igazságról informálja, a bíró mégis zárkózzék el ennek az informationnak a meggyőző ereje elől! A fél igazat mond a bírónak, de neki ezt nem szabad hinnie, neki annak alapján az állított tények megtörténtéről nem szabad meggyőződnie csupán azért, mert a törvény úgy rendel, hogy a beismert tény nem igényel bizonyítást. Ha valaki a törvényt ezt a rendelkezését a kérdés elbírálásánál önmagára nézve irányadónak tekinti, az ne emlegesse a beismerő fél igazmondását, hanem az csak fogadja el az uralkodó tant, hogy a beismerő fél rendelkezik, megszabja a bírói cognitio határait. Ez ugyan nem helyes, de legalább nem ellenmondó! Mert hiszen, ha a fél nem azért mond igazat, hogy a bírót meggyőzze, akkor ugyan miért mondaná?

BÜLOW továbbá erősen hangoztatja, hogy milyen fölösleges dolog volna a bírót arra kényszeríteni, hogy a beismert tényeket valóknak vegye, mert az ilyen hatóságilag szabályozott gondolkodásnak, az ilyen kényszerigazságnak semmi haszna sincs. E mellett azonban ismét nem veszi észre, hogy ő a bírói gondolkodás hatósági szabályozását más oldalról mégis elfogadja, azt igen észszerűnek és mély belátásúnak találja. Mert nem gyakorol az állam kényszert a bíró gondolkodására, midőn neki BÜLOW szellemében megparancsolja, hogy a beismert tényállítás valóságával ne törődjék? Nem kényszer az, ha nekünk nem szabad valónak tartanunk azt, a mit rendes érzéki megfigyelésünk alapján annak tartunk? És ez helyes, jó és célravezető, ellenben az, hogy a bíró a beismert tényt esetleg saját meggyőződése árán valónak tartsa, elvetendő. Van ebben következetesség? Ha az egyik jó, miért nem jó a másik is, mikor mind a kettőben egyaránt van kényszer? Igen is bele kell nyugodnunk abba, hogy az állam a bíró gondolkodását a perben

szabályozza, mert a bíró a perben nem a maga számára, hanem az állam részére s az ő megbízásából ő helyette gondolkodik, s így kétségkívül van szava hozzá, hogy miképen gondolkodjék. Ha csupán a bíró privát meggyőződéséről volna szó, akkor minden ellenkezés nélkül aláírnám azt, a mit Bülow mond, hogy a mint nem lehet kényszerrel gyakorolni a bíró lelkiismeretére, úgy nem lehet kényszerrel gyakorolni az ő gondolkodására sem. Ha azonban a bíró állami megbízásból derít ki mult tényeket, akkor mint láttuk, még a szabad bizonyítási rendszer elve mellett sem kerülhető el, hogy az állam a bíró következtetését meg ne kösse.

És hogy ilyen kényszerkövetkeztetésre a perben szükség van, arra épen Bülow mutat rá, midőn érvelésének végén mondja, hogy a kényszerigasság a perben csak akkor volna szükséges, ha a jogvédelemnek az érvényesített jog igazsága, bizonyossága volna a feltétele. És kérdem, nem az? Mi más alapon kap a fél jogvédelmet, mint azon, hogy azok a tények, a melyek alapján azt kéri, valóban megtörténtek? Hiszen az egész peres eljárásnak az az alap gondolata, hogy bizonyos, a jogvédelem alapját képező tényeknek meg, vagy meg nem történte a *multban* kideríthessék.

Midőn így Bülow-val szemben természetesnek találom, hogy az állam a multa való következtetésénél a bíró gondolkodását megköti, utalnom kell befejezésül arra az ellenmondásra is, a melybe a törvény itt önmagával kerül. A törvény, a S. E. — a német és az osztrák pr. is — a bírótól a beismerés alapján *ítéletet* kíván, s mégis odaállítja a tételt, hogy a beismerés a bizonyítást kizárja. Ez az, a mi lehetetlen! Az nem képtelenség, ha a törvény a multa való következtetés oszljából a bíró gondolkodását szabályozza. Én nagyon jól el tudom képzelni a multa való következtetést úgy, hogy a törvény meg szabja, miből mire kelljen következtetni. Nem fogalmi kellék itt a meggyőződés szabadsága. De ellentmondás és teljes lehetlenség a bírótól azt kívánni, hogy a multa visszakövetkeztessen, bizonyítás vagyis multa való következtetés nélkül. Következetes és természetesen keresztül is vihető, vagy az, hogy a beismerést önmagában megtegyük pert befejező ténynyé, a minő úgy látszik, mint erről már volt szó, a *confessio in iure*, s akkor nem is beszélünk bizonyításról. Vagy pedig az, hogy a beismerés

alján ítélet is hozandó, s akkor nyíltan kimondjuk, hogy a beismerés csak alap, bizonyítási anyag az ítélet meghozatalára. De a két ellentétes álláspontot összefoglalni nem lehet. A bíró vagy követi a törvényt azt az elvi felfogását, hogy beismerés esetében nincs bizonyítás, s akkor nem is hoz ítéletet, vagy azt a rendelkezését, hogy beismerés esetében ítélet hozandó, s akkor a törvény elvi felfogása ellenére elvégzi a bizonyítási következtetést. Az első a törvénynek nagyon is nyilvánvaló megsértése volna, azért a bíróságok kivétel nélkül az utóbbit teszik, annál is inkább, mert szem előtt tartva a törvény elvi felfogását, s nem elemelve eléggé az ítélkezés logikáját, önmagukkal is elhítetik, hogy beismerés esetében nincs bizonyítás, s így teljes az összhang az élet, s a törvény elvi álláspontja közt.

És a törvény következtetlensége még szembetűnőbb, ha a törvénynek a beismerés körül elfoglalt álláspontját összevetjük a teljes bizonyító erejű köz- és magánokiratokkal szemben elfoglalt álláspontjával. Ezek a bírói következtetés megkötése daczára is a bizonyítás körébe esnek, ellenben a törvény a beismerést onnan kizárja. A teljes bizonyító erejű köz- és magánokiratoknál a bírói mérlegelés semmivel sem érvényesül jobban mint a beismerésnél. Ennélfogva vagy mind a kettő a bizonyítás körébe tartozik, vagy egyik sem. A megosztás azonban mindenesetre helytelen, a mely természetesen nem tulajdonítható egyébnek, mint annak a tarthatatlan elvi álláspontnak, hogy beismerés esetében nincs is multa való visszakövetkeztetés. Ennek pedig oka az, hogy a beismerésnél a bíró mérlegelése ki van zárva. És épen ebben van az ellenmondás. Mert, ha a bíró szabad mérlegelésének hiánya miatt a beismerést kizárjuk a bizonyítás köréből, ugyanezt kell tenni a kötött bizonyítás egyéb eseteivel; ha pedig ezt tenni nem akarjuk, a beismerést is a kötött bizonyítás körébe kell vonnunk.

Most végül még azzal az ellenvetéssel is kell számolnom, hogy ha el is fogadjuk azt, hogy a beismerés a benne rejlő okozati visszakövetkeztetés miatt bizonyítás, akkor mi alapon sorozzuk azt be a kötött bizonyítás körébe, miután a törvény ezt nem mondja és miután minden bizonyítás, ellenkező rendelkezés hiányában csak a szabály alá, vagyis a szabad bizonyítás szabálya alá tartozhatik, s így a beismerésnek is, ha egyáltalában bizonyítás, ez alá kell tartoznia? Azért, mert

a törvény azzal a rendelkezésével, hogy a beismert tényeket bizonyítani nem szükséges, épen a birói szabad mérlegelést zárja ki. Az, hogy ne legyen bizonyítás, miután beismerés esetében ítéletet kell hozni, lehetetlen: a törvény megszorító rendelkezésének nem lehet más értelme, mint a szabad mérlegelés kizárása. A törvény tehát, midőn a beismerésnél a bizonyítást kizárja, tulajdonképen csak a szabad mérlegelést zárja ki. És ennek van is értelme. Mert, ha valahol a perben helyén van a szabad mérlegelést megkötni, úgy az a beismerésnél van helyén. Semmiféle más bizonyító tény nem nyújt nagyobb bizonyosságot a bebizonyítandó mult tény megtörténte iránt mint a fél beismerése, feltéve természetesen, hogy a törvény a fél szavában megnyugszik, s nem helyezkedik azzal szemben nyomozó álláspontra.

17. §. A bizonyítás köréből kizárt tények.

Felfogásomnak a perbeli beismerésről az az alap gondolata, hogy az a bizonyítás körébe eső jelenség, mert az a ténybeli okozati következtetés, a mely a bizonyítás legsajátosabb tulajdonsága, itt is megvan. És, hogy ezt az álláspontomat az uralkodó felfogással szemben minél jobban megvilágítsam, utalnom kell arra is, hogy a concret okozati következtetés hiányában egészen más tények és nem a perbeli beismerés esnek a bizonyítás körén kívül.

a) *Általános ténybeli okozati következtetés.*

Minden concret perbeli bizonyítási következtetés egy *általános ténybeli következtetést* tételez fel, a melylyel való összehasonlítás alapján lehet csak a concret perbeli tényeket kideríteni. A bíróság ugyanis a bizonyító tényekből mint okozatokból azért következtet a bizonyítandó tényekre mint okokra, mert sok más esetben is az olyan tények mint a bizonyító tények, más olyan tényeknek mint a bizonyítandó tények, okozatai gyanánt szoktak jelentkezni. A mi ezen sok más esetben áll, az a fenforgó esetre nézve is feltehető, hacsak különös zavaró okok nincsenek, a melyek alapján ettől a feltevéstől eltérni kell. Pl. a bíróság a tanu vallomása alapján azért fogja a bizonyítandó

tényt valónak venni, mert sok más esetben azt tapasztalták, hogy az, a mit az emberek saját érzéki megfigyelésük alapján előadtak, való. A bíró a fenforgó esetben a tanu vallomását össze fogja hasonlítani más tanuvallomásokkal, a melyek megbízhatósága kétségen felül áll, s ha azt találja, hogy köztük az azonosság megvan, a tanuvallomásnak a fenforgó esetben is fog bizonyító erőt tulajdonítani, de különben nem.

A birói következtetés emez összehasonlító természete nemcsak azt teszi szükségessé, hogy a bíróság a felmerült perben szereplő tényeket ismerje, hanem sok más az életben felmerült tényről is birjon tudomással, a melyek az összehasonlító következtetés alapjául szolgálnak. E tények megismerése azonban egészen más szempont alá esik, mint az elbirálandó perbeli tényeké.

Ezeknek az összehasonlítás alapjául szolgáló tényeknek ismeretéhez szintén okozati következtetés útján jutunk, csak hogy ez egészen más természetű, mint a bizonyító következtetés. Ez okozatról okra való következtetés olyképen, hogy az okozatot minő concret ok idézte elő, amaz fordítva, általános okról okozatra való következtetés. Midőn a bíró egy bizonyító tényt megfigyel, mondjuk a tanu vallomását, vagy egy papiron levő írást, ebből egy concret tényre mint azt előidéző okra azért következtet, mert ismeretes előtte amaz általános okozati törvény, hogy a tanu általában azért vall, mert azt a tényt érzékileg megfigyelte, hogy az írás azért van papiron, mert azt valaki oda rávezette. Szóval ismeretes előtte az olyan tényeknek, mint a bizonyító tény, oka általában, s épen ez indítja őt arra, hogy a bizonyító tényből visszakövetkeztessen egy *concret* tényre, mint azt előidéző okra. Hogy ez a szemletárgyagnál nem történik magában véve, hanem mindig egy más jogi tény kíséretében, erről már szólottam. A mennyiben pedig a bizonyító ténynek általános természeti okai a bíró előtt ismeretlenek, azokat szakértők segítségével ismeri meg, mint erről is már szólottam.

Hogy a concret bizonyító ténynek mik az általános természeti okai, azt a bíró úgy tudja meg, hogy ezt a tényt összehasonlítja a vele azonos ismertető jelekkel bíró általánosan vagy egy szűkebb körben ismert jelenségekkel, a melyeknek előidéző okai ismeretesek.

A concret bizonyítandó ténynek kiderítése, vagyis a concret

bizonyító tény mint okozat alapján az azt előidéző ténynek, mint oknak megismerése után következik annak a jogszabály alá foglalása. Ámde ez sem történik közvetlenül, hanem úgy, hogy a bíróság a kiderített konkrét tényt összehasonlítja azzal a képzeleti ténynel, a melyet a törvényhozó a jogszabály megalkotásánál szem előtt tartott, s ha azt találja, hogy azonosak, fogja azt a jogszabály alá foglalni. Ezt a jogszabály alá foglalást megelőző következtetést neveztem el már egy más alkalommal *«ténybeli minősítő következtetés»*-nek.

Mindennek részletesebb kifejtésébe, a mi hábor a perjognak talán legnehezebb része, nem bocsátkozom, mivel nincs szoros összefüggésben vizsgálódásom anyagával. Nem szenvedhet ugyanis semmi kétséget, hogy a ténybeli minősítő és a jogbeli következtetés nem azonosak a bizonyítási következtetéssel. De nem azonos ezzel a ténybeli általános okozati következtetés sem, s tulajdonképpen ez az, a mire ebben a pontban különösen utalni akartam. A kettőnél, mint azt fentebb már kifejtettem, az okozati következtetés egészen ellenkező irányú. A bizonyítás ismert okozatokból konkrét okokra való következtetés; ellenben az általános ténybeli okozati következtetés, más nevet nem tudok számára, ismert általános okokból az előttünk levő jelenségre, mint okozatra való következtetés, hogy ennek miben létét megismerhessük.

b) A bíróság constitutív tevékenysége.

A bíróság a perben tulajdonképpen arra van hivatva, hogy bizonyos tények meg vagy meg nem történtét kiderítse, s ennek alapján a megfelelő jogszabály értelmében a felek eselekvését meghatározza. De egyáltalában nem hivatása a per formái közt jogviszonyokat a felek közt *ujjonnan* létesíteni, akár csak úgy, hogy a per formái közt, s ítélet útján a felek *ügyletkötésénél* közreműködjenek. Ez ma már általában el van ismerve.

Ez azonban nem zárja ki azt, hogy akkor, midőn a bíróság bizonyos tényeknek múltban való meg vagy meg nem történtét elbírálja, a felek *jogi helyzetének teljes kialakulásához* saját tevékenységével valamely részben hozzá ne járuljon. Ez a constitutív ítélet révén ma már szintén elég ismert jelenség.

Midőn a bíróság a felek közt osztályt tesz, jogügyletet, pl.

házasságot felbont, jogügyletet értelmez stb. constitutív tevékenységet fejt ki. A bíróság mindezekben az esetekben nem következett *a multra*, tehát nem végez bizonyító tevékenységet, hanem valamely részben a felek jogi helyzetének kialakítása körül közreműködik.

Mindezeket az eseteket itt nem lehet feladatomból részletezni. Csak egyet akarok különösen kiemelni, miután annak a bizonyítástól való különbözősége legkevésbé tűnik szembe, s ez a *jogügylet értelmezés*.

Mindenekelőtt előrebocsátom azt, hogy a perben gyakran az akarat vagy valamiről való tudás is bizonyítandók. Minthogy azonban ezek oly tények, a melyek közvetlenül soha sem esnek észreki megfigyelés alá, a törvény sok esetben a bizonyítási teher áttolásával bizonyításuktól el is tekint. Más esetekben pedig, s ez tartozik éppen a mi kérdésünkre, a felek jogügyleti akaratának kiderítése azért ütközik nehézségekbe, mert azt *nem fejezték ki elég határozottan*. A bizonyítás ilyenkor nem terjedhet tovább, mint ama tények kiderítésére, a melyekben a felek akaratára hűzagosan kifejezésre jutott. Ez azonban arra a célra, hogy a jogügylet hatálylyal bírjon, nem elegendő, mert hiszen a felek akaratát a bizonyítás után is csak töredékesen áll előtünk. Hogy eme fogyatkozás miatt a jogügylet ne legyen hatálytalan, a törvény elrendeli, hogy a bíróság *egészítse ki* a feleknek töredékesen kifejezett akaratát amaz elvek szerint, a melyeket e részben a törvény előír. A bíróság ez a tevékenysége *jogügylet magyarázat*. Ez azonban már nem bizonyítás, mert a bíróság itt nem következtet múlt tényekre, hanem csak a tökéletlenül kifejezett múlt tény, az akaratot egészíti ki bizonyos jogszabály alapján, abból a célból, hogy hatálylyal bírasson. E szerint, ha a bíró a felek rendelkezésének hiányában kimondja, hogy a fél *középmínőségű* árut tartozik szolgáltatni, tagadhatatlanul oly új elemet visz be a felek jogügyletébe, a mely abban a felek rendelkezése szerint nem volt, s így ki is van zárva, hogy ebben a részben a *multra* következtessen vissza.

Itt most az az érdekes kérdés merül fel, vajjon a felek nem *pótolhatják-e* a bíróság constitutív tevékenységét saját elhatározásukkal és ha igen, az minő kihatással van a bíróság ítéletére? Én úgy látom, hogy ez minden esetben nem is lehetséges, így pl. a felek a házasság felbontása iránti perben nem mondhatják azt, hogy

a bíróság felbontó ítéletét főlegessé teszik az által, hogy a házasságot kölesönös elhatározással felbontják. Más esetekben azonban, a hol olyan szempontok, mint épen ebben a példában, nincsenek, ezt kétségkívül megtehetik. S a nehézség tulajdonképpen itt merül fel. Kétes ugyanis, hogy minő szempont alá esik a feleknek ez a constitutív tevékenysége? Vajjon az egyáltalában kizárja-e a bíróság ítéletét vagy sem és ebben az utóbbi esetben a beismerés fogalma alá esik-e az vagy sem? Lássunk előbb azonban néhány példát: Így pl. a közkereseti társaság egyik tagja a ker. tv. 100. §-a alapján pert indít a társaság felbontása iránt, ekkor azt, vajjon forog-e fenn ok a felbontásra, a bíróság szabad belátása szerint itéli meg, s ennek alapján a társaságot a bíróság ítéletileg *bontja fel*.¹ Kétségtelenül azonban a felek mondhatják, hogy amaz ok alapján, a mely a felbontás oka gyanánt ki lett derítve, a társaságot *közös megegyezéssel* bontják fel. Vagy a perben kiderítik, hogy az alperes kötelezte magát vétel alapján a felperes részére bizonyos mennyiségű búzát szolgáltatni, de semmiképen sem sikerül a szállítás ideje iránti megállapodást kideríteni, mert a felek ez iránt csak egészen általános kifejezést használtak, ekkor a ker. tv. 331. §-a alapján a bíróság fogja az ítéletben a teljesítés idejét meghatározni. Kétségtelen, hogy a felek mondhatják, hogy ne a bíró határozza meg a teljesítési időt, mert ez iránt ők most a perben *közös elhatározással* állapodnak meg. Ez a két példa, a melyekhez sok más hasonlót lehetne idéznem, két teljesen ellentétes szempontot világít meg. Így az első példa szerint a felek constitutív tevékenysége pótolja az ítéletet. Bizonyos, hogy nem lesz ítélet, ha a felek a társaságot maguk felbontják, ez nem egyéb, mint peregyezés és így nincs szükség az ítéletre. Ellenben a másik példában az ítélet szükséges, mert ha a felek csak annyit állapítanak meg, mi legyen a teljesítési idő, ez még nem teszi főlegessé, hogy a bíróság a lekötetés tényét ítéletben kiderítse, természetesen kivéve, ha a felek ez iránt is megállapodtak volna. És ekkor a felek részéről a teljesítési időt illetőleg tulajdonképpen *nincs is constituálás*, ez a felek kifejezett akarata mellett is mégis csak az ítéletben fog történni. A felek

¹ Így NAGY F. is Magyar keresk. jog kézikönyve 6-ik kiadás 1904. I. 278.

által kifejezett rendelkezés, kétségkívül alap erre, a melytől a bírónak az ítéletben nem szabad eltérnie, de a jogügylet kiegészítése mégis csak magában az ítéletben történik. Természetes, hogy itt mindig két oldalú rendelkezést tételünk fel, a mely azonban nem peregyezés, de nem is beismerés, minthogy a multa semmi vonatkozása sincs. Az eset különben érdekes adalék a constitutív ítélet tanához. Ez az ítélet kétségkívül perjogi abnormalitás, a melyhez hozzájárul egy másik, hogy a felek kijelölik egy bizonyos részben a *magánjogi* alapot és a bíróság mégis hoz ítéletet.

c) *A bíróság által észlelt tények. Perköltség beismerése.*

Az egész bizonyítás abból áll, hogy a bíróság bizonyos tényeknek a multban való meg vagy meg nem történetére következtet, a melyeket neki magának nem állott módjában megfigyelni, vagy ha ezt tette is, az ő perenkívül tett megfigyelése a perben nem irányadó, minthogy régi elv a polgári perben, hogy a bíróság magán úton szerzett tudomására nem támaszkodhatik.¹

Ez a következtetés teljesen lehetetlen ama tények tekintetében, a melyek a bíró előtt a jelenben mennek végbe. Arra a tényre, a mely a bíró előtt most a jelenben megy végbe, nincs mit visszakövetkeztetni, hanem azt kellő északi megfigyeléssel csak fel kell fogni, s köztapasztalati összehasonlítás útján mibenlétét meg kell állapítani. Ennélfogva jelen tények fogalmilag a bizonyítás körén kívül állanak. Ez a tétel azonban, bármennyire is helyes, gyakorlati jelentőséggel mégsem bír, mert a jelennek mulandóságánál fogva, a bíróság sohasem jut abba a helyzetbe, hogy jelen tények alapján ítéljen. Mikor arra kerül a sor, hogy a bíró ítéljen, akkor még az általa észlelt tény is a multé, s megtörténte az ítélethozatal idejében csak multa való következtetés útján állapítható meg. De emez a bíró *öntapasztalatán* alapuló következtetés a multa, még ha a bíró arról esetleg feljegyzést is készít maga számára, még *nem* bizonyítás, mert a bizonyítás fogalmilag feltételezi azt, hogy a bíróság olyan mult tényekről győződ-

¹ L. Verbóczy igen érdekes fejtegetését H. K. Előszó 16. cz.

jék meg következtetés útján, a melyeket ő nem tapasztalt vagy a melyek tekintetében perenkívüli tapasztalata nem mérvadó. A mit a bíró saját tapasztalatából ismer, s a mire vonatkozó tapasztalatát a perben értékesíteni szabad, arról még egyébként is meggyőződnie teljesen fölösleges.

Eme tények a bíróság előtt *hivatalosan* ismert tények, vagy legalább is azoknak túlnyomó része. És épen ezekre áll az, a mit a modern jogok, s így a S. E. is, kimondanak, hogy azokat *bizonyítani nem szükséges* (62. §.); nemcsak hogy nem szükséges, hanem merőben fölösleges és czéllellenes volna.

Ezeknek a tényeknek legérdekesebb csoportja azok a tények, a melyekből az eljárás folyamán az egyik félnek a másik ellen jogositványa támad *perköltsegeinek* megtérítése iránt. Azt, hogy az egyik félnek a másik ellen közvetlenül a bíró észéki megfigyelése alá eső eljárásból jogositványa támadt költségeinek megtérítésére, nem szükséges bizonyítani, de nem is lehet. És ennek teljesen megfelel a S. E. 108. §-ának az a rendelkezése, hogy a bíróság a perköltség viselése iránt hivatalból intézkedni tartozik, ámbár ez a jelenség megtűri azt is, a mit a Trt. rendel, hogy a fél kérje a költség megítélését.

Már most az a kérdés, s ez érdekel itt minket legjobban, élhet-e a fél beismeréssel arra nézve, hogy a bíró észéki megfigyelése alá eső eljárásból tartozik-e a másik félnek perköltség czimén? Én azt hiszem, hogy ez ki van zárva. Teljesen fölösleges a bíró előtt beismerés útján bizonyítani oly tényeket, a melyeket ő saját megfigyeléséből is ismer. De vannak más körülmények, a melyekre nézve a fél a maga nyilatkozatával a bírót megkötheti, tehát rendelkezhetik, s ez az, hogy költséget, habár az neki járna, az ő javára ne állapítson meg, lemondás a szó igazi értelmében;¹ hogy habár ő nem is volna köteles, az ellenfélnek költségét megtéríteni, mégis őt kötelezze a megtérítésre; és végül, hogy habár neki bizonyos nagyobb összeg járna költségmegtérítés fejében, mégis csak egy kisebb összeget ítéljen meg az ő javára. Én úgy gondolom, hogy a bíróságnak nem szabad kitérnie a fél eme kérelmeinek teljesítése elől.

Ez is kétséghívül épen olyan saját szerű dolog, mint az, mit az előző pont végén említettem. A fél rendelkezik egy ma-

¹ V. 3. 19. §. g.

gánjogi viszony fölött, s a bírónak a fölött az itéletben mégis kell határoznia. Ez azonban csak folyománya annak, hogy a bíróság a főkérdéssel kapcsolatban oly jogviszony tekintetében határozza meg a felek cselekvését, a mely jogviszony épen az ő szemei előtt keletkezett.

18. §. Itélet és beismerés.

A perbeli beismerés kérdése két irányban érinti igen közelről az itélet tanát: az egyik, vajjon a perbeli beismerés esetében hozott itélet ugyanolyan hatálylyal bír-e mint az, a melyet a bíróság egyéb esetekben hoz; a másik, vajjon amaz itélet ugyanolyan logikai gondolatfolyamat eredménye mint emez? Mert, ha kiderül, hogy köztük ebben a két irányban nincs különbség, akkor megvan a legerősebb érv az őket megelőző eljárás természetének azonosságára nézve. Vagyis, a mint a perbeli beismerés esetén kívül az itéletet, melyben *ultra* való következtetés foglaltatik, bizonyítási eljárás előzi meg, maga az itélet nem lévén egyéb, mint annak utolsó láncszeme: hasonlóképen a beismerés esetében hozott itélet sem egyéb, mint bizonyítás eredménye, azaz a beismerés is csak bizonyítás körébe eső jelenség.

Az itélet tanának néhány részletét ebből a két szempontból fogom megvilágítani.

a) Az itélet bírói parancsa.

A perbeli cselekvények láncolatában az utolsó, a pert befejező cselekvény az itélet, a mely megvalósítja a per czélját, a felek cselekvésének meghatározását egy bizonyos magánjogi viszony tekintetében. Fogalmát tekintve, az itélet a bíróság *parancsa*, minthogy a feleket kötelezően meghatározza, mi az ő cselekvésük a perbevont magánjogi viszony tárgyában.

Hogy az itélet hatósági parancs, az világosan kitűnik abból, hogy a felekre nézve *kötelező*. Minden szabály, legyen az általános, mint jogszabály, vagy concret, mint pl. itélet, ha azt, a kivel szemben kibocsátatik, kötelezi, parancs. A ki ugyanis ezt a kötelező szabályt kibocsátja, az rendelkezik annak cselekvése fölött, a kihez a kötelező szabály szól, tehát parancsol neki. A parancsolás nem egyéb, mint a mások cselekvésének kötelező

meghatározása. Hogy az elnevezést magát «parancs» a kötelező szabályra használjuk-e, ez a lényegét egyáltalában nem érinti. Azt ugyanis, hogy az ítélet a feleket kötelezi, senki sem vonja kétségbe, mégis nagyon vitás, vajjon az ítélet a felekhez szóló parancs-e vagy sem? A kérdést különben eddig nagyobb részletességgel csak DEGENKOLB tárgyalja.

Szerinte «a parancs ott kezdődik, a hol az egyesek subjectiv joga megszűnik a maga tiszta önállóságában létezni vagy legalább megszűnik létezőnek látszani és a hol az állam kezd bizonyos eredmény iránt érdeklődni és a hol ennek következtében mint jogosult a fél mellé az állam lép, sőt előtérbe lép és a magános háttérbe szorul. Ebből ismét kiténik ama szabályok igazi értelme, a melyekről *subjectiv jogok* származnak. Ezek nem így szólanak: Te neked x. számára kell teljesítened *együttal* az állam érdekében, hanem így: te neked teljesítened kell az egyesnek az *ő joga* alapján. A mely teljesítés azonban mint az államra nézve közömbös *állapítatik meg* (gesetzt is), az ebből az okból államilag nincs megparancsolva (nicht anbefohlen); a kötelezett e helyett a jogosultnak hatalmába adatik». ¹ Ilyennek tekinti Degenkolb a római *condemnatio*t, ellenében az *interdictum*mal; és ilyennek mondja a modern marasztaló ítéletet is. ²

Ebből nyilvánvaló, hogy Degenkolb is az ítéletet *kötelező megállapításnak* tekinti, a mely azonban még sem parancs. Szerinte a parancsosal mint kötelező szabálylyal szemben áll az ítélet, mint kötelező megállapítás. Én az ilyen osztályozásban logikai hibát látok. Ha mind a kettő kötelez, akkor mind a kettő egyaránt egy fölérendelt tényezőnek az akaratkijelentése egy alárendelt személylyel szemben. Mind a kettőben tehát megvan az a jelleg, hogy bizonyos alárendelt személyek egy bizonyos cselekvést véghezvinni kötelesek, mert egy föléjük rendelt tényező ezt így akarja. Ez pedig kétségkívül parancs, ámbár az elnevezésre súlyt nem fektetek.

És nem döntő itt a kötelező szabályozás indító oka sem, a mi épen alapul szolgált Degenkolb osztályozásának. Hogy az állam közérdekből vagy pedig magánérdekből állapít-e meg kö-

¹ Einlassungszwang 88.

² U. o. 89. és 101.

telező szabályokat, ez azon a tényen, hogy a kötelezett azokhoz alkalmazkodni tartozik, nem változtat semmit. De tekintsünk el ettől és fogadjuk el Degenkolb osztályozását, vajjon egészen bizonyos az, hogy az ítéletben foglalt kötelező «megállapítás»-ban nincs meg az állami érdek? A polgári per rendeltetésének behatóbb vizsgálata mindenkit könnyen meggyőzhet arról, hogy az állam nemcsak magánérdekből, hanem közérdekből is ítélkezik, vagy még helyesebben szólva, csupán ebből. Mert, ha az a körülmény, hogy az egyesek közt felmerült magánjogi ellentéteket az állam intézze el, a közérdeket nem érintené, az állam azok elintézésébe bizonyosan be sem folyna.

Hogy az ítélet parancs, ezzel azt akarom kifejezni, hogy *közvetlenül* a bíróság tekintélye folytán kötelez. A mint a törvény *közvetlenül* a törvényhozó tekintélye alapján kötelez, hasonlóképen is az ítélet a bíróság tekintélye folytán hat. A bíróság nem olyan közeg, a mely minden *hatalom nélkül* csak constatálná, hogy egy concret esetben mi a jog. Az elutasító ítéletre nézve ez egészen nyilvánvaló. Midőn a bíróság elutasít, nem alkalmaz jogszabályt, mert épen azért utasít el, mivel jogszabály nincs, a mely szerint a kereseti kérelmet teljesíteni lehetne — és ítélete mégis kötelez. De kétségtelen az önálló kötelező erő a helytadó ítéletnél is. A jogszabály kötelező ereje a félre nézve egy bizonyos tény folytán válik hatályossá, a mely a felek közt a jogviszonyt létesíti. Midőn a bíróság ítél, ama tény alapján a jogszabályban foglalt általános parancsot *megismétli*. Egy korábbi parancs megismétlése nem egyéb, mint a parancs újabbi kibocsátása. Az állam úgy van berendezve, hogy bizonyos tények bekövetkezésének esetére felállítja az *általános* parancsot és mihelyt azok a tények bekövetkeztek, szükség esetén, rendszerint ítélet alakjában, azt az általános parancsot utólag is in concreto megismétli. Az állam egyik organuma megmondja, mit parancsol az állam általában, a másik pedig, hogy mi az állam parancsa a concret esetben.

Ezek után az a kérdés merül fel, vajjon van-e a törvényekben vagy akár csak a dolog természetében a legcsekélyebb alap arra a feltevésre, hogy a beismerés esetében hozott ítéletre a most előadottak nem állanak?

Azt mindenki tudja, hogy az újabb törvények semmiféle különbséget nem tesznek. Az ügy érdemében való döntést kivé-

tel nélkül ítéletnek nevezik, nem tekintve, hogy mi volt az előző eljárás. S arra sincs semmi nyom, hogy kötelező ereje iránt tennének különbséget. Csak a porosz perrendben és a mi régi váltótörvényünkben találunk némi megkülönböztetéseket. Az előbbinél nem ugyan általában a beismerésre, hanem annak csak egyik alakjára, az elismerésre nézve, melynek esetében a bíróság *resolutiót* hoz. Az utóbbi szerint pedig, ha az alperes mindjárt a per kezdetén beismer, a bíróság nem ítéletet, hanem *végzést* hoz. A különbség köztük azonban csak az elnevezésben volt, tartalom és jogi hatály dolgában semmiben sem különböztek egymástól.

Az irodalomban azonban még ma is látnak különbségeket. És az a jellemző, hogy nem általában a perbeli beismerésre, hanem csak az *elismerésre* nézve. CANSTEIN, WACH és mások ritka egyértelműséggel hirdetik, hogy az elismerés esetében hozott ítélet csak *declaratorius* ítélet, a nélkül azonban, hogy ezt közelebbről is meghatároznák. PLÓSZ pedig világosan meg is mondja, hogy az alperes elismerése esetében hozott ítélet tulajdonképpen *nem is ítélet*. Valamennyi közt ő fejt ki nézetét legszabatosabban. Szerinte, ha az alperes a felperesi jogosítványt egészen vagy részben elismeri, akkor ennyiben per nem is szükséges, hanem a bíróság egyszerűen csak *constatálja* az elismerést. Ha ennek a törvény szerint ítélet által kell történnie, bár ez még sem ítélet *a szó igazi értelmében*, és az elismerés nem az elbírási indoka, mert a bíróság semmit sem bírál el, mert nem az a feladata, hogy az elismerés alapján szerzett meggyőződésének adjon kifejezést, hanem hogy feltétlenül az elismerés értelmében, tehát meggyőződése ellenére is *határozzon*.¹ Oly író részéről, a ki azt hirdeti, hogy a per fogalmához vita szükséges, ez egy igen következetes álláspont. De mit szóljunk azokhoz, a kik a per fogalmához vitatást nem kívánnak meg, s az elismerés alapján hozott ítéletet mégis csak *declaratoriusnak* tekintik, nem látván benne egyebet, mint egyszerű *constatálást*?

A kérdést különben egészen élére kell állítani. Megállapítható-e az valamiképen, hogy a perbeli beismerés vagy akár csak az elismerés esetében hozott ítélet nem bír olyan *kötelező erővel*, mint más esetekben? Ez csak két esetben volna lehetséges.

¹ Beitrage. 130.

Először akkor, hogy ha perbeli elismerés *jogügylet* volna az ellenféllel szemben, miként a perbeli egyezség, s így a pert már önmagában megszüntetné, épúgy, mint ez; az ítélet pedig ennek következtében nem volna egyéb, mint oly kijelentés, a melyben a bíróság ezt *tudomásul* veszi, a minő az a végzés, a melyben a peregyezséget veszi tudomásul a bíróság. Habár egyes írók az elismerést ilyen peregyezsészerű magánjogi ügyletnek tekintik is, mint WACH, s habár a kir. Curia is valóságos magánjogi ügyletet lát benne: én erre a tétéles jogokban semmi alapot sem látok és így nem tudok eltérni attól a felfogásomtól, hogy az elismerés esetében hozott ítéletnek épen olyan kötelező az ereje, mint annak, a melyet a bíróság egyéb esetekben hoz. Másodszor pedig akkor, hogy ha az elismerésben rejlő *önelítélés* hatósági elítélés jellegével bírónak tekintetnék s a bíróság annak szintén csak tudomásul vételére szorítkoznék. Ettől a felfogástól azonban a törvényhozás és a gyakorlat teljesen távol áll.

Ugyanilyen értelemben oldja meg a kérdést legújabb értekezésében, a mely azonban már csak a fentebbiek megírása után jutott kezemhez, épen a legkritikusabb részt, az elismerést illetőleg, DEGENKOLB is.¹ Megoldása természetesen csak annyiban vág össze az én felfogásommal, hogy szerinte a bíróság az elismerés esetében is *érdemlegesen* dönt, nem pedig csak formálisan, mint ezt általában hirdetni szokás, az ítélet itt *originalis*, nem pedig *reproducáló decisiva*; egyébként pedig azt a korábbi tanát, hogy az ítélet nem *parancs*, most nem érinti. Ha már most DEGENKOLB szerint a bíróság az elismerés alapján *érdemlegesen* dönt, annál inkább a beismerés esetében. Minthogy pedig minden érdemleges döntés, habár felfogása szerint nem is *parancs*, kötelező, természetes, hogy ilyennek tekintik a beismerés és elismerés alapján hozott ítéletet is. Világosan ki is mondja, hogy e között és más ítéletek közt különbséget nem lát.

b) *A multa való visszakövetkeztetés.*

Minden ítélet, a melyet a bíróság bizonyítás alapján hoz, *multa való* következtetés eredménye. A bíróság az általa észlelt

¹ Das Anerkenntnisurtheil, Beiträge zum Civilprocess című füzeten. 113.

bizonyító tényekből, mint okozatokból, visszakövetkeztet azokra a tényekre, a melyek azokat előidézték, s a melyek kiderítése épen a per célja. A bíróság e tényeket jogszabály alá foglalja, minek következtében a bizonyítás alapján hozott ítélet mindenestre *okozati ténybeli és jogbeli következtetés* eredménye. Minden helytadó ítélet szükségképen ennek a kettős főkövetkeztetésnek — kívülök vannak ugyanis az ítélethozatalnál még más kísérő következtetések is, róluk már fentebb szoltam¹ — az eredménye, s a melyek közül itt csak az egyik, a bizonyítási okozati következtetés érdekel. Ha a bíróság ítéletében a felperes keresetének helyt ad, ezzel annak a meggyőződésének ad kifejezést, hogy azok a tények, a melyekhez a törvény a jogvédelmet köti, *megtörténtek*, s így a bíróság szükségképen bizonyos múlt tények megtörténtére következtet vissza. Elutasító ítéletnél ez nincs így multhatlanul. Nevezetesen, ha az alperes a kereseti tényeket tagadja, vagy ha a felperes keresetét a perbebocsátkozás után egyoldalúlag visszavonja, a bíróság elutasító ítéletet hoz, a nélkül, hogy valamely következtetés a multa történnék. Ellenben, ha az alperes a keresettel szemben kifogással él s ezt a felperes beismeri vagy tagadása esetében az alperes bebizonyítja: az elutasító ítélet is multa való következtetés eredménye. Ebből a szempontból az ítéletnek két különböző, egymástól teljesen elütő két faja van: multa való következtetésen *alapuló* és multa való következtetés *nélkül* hozott ítélet. Ez nézetem szerint az ítéletek közt a legmélyebbre ható különbség, mert egyenesen a fogalmat érinti. Egészen más az az ítélet, a melyben a bíróság multa való következtetés alapján határoz, mint az, a melyben ilyen következtetés nincs.

Most az a kérdés, meg van-e a beismerés, illetve az elismerés alapján hozott ítéletnél a multa való visszakövetkeztetési művelet? Nem az tehát a kérdés, hogy a beismerés, illetve elismerés a bírót *meggyőzi-e* vagy sem? Ámbár a kérdést még így is elfogadhatnám, mert elenyésző csekély azoknak az eseteknek a száma, a melyekben a beismerés a bíróra nem meggyőző. A döntő azonban mégis a multa való visszakövetkeztetés, habár egyéni meggyőződés nélkül, vagy annak ellenére. És én a legszorgosabb vizsgálódás után is csak azt állíthatom, hogy

¹ L. 150. l.

visszakövetkeztetés a beismerés esetében hozott ítéletnél is megvan, mert hiszen épen a perbeli beismerés az, a melyből a bíróság következtet az állított tények megtörténtére. Igaz, hogy a beismerés esetében a bíróság következtetése egyszerűbb és biztosabb is, mint egyéb esetekben, ez azonban magán a tényen, hogy a visszakövetkeztetés mégis megtörténik, mit sem változtat. És így van ez a beismerés erősebb alakjánál, az elismerésnél is, a melynél, minthogy a fél magából a beismerésből eredő jogi következtetést is levonja, a bíróság következtetése még inkább van megkönnyítve. De mivel kizárva még sincs, nem látok semmi alapot arra, hogy az így hozott ítéletet a többiektől más meghatározás alá foglaljuk.

Az irodalomban azonban mégis ezt tapasztaljuk. Különösen WACH emeli ki, hogy előfordulnak a perben esetek, a melyekben az előző eljárás által az ítélet annyira elő van készítve, hogy «itt nincs többé szó arról, hogy a bíróság maga számára ítéleti alapot (Urtheils Grundlage) alkosson, hanem csak egy *formális aktusról*; nevezetesen szó van az előzményekben teljesen kész ítéletnek kimondásáról». Ilyeneknek tekinti különösen az *elismerés* és a *lemondás* alapján hozott ítéleteket.¹ Ennek a hibás felfogásnak főokát abban látom, hogy az ítélet következtetési műveleteit nem tartják eléggé szem előtt, a melyek, mint fentebb kiemelttem, nem minden ítéletnél ugyanazok. A lemondás alapján hozott ítéletnek következtetési alapja egészen más, mint azé, a melyet a bíróság elismerés alapján hoz; amott nincs multa való visszakövetkeztetés, itt ellenben van, bármennyire is van a praemissákban a következtetési alap előkészítve.

¹ Vorträge 160.

NEGYEDIK FEJEZET.

A beismerés különös tanai.

19. §. A fogalom elemzése.

a) *A perbeli beismerés fogalmi kellékei.*

Eddigi fejtegetéseim alapján igen könnyű dolog a perbeli beismerés fogalommeghatározását leszűrni.

A perbeli beismerés a fél kijelentése, hogy az ellene felhozott tényállítás való. Ennek következtében az illető tény, ha a tekintetben a perben a tárgyalás elve irányadó, minden egyéb bizonyítás kizárásával valónak veendő, egyébként pedig a bíró bizonyító erejét belátása szerint mérlegeli.

Egy pont van, a melyen meghatározásom az uralkodó felfogással találkozik, s ez az, hogy a beismerésben a fél ellen irányuló állításról van szó. Akárminő álláspontra helyezkedjünk is a beismeréssel szemben, akár arra, hogy bizonyít, akár pedig arra, hogy a bizonyítást kizárja, kétségtelen, hogy mind a két esetben a beismerés a beismerő ellen azért hat, mert ő jelenti ki valónak az ellene felhozott tényállítást. Az önmagunk ellen tett vallomásnak kell hitelt adni, illetve az ellenkező felfogás álláspontjából az önmagunk ellen tett rendelkezésnek kell hatályt tulajdonítani.

A teljes beismerésnél, mint már tudjuk, a fél a tényt és a jogi hatását, a részleges beismerésnél — a kifogásnál — pedig csak a tényt jelenti ki valónak. E szerint a teljes beismerésnél már fogalmilag is tökéletes az összhang a tényállítás és az arra adott válasz közt és ki van zárva, hogy köztük akár a ténybeli, akár pedig a következtetési elemekben valamely eltérés legyen. Másképen a részleges beismerésnél, a kifogásnál, miután itt a beismerő fél a jogi hatást valamely okból tagadja.

Ez a nyilatkozat azonban ebben az alakjában az *ellenfél* szempontjából *oszthatatlan*, vagyis, mint a Trt.-nek 163. §-a mondja, a mely azonban már hatályon kívül van helyezve, «a ki valamely tényt egyedül ellenfele beismerése által akar bizonyítani, azt teljes tartalma szerint kell elfogadnia. A beismerés kedvező tételeit nem érvényesítheti a maga előnyére, úgy, hogy a nem kedvezőket mellőzze». Az ellenfél a teljes beismerésnél nem is juthat abba a helyzetbe, hogy azt kedvező és kedvezőtlen részek szerint megossza, mivel annak minden része reá nézve csak *kedvező*. Hanem lehetséges ez a *minősített tagadásnál* és a mi különösen ide tartozik, a *részleges beismerésnél*, vagyis a *kifogásnál*. Pl. az alperes beismeri, hogy a felperestől egy bizonyos értéket kapott, de nem kölcsönképen, mint a felperes állítja, hanem neki járó vételár fejében (minősített tagadás); vagy hogy a kölcsönkapott összeget a felperesnek már visszafizette (kifogás). Itt nem szabad a felperesnek a nyilatkozatban foglalt «beismerő» elemet — az értékátvételt, illetve a kölcsönátvételt — egyoldalúlag, teljesen elszakítva a nyilatkozat többi részeitől, a maga javára felhasználni s ez a dolog természetéből folyólag ma is áll. A S. E. nem azért törölte el a Trt. 163. §-át, mintha ezt most megengedné, hanem azért, mert az id. § egy téves elméleti felfogás folyamánya lévén, olyasmit mond a perbeli beismerésről, a mi reá általában, minden megszorítás nélkül nem is vonatkozhatik.

E helyett az itt előadottakat tartva szem előtt, két más fontos irányadó elvet mondott ki: a) hogy «a beismerés hatályosságára nincs befolyással, ha *önálló*, a *beismert tényállítással* nem ellenkező állítások vannak *hozzákapcsolva*» és b) «mennyiben legyen valamely *korlátolt beismerő* nyilatkozat beismerésnek vagy tagadásnak tekintendő, az eset körülményei szerint a bíró ítéli meg». (59. §.). Az első (a) kijelentés helyessége iránt nem lehet semmi kétség. Különösen ebben látom törvényesen elfogadva azt, hogy a kifogásban rejlő részleges beismerés, a törvénynek a beismerésre vonatkozó szabályai alatt áll. A másokra (b) nézve azonban az a megjegyzésem, hogy a *korlátolt beismerő nyilatkozat* — feltéve, hogy a korlátozás egyáltalában figyelembe jöhet — *sohasem teljes beismerés*. Itt a bírónak nincs mit mérlegelnie, vajjon azt beismerésnek vagy tagadásnak tekintse-e, mert a korlá-

tolásból nyilvánvaló, hogy nem teljes beismerés, minthogy ez épen semmi korlátozást sem tűr. Nem hihető, hogy a törvény hatalmat akart volna adni a bírónak, hogy egy a teljes beismeréstől különböző nyilatkozattal úgy bánják el, mintha teljes beismerés volna. A törvény helyes értelme csak az lehet, hogy a mennyiben a bírónak kételye van, vajjon a korlátolt beismerő nyilatkozat részleges beismerés — kifogás — vagy pedig minősített tagadás-e, határozhasson belátása szerint. Ez egy igen nehéz és szigorúan a magánjog alapján eldöntendő kérdés.¹ Ez azonban a törvényben nincs jól kifejezve. A mint tehát a Trt. rosszul oldotta meg a korlátolt beismerés kérdését, nem kevésbé szerencsés ebben a S. E. sem.

De hát lássunk a birói gyakorlatból egy példát:

R. G. megvette D. M.-től ennek mintegy 200 holdat tevő erdejéből a fakivágási jogot 22.000 forintért. A szerződés értelmében az erdő kivágására és a fa kifuvározására négy év állapotott meg, mely idő 1900 november 1-ig tartott. Többi közt kikötött az is, hogy a vevő az eladónak 240 köbméter kézen kivágott elsőrendű tűzifát kiszolgáltatni köteles akkor, a mikor eladó azt kívánja. R. G. pert indított D. M. ellen azon az alapon, hogy alperes habár a fa kifuvározására kikötött határidő közmegegyezéssel november 30-ig meghosszabbított, november 17-ikén a kifuvározást betiltotta, minek következtében felperesnek 3853 K értékű fája az erdőben visszamaradt, miért is alperest, levonva az eddig ki nem szolgáltatott 76 km. tűzifa árát 3777 K megfizetésére kötelezni kéri. Viszont az eladó D. M. keresetet indított a vevő R. G. ellen, a melyben ellenfelét a kikötött 240 km. tűzifából ki nem adott 76 km. értékének 355 K 60 f megfizetésében marasztalni kéri. A két per egyesítettvén, alperes beismeri ugyan, hogy ő a fa kifuvározására november 30-ig engedélyt adott, de csak azzal a feltétellel, hogyha a felperes a hátralékos 76 km. fát mielőbb kiszolgáltatja, a mit azonban felperes nem teljesített. Ezt a feltételt a felperes tagadván, a felelkezési bíróság e kérdésben alperest bocsátotta esküre mint a bizonyításra kötelezett felperes ellenfelét; a felperest keresetével elutasította és még a 76 km. fa értéke fejében 152 K megfizetésében őt marasztalta.

A felperes az ítélet ellen felülvizsgálati kérelemmel élt azon az alapon, hogy a felelkezési bíróság jogszabályt sértett azzal, hogy arra nézve, hogy alperes felperesnek feltételhez nem kötött halasztást engedett, alperes korlátolt beismerésével szemben a bizonyítás terhét felperesre hárította. A kir. Curia ezt a panaszt nem találta alaposnak, mert a S. E. 59. §-a szerint azt, hogy valamely korlátolt beismerő nyilatkozat beismerésnek vagy tagadásnak tekintendő-e? az eset körülményei szerint

¹ L. fentebb 82. l.

a bíróság ítéli meg; ehhez képest a felelkezési bíróság nem sértett jogszabályt azzal, hogy alperes nyilatkozatát nem tekintvén beismerésnek, a bizonyításra a felperest kötelezte.¹

A jogesetnek lényege a következő: Ha az egyik fél azt állítja, hogy a teljesítésre halasztást kapott, a másik fél pedig kijelenti, hogy a halasztást ugyan megadta, de nem feltétlenül, hanem csak *felfüggesztő feltétel* mellett: vajjon ez a nyilatkozat beismerés-e vagy sem, és ha nem az, akkor minő nyilatkozat? Első tekintetre is nyilvánvaló, hogy *nem* teljes beismerés, mert ez semmiféle korlátozást nem tűr, így felfüggesztő feltételt sem. A bíróság soha sem is juthat abba a helyzetbe, hogy az ilyen nyilatkozatot teljes beismerésnek tekintse, erre nézve a törvényes directiva, melyet a Curia indokolása is ismételi, egészen fölösleges. De igen kétséges lehet a bíróság előtt, vajjon a felfüggesztő feltétel ellenvetése a nyilatkozatot *minősített tagadássá* vagy *kifogássá* teszi-e? Erre nézve a bíróságnak útmutatást adni egészen helyes, mert ez, mint a mi esetünkben is kitűnik, kihatással van a bizonyítási teher megoszlására. A Curia egészen helyesen fogta fel a felfüggesztő feltétel ellenvetését, midőn vele úgy bánt el, mint minősített tagadással, a mi ugyan nem a műkifejezésekből tűnik ki, mert ezek hibásak, hanem abból, hogy a bizonyítás terhét a felperesre hárította.

A félnek közjogi természetű perbeli kötelessége az ellene felhozott tényállításokra nyilatkozni s így beismerni is, ha ennek a subjectív feltételei megvannak. Ha azonban nem nyilatkozik ott, hol a szóbeliség érvényesül, s így a mi S. E.-ünkben is, nem alkalmazkodik vele szemben azonnal a mulasztás következményeit, hanem csak akkor, ha a fél a bíróság felhívására sem nyilatkozik, illetve nem vitat. (S. E. 61. §.) Ha azonban a bíróság felhívására a fél a beismerő nyilatkozatot megteszi, az épen olyan természetű, mintha azt önként, minden felhívás nélkül tette volna meg. A felhívás folytán történt beismerés, illetve nem vitatás *semmivel sem esik szigorúbb* elbírálás alá, mint az, a melyet a fél önként tett. Szóval, ma a bíróság részéről történő *interrogation*nak a beismerés hatályára semmi különös befolyása nincs. A bíró az ilyen beismerésnek legfeljebb nagyobb megfontoltságot fog

¹ Kir. Curia I. G. 335/1902. GORTL-féle gyűjt. VIII. 125.

tulajdonítani, s azért esetleg szigorúbban fogja mérlegelni későbbi visszavonását.

Ahhoz, hogy a fél a perben eljárhasson, megkivántatik a *perbeli cselekvő képesség*. Ez kettőt foglal magában: képességet a perben való *személyes* cselekvésre és ha a fél ügyvédi kényszer miatt személyesen nem járhat el vagy különben, ha személyesen nem akar eljárni, a képességet *meghatalmazott állítására*. A perbeli beismeréshez csupán ez a képesség szükséges és nem mutatható ki törvényeinkből, hogy ahhoz más szigorúbb kellékek volnának szükségesek. Hogy a perbeli beismerésnél az irodalomban különös képességről szokás beszélni, annak oka hihetőleg még a középkorra nyulik vissza, a hol a beismerés kellékeit egy versszakba foglalták össze, a melyben első kellék gyanánt a beismerésre való képesség szerepelt:

*Maior, sponte, sciens, contra se, ubi ius sit et hostis,
Certum, nec natura, favor, lis, iusve, repugnet.*¹

Ma természetesen ennek különös jelentősége nincs. Több figyelmet érdemel ennél egy más körülmény, s ez az, hogy míg a fél esküjénél (N. 21. §. a) és eskü alatti kihallgatásánál (S. E. 95. §.) nem szükséges a perbeli cselekvő képesség, addig a beismerésnél az mulhatlanul megkivántatik. Ebből ugyanis könnyen lehetne következtetni a perbeli beismerés különböző, nevezetesen rendelkező természetére, szemben az előbbi kettővel. Valósággal azonban csak annyi áll, hogy miután a beismerésnél *hátrányos* tények iránti tanuskodásról van szó, ezt a törvény szigorúbb személyes biztosítékhoz köti.

b) *Az animus confitendi.*

WACH² gondolatmenetéhez kapcsolom a fogalmi kellékek körében az *animus confitendi*nek vizsgálatát. Ő ugyanis kiemeli, a mi különben egészen nyilvánvaló, hogy a beismerés egy *akarattal* tett kijelentés, de kérdés, hogy mi az ő motivuma? Vajjon a fél abban a tudatban ismer-e be, hogy a beismert tény megtörtént, vagy pedig, hogy a beismert tényt azzal a célzattal állítja-e a bíróság elé, hogy az csupán az ítélet alap-

¹ Tancredus, 3. r. 4. cz. 2. §.

² Arch. LXIV. 246.

jául szolgáljon? Szóval, vajjon a beismerési akarat mint tantáskodási vagy pedig mint rendelkezési akarat szerepel-e a perben? Ezzel a formulázással ugyanis az animus confitendi szerepének kérdése egészen élére van állítva. A beismerésre vonatkozó korábbi perjogi irodalomnak is az animus confitendi állandó része, de mint Bülow kifejti, egészen bizonytalan, ködös gondolatkörben ide-oda ingadozó lény volt, a között, vajjon egyszerű akaratkijelentésnek vagy pedig joghatás, vagy jogkötelezés iránti akaratnak tekintsék-e?¹ És miután azzal a *fictióval* éltek, hogy minden perbeli beismerésnél amúgy is megvan, mint kelléke a beismerésnek, egészen tárgyaltalan volt.

Két kérdést kell tehát itt eldönteni. Az egyik az, vajjon a perbeli beismerésnél fogalmi kellék-e az *akarat* és az *akaratkifejezés* összhangja, úgy, hogy ha a beismerő, illetve nem vitató fél kimutatná, hogy nyilatkozata nem felel meg akaratának, a beismerés, illetve nem vitatás ennek következtében önmagától hatályát vesztené? A másik, vajjon a per elbírálásánál tényleg figyelembé jön-e az, hogy a fél minő indokból ismert be, azért-e, mert *rendelkezni* akart, vagy pedig azért, mert *igazat* akart mondani, vagyis tanúságot tenni a mult tényekről?

Az első kérdésre válaszom *tagadó*. A perbeli cselekvényeknél az akarat érvényesülése szempontjából általában két csoportot kell megkülönböztetni. Az előbbi csoportba tartoznak azok, a melyeknél a fél szabadon helyreállíthatja az akarat és az akaratkifejezés közötti összhangot, vagyis, ha a fél arról győződik meg, hogy az, a mit akaratá gyanánt kifejezett, nincs összhangban valódi akaratával, perbeli cselekvényét akaratához képest szabadon módosíthatja. A második csoportba azok tartoznak, a melyeknél ez egyáltalában nincs megengedve vagy csak nagy megszorításokkal. Például a felperes keresetét a perbebozsátkozás előtt egészen szabadon megváltoztathatja, a perbebozsátkozás után csak az alperes beleegyezésével. (S. E. 31. §.) E nélkül, bármennyire is nyilvánvalóvá tenné a bíróság előtt, hogy kifejezett akaratá nem felelt meg igazi akaratának, keresetét még sem változtathatja meg. Ugyanezen szempont alá esik a perbeli beismerés is. T. i. mihelyt a fél beismert, beismerését nem változtathatja meg, és nem vonhatja vissza azon

¹ 194 l.

a czímen, hogy az nem felel meg igazi akaratának. Ez csak kivételesen történhetik, a mennyiben a beismerés visszavonásának feltételei megvannak, miről alább lesz szó. Ebből pedig következik, hogyha a fél beismerését csupán annál az oknál fogva, mert az nem felel meg igazi akaratának, szabadon nem vonhatja vissza, a fél beismerési akarata, az animus confitendi nem fogalmi kellék. Igaz, hogy rendszerint az, a mit a fél beismerése gyanánt kifejez, meg is felel az ő akaratának, az ellenkező csak kivétel. De, ha ez az ellentét mégis előfordul, a beismerés hatályos. És épen ez mutatja, hogy az akarat és a beismerés közötti összhang — az animus confitendi — kérdése a beismerésnél nem jön figyelembe.

A másik kérdésre nézve megoldásom az, hogy a fél beismerésének indoka egészen közömbös. Rendszerint ez az indok a beismerésnél nem is jut kifejezésre, mivel a fél a beismerésnél rendszerint csak arra szorítkozik, hogy az ellene felhozott állítást valónak jelenti ki. A dolog természete azonban a mellett szól, hogy miután a félnek egy *mult* tényre vonatkozólag feltett kérdésre kell válaszolnia, hogy ő akkor, midőn beismer, arra vonatkozó *tudomását* akarja kifejezni, vagyis, hogy *tanúskodni* akar. Ebből az okból az uralkodó felfogás nagy hibát követ el, a melyre igen nyomatékosan már Bülow is utal, midőn a fél beismerésének indoka gyanánt a rendelkezést: a jogvédelemről való lemondást vagy ténymegállapítást állítja oda, pedig a fél ennek nem is ad kifejezést, a dolog természete pedig egyenesen ellene szól. Az uralkodó felfogásnak egyetlen egy érve sincs a mellett, hogy a fél lelkületében akkor, midőn beismer, az a külsőleg ki nem fejezett elhatározás él, hogy ő nem akar igazat mondani, hanem csak a birói cognitio határait akarja megvonni. De, ha a fél ennek kifejezést is ad, ez a dolgon mit sem változtat. A félnek az a kijelentése, hogy ő beismerésével nem akar igazat mondani, hanem csak ki akarja jelölni azokat a határokat, a melyek közt a biró mozogjon, midőn ítéletet hoz, pusztán a védelemről akar lemondani, vagy tényeket akar a biró részére megállapítani: nem olyan rendelkezés, a melynek valami jelentősége volna, ha a birónak a beismerés alapján *ítéletet* kell hoznia. Hiába is helyezkedik a törvény az uralkodó felfogással egyetértve, arra az álláspontra, hogy a fél

beismerése, a bizonyítást kizáró rendelkezés, ez kivihetetlen a törvény ama szabálya mellett, hogy a beismerés alapján a bíróságnak mindenestre ítéletet kell hoznia. Ítélet és a multa való következtetést kizáró rendelkezés semmiképen sem férnek meg egymással. Ennek következtében, ha a fél beismerését ilyen rendelkező indokolással el is látja, az a biró szemében még sem lehet egyéb, mint a mult megismerésének forrása. Mint már kiemelttem, midőn a törvény a beismerést az ítélet minden egyebet kizáró alapjának fogadja el, nem a fél rendelkezik, hanem az állam, meghagyván bíróságának azt, hogy bizonyos mult tényekről ne győződjék meg másból, mint épen a beismerésből.

c) *Előlegezett beismerés.*

A perbeli beismerés mint a félnek a perben tett nyilatkozata, a melyben az ellene felhozott tényeket valóknak jelenti ki, rendszerint feltételezi a beismert tények *előzetes* állítását. Ez onnan van, mert a beismerés rendszerint nem *kezdeményező* nyilatkozat, hanem rendszerint csak válasz egy ellenünk felhozott tényállításra. Ez az *egymásután* azonban nem tartozik a fogalomra. Ez csak azt kívánja, hogy az egyik fél a másikkal szemben egy hátrányos tényt állítson és hogy ez az utóbbi fél azt valónak jelentse ki, de nem szükséges, hogy a hátrányos tény előbb állíttassék a másik féllel szemben, s hogy ez azt csak azután jelentse ki valónak. Ebből következik, hogy a beismerő nyilatkozat meg is előzheti a másik félnek reá nézve hátrányos tényállítását. Itt azonban meg kell jegyezmem, hogy az ilyen nyilatkozatnak, mint beismerésnek, egyelőre semmi jelentősége. Ez a kijelentés csak akkor jön figyelembe, ha annak megfelelő nyilatkozatot az ellenfél is tesz a perben, azaz, ha azt a tényt utólag az ellenfél is állítja a másik féllel szemben. Ekkor ezen utólagos tényállítás folytán az előzetesen állított tény a beismerés jellegét ölti magára. Ez az ú. n. *előzetes beismerés*. Jogi jellegét tekintve épen semmiben sem különbözik a perbeli beismerés rendszerint előforduló esetétől. Nevezetesen nem szükséges az, hogy az utólagos tényállítás folytán a fél előzetesen tett beismerését *kifejezetten fentartsa*. Pl. a felperes a legutolsó időszakra esedékessé vált bérösszeget perel, az alperes kijelenti, hogy nemcsak ezzel, hanem az azt megelőző

időszakra esedékes bérösszeggel is tartozik. Ha a felperes ennek következtében keresetét erre is kiterjeszti, az alperes kötve lesz előzetesen tett kijelentése folytán, a nélkül, hogy azt megismételni kellene. A beismerés hatályához tehát nem szükséges egyéb, mint hogy a két nyilatkozat egymást teljesen fedje. Hogy a beismerés a tényállítást megelőzze, az nem tartozik fogalomra. Ha azonban megelőzi, okvetlenül szükséges, hogy a tényállítás a beismerést kövesse, s ekkor a beismerés hat, a nélkül, hogy megismételni kellene.

A kérdés ilyen értelemben a német irodalomban is nyert megoldást. Így PLANCK szerint ugyan szükséges, hogy a beismerés a tényállítást kövesse, mert különben az tárgytalan, de tehető a beismerő nyilatkozat előzetesen is abban a várakozásban, hogy az ellenfél a megfelelő tényt állítani fogja. A nyilatkozat azonban beismeréssé csak akkor lesz, ha a fél várakozása utólag teljesül.¹ És még határozottabban és kimerítőbben BÜLOW oldja meg a kérdést a fentebb előadott értelemben.²

Itt természetesen csak arról van szó, hogy az így önállóan és nem válaszképpen tett nyilatkozat mint beismerés mennyiben jöhet szóba. Ha az egyik fél által tett reá nézve hátrányos nyilatkozatra a másik fél a megfelelő tényállítást utólag nem pótolja, ama nyilatkozat ugyan nem lesz beismerés, de azért a körülményekhez képest, a mire leginkább a nyomozás elve mellett perben lesz kilátás, nem lesz kizárva, hogy a bíróság annak bizonyító erejét belátása szerint mérlegelje. Ez annak a tételnek, hogy a felek főrendeltetése a perben az elbíráláshoz anyagot szolgáltatni, egyszerű folyománya.

d) Feltételes és időhöz kötött beismerés.

A beismerésnek feltétlennel és minden időbeli korlátozástól mentnek kell lennie. A német irodalomban itt-ott, támaszkodva az uralkodó felfogásra, hogy a beismerés rendelkezés, felmerül az a nézet, hogy a beismerés feltételesen vagy időhöz kötötten tehető. Nevezetesen PLANCK³ állítja ezt, én azonban

¹ I. 322.

² 274.

³ I. 319.

helyesnek tartva az ellenkező felfogást, hogy a beismerés igazmondás, tanúskodás, egészen magamévá teszem BÜLOW¹ érvelését, a mely szerint a beismerés fogalmilag is feltétlen és minden időbeli korlátozástól ment nyilatkozat.

Ezekben a korlátozásokban tulajdonképpen a beismerés visszavonásának kikötése rejlik, s ez az, a mi érvénytelen. Ha a fél beismer, az egészen magától értetődő, hogy beismerését a törvényben meghatározott feltételek mellett visszavonhatja, ha ezt ki sem köti és így a visszavonás kikötése egészen fölösleges. Ha pedig a fél a beismerés visszavonását bizonyos enyhébb feltételek mellett akarja magának biztosítani, mint ez épen az időbeli korlátozásban vagy a feltétel kitézésében rejlik, akkor egészen nyilvánvaló, hogy ez nem jöhet figyelembe. A törvénynek a beismerés visszavonására vonatkozó szabálya nem olyan, hogy attól bármely irányban is eltérni lehetne.

e) Egyezségi beismerés.

A perbeli beismerés nemcsak ebben az egyoldalú alakban jelentkezik a bíróság előtt, hanem szerepelhet mint kétoldali cselekvény, t. i. mint a feleknek közmegegyezésen alapuló nyilatkozata, hogy valamely tényt a bíróság valónak vegyen. A felek t. i. a bíróság előtt «megegyezhetnek» abban, hogy a bíróság az ítélet meghozatalánál bizonyos tényeket valóknak vegyen, a minek természetesen az lesz a következménye, hogy a bíróság valódiságukról más úton nem fog meggyőződést szerezni. A beismerés ez az alakja, habár egészen elburkoltan s teljesen más gondolatmenetbe beillesztve, kifejezésre jut a mi S. E.-unkban is. Ennek 41. §-a szerint «a felek egyezséget köthetnek oly módon is, hogy csupán egyes vitás tény- vagy jogkérdést hagynak fenn bírói eldöntés tárgyul. Ily esetben a bíróság a vitás kérdések eldöntése mellett egyebekben ítéletét a felek megállapodására köteles alapítani».

Ebben a rendelkezésben az én felfogásom szerint a nem vitás tények közmegegyezésen alapuló beismerése is rejlik. Mert, ha a felek egyértelműen kijelentik, hogy csak bizonyos tények vitásak, vagy pedig, hogy csupán a jogkérdés vitás, akkor

¹ 260. és 267.

ebben a kijelentésben a nem vitás tények valódiságának a beismerése is foglaltatik. Ez a beismerés csak annyiban különbözik más beismeréstől, hogy a másik féllel történt megegyezésen alapszik, bár erre nézve — mint alább kifejtem — épen a törvény elvi felfogása következtében lehetnek kételyek. Más esetekben a beismerő fél nem jár el a másik féllel egyetértően, az ő tényállítását a nélkül jelenti ki valónak, hogy vele ez iránt megegyeznék. Itt is a két fél igazmondása egy bizonyos tény tekintetében találkozik ugyan, a nélkül azonban, hogy a felek ez iránt megegyeznének. Jogi hatály tekintetében azonban nincs köztük különbség. Az egyoldaluan tett beismerés épúgy kizárja az egyébkénti bizonyítást, mint az, a mely a felek közös megegyezésén alapszik.

Csak a természetét nehezebb felismerni, mint az egyoldalú beismerését. A látszat az, hogy a felek kölcsönös megegyezésén alapuló beismerés *szerződés*. A S. E. 41. §-a is nyilvánvalóan annak tekintti, mivel a peregyezés körében annak egyik alfaja gyanánt rendelkezik róla. Én azonban úgy vagyok meggyőződve, hogy a szóban levő megegyezés nem szerződés. Mindenekelőtt azért nem, mert a kölcsönös megegyezésen alapuló beismerésnél *tényekről* van szó. A fölött azonban, hogy *bizonyos tények meg vagy meg nem történtek-e, nem lehet szerződni*. E tekintetben minden rendelkezés s így a szerződés is ki van zárva. Továbbá a bíróság az egyezségi ténybeismerés esetében mégis hoz *ítéletet*, mint a törvényből világosan kitűnik. Ha közös egyezségről van szó, egyezségről a perbevonat *magánjogi* viszony iránt, ez a pert *önmagában* befejezi, nem szükséges hozzá még *ítélet* is, s az ellen a mi jelenlegi jogunk szerint semmiféle perorvoslatnak, még pertújításnak sincs helye. (N. 71. §.) Nem gondolom, hogy valaki akadhatna, a ki azt mondaná, hogy azért, mert a törvény a 41. §-ban szabályozott egyezségeket mind *azonos* jogi természetűeknek tekintette: a megegyezési ténybeismerés alapján hozott *ítélet* semmiféle perorvoslattal sem volna megtámadható, pedig ennek így kellene lennie, ha igaz volna, hogy azonos természetűek. Ha ugyanis igaz volna, hogy a megegyezési beismerés épen olyan a felek közt kötött s őket kötelező szerződés mint a peregyezés, akkor lehetetlen volna megengedni, hogy az *ítéletre* vonatkozó általános szabályok szerint legyen perorvoslattal megtámadható. De, mert az

itt szóban levő egyezés esetében hozott *ítélet* ellen a perorvoslatok mégis a rendes szabályok szerint vehetők igénybe csak úgy, mint egyéb esetekben, nyilvánvaló, hogy az azt megelőző egyezés egészen más természetű, mint a jogviszony iránti egyezés.

Nincs annak semmi célja, hogy a feleket a perben a per menetét illetőleg egymásnak lekötöztessük. A szerződések intézménye arra való, hogy az a felek cselekvésének kötelező szabálya legyen olyan esetekben, midőn az akaratmegegyezés hatóságon kívül jött létre, ámbár különben a feleknek valamely hatóság előtti eljárására vonatkozik; vagy midőn az akaratmegegyezés hatóság előtt jött ugyan létre, de a feleknek jövőben kifejtendő, hatóságon kívüli eljárására vonatkozik. Innen van, hogy bírói *hatáskör és illetőség* iránt a peren kívül lehet szerződni, és hogy lehet szerződni perben is a perbevonat magánjogi viszony iránt a per megszüntetése mellett. De nincs semmi értelme annak, hogy a felek a bíró előtt az általa kövendő eljárás tekintetében szerződjenek, midőn az a cél, hogy a bíró egybizonyos eljárást kövessen, közvetlenül ő hozzá intézett akarat kijelentéssel is elérhető. *A felek kötelmi viszonya — szerződése — valamely cél elérésére csak akkor szükséges, midőn arra a célra más jogi eszköz nincs*. De a perben a per iránítása céljából ilyen eszköz van: közvetlenül a bíróhoz intézett megegyező *kérelem*.

Mindezek alapján az én eredményem az, hogy a felek különböző megegyezései, a melyek által a bíró eljárását irányítják, nem szerződések, hanem közönséges perbeli cselekvények. Mint ilyenek, a perbeli kérelmek körébe tartoznak; azok által ugyanis a felek a bírót arra indítják, hogy a felek akaratára értelmében járjon el. Egyedül ez a megoldás felel meg a felek közjogi alárendelt helyzetének a perben. A felek a perben a bírótól, mint az állam bírói felségjogát gyakorló közegtől, jogot kérnek. A szóban levő megegyezések is csak erre irányulnak. Más perbeli kérelmekről csak abban különböznek, hogy a kérelemnek egyező tartalommal *mind a két fél* részéről kell kiindulnia, hogy azt a bíró valamely eljárásának alapjául elfogadja. Nem elég tehát, hogy azt csak az egyik fél terjeszse elő.

Elemelve a S. E. 41. §-át, látjuk, hogy az két különböző irányban akarja megkötni a bírót. Az egyik, hogy a bíró bizo-

nyos perbeli tényekről ne győződjék meg más úton, mint épen a beismerés útján, míg a többiek tekintetében egyéb úton vehet fel bizonyítást. Ezzel egyenlő, hogy a bíró az összes perbeli tényekről csupán a beismerésből merítsen meggyőződést, úgy, hogy azok tekintetében egyéb bizonyítás teljesen ki legyen zárva. Megjegyzendő azonban, hogy ez az utóbbi nem tűnik ki világosan a törvényből, miután ez csak «egyes vitás tényekről» beszél. Ámde, ha a felek megegyező beismerő nyilatkozatot tehetnek egyes tények tekintetében, úgy, hogy csak a többiek maradnak meg egyéb bizonyítás tárgyául, a felek kétségkívül tehetnek ilyen megegyező beismerést az összes tények iránt is, úgy, hogy egyébkénti bizonyítás teljesen elmarad. A másik irány a megkötés jogkérdésben. Ennek értelme az volna, hogy a felek, bizonyos jogszabályok tekintetében, a melyek az ügy elbírálásánál alkalmazandók, megállapodnak és csak bizonyos más jogszabályok alkalmazását bízzák a bíró belátására.

A megegyezés jogkérdésben egészen más természetű, mint az egyezségi beismerés tények tekintetében. Az utóbbi oly tényekre vonatkozik, a melyek a tárgyalás elvének uralma alatt állanak, ellenben az előbbi nem. A törvény a perbeli jogviszonyt alkotó tények tekintetében helyezkedhetik arra az álláspontra, hogy azok megismerésének kizárólagos forrása a felek beismerése legyen, ellenben a jogszabályt alkotó tények tekintetében ezt nem teheti. A törvény nem kötheti meg a bírót úgy, hogy csak a féltől tudja meg mi a jogszabály, hanem okvetlenül szükséges, hogy a törvény a bírónak a jogszabály megismerése tekintetében, legalább a mai közjogi viszonyok mellett, szabad kezet engedjen. Más szavakkal, a megegyező ténybeismerés a bírót köti, ellenben a jogkérdésben való beismerés a bíróra nézve egyáltalán nem kötelező. Ő nemcsak ama jogkérdések tekintetében járhat elszabadon, a melyeket a felek neki fentartottak, hanem azok iránt is, a melyek tárgyában megegyeztek. Ezek azonban lényegesen különböző kérdések, a melyeket a törvény egy §-ban együttesen szabályozott még egy harmadik kérdéssel, a peregyezséggel, abban a hiedelemben, hogy valamennyi egy és ugyanaz, a mi természetesen nagy tévedés.

Szorítkozva már most a 41. §-nak csupán az egyezségi ténybeismerésre vonatkozó részére, a §. nem idézi elő azt, hogy

a bíróság az egyezségeleg beismert tények tekintetében bizonyítás nélkül hozzon ítéletet, minthogy ezt az ítélet fogalmilag kizárja, habár a törvénynek egyenesen ez a célja, sőt ennél még több is.

A sommás eljárás 41. §-ának ide vonatkozó rendelkezését: «a felek egyezséget köthetnek oly módon is, hogy csupán egyes vitás ténykérdést . . . hagynak fenn bírói eldöntés tárgyául» . . . a képviselőház igazságügyi bizottsága állapította meg a javaslat 36. §-ának következő rendelkezése helyett: «a felek az ügy elintézését egyes ténykörülmenyek bebizonyításától is függővé tehetik»; a kettő között az a lényeges különbség, hogy a törvényben a «bebizonyítás» szó hiányzik. Az igazságügyi bizottság ugyanis ki akarta zárni, hogy az egyezés, a melynek feltétele valamely vitás tény, bizonyítással kapcsoltsáék össze. Az volt a célja, hogy a bíróság az ilyen tényt bizonyítás nélkül döntse el.¹ Nem nehéz azonban belátni, hogy e megszorítás helytelen. Mert lehetetlen a feleknek az egyezséget vitás ténykérdések eldöntésétől függővé tenni, a nélkül, hogy a bíró azok megtörténtéről bizonyítás útján meggyőződjék. Hogy tehát a §. rendelkezése a gyakorlatban alkalmazható legyen, szükséges, hogy a feltételképen szabott vitás tények bizonyítása megengedtsék, habár az igazságügyi bizottság ezt ki is akarta zárni. A törvényben azonban ez nem jutott kifejezésre; e nélkül pedig az igazságügyi bizottság ezélja, midőn azt semmi ok sem támogatja, nem jöhet figyelembe. Ha tehát a törvényhozás a bizonyítást az egyezés körén kívül álló tények tekintetében akarta kizárni, nyilvánvaló, hogy annál inkább volt a meggyőződése, hogy az az egyezés beismert tények tekintetében van kizárva. Pedig ez nagy tévedés.

Kétségtelen, hogy az egyezségi beismerés nagyon alkalmas a perek megrövidítésére. Nem valószínű azonban, hogy a felek a törvénynek ezt a rendelkezését sűrűn vennék igénybe. Legalább a bírói határozatok gyűjteményeiben egyetlen egy esetet sem találtam, a mely ide vonatkoznék. Ennek oka bizonyára az, hogy a törvénynek ez a rendelkezése nincs eléggé kidomborítva, oly §-ban fordulván elő, a mely egészen más természetű, a pert befejező s az ítéletet pótló egyezségről rendelke-

¹ Az 1892/6. évi országgyűlés képviselőházi irom. V. 137 l.

zik. A gyakorlatban alig vehették észre, hogy a beismerési egyezségről egészen másról, mint a pert befejező egyezségről van szó. A S. E. javaslatának indokolása is igen röviden bánik el a kérdéssel; a képviselőház igazságügyi bizottságának jelentése pedig épen arra enged következtetni, hogy a javaslat rendelkezését nem is értették meg eléggé.

Különben a törvény itt nem is rendel olyasmit, a mit a felek a nélkül is meg nem tehetnének. Azzal a megegyező kérelemmel, hogy ők bizonyos vagy az összes tények valóságáról meg vannak győződve, s így azokat minden egyéb bizonyításvétel mellőzésével fogadja el következtetése alapjául, a nélkül is járulhatnak a bírósághoz, hogy ezt a törvény külön is elrendelje. A törvény rendelkezése csak igen hasznos figyelmeztetésül szolgál a feleknek esiránt. Gyakorlatilag, különösen *kártérítési* perekben bizonyulhat igen czélszerűnek. Ha a felek egyetértően kijelentik azt, hogy az alperes a károsító tényt elkövette, a bíróság csak a kártérítés összegének kiderítésére fog szorítkozni. Így nemcsak a károsító tény iránti bizonyítási eljárás marad el, hanem esetleg a közbenszóló ítélet is, a mely különben szükséges lehetett volna.

1) *Hallgatag beismerés vagy pedig mulasztás?*

A beismerés fogalmának és jogi természetének megítélésére nem közömbös annak vizsgálata, vajjon a beismeréshez okvetlenül szükséges-e a fél *positív* — a per alakjához képest írásbeli vagy pedig szóbeli — megnyilatkozása, avagy pedig elegendő ehhez egyéb magatartás is, úgy, hogy ebből lehet következtetni a fél elhatározására, hogy *beismerni akar*? Más szavakkal, létezik-e kifejezett írásbeli vagy szóbeli beismerés mellett *hallgatag beismerés* is, vagy pedig a fél pozitív magatartása a perbeli mulasztás fogalma alá esik-e?

De a kérdéssel a mi tételes jogunk szempontjából is érdemes foglalkozni, mert a tekintetben a törvénykezési rt-nak egészen más az álláspontja, mint az S. E. alapján kifejlődött gyakorlatnak. Az előbbi ismer *hallgatag beismerést*, az utóbbi ellenben nem.

A Trt. 159. §-a szerint, «ha közvetlenül következő periratában valamelyik fél világosan és határozottan nem tagadja vagy

hallgatással mellözi az ellenfele által felhozott ténybeli állítást: az a bíróság előtt beismertnek tekintetik. *Hallgatag beismerésnek* azonban nem tekinthető (az előbbi tehát az) olyan állítás vagy ténykörülmény tagadásának elmulasztása, a mely a periratokban meg van czáfolva.»

Ellenben a S. E. alapján kifejlődött gyakorlatban állandóan azt az elvet követik, hogy a «sommás eljárásban *hallgatólagos beismerés* vagy *elismerésnek helye nincs*».¹ És még nyomatékosabban: «Nem helyes ugyan a felebbezési bíróságnak az a kijelentése, mely alperesnek *hallgatag beismerésére* vonatkozik, mivel ily értelemben a sommás eljárás *hallgatag beismerést* nem ismer, hanem a sommás eljárási törvény 61. §-a értelmében az ott kifejtett módozatok szerint *állapíthatja meg* a bíróság, hogy ha a fél valamely tényről egyenesen *nem nyilatkozott*, részéről az a *tény beismertetett-e* avagy *tagadtatott-e* és ezt az ítéleti tényállásban az ítélő bíróságnak ki kell fejtenie.»²

Meg kell azonban jegyezni, hogy ez a döntvény nem jól adja vissza a S. E. 61. §-ának értelmét, mert ez a §. midőn azt rendeli, hogy «a szóbeli tárgyalás folyamában a bíróság felhívására kifejezetten nem tagadott olyan tényállításokat, melyek valóságukkal össze nem férő előadás által közvetve tagadtaknak sem tekinthetők, bizonyítani nem szükséges, hacsak a fél egyéb előadásaiból nem következik, hogy azokat tagadni akarja»: nem azt mondja, hogy a bíróság állapítja meg, hogy valamely tényállítás *beismertnek* vagy *tagadtottnak* tekintendő-e, ha arra a fél nem nyilatkozik, hanem csak azt, hogy az olyan tényállítást, a mely *közvetve sem tagadtatik*, bizonyítani nem szükséges, a mi azonban egészen más. Az ugyanis, hogy a bíróság felhívására még közvetve sem tagadott tényállítás sohasem tekinthető *tagadtottnak*, egészen kétségtelen, erre nézve külön is intézkedni, nagyon fölösleges lett volna. De, hogy ez a hallgatás a bizonyítást nélkülözhetővé teszi, arra nézve szükséges volt nyilatkozni, mert képzelhető az ellenkező is. Azt azonban, hogy

¹ C. I. G. 182/95. FABINY I. 148.

² C. I. G. 15/898. Döntvényt. III. f. 11. köt. 246. Hasonló hibás fel fogás C. I. G. 442/901 sz. határozatban, a hol világosan az van kimondva, hogy a bírói felhívásra nem tagadott tényállítás *beismerésnek* veendő. GOTT. VII. 222.

ez a hallgatás beismerés-e, arra nézve a S. E. 61. §-a a nyilatkozást gondosan kerüli. Alább ki fogom fejteni, hogy inkább az a felfogás felel meg szellemének, hogy benne mulasztás van.

Hogy a felvetett kérdésben, vajjon a nem nyilatkozás hallgató beismerés-e vagy pedig mulasztás, állást foglalhassunk, vizsgálnunk kell, vajjon a fél valamely passiv magatartás által eleget tehet-e nyilatkozási köteletségének vagy sem?

Én teljesen magamévá teszem DEGENKOLB¹ és PLÓSZ² felfogását, mely utóbbinak helyreigazító megjegyzéseit később WACH³ is helyeseknek elismerte, hogy az alperes perbebocsátkozási kötelezése nem lehet csupán passiv magatartás, hanem az *positiv közreműködésből* áll. Hogy ez részletesen miben áll, arra nézve ugyan véleményeik eltérnek, de ez most a kérdésre nem tartozik; a lényeg az, hogy az alperes nem az által tesz eleget perbebocsátkozási kötelezettségének, ha tétlenül marad, hanem, ha a perrend által előírt írásbeli vagy szóbeli alakban a keresetre *nyilatkozik*. És ez nemcsak a perbebocsátkozásra áll, hanem igaz általában minden esetben, midőn az egyik fél a másik ellen tényeket állít, s az állam azok elbírálását attól teszi függővé, hogy a másik fél rájuk miként nyilatkozik. Ha ekként az állam a féltől pozitív, írásbeli vagy szóbeli nyilatkozást kíván, kétségtelen, hogy a beismerésnek is ilyennek kell lennie és hogy ennek következtében a fél más cselekvények vagy passiv magatartás által azt a szándékát, hogy beismerni akar, nem fejezheti ki. Más szavakkal, a *hallgató beismerés ellenkezik a per szerkezetével*. És ez nemcsak a mi újabb peres eljárásunknak, a sommás eljárásnak szerkezetével ellenkezik, mint erre a fentebb idézett forráshelyekből következtetni lehetne, de ellenkezik az írásbeli eljárásunk szerkezetével is. E szerint, ha a fél a perben az előírt formában a tényállításokra kifejezetten nem nyilatkozik, nem ismer be hallgató, hanem *perbeli mulasztást* követ el. A mit a törvénykezési rt. 159. §-a s olykor más újabb törvények is hallgató beismerésnek neveznek, az nem egyéb mint a perbeli nyilatkozási köteletség *elmulasztása*.

¹ 23.

² 152.

³ Arch. f. c. Pr. 64. k. 412.

Ez a megoldás abból a szempontból bír gyakorlati jelentőséggel, hogy a nem nyilatkozás esetében az állított tény tekintetében *ki* a bizonyító eszköz? Ha arra az álláspontra helyezkedünk, hogy a nem nyilatkozás hallgató beismerés, akkor bizonyító eszköz arra nézve nem más, mint a nyilatkozásra kötelezett fél épúgy, mint egyéb beismerés esetében. Ellenkező esetben a nem nyilatkozó felet semmi esetre sem tekinthetjük annak. Hogy ekkor arra nézve *ki* a bizonyító eszköz, az attól függ, hogy a törvényhozás a tényállítással szemben, a melyre a nyilatkozás elmulasztatott, minő álláspontot foglal el. Lehetőséges, és az egyházi s a francia jogban tényleg így is van, hogy az a tényállítás, a melyre a nyilatkozás elmulasztatott, még nem vétetik valónak, hanem az állító fél a másik fél további meghallgatása nélkül annak bizonyítására bocsátatik. De lehetséges, s ezt követi a legrégebb idő óta a *mi jogunk*, hogy a mulasztás következtében az állított tény minden további bizonyítás nélkül valónak vétetik. Ezt fejezi ki a Trt. 111. §-a, s a S. E. 50., 51. és 61. §-ai. És ekkor a tényállítás tekintetében az *állító felet* kell bizonyító eszköznek tekintenünk. A mulasztás következtében az állító fél nyilatkozata felszabadul amaz akadály alól, hogy azt a bíróság valónak vegye. Ha a polgári perben az az alapelv, hogy az egyik fél állítása mindaddig nem vétetik valónak, míg a másik félnek nem adatott mód arra nyilatkozni, akkor leghelyesebb következmény gyanánt elfogadnunk azt a további tételt is, hogy az állított tény valónak veendő, ha a másik fél nem nyilatkozott, holott erre módja volt. Itt is ugyan lehetséges és tényleg sokszor elő is fordul, hogy a fél tudva valótlant állít, de ha egyszer az az alapelv, hogy a fél által felhozott tény csak addig nem vétetik valónak, míg az ellenfélnek nincs módja arra nyilatkozni, akkor mihelyt ez a feltétel beteljesedik, s az ellenfél még sem nyilatkozik, nincs más hátra, mint az állított tényt valónak venni. Ez a megoldás sem tökéletes, mert az ellenfél mulasztásából nincs biztos következtetés az állító fél hitelt érdemlőségére, de mégis előnyösebb, mint a vélelmezett beismerés tana, mert egyenes folyománya a kölcsönös meghallgatás elvének.¹

Valamelyikét azonban eme két felfogásnak el kell fogadni

¹ V. ö. még fentebb 129. l.

és nem mondhatjuk azt, a mit korábban magam is vallottam, hogy a mulasztás esetében az állított tény bizonyítás nélkül is elfogadtatik valónak. A bíró midőn ekként ítél, szükségképen bizonyos jelen tények alapján következtet más mult tényekre. Teljesen lehetetlen valamely multban történt tényről tudomást vennünk a nélkül, hogy reá bizonyos jelen tényekből vissza ne következtetnénk. Így van ez a mulasztás alapján hozott ítéletnél is. Itt kétely, mint láttuk, csak arra nézve merülhet fel, hogy mi legyen a következtetés alapja? A mulasztásban feltételezett beismerés vagy pedig az állító félnek a mulasztás folytán hitelt érdemlővé vált tényállítására? Nekem ez utóbbi látszik helyesebbnek. A S. E. is inkább megfelel ennek a felfogásnak, midőn a perbeli teljes mulasztásról rendelkező 50 és 51. §-aiban kimondja, hogy ha perfelvételi tárgyaláson vagy pedig a későbbi határnapon az egyik fél nem jelenik meg, a másik megjelent fél *«ténybeli előadásai valóknak tekintendők.»*

Ezek után még csak az a kérdés, hogy a fél mikor követ el mulasztást? Mindenesetre akkor, s ez fordul elő leggyakrabban, ha a fél nem jelenik meg, vagy ha megjelenik, de egyáltalában nem nyilatkozik. De a fél akkor is mulaszt, ha az ellene felhozott tényállításokra nyilatkozik ugyan, de nem abban a formában és nem úgy, a hogyan ezt a törvény megkívánja. Már fentebb kiemeltem, hogy a fél nyilatkozata lehet tagadás, beismerés, kifogás vagy pedig a nem tudás kijelentése. Hogy melyik, azt amaz elvek szerint kell elbírálni, a melyeket fentebb a perbeli nyilatkozásra nézve kifejtettem. Ha egyiknek sem tekinthető, akkor csak kitérő válasz, a mely magában véve nem egyéb, mint a nyilatkozás elmulasztása. Ennek következményei azonban nem fognak beállani azonnal, mert a bíróság *interrogatorius* eljárással, még pedig nemcsak a sommás eljárásban (S. E. 37., 38. §§.) hanem a rendesben is (N. 17. §.) a feleket fel fogja hívni nyilatkozataik megvilágítására, még pedig első sorban az állító felet, ha látja, hogy tényállítása nem elég világos, azután pedig a nyilatkozót, ha az ő nyilatkozatát nem találja elég tájékoztatónak.

g) Jogról való lemondás és negatív beismerés.

Nem szükséges okvetlenül, hogy a felperes, a ki egy bizonyos jogosítványának érvényesítése végett indítja meg a pert, az alperes, a ki ugyanilyen czélból él viszsonkeresettel és ha akármelyik fél valamely jogosítványát kifogás útján érvényesíti: ezt a szándékát végre is hajtsa; ő ettől a per megindítása után el is állhat. Csak hogy a körülmények, a melyek közt ezt teheti, nem egyformák. Tudvalevő, hogy a perbebocsátkozás előtt a felperesnek a keresetet, az alperesnek a viszsonkeresetet visszavonnia szabad, legfeljebb csak az okozott költséget kell megtérítenie, de ez más szempont alá esik. Hogy mely okból teszi, az teljesen közömbös. Teheti vagy azért, mert ezúttal nem kívánja jogát érvényesíteni, vagy azért, mert jogosítványának megfelelő tartozás alól ellenfelét fel akarja szabadítani, vagyis mert jogáról lemondani akar, vagy végül azért, mert meggyőződött róla, hogy jogosítványa nincs, s így hiába is keresne jogvédelmet.

A perbebocsátkozás után a dolog egészen másképen van; a felperes keresetétől, az alperes viszsonkeresetétől egyoldalúlag el nem állhat, a nélkül, hogy a bíróság *elutasító ítéletet* ne hozzon. Ha a fél a bíróság előtt kijelenti, hogy a keresetétől, illetve viszsonkeresetétől eláll, mert jogát nem akarja érvényesíteni ezúttal vagy mindenkorra, azaz, mert az ellenfelét a kötelezettség alól fel akarja szabadítani: ez nem lehet indok a bíróra nézve, hogy elutasító ítéletet ne hozzon. Vagyis, a bíró a félnek perbevont jogosítványa fölött tett egyoldalú időleges vagy végleges rendelkezését nem részesítheti más elbánásban, mint azt az esetet, midőn kitűnik, hogy a felet a perbevont jogosítvány ez idő szerint vagy pedig egyáltalában meg sem illeti. Oka ennek pedig az, hogy, mint már szóltam róla, a perbebocsátkozás után a perjogi viszony a fél egyoldalú rendelkezése helyett a felek két oldalú rendelkezése alá kerül. Ha tehát az egyik fél kívánja is, hogy a perbevont jogviszony ne bíráltsáék el, mert ő jogosítványáról a másik fél javára lemond, ez a másik fél azonban ebbe nem egyezik bele, akkor a bíróságnak az illető jogviszonyt mégis el kell bírálnia. Minthogy pedig a kereseti, illetve viszsonkereseti felperes más oldalról épen jogosítványát elidegenítő szándékánál fogva nem akarja,

hogy az elbírálás az ő javára történjék, nincs más hátra, mint hogy a bíróság őt keresetével elutasítsa.

Ugyanilyen az elbírálás akkor, midőn a fél kijelenti, hogy keresetétől, illetve viszonykeresetétől abból az okból áll el, mert meggyőződött róla, hogy azok a tények, a melyekre keresetét alapította, *nem történtek meg*. És ez az elutasításnak legtermészetesebb esete. Valamint legtermészetesebb dolog, hogy a bíróság a felperes keresetének helyt ad, ha az alperes azzal szemben beismeréssel él, épúgy legtermészetesebb az elutasítás, ha a felperes saját maga jelenti ki, hogy nincs igaza, mert a mint semmi más körülmény nem nyújt erősebb támpontot a felperes kereseti tényállításai mellett, mint az alperes beismerése, más oldalról semmi sem erősebb bizonyíték ellene, mint a felperes saját kijelentése, hogy nincs igaza. Ekkor a felperes épúgy odaadja magát bizonyítéknak önmaga ellen, mint a keresetet beismerő alperes. Ennélfogva az ő nyilatkozata sem egyéb mint beismerés, a melyet egy tényállítást valónak kijelentő beismeréstől való megkülönböztetés céljából *negatív beismerésnek* is volnék hajlandó elnevezni. A kifejezést már Bülow¹ is használja, csak hogy egészen más értelemben. Ő inkább az ellenfél azt a kijelentését, hogy nem akar vitatni, mondja negatív beismerésnek, s ezt is csak mint kérdést veti fel.

Ha már most ez az egymástól lényegileg különböző két eset ugyanabban az elbánásban részesül, felmerül a kérdés, honnan van az, hogy a bíróság akkor, midőn a felperes a maga jogáról az alperesnek a *javára*, de csak egyoldalulag, rendelkezni akar, épúgy hoz elutasító ítéletet mint akkor, midőn a felperes *negatív* beismer. A ki kijelenti, hogy jogosítványát az ellenfele javára ingyenesen visszteher nélkül elidegeníti, az lényegesen más nyilatkozatot tesz, mint az, a ki kijelenti, hogy ellenfelével szemben tévesen támasztott jogosítványt, mivel neki ilyen jogosítványa nincs. Az előbbi egy létező jogosítványát idegeníti el, a másik ellenben bizonyít önmaga ellen. Az most tehát a kérdés, hogy a bíróság az előbbi esetben miképen hozhat elutasító ítéletet, vajjon esetleg az ő rendelkezését *fictionis* útján olyannak tekinti, mint azt a kijelentést, a mely szerint neki jogosítványa nincs az alperes ellen? A válasz erre az,

¹ 247.

hogy nem, minthogy az elutasító ítélet nem szükségképen bizonyítás alapján hozott ítélet. Midőn a bíróság a felperest keresetével elutasítja, ennek nem mindig az az oka, hogy be volna bizonyítva, hogy a felperesnek joga nincs, hanem az, hogy a felperes a maga jogosítványát be nem bizonyította. Fentebb már utaltam arra, most pedig ismételnem kell, hogy az elutasító ítélet nem alapszik szükségképen *multa* visszaható következtetésen, mert a bíróság a felperest keresetével nemcsak akkor utasítja el, ha kitűnik, hogy jogosítványa nincs, hanem már akkor is, ha kitűnik, hogy jogosítványa *nincs bebizonyítva*. Ha tehát ez áll, akkor nemcsak ez szolgál alapul az elutasításra, hogy a felperes önmaga győzte meg a bíróságot jogosítványának hiányáról, hanem már az is, hogy a jogosítványáról olyan körülmények közt rendelkezik egyoldaluan, a melyek közt a törvény a rendelkezést hatályosnak nem ismerheti el.

Jogról való lemondás egy létező, vagy legalább létezőnek vélt jogosítvány egyoldalú *feladása*. Ez azonban a perben a perbeocsátkozás után egy jogilag el nem ismert cselekvény, s így kétségtelen, hogy midőn a S. E. lemondás alapján hozott ítéletről rendelkezik (104. §.) az a lemondás, a melynek alapján a bíróság az ítéletet meghozza, nem bír egyenlő jogi jelleggel a magánjog szerinti lemondással. Ez utóbbi közönséges jogügylet, ellenben az előbbi nem lévén elismerve, nem az. Magában véve nem is idézi elő a jogvesztességet, hanem ez az annak alapján hozott elutasító ítéletnek a következménye. Sőt én abban a nézetben vagyok, hogy a törvénynek ama rendelkezése, a mely a lemondás alapján hozott ítéletről szól, nem vonatkozik csupán az itt szóban levő lemondásra, hanem a negatív beismerésre is. A S. E. 104. §-a szerint, ha a felperes követeléséről egészen vagy részben *lemond*, a bíróság az alperes kérelmére végítéletet, illetve részítéletet tartozik hozni. Természetesen elutasítót, bár a törvény nem mondja ki világosan. Én ugyanis semmi akadályt nem látok abban, hogy a bíróság ilyen ítéletet ne csak akkor hozhasson, midőn a felperes meg nem engedett egyoldalú rendelkezéssel az alperes javára követeléséről lemond, hanem akkor is, sőt még inkább, midőn ki nyilatkoztatja, hogy követelése nem áll fenn. És ha ez igaz, akkor a követelésről való egyoldalú lemondás a peralapítás után nem olyan perbeli cselekvény, a melynek specificus hatásai

volnának, mert ugyanez a hatás egy más tényhez a negatív beismeréshez is fűződik.

Egy kifogás útján érvényesített jogositványról való lemondás vagy azzal szemben a negatív beismerés minden megszorítás nélkül szabad. Következménye az, hogy az illető jogositvány az ügy elbírálásánál nem jön figyelembe.

Végül negatív beismeréssel élhet a fél egy *oly tényállítás* tekintetében is, a melyből nem származik jogositvány. Magától értetődő, hogy az ügy elbírálásánál ez sem jön figyelembe.

A lemondás és a negatív beismerés hatály tekintetében nem helyezhetők egy színvonalra a perbeli beismeréssel. Ez az utóbbi, mint alább kifejtem, visszavonhatlan, ellenben az előbbi kettő, legalább az én nézetem szerint, minthogy ellenkező rendelkezés nincs, szabadon visszavonható. A felperest semmi sem gátolhatja abban, hogy azt az egyoldalú kijelentését, a mely szerint a keresettől eláll, akár azért, mert az ellenfél javára rendelkezni kíván, akár pedig azért, mert a kereseti tények valótlanságáról meg van győződve, vissza ne vonhassa, mert ezt szükségessé teszi az alperes ellenkező álláspontja. Ha a pert indító fél a pertől el akar állni, de a másik fél a pert mégis akarja, akkor nem lehet megtagadni az előbbitől, hogy mindazt, a mit pernyertessége céljából legjobb meggyőződése szerint szükségesnek tart, fel ne hozhassa.

Az irodalomban a szóban levő két kérdéssel nem igen foglalkoznak. A perbeli beismerésnek és még inkább az elismerésnek ellentéte gyanánt fel szokás említeni a jogról való lemondást, a nélkül azonban, hogy megkülönböztetnék, vajjon az rendelkezés az ellenfél javára vagy pedig csak tanúsítása annak, hogy a keresetet benyújtónak jogositványa nincs. Így pl. BETHMANN-HOLLWEG¹ és DEMELIUS.² E nélkül azonban a kérdést nem lehet tisztán áttekinteni, a minthogy ezeknek az íróknak fejtegetése sem világos ezen a ponton. Erre különben még vissza fogok térni.³

¹ II. 554;

² 240.

³ L. 20. §. e).

h) Ugyanazon perben tett beismerés.

A beismerésnek a bíró szabad mérlegelését kizáró hatása csak akkor van, ha ugyanabban a perben történik. Más oldalról azonban még az ugyanazon perben tett minden beismerés sem bír a perbeli beismerés hatályával. Ebből az okból, ha a perben tett beismerés hatályáról van szó, két körülményt kell vizsgálni: az egyik, minő kihatással van egy más perben tett beismerés a folyamatban lévő per elbírálására; a másik, hogy az ugyanazon per folyamán tett beismerés mennyiben nem bír a perbeli beismerés hatályával?

1. A mi az elsőt illeti, a Trt. 161. §-a világosan kimondja azt a szabályt, hogy az «ugyanazon felek között folyamatban levő más perben tett beismerés bíróságon kívüli beismerésnek vétetik.» Ez tulajdonképen kettős rendelkezés. Először, hogy a más folyamatban lévő perben tett beismerés nem bír azzal a hatályal, mint az ugyanezen perben tett beismerés; másodszor, hogy az olyan beismerés a per szempontjából nem értéktelen nyilatkozat, hanem úgy hat, mint a perenkívül tett beismerés.

A S. E. azt a gondolatot, hogy a más perben tett beismerés nem bír a perbeli beismerés hatályával, csak közvetve fejezi ki, midőn elrendeli, hogy csak a szóbeli tárgyaláson vagy a megkeresett bíró előtt beismert tényeket nem szükséges bizonyítani. (58. §.) Ebből természetesen következik, hogy a más perben beismert tények bizonyítandók. Hogy azonban ezek bizonyításánál a másik perben tett beismerés nem jelentéktelen, hanem hogy ott mint perenkívüli beismerés figyelembe jöhet, az világosan kitűnik abból, hogy az S. E. 13. §-a szerint a Trt. oly szabályai, a melyek a rendes eljárásra is vonatkoznak, a sommás eljárásban is alkalmazandók, hacsak a törvényből más nem tűnik ki. Már pedig a S. E. nem zárja ki a Trt. 161. §-ának alkalmazását a sommás perben. S a bíróságoknak is állandó gyakorlata, hogy a bíró a sommás perben, egy más perben tett beismerést mint perenkívüli beismerést, belátása szerint mérlegeli.¹

Hogy a törvény a beismerés szigorú hatályát csupán a per-

¹ C. I. G. 212/95. FABINY I. 176; C. I. G. 189/96. FABINY II. 25
C. I. G. 133/1902. GOTTL VIII. 28.

beli beismerésre korlátozza, annak okát könnyű ellenőrizhetőségében látom. A bíróság ugyanis vagy közvetlenül maga saját érzelmeivel figyeli meg a beismerő fél nyilatkozatát, s így a legteljesebb mértékben áll módjában meggyőződni annak tartalmáról; vagy pedig csak közvetve figyeli meg ugyan, a mennyiben a fél a bíróság valamely közege előtt ismer be és a bíróság csak ennek jelentéséből értesül a beismerésről, de mégis, mivel az illető közeg egyenesen a concret per czéljából működik közre a perben, a per bíróságának rendelkezésére áll, s így ennek a beismerést illetőleg felmerülhető legesekélyebb kételyt is módjában áll elhárítani. Mindez ki van zárva akkor, midőn a fél egy más folyamatban levő vagy már befejezett perben vagy általában valamely más hatóság előtti eljárásban ismer be. Ekkor is ugyan a beismerés megtörténte közokirattal megállapítható, de világosságának és határozottságának könnyű ellenőrzése a per bírósága részéről mégsem lehetséges, s így nem volna czélszerű a bírót megkötni, hanem helyesebb a beismerés mérlegelését a bíró belátására bízni. Érdekes felemlíteni, hogy egy más perben tett beismerésnek közokirattal történt megállapítása indította BETHMANN-HOLLWEG-et arra, hogy a perbeli beismerés hatályát általában a bíróság előtti beismerésnek tulajdonítsa,¹ a miben ő ugyan nem volt következetes, mert fejtegetése elején a perbeli beismeréssel, mint perenkívülit azt is szembeállítja, a melyet a fél egy más perben tesz.²

Itt természetesen csak arról van szó, hogy maga a más perben tett beismerés minő hatással van a per elbírálására, nem pedig arról, hogy egy más perben a *beismerés* alapján hozott *ítéletnek* minő kihatása van reá. Ez tisztán az ítélet jogerejének a kérdése. Ha van egy jogerős ítélet, mely kihat a folyamatban levő per elbírálására, akkor ezt a bíróság hivatalból is fogja figyelembe venni, nem tekintve, vajjon beismerés vagy más bizonyítás volt-e meghozatalának előzménye. Pl. egy korábbi perben a bíróság jogerejüleg megállapítja, akár beismerés alapján, akár pedig más alapon, hogy a hitelező kölcsönkövetelése fennáll, ha már most csupán a kamatkövetelés iránt indít pert a hitelező, ebben a perben azt, hogy a kölcsönköve-

¹ Versuche 300;

² 237.

telés létrejött, a korábbi perben hozott jogerős ítélet minden bírói mérlegelés kizárásával bizonyítja. Az ilyen esetben a korábbi perben tett beismerés mint perenkívüli beismerés csak akkor bizonyítana, ha a bíróság a kölcsönkövetelés iránt még nem ítélt volna. Vagy pedig, ha a korábbi perben hozott ítélet ugyan már jogerőre emelkedett, de nem bír kihatással a későbbi perre, midőn az előző perben tett beismerés csak mint perenkívüli beismerés jöhet figyelembe a későbbi perben. Pl. a kir. Curia által eldöntött következő esetben.

M. F. hagyatéka iránt az örökösök közt per folyt a peressé vált hagyaték állagának és az arra nézve érvényesített ellentétes jogigényeknek megállapítása iránt. Ebben a perben egy adóslevélre nézve az lett megállapítva, hogy az azon alapuló követelés a hagyatéki vagyonhoz tartozik, s hogy annak haszonvételei özvegyi jogánál fogva az özvegyet illetik meg. Ennek a hagyatéki követelésnek adósa az egyik örökös volt, a ki a perben szintén résztvett. Most az özvegy a haszonélvezetileg őt megillető követelés kamatai iránt pert indít az illető örökös mint adós ellen. Ebben a perben az özvegy felperes arra hivatkozott, hogy a követelés fennállása, a melyet most az örökös alperes tagadott, ítélt dolog, a melyet az alperes az örökösödési perben különben be is ismert. A kir. Curia mint felülvizsgálati bíróság, a felperesnek ezt a panaszát nem találta alaposnak, mert először, az örökösödési pernek, mint már említve lett, csak az volt tárgya, hogy az adóslevél alapuló követelés a hagyatéki vagyonhoz tartozik, s hogy annak haszonvételei joga a felperest özvegyi jogánál fogva illeti meg, de magának a követelési jognak érvényesítése, s jogi természetének meghatározása nem képezvén annak a pernek tárgyát, a követelés fennállásának s az abból származtatható igények megállapításának kérdésére az ítélet ki nem terjedhetett. Másodszor pedig azért nem, mert a két per peresfelei nem azonosak. Ezeknél fogva a korábbi perben hozott ítélet a későbbi perben nem bír ítélt dolog hatályával, az abban tett beismerést pedig mint perenkívüli beismerést az alsóbb bíróság egészen joggal mérlegelte szabadon s ennek alapján figyelmen kívül is hagyhatta a későbbi perben.¹

2. A másik kérdést illetőleg a Trt-nak nincs semmi rendelkezése. De mivel kétségtelen, hogy a felek perbeli nyilatkozatainak eszközei általában a felek periratai, ennél fogva a félnek csak az a beismerése perbeli beismerés, a mely a fél *perirataiban* foglaltatik. Másutt, nevezetesen a bizonyítás felvétele végett megkeresett vagy kiküldött bíró előtt tett beismerés nem tekinthető annak. Más oldalról azonban nem tartom kizártnak,

¹ I. G. 212/95. FABINY I. 176.

hogy a fél az észrevételezéskor vagy a felelkezésben ne élhessen beismeréssel, mivel az észrevételezés és a felelkezés is csak a fél periratai. A S. E. ebben a második kérdésben már határozottabb álláspontot foglal el, midőn rendeli, hogy csak a szóbeli tárgyaláson vagy a megkeresett bíró előtt tett beismerés perbeli beismerés. Ebből azután következik, hogy a per más szakában tett beismerés nem bír a perbeli beismerés hatályával. A felelkezési eljárás előkészítő iratára nézve ezt a törvény világosan ki is mondja, midőn rendeli, hogy az előkészítő iratokban foglalt beismerés mennyiben tekinthető bíróságon kívüli beismerésnek és mint ilyennek mily bizonyító ereje van, a bíróság a 64. §. értelmében itéli meg. (142. §.) Nagyon kétséges azonban, vajjon a törvényben foglalt korlátozás keresztülvihető-e? A sommás per felelkezési eljárásában a bizonyításvétel kiküldött bíróra is bizható (157., 158. és 200. §.); már most az a kérdés merül fel, miért nem volna lehetséges, hogy előtte a fél épen azzal a joghatályal ismerhessen be, mint a megkeresett bíró előtt, a kinek ugyanaz a szerepe a perben, mint a megkeresett bírónak? És hogy a S. E. nem helyezkedik erre az álláspontra, az abból következtethető, hogy a 158. §-ban, a melyben felsorolja azokat a §-okat, a melyek a kiküldött bíró előtti eljárásra is alkalmazandók, az 58. §-t, a megkeresett bíró előtti beismerésről szólót, nem terjeszti ki, a mi kétségkívül semmivel sem indokolható. Ekként legfeljebb csak kiterjesztő magyarázattal lehetne mondanunk azt, hogy a kiküldött bíró előtt is lehet tenni oly beismerést, a mely a bíróság mérlegelését kizárja. A perrend törvényjavaslata szerint már nincs semmi kétely, mert ez a kiküldött előtti beismerést is említi (267. §.). Hogy a S. E. a felelkezési eljárás előkészítő iratában (142. §.) foglalt beismerésnek nem tulajdonít bírói mérlegelést kizáró hatályt, az érthető, mert itt az előkészítő irat egész tartalma változó, ahhoz a fél nincs kötve. A felülvizsgálati előkészítő irat tartalmának azonban egészen más a jellege, s így nem sok értelme van annak, hogy az abban tett beismerésnek ne legyen a bírói mérlegelést kizáró hatása.

Mindent összefoglalva, látjuk, hogy csupán biztonsági és a per szerkezetéből eredő okok idézik elő azt, hogy egy más hatósági eljárásban tett beismerésnek enyhébb a hatása, vala-

mint, hogy a pernek nem minden részében tett beismerés köti egyenlően a bíróságot. Mindez ugyanis a bizonyítás mérlegelésének kérdése, a törvényhozásnak pedig kétségkívül hatalmában áll megjelölni azt, hogy bírósága minő körülmények közt fogadja el a beismerést minden egyéni mérlegelés kizárásával, teljes erejűnek és mely körülmények közt szabadon bizonyító erejét szabadon mérlegelni. Legyőzhetlen azonban a nehézség akkor, ha a perbeli beismerésben rendelkezést látunk. Ha a törvény a beismerést illetőleg arra az álláspontra helyezkedik, hogy az azért zárja ki a bizonyítást, mivel rendelkezés, akkor kizárnia kell azt akkor is, ha nem a szóban lévő perben, hanem egy más perben történik. Ha a fél perbeli beismerése egy olyan nyilatkozat, a mely minden multa való visszakövetkeztetésnek útját vágja, akkor ezt a jellegét nem csupán arra a perre nézve tartja meg, a melyben azt a fél tette, hanem megtartja minden körülmények közt, tehát egy más perben is. Ebben az utóbbiban csupán azt szükséges bizonyítani, még pedig közokirattal, a korábbi pernek irataival, hogy az a rendelkezés megtörtént; mérlegelése azonban, minthogy minden rendelkezés a multa való következtetést kizárja, épúgy nem volna lehetséges, minthogy az a rendelkezés szempontjából a folyamatban lévő perben sem lehetséges. Más szavakkal, ha a perbeli beismerés rendelkezés, akkor az nemcsak a folyamatban lévő perben zárja ki a bizonyítást, hanem más perben is, akkor a bírói mérlegelést nemcsak ott, hanem itt is kizárja. A legnagyobb következtelenség azonban a perbeli beismerést oly nyilatkozatnak mondani, a mely csak a folyamatban lévő perben, a melyben történt, rendelkezés, csupán a jövőt érintő kijelentés, ellenben minden más alkalommal a félnek a multa nézve tett tanuskodása. Logikailag lehetetlenség, hogy egy és ugyanaz a fogalom, különböző körülmények közt más-más fogalom legyen. Ha én adásvételi szerződést kötök, ez minden körülmények közt adásvételi szerződés marad. Ha a fél a perben kijelenti, hogy nem akar a multa nézve tanuságot tenni, hanem csak a bírói cogitációját kívánja megkötni, hogy ő ítéljen multa való következtetés nélkül: ez a nyilatkozat nemcsak az illető perben, hanem minden más perben is, a melyben értékesíteni akarják is, csak ilyen a multa való következtetést kizáró nyilatkozatnak vehető. Egy más perben az esetleg képezhetné

szabad birói mérlegelés tárgyát, hogy megtörtént-e, bár erre aligha lesz szükség, mert közokiratba van foglalva, de annak, hogy abból a bíró szabad belátása szerint a multa következtesse vissza, teljes lehetetlenségnek kellene lennie. És ime, mégis megtörténik! Mindazok, a kik a legnagyobb határozottsággal hirdetik, hogy a beismerés a perben a bizonyítást kizárja, tanítják másfelől, hogy ugyanaz a beismerés egy más perben bizonyítás, s meggyőző erejét a bíró szabadon mérlegeli. Ez csak újabb érv a mellett, hogy a perbeli beismerés is csak a bizonyítás körébe eső jelenség, egyéb a folyamatban levő vagy más perben tett beismerésektől csak annyiban különbözik, hogy a bíró meggyőző erejét nem mérlegelheti szabadon, de ez a fogalmat nem érinti.

20. §. Beismerés és elismerés.

a) *Elismerés és confessio in iure.*

Ez a megkülönböztetés a német irodalomnak terméke. A német írók ritka egyértelműséggel hirdetik az Anerkenntniss és Geständniss közötti különbséget, a melynek megfelelően készítette a mi S. E.-unk az *elismerés* és *beismerés* terminológiát. Az *elismerés* a német Anerkenntniss, a *beismerés* pedig a Geständniss. Az előbbi, nagyjából kifejezve, *jognak*, az utóbbi pedig *lényeknek* *beismerése*.

Közelebbről szemlélve a kérdést, a német írók ezt a különbséget a római *confessio in iure* és *confessio in iudicio* közötti különbségre vezetik vissza. A római *confessio in iure*-t úgy tekintik, s itt valamennyi helyett WETZELL-re hivatkozhatom, mint a mely által az alperes a kereseti kérelemben foglalt *egész jogosítványt* *elismeri*. Ugyanez történik az *elismerés* esetében is. Ennek következtében, valamint a *confessio in iure* kizárta a pert, hasonlóképen nincs per az *elismerés* esetében sem. Az alperes itt most is önönmagát marasztalja el, az *elismerés* tehát közvetlenül hat, mint a római *confessio in iure*. A bíróság ugyan hoz az *elismerés* alapján *ítéletet*, de ez az *elismerést* csak *constatálja*; annak nincs *decisio*, hanem csak *declaratorius* hatása.¹ A *confessio in iudicio* *ténybeismerés*, a

¹ 116.

mely a *confessio in iure*-től abban különbözik, hogy nem irányul *közvetlenül* a jogra, hanem a pernek egyes *tényleges* feltételeire, a mely habár a bizonyítást kizárja, mégis egy *formai ítéletet* tesz szükségessé. Ugyanilyen természetű és ugyanilyen hatályú a *ténybeismerés* a modern perben.¹

A német pr. tervezetének indoklásában ezt a kérdést újból megfontolás tárgyává tették, s mégis arra határozták el magukat, hogy a bíróság *elismerés* esetében is hozzon *ítéletet*. Mert, habár kétséges lehet, hogy erre a rendelkezésre van-e szükség és vajjon *elismerés* esetében nem volna-e elegendő csupán megállapítani azt, hogy az *elismerés* megtörtént, mégis gyakorlati okokból, hogy a felperes részére biztosítsák az *exceptio rei iudicatae* és a költség megtérítésére való jog, az *ítélet* mellett foglaltak állást.² Ez az indoklás nemcsak a német perrend, hanem a S. E. rendelkezéseinek, minthogy az utóbbiak az előbbiből vannak átvéve, megértésére rendkívül fontos. Belőle megtudjuk, hogy a német perrend a római *confessio in iure* és az *elismerés* közötti azonosság kérdését nem akarta eldönteni, hanem támaszkodva a birói gyakorlatra, csupán *célszerűségi* okokból foglalt állást az *ítélet* mellett, de azért «az *elismerés*» mint a *beismeréstől* különböző fogalom, mégis belekerült a törvénybe.

DEMELIUS volt a legelső, a ki a német irodalomnak és törvényhozásnak ezt a felfogását beható kritika tárgyává tette.³

Párhuzamot vonva a római *confessio in iure* és a mai jogbeismerés közt, kiemeli, hogy mind a kettőben közös az, hogy úgy az egyik, mint a másik közvetlenül a felperes által érvényesített *jogosítvány* fennállására és helyességére irányul és hogy mind a kettő *dispositiv* cselekvény. Egyébként azonban köztük nagy a különbség. Míg a római *confessio in iure* közvetlenül végrehajtható, addig a mai jogbeismerés csak alap az elmarasztaló *ítéletre*. A *confessio in iure* alapján helye volt a végrehajtásnak a nélkül azonban, hogy a *confessio res iudicata* erejével hatott volna. És ezt a hatását a *confessio in iure* akkor is megtartotta, midőn az eljárás egy kézben pontosult

¹ 171.

² HARM, Materialien II. 1. 285.

³ i. m. 229.

össze, úgy hogy a per bármely szakában tett jogbeismerés közvetlenül végrehajtható volt. Ellenben a mai jogbeismerés nem vezet közvetlenül végrehajtásra. A bíróság ma annak alapján ítéletet hoz, s ez az, mely végrehajthatik, de a mely egyúttal jogerőre is emelkedik. Míg tehát a confessio in iure nem idézte elő a per jogerejű befejezését, addig az ítélet, a melyet a bíróság a jogbeismerés alapján hoz, a pernek jogerejű befejezője. Továbbá, míg a római confessio in iure dispositiv cselekvény az *ellenféllel* szemben, addig a mai jogbeismerés dispositiv cselekvény a *birósággal* szemben. Ugyanis a római in iure eljárásban a felek *egymásközt* tárgyalnak, s így ha a fél beismer, közvetlenül az ellenféllel szemben rendelkezik. Ellenben a mai jogokban a félnek a helyzete ugyanaz, mint volt az in iudicio eljárásban, itt a fél a bírósággal szemben jár el, tehát ha beismer, a bírósággal szemben rendelkezik. Ma a jogot beismerő alperesnek ugyanaz a helyzete, mint volt azé az alperesé, a ki in iudicio a kereseti jogot általában beismerte. A iudex ugyanis köteles volt az előtte tett *jogbeismerés* esetében is itélni, mert ezt így kívánta a per szerkezete. A formula kötelezte a bírót itélni, s ez alól az előtte történt jogbeismerés esetében sem volt felmentve. Az ilyen ítélet természetesen végrehajtható volt és jogerejűleg döntötte el a pert. Ugyanígy van ez ma a jogbeismerés esetében.

Ezekből az okokból Demelius helyteleníti az uralkodó felfogást, a mely a mai jogbeismerést a confessio in iure-val azonosnak tekinti.

És nagyon is kihívja a kritikát az a mód, a mely szerint confessio in iure következményeit átviszik az elismerésre. Azt mondják, a mai elismerés épen olyan közvetlenül hat, mint a confessio in iure, de a pert mégsem fejezi be közvetlenül, hanem szükséges még egy «declaratorius» ítélet. Azt mondják továbbá, a confessio in iure nem bír a jogerős ítélet hatásával, de a mai elismeréshez mégis a jogerős ítélet következményeit fűzik. Szóval hirdetik a kettő közötti azonosságot, de mégis egy oldalról kevesebb, más oldalról pedig több hatást fűznek a mai elismeréshez, mint a mennyi szerintük a confessio in iurehez fűződött. Ezeknél fogva teljesen osztozom Demeliusnak az uralkodó tant elítélő kritikájában.

b) Tévés megoldások.

Most egészen elvonatkozva a római confessio in iure-től, vizsgáljuk az elismerés, vagyis az alperes ama kijelentésének következményeit, hogy ő közvetlenül a kereseti kérelmet valószínűk tartja.

A közfelfogás az, hogy az elismerés alapján hozott ítélet nem igazi ítélet, hanem az csak declarálja, hogy elismerés történt. Így olvashatjuk ezt, mint fentebb kiemelttem, WETZELL-nél, s WAOH is így fogja fel, midőn állítja, hogy a bíróság az elismerés alapján csak declaratorius ítéletet hoz. Némi visszhangját találjuk ennek a felfogásnak a német pr. (307.) és a vele teljesen megegyezően a S. E. 104. §-ának a rendelkezésében, hogy «ha az alperes a felperes követelését egészben vagy részben elismeri... a bíróság a felperes kérelmére az elismerés *értelmében* végítéletet, illetőleg részítéletet *tartozik* hozni». Itt ugyanis az a gondolat jut kifejezésre, hogy a bíróság ekkor nem következtet, hanem csak constatálja, hogy elismerés történt. Mert, ha *tartozik* az elismerés *értelmében* itélni, akkor neki nincs semmi bírói tevékenysége, az ő egész működése abból áll, hogy constatálja a felperesnek a beismerés értelmében fennálló jogosítványát.

Ez az álláspont, a mely az elismerésnek ilyen közvetlen hatályt tulajdonít, gyakorlatilag egészen keresztülvihető. Fejtégetéseim elején nemcsak az elismerést, hanem a beismerést illetőleg is, erről már megemlékeztem. Azonban nem következetes keresztülvitele az, ha egyfelől azt állítjuk, hogy az elismerés közvetlenül hat, az ítélet csak constatál, s mégis a jogerős következményei az utóbbihoz fűződnek. Következetes álláspont az volna, ha azt mondanók, hogy a jogerős következményei is közvetlenül az elismerő nyilatkozathoz fűződnek. De mivel ezt nem teszik, hanem a jogerős következményeit mégis az elismerést «constatáló» ítélethez fűzik, kitűnik, hogy ez az ítélet mégis csak több mint egyszerű «declarálás» és hogy az elismerés még sem hat közvetlenül, hanem csak igen erős és biztos alap az ítélet számára, a mely azonban fogalmát és jogi következményeit tekintve, semmiben sem különbözik a többi ítéletektől. Ha akár a német, akár pedig a magyar perjogot vizsgáljuk, látjuk, hogy a két rendbeli ítéletek közt nincs semmi különbség.

És ez helyesen is van így. Semmiféle czélszerűségi ok nem szól a mellett, hogy az elismerés közvetlenül hasson, s hogy ne az annak alapján hozott ítélet legyen az, a mely a pert befejezi, s a melyhez a jogerő következményei fűződnek. Hogy a per-egyezségnél ez másképen van, s hogy itt a jogerő következményei a felek szerződéséhez, nem pedig a szerződést constatáló végzéshez fűződnek, ez könnyen kimagyarázható az egyezés kétoldali, szerződéses természetéből. Az elismerésnek azonban nincs ilyen jellege; ez egyoldalú perbeli cselekvény, s azért biztonságból czélszerűbb tőle a rendelkező jelleget megvonni, s azt csak az annak alapján hozott ítéletnek tulajdonítani.

Egy körülmény azonban mégis van, a melyet a kérdés megoldásánál nagyon fontolóra kell venni, s ez az, hogy a törvény kötelezően írja elő az elismerés értelmében való ítélet-hozatalt, ha ezt a felperes kéri. Vajjon ez a körülmény nem idézi-e elő azt, hogy az így hozott ítélet fogalmilag más határozat, mint az, a melyet a bíróság egyéb esetekben hoz? Ha a törvény elrendeli, hogy az elismerés értelmében a felperes kérelmére ítélet hozandó, tulajdonképen kettőt rendel: egyrészt megköti a bírót a bizonyítás mérlegelésénél, másrészt pedig megköti a jogszabály alá foglalásnál. Itt csak az utóbbi érdekel. A bírónak megkötése a jogszabály alá foglalás körül a jogalkalmazás természetéből folyó dolog. Midőn a bíró ítél, vég-eredményben nem tesz egyebet, mint azt, hogy vizsgálja, vajjon egy konkrét tényállás egy bizonyos jogszabály alá foglalható-e vagy sem? A bíró természetesen köteles a jogszabályt alkalmazni, de hogy a konkrét kiderített tényállás azonos-e azzal, a melyet a törvényhozó a törvény megalkotásakor képzeletben szem előtt tartott, ezt mindig a bíró belátása szerint mérlegeli. Vagyis a konkrét és a képzeleti tényállásnak összehasonlítása, s annak meghatározása, vajjon azonosak-e, mindig a bíró dolga. S az elismerés értelmében hozandó ítéletnél is csak így van.

A törvény rendelkezésének helyes értelme tehát nem lehet más, mint az, hogy a bíróság köteles az elismerés értelmében ítélni, a mennyiben ez a *tételes jog szerint lehetséges*. Hogy lehetséges-e, azt a bíróság ítéli meg, vagyis ő minősíti jogilag a konkrét esetet. Így azonban a törvény nem mond semmi olyant, a mi csak az elismerésre állana, s nem egyúttal egyéb esetekre is.

Az irodalom és a törvényhozás, a melyek az elismerés alapján hozott ítéletnek ily különleges szerepet tulajdonítanak, a minővel a beismerés esetében hozott ítélet nem bír, nem következetesek, midőn a beismerést, t. i. a ténybeismerést mégis a bizonyítást kizáró cselekvénynek mondják. Azt lehetne érteni, ha így különböztetnék: az elismerés rendelkezés, a mely közvetlenül hat, az annak alapján hozott ítélet csak constatálja az elismerés tényét; ellenben a beismerés nem rendelkezés, hanem a legerősebb bizonyítás a perben hozandó ítélethez, a melyhez természetesen a jogerő következményei is fűződnek, mint ezt tényleg így tartotta a régi porosz perrend. Azt is lehetne érteni, ha ezt mondanák: a ténybeismerés épen olyan természetű, mint az elismerés, épen úgy hat közvetlenül, mint az utóbbi, tehát a bíróság a beismerés esetében csak constatáló ítéletet hoz. E helyett azonban így beszélnek: a beismerés rendelkezés ugyan, a mely a bizonyítást kizárja, de a bíróság annak alapján mégis hoz olyan ítéletet, mint más esetekben. Ha jól sejtek, csak WETZELL érezte ennek vizátságát, midőn, mint a fentebb idézett fejtegetéséből kitűnik, azt tanítja, hogy a bíróság a beismerés esetében csak «formai» ítéletet hoz. Hogy ezt miképen érti, vajjon azonosnak tekinti-e az elismerés alapján hozott ítélettel, azt ő persze nem világítja meg. Ebből látható, hogy az elismerés közvetlen hatályáról szóló tan csak féleredmény, a mely nincs eléggé átgondolva, s nincs kellő kapcsolatba hozva egyéb perjogi jelenségekkel.

Az elismerés közvetlen hatályáról szóló tannak következménye gyanánt tekintem azt a különösen a mi birói gyakorlatunkban elterjedt elméletet, hogy az elismerés ellentétben a beismeréssel *közönséges magánjogi ügylet*, a mely különbség a kettő közt főleg a visszavonhatóság kérdésében jut kifejezésre.

Különben a törvényekben is találunk rendelkezéseket, a melyek sejteni engedik, hogy a törvényhozás hasonló felfogásból indult ki. Így a német pr. 160. §. arról szólván, hogy mi minden veendő fel a jegyzőkönyvbe, 1. p. alatt elrendeli, hogy a jegyzőkönyvbe felveendők az *elismerések*, lemondások és egyezségek, a melyek által az érvényesített jogosítvány egészben vagy részben elintézését nyer. Ezzel szószerint megegyezik a S. E. 48. §. 2. pontja, a mely szerint a jegyzőkönyvbe többek közt felveendők az *elismerések*, lemondások és egyezségek, melyek által a

peres ügy egészben vagy részben elintéztetik». A S. E. szerint az első fokon a ténybeismerés is felveendő a jegyzőkönyvbe (48. §. 3. p.), de felvételének nincs az a jelentősége, mint az előbbinek, mert a 121. §. 6. pontja szerint a bíróság ítéletében a felek szóbeli előadásából oly ténykörülmenyekre is hivatkozhatnak, tehát kétségekívül ténybeismerésre is, a melyek a tárgyalási jegyzőkönyvbe nincsenek felvéve. Valamennyi közt legjellemzőbb azonban az, a mit a Tj. 80. §-a rendel. Itt arról lévén szó, hogy a megjelent pertárs cselekvénye mennyiben hat ki a meg nem jelent pertársra, a második bekezdés megállapítván a kivételt, kimondja, hogy a megjelent pertárs *rendelkező cselekvényei*, s itt azután zárjelben felsorolhatnak: *egyezség, elismerés és joglemondás*, a meg nem jelent, illetve nem cselekvő pertársra nem hatnak ki. Az elismerés tehát rendelkező cselekvénynek minősítetik! És ha ez egy teljesen átgondolt elvi álláspont folyománya, a mint hogy kétségtelenül az, akkor a Tj. szerint a *beismerés* nem rendelkező cselekvény, de azért mégis — s épen itt van a nagy hiba — bizonyítást kizáró cselekvény.

Mindezekből a forráshelyekből látható, hogy az elismerést valami másnak tekintik, mint a beismerést. Egy színvonalra helyezik a peregyezséggel, a mely kétségekívül magánjogi ügylet, s így nem alaptalan a feltevés, hogy az elismerést is így fogják fel.

Az irodalomban ezt a felfogást WACHNÁL is megtaláljuk, a ki kiemeli, hogy a jogbeismerés nem egyszerű perbeli, hanem *magánjogi jogügylet* is, miként a peregyezés.

Még világosabban jut kifejezésre ez a felfogás a Curia gyakorlatában. A Curia az elismerést magánjogi ügyletnek minősíti s ennek következtében *visszavonhatatlannak* mondja, míg ellenben a beismerést a perbeli cselekvénynek tartja s egyúttal *visszavonhatónak* is tekinti.

Alperes eme tényében — így indokol egyik határozatában a kir. Curia — magának a jognak elismerése befoglaltatván, az mint *rendelkezés* jellegével bíró oly jogi tény, mely magát az igényt alapítja meg, a S. E. 60. §-a értelmében *viszsa nem vonható*, hanem annak hatálya csakis az akaratnyilvánítás érvénytelenségére nézve fennálló magánjogi elvek alapján támadható meg. Alperes vitatta ugyan, hogy elismert jogügylet érvényesen létre nem jött, ez azonban magában véve az elismerés érvénytelenítésére nem elegendő, mert alperes eszenfelül azt is tartozott volna

bizonyítani, hogy az elismerés *menthető tévedésből* történt, ezt azonban a perben nem is állította.¹

Egy másik esetben a kir. Curia így érvel:

«Az alsó bíróságoknak jelzett kiindulási alapja annyiban helytelen, a mennyiben a beismerés és elismerés fogalmát meg nem különbözteti, már pedig e két fogalom egymástól *lényegileg* különbözik, mert míg a *beismerés ténybeli dolgok, illetve állításokra, addig az elismerés magára a vitás jogra vonatkozik*. Kérdés tehát, hogy alpereseknek az első bíróságnál tett s az alsó bíróságok által beismerésnek vett nyilatkozata minő tekintet alá esik? Az 1896. évi ápril 14-én felvett jegyzőkönyvbe iktatott e nyilatkozat ekként szól: «hogy alperesek beismerik, hogy a számla helyes és azzal az összeggel felperesnek tartoznak».

E nyilatkozat szerint tehát alperesek a felperes által bemutatott számla helyességét ismervén be, tehát e *ténybeli beismerés* a S. E. 60. §-a engedélyénél fogva *visszavonható* is volt, azt a felebbezési bíróság a körülmények szorgos méltatása mellett a most hivatkozott és a 64. §. értelmében szabadon mérlegelhetette, minél fogva ez irányban felülvizsgálatnak helye nincs; a mennyiben pedig alperesek a vitás *jogot*, vagyis azt ismerték el, hogy felperesnek a számlában kifejezett kereseti követeléssel tartoznak, e jogbeli elismerés, mint rendelkezés jellegével bíró oly jogi tény, mely magát az igényt állapítja meg, a s. e. törv. 60. §-a értelmében *viszsa nem vonható*, hanem annak hatálya csakis az *akaratnyilvánítások érvénytelenségére nézve fennálló magánjogi elvek alapján támadható* meg, ily természetű érvénytelenségi okot azonban alperes egyáltalában nem hozott fel. Ezek szerint helyes lévén a felebbezési bíróságnak az az intézkedése, hogy a keresetileg érvényesített jog elismerése folytán alperesek újabb bizonyítás iránti kérelmének helyét nem adotti, a csak e bizonyítás mellőzése miatt használt felülvizsgálati kérelem, mint alaptalan el volt utasítandó.²

Egy további határozatban a Curia azt bírálván el, hogy a bíróság mennyiben köteles részítéletet hozni, így indokol:

«Az első bíróság a marasztaló részítéletet a S. E. 104. §-a értelmében hozta meg. Az 104. §. értelmében pedig részítélet csak akkor hozható, ha alperes a követelés egy részét elismeri vagy felperes annak egy részéről lemond. Az elismerés a jogelismerésre vonatkozik és megkülönböztetendő a ténybeli beismeréstől, mely *előbbi vissza nem vonható*, míg a S. E. 60. §-a értelmében esetleg a beismerés *visszavonásának helye van*, továbbá a S. E. 48. §. első bek. és 2. pontja értelmében az elismerés a tárgyalási jegyzőkönyvbe felveendő; még pedig az első bíróság előtt felvett tárgyalási jegyzőkönyvekben egyáltalában nem foglalják az, hogy alperes a 2800 koronára nézve elismerést tett volna, következésképp a fe-

¹ I. G. 1889/96. FABINY II. 26.

² I. G. 1888/96. FABINY II. 27.

lebvezési bíróság nem sértett jogszabályt azzal, hogy első bíróság ítéletének megváltoztatásával kimondotta, hogy a 2800 koronára nézve részítélet hozatalának helye nincs.¹

Mind ezek az ítéletek egy és ugyanannak az elvi felfogásnak következményei, a melynek lényege az, hogy az elismerés rendelkezés, ennél fogva magánjogi ügylet, a beismerés pedig nem rendelkezés és így nincs is jogügyleti természetű. Továbbá az elismerés jogügyleti természeténél fogva visszavonhatatlan, kivéve ha a fél épúgy, mint a magánjogi ügyleteknél, menthető tévedését be nem bizonyítja. Ellenben a beismerés e nélkül is visszavonható.²

A hány elvi kijelentés, annyi tévedés, a melyeknek magában a törvényben sincs semmi alapjuk, pedig ez is különböztet elismerés és beismerés közt.

De mielőtt ezt részletesebben kifejteném, azt kell megvilágítanom, hogy a Curia miben látja az elismerés és a beismerés közti különbséget, mert erre nézve is egészen határozottan nyilatkozik.

A fentebb közölt második határozatban a kir. Curia szemére lobbantja az alsóbíróságoknak, hogy nem különböztetnek elismerés és beismerés közt, pedig a kettő közt lényeges a különbség. «A beismerés ténybeli dolgok, illetve állításokra, addig az elismerés magára a vitás jogra vonatkozik». Ebben a kijelentésben még semmi sinos, a mi tájékoztatna, az csak egyszerű és nem is szabatos (mert nagyon homályos a «ténybeli dolgok, illetve állítások»-féle kitétel) ismétlése a német megkülönböztetésnek. Hanem nagyon tanulságosak azok a jogesetek, a melyeken a Curia a fogalomelhatárolást alkalmazza. Ha az alperesek kijelentik, «hogy beismerik, hogy a számla helyes és azzal tartoznak», ebben a Curia szerint kettő foglaltatik: a) ténybeli beismerés, a mennyiben a kijelentés a számla helyességére vonatkozik, miután ez tény; b) jogbeismerés, ha az alperesek kijelentik, hogy a számlán alapuló összeggel tartoznak, miután

¹ I. G. 258/1903. Góttl IX. 68.

V. ö. még I. G. 256/98. FABINY IV. 85.

² Ugyanezt az álláspontot foglalják el a kir. ítélőtáblák is. Szegedi kir. ítélőtábla 40/99. sz. TÉRFI-féle gyűjt. II. 535.; ugyanaz 40/97. TÉRFI II. 557.; budapesti tábla 154/902. TÉRFI VII. 4.; marosvásárhelyi tábla 126/903. TÉRFI VIII. 452.

ez rendelkezés, a mely magát az igényt állapítja meg. Az előbbi az alperesek joghatályosan vonhatták vissza, az utóbbit azonban nem, ez csak az akaratnyilvánítások érvénytelenségére nézve fennálló magánjogi elvek alapján támadható meg, ilyen természetű érvénytelenségi okot az alperesek egyáltalában nem hoztak fel.

Egy további határozatban, a melyet azonban fentebb nem közöltem, s a melyben arról volt szó, hogy az alsóbb bíróságnak a felperes indítványára kötelessége volt-e részítéletet hozni vagy sem (S. E. 104. §.), az volt a jogeset, hogy az alperesek kijelentették, hogy «az 1300 frt bérösszeg valódi, lejárt és kifizetve nincs, de nem tettek jogelismerést, vagyis azt, hogy ama 1300 frttal tartoznak, illetve, hogy ezt az összeget megfizetni hajlandók». Minthogy pedig ez csak ténybeismerés, részítéletnek a S. E. 104. §-a alapján, a mely pedig jogbeismerést, elismerést tételez fel, nincs helye.¹

Ebből a két jogesetből egészen nyilvánvaló, hogy a Curia hol látja a határvonalat a beismerés és elismerés közt. Beismerés minden kijelentés, a melyben a fél *tényeket* jelent ki valóknak, még akkor is, ha ezek a tények lekötöztetést megállapító tények, a melyekből a legegyszerűbb folyamán gyanánt megállapítható az ő tartozása. Ellenben elismerés a fél *lekötöztető kijelentése*, a mely által lekötöztetést vállal, s kifejezést ad ama hajlandóságának, hogy teljesíteni akar. Az előbbi szerint tehát a fél tényeket jelent ki valóknak, az utóbbi szerint kötelezettséget vállal.

Ha mi ezt az elhatárolást ahhoz mérjük, hogy a fél a perben minő nyilatkozatokat tehet, azonnal szembeszökik, hogy a Curia helytelenül különböztet elismerés és beismerés közt. A perben, mint ezt már több ízben kiemelttem, az egyik fél a másikkal szemben mindig *tényeket* állít, s ennek az utóbbi félnek mindig ezekre a tényekre kell nyilatkoznia. A nyilatkozás pedig, mint ezt már szintén több ízben kiemelttem, nem lehet más, mint az, hogy azok valótlanak, azok igazak, vagy igazak ugyan, de még nincs jogi hatásuk, vagy végre, hogy azokról nem tud, szóval: tagadás, beismerés, kifogás vagy nem tudás. Egy oly nyilatkozat, a mely által magát a fél a perben önállóan *lekötöztetné*, s a

¹ I. G. 256/98. FABINY IV. 85.

mely, mint a beismerő fél joga fölötti rendelkezés szolgálna a bírói ítélet alapjául, a perjog keretébe nem illeszthető bele. A bíróság ítéletében multban történt tényeket derít ki, s nem ítél a fölött, hogy a felek előtte minő magánjogügyleti akaratkijelentéseket tettek, a melyek egy egészen új jogi helyzetet teremtenének, s a melyek nem szolgálnának válaszul arra nézve, hogy a felek közt a multban egy bizonyos magánjogi viszony létrejött-e vagy sem. Ez a pert magánjogi ügyletek kötésének eszközévé tenné, erre pedig, mint ezt mindenki tudja, a modern per egyáltalában nem szolgálhat. Már pedig a Curia szerinti elismerés egyenesen ezt idézné elő, ennél fogva az, mint a beismeréstől fogalmilag is különböző perbeli nyilatkozat nem fogadható el.

A Curia csak általában állítja fel a tételt, hogy az elismerés magánjogi ügylet, a nélkül, hogy jogi természetét és vonatkozását más magánjogi ügyletekhez megvilágítaná. Saját álláspontomat ebben a kérdésben már jeleztem.¹ Hasonlókép a kir. Curia minden megokolás nélkül állítja fel a beismerés visszavonhatóságának és az elismerés visszavonhatlanságának tételét. Ezzel szemben itt most csak arra kell utalnom, hogy a S. E.-ban a Curia által tett megkülönböztetésnek semmiféle alapja sincs. Nincs a törvényben egyetlen egy rendelkezés sem, a melyből kitűnnék, hogy az elismerés visszavonhatlan vagy más feltételek mellett vonható vissza, mint a beismerés. Erről azonban még alább lesz szó.

c) *A helyes elhatárolás. Az elismerés megerősített beismerés.*

Eddigi fejtegetésem arra a negatív eredményre vezetett, hogy azokon a pontokon, a melyeken azt keresik, nincs különbség elismerés és beismerés között. Az ítélet mind a két esetben ugyanazzal a jogi hatályal bír, s az elismerés ellentétben a beismeréssel, nem magánjogi ügylet.

Ennél fogva az a kérdés merül fel, van-e a kettő között valamely más különbség? Ebből a célból pedig okvetlenül szükséges a beismerés fogalmát még egy újabb szempontból elemzés tárgyává tennünk.

Ha az elismerés és beismerés közötti különbség kérdésében

¹ L. fentebb 121. l.

tisztán akarunk látni, folyton szem előtt kell tartanunk a beismerésnek szerepét a perben. A beismerés fogalmilag mindig *válasz*, esetleg előlegezett válasz, még pedig *igenlő* válasz — *tanuskodás* — bizonyos a perben a fél ellen felhozott *tényekre*. A felperes keresetét mindig bizonyos tényekre alapítja. A ki ugyanis, általában kifejezve, jogi helyzetét egy harmadikkal szemben per útján megvédeni akarja, annak szükségképen bizonyos *tényeket* kell felhoznia, a melyek a jogvédelmet megalapítják. Hogy a felperes ezeket a tényeket részletezve, vagy pedig csak általában jelezve adja elő, az a fogalmat nem érinti. Az alperes beismerése válasz ezekre oly értelemben, hogy azokat önmagával szemben valóknak jelenti ki. Ugyanez történik abban az esetben is, midőn az alperes kifogással él, s ezt a felperes beismerés így tovább, ha akármelyik fél hoz fel kifogást és ezt az ellenfél ismeri be. Ebből pedig kétségtelen, hogy a fél beismerése *nem önálló* nyilatkozat, a melynek tartalmát ő belátása szerint határozhatná meg, hanem mindig függ az ellenfél nyilatkozatától. Ekként tehát a félnek nem is áll módjában választása szerint csupán «jog» vagy pedig csupán «ténybeismeréssel» élni. A fél beismerésében ilyen megkülönböztetés csak akkor volna lehetséges, ha az ellenfélnek módjában állana csupán *jogosítvány* állításával is, tekintet nélkül minden tényre, fellépni a féllel szemben, s ez így azt elvonatkozva minden tényről, fennállónak jelentené ki. Jogosítvány azonban egy bizonyos tény nélkül nincs. Ha tehát még el is fogadjuk azt, hogy a felperes keresetében a jogosítványt csupán műnevével jelölje meg, ebben is az azt előidéző tények állítása foglaltatik és így ha az alperes az általában megjelölt jogosítványt ismeri be, egyúttal tényeket is beismer.

Ha a perben tény- és jogbeismerés közt különbséget akarunk tenni, annak egészen más alapon kell történnie.

Lehetséges, hogy az egyik fél a másikkal szemben oly tényeket állít, a melyek jogosítványokat keletkeztetnek, módosítanak vagy megszüntetnek, vagy általában szólva, az érdeket a jogi védelemre megállapítják. De lehetséges az is, hogy a fél egyéb tényeket hoz fel, a melyek az előbbiekre nézve csak bizonyítékul szolgálnak. Mindenekelőtt ezen az alapon lehetne megkísérelnünk különbséget vonni elismerés és beismerés közt. T. i. azt mondhatnók, ha a fél ellene felhozott oly tényeket ismer be, a melyek jogosítványt keletkeztetnek stb., akkor be-

ismerése elismerés. Ha ellenben beismerése egyéb tényekre irányul, a melyek ellene csak bizonyítékul szolgálnak, akkor az ő beismerő nyilatkozata csak beismerés. Az ilyen megkülönböztetés kétségtől logikus és könnyen érthető is, de valami praktikus hasznát nem látom, épen azért itt tőle eltekintek, s a kettő elhatárolásánál egy más alaptól indulok ki.

Midőn ugyanis a fél olyan tényeket ismer be, a melyek vele szemben jogositványokat keletkeztetnek, módosítanak vagy megszüntetnek, vagy az érdeket a jogi védelemre megállapítják, akkor kettő lehetséges. Először az, hogy a fél nem csupán magát a tényt jelenti ki valónak, hanem az ahhoz fűződő jogi következményt is önmaga vonja le a bíró előtt. Másodszor, lehetséges az is, hogy a fél csupán az illető tényeket jelenti ki valóknak, a nélkül, hogy a belőlük eredő jogi következtetést is levonná.

Nem szenved kétséget, hogy a beismerésnek első alakja *nyomatékosabb* a bíróság előtt, mint a tényeknek egyszerű beismerése. Igaz ugyan, hogy ha a fél bizonyos jogot keletkeztető, módosító vagy megszüntető tényeket pusztán ismer be, a beismerés hatása ugyanaz lesz, mint a mikor a fél a hozzá fűződő következtetést is levonja, mert hiszen a bíróság mindig a féltől függetlenül és önállóan tartozik a tényekhez fűződő jogi hatásokat megállapítani, de azért még sem tagadható, hogy a félnek a jogi következtetéssel ellátott beismerése sokkal határozottabb, a bíró meggyőződésére jobban hat, a munkáját is jobban megkönnyíti, mint az illető tények egyszerű beismerése. S a törvényhozás is egészen helyesen jár el, ha az ilyen nyomatékosabb beismerést saját gyakorlati céljaira felhasználja, s elrendeli, hogy az itt-ott, mint alább érinteni fogom, más elbánnásban részesíttessék. Ha beismerés és elismerés közt különbséget akarunk tenni, az praktikusán csupán ezen az alapon történhetik. E szerint elismerés *jogi következtetéssel ellátott* beismerés. Más beismerés, akár jogot keletkeztető, megszüntető vagy módosító, akár pedig egyéb tényeknek beismerése, egyszerűen csak beismerés, t. i. egyszerűen teljes, közvetlenül a tényekre irányuló beismerés.

És ez teszi most teljesen világossá azt a megkülönböztetést, a melyet már fentebb tettem,¹ hogy a teljes beismerésnek van

¹ L. 82. l.

két, a tartalmat nem érintő *alakja*. Az egyik közvetlenül a tényekre és ezzel együtt implicite a jogi következtetésre irányuló beismerés, a másik kifejezetten a tényekre és egyúttal a belőlük eredő jogi következtetésre, vagy csupán csak közvetlenül ez utóbbira s ezzel együtt benrejlőleg az alapul szolgáló tényekre is irányuló beismerés — az elismerés. Szorosán véve minden beismerés csak ténybeismerés. Hogy a beismerő fél a beismert tényhez minő jogi hatást fűz, az tulajdonképen közömbös. De mivel az elismerésnél a félnek nyíltan kifejezett jogi következtetése áll előtérben, ellenben a kifogásnál a fél valamely okból a beismert tény jogi hatását akarja kizárni, a fogalmak elhatárolásánál czélszerű a jogi következtetésre is figyelemmel lenni, s így helyes azt mondani, hogy az egyszerű ténybeismerésnél, a mennyiben annak valamely jogi hatása lehet, a fél implicite ezt is magáévé teszi, mert különben, mint ez a kifogásnál történik, kizárná.

Az uralkodó felfogás azonban az ellenkező, a mely a perbeli beismerést mindig elszigetelten vizsgálja és semmiféle kapcsolatba sem hozza az ellenfél állításaival és a mely a jogositványnak minden ténybeli elemtől elkülöníthető, egészen metafizikai fogalmából indul ki. Különben is az, a mit erre a kérdésre nézve az irodalomban olvasunk, legtöbbször csak oda-vetett, de kellően meg nem okolt állítás. Különösen hiányát tapasztaljuk a fogalmak elhatárolásának. Bármelyikét is vesszük ama nézeteknek, a melyeket fentebb az irodalmi áttekintés körében közöltem, majdnem mindegyikben történik megemlékezés a tény és jogbeismerés közti különbségről, a nélkül, hogy a fogalmakat tisztázva látnók.

Így pl. SAVIGNY, a ki legelőször utal a tény és jogbeismerés közti különbségre, kiemeli, hogy a perbeli beismerés irányulhat tényekre, de irányulhat jogviszonyra is és hogy ez utóbbi az ő tulajdonképeni tere. Ellenben a perenkívüli beismerés, mivel az bizonyító eszköz, tulajdonképen csak tényekre irányulhat, nem pedig jogviszonyokra.

Nem megnyugtató WACH megoldása sem. Ő is csak annyit mond, hogy az elismerés *jog*, a ténybeismerés *ténymegállapítás*. Az előbbi által a fél aláveti magát a jogállitásnak, az utóbbi által azt az akaratát fejezi ki, hogy az állított tényt, valóságára való tekintet nélkül, valónak akarja elfogadni. CANSTEIN, DEME-

LIUS és PLANCK is csak a közkeletű felfogást fejezik ki, midőn a jog és ténybeismerés közt különböztetnek.

Kivételesen a mi irodalmunkban a beismerés és elismerés egy igen tüzetes elhatárolásával találkozunk GAÁR VILMOS-nak már idézett «Beismerés és elismerés» című értekezésében. Szerinte «a bíróság előtti beismerés és elismerés» közti lényeges különbség voltaképen abban rejlik, hogy a beismerés nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a beismerő fél a perben továbbra is támadólag vagy védekezőleg fellépjen, ellenben az elismerés által a fél azt jelenti ki, hogy a mit tőle követelnek, azzal tartozik, illetőleg, hogy a mit ellenfelétől követel, az őt meg nem illeti. A felperes, a ki alperes egyik-másik tényállítást valónak elfogadja, ezzel még nem mond le kereseti követeléséről és az alperes, a ki felperesnek kereseti előadását beismeri, ezzel még nem adta fel jogát, hogy a fizetés, elengedés, beszámítás, elévülés stb. kifogásával ne élhessen. Ha azonban felperes kereseti követeléséről lemond, vagy ha alperes kijelenti, hogy a kereseti követeléssel tartozik, akkor a lemondott, illetőleg valónak elfogadott követelés tekintetében további jogvitának nincs helye és a bíróság az ellenfél kérelmére ítéletet tartozik hozni. A bíróság előtti beismerés és elismerés tehát tárgyára és hatályára nézve egymástól lényegesen eltér. A bíróság előtti beismerés tárgya az ellenfél valamely tényállítása, az elismerés tárgya maga a kereseti követelés. A bíróság előtti beismerésnek az a hatálya, hogy valamelyik peres fél tényállítása a beismeréssel szemben a bíróság által valónak elfogadandó, más perben azonban ez a beismerés nem szerepel mint bizonyítást kizáró ok, hanem csak bizonyítékul szolgálhat, melynek bizonyító erejét a bíróság a S. E. 64. §-ának megfelelően szabadon mérlegelheti; ellenben a bíróság előtti elismerés a kereseti követelés valóságát vagy valótlanságát állapítja meg, s ha az elismerés alapján jogerős ítélet hozatik, az elismerés tárgya a res iudicata erejével ruháztatik fel, az elutasított, illetőleg megítélt követelés a peres felek között többé jogvita tárgyát nem képezheti.¹

Ezekkel a tétélekkel szemben röviden csak a következőket jegyzem meg. A főhibát abban látom, hogy szerzőnk

¹ 17.

az elismerést tévesen állítja szembe a beismeréssel. A beismerésnek, mint már kifejtettem, van két válfaja: a teljes és részleges beismerés; az előbbinek ismét két formája van: közvetlenül a tényre és ebben benrejlően a jogi következtetésére, és közvetlenül a jogi következtetésre is irányuló beismerés: az elismerés. E szerint az elismerés közvetlenül a tényre irányuló beismeréstől nem tartalmilag, hanem inkább csak formájában különbözik. Tehát nem ezzel szabad az elismerést szembeállítani, hanem a részleges beismeréssel, a kifogással, a melytől tartalmilag is különbözik. A ki közvetlenül a tényre irányuló teljes beismerést tesz, az nem tart fenn magának jogot semmiféle kifogásra. Jogfentartással nem lehet beismerni, a beismerést legfeljebb vissza lehet vonni. Ez a visszavonás lehet részleges is, a mi ismét igen érdekes adalék annak megvilágítására, hogyan változtatható át a teljes beismerés, s így az elismerés is, kifogássá.¹

A szerző szerint továbbá a beismerés és elismerés tárgyakra és hatályukra nézve is különböznek egymástól. Tárgyuk ugyanaz: bizonyos állított tények; az elismerésben csak a forma más. Hatályuk is ugyanaz. Azt mondja a szerző, az elismerés a kereseti követelés valóságát vagy valótlanságát állapítja meg, s ha az elismerés alapján jogerős ítélet hozatik, az elismerés tárgya (!) a res iudicata erejével ruháztatik fel. Nyilvánvaló azonban, hogy csak az ítélet hat mint res iudicata, s nem az elismerés vagy mint szerzőnk mondja, az elismerés tárgya, s nem az elismerés állapítja meg a valóságot vagy valótlanságot, hanem az annak alapján hozott ítélet, s így az ebből a szempontból nem különbözik a beismeréstől.

Midőn a fél az ellene felhozott tényeket jelenti ki valószínűleg, ezzel természetesen elfogadja jogi hatásukat is. De ha ezt nem is teszi kifejezetten, magának a ténynek az egyszerű beismerése elegendő alap arra, hogy a bíró az ahhoz fűződő jogi hatást alkalmazza. Más oldalról azonban, ha a fél tényen felül az ahhoz fűződő jogi hatást is elfogadja, vagyis ha nem szorítkozik csupán arra, hogy aényt jelentse ki valószínűleg, hanem, ha tovább menve, s a bíró munkáját megkönnyítve, ő maga mondja meg, hogy a valószínűleg kijelentett tényből reá minő jogi

¹ L. 21. §. g).

hatás áll elő: nem visz végbe oly perbeli cselekvényt, a mely az egyszerű beismeréstől fogalmilag különböznék. Az ilyen, mondjuk, *megerősített beismerés* nem értéktelen a perben, mert megkönnyíti és biztosabbá teszi a bíróság munkáját. Kétségtelen, hogy sokkal könnyebb és biztosabb a bíróság munkája, ha a fél önmaga megmondja, hogy az általa beismert tényekből minő jogi hatásokat fogad el önmagával szemben, mint akkor, ha a bíróságot ez iránt tájékoztatlanul hagyja. És egészen helyes is, hogy a törvényhozás az ilyen megerősített beismerést értékesíti, mint a S. E. 104. §-a, midőn a bírót kötelezi, hogy annak alapján vég-, illetve részítéletet hozzon, vagy a 117. §-a, mely hozzá az előzetes végrehajthatóságot fűzi. Csak ne beszéljünk jognak tényektől független beismeréséről, mivel ez képtelenség, és ne beszéljünk elismerésről mint magánjogi ügyletről, mert ez a per rendeltetésével áll merő ellentétben.

Visszatérve a Curia jogeseteire, a számla helyességének beismerése épen oly jogi természetű beismerés, mint az, midőn a fél kijelenti, hogy a számlában kitett összeggel tényleg tartozik. És annak kijelentése, hogy az 1300 frt bérösszeg tartozás fennáll, épen oly beismerés, mintha a fél kijelentette volna, hogy azzal tényleg tartozik is. Mind a kettőben tények valódiságának kijelentéséről, illetve egyúttal a belőlük vont jogi következtetéséről van szó, és nem arról, hogy egyik esetben a fél csupán tényeket jelentene ki valóknak, a másikban pedig magánjogi ügylet által magát kötelezné.

Ha ezek szerint nincs fogalmi különbség beismerés és elismerés közt, akkor egészen önkényes dolog az elismerést magánjogi ügyletnek minősíteni, s az elismerést ellentétben a beismeréssel visszavonhatatlannak mondani, valamint önkényes az elismerés esetében hozott ítéletet más természetűnek mondani, mint azt, a melyet a bíróság beismerés esetében hoz.

Az elismerést rendszerint az alperes cselekvényének tekintik, a melylyel magát a felperes kereseti kérelmének aláveti. A S. E. is ebből a felfogásból indul ki. De ez szűk, mert a felperes is élhet elismeréssel, ha az alperes védelmül pl. beszámítási kifogást hoz fel, s a felperes kijelenti, hogy a beszámítás útján érvényesített követelés alapján tartozik.

Miután ekként a saját felfogásom szerint a beismerést az elismeréstől elhatároltam, még azt kell megjegyeznem, a mit az

eddig mondtak eléggé megokolnak, hogy én a kettő megkülönböztetésére valami nagy súlyt nem fektetek, s hogy a gyakorlatban is a kettő közti különbség nagy szerepet nem játszik. Én ugyanis úgy látom, hogy az életben a *teljes beismerés* egyúttal *elismerés* is szokott lenni. Példán megvilágítva, a felperes vételárt perel, az alperes beismeri, hogy a vétel megkötött, s hogy az árút át is vette; ebben, ha az alperes semmi egyébbet nem mond, benne rejlik annak kijelentése is, hogy a vételárral is tartozik, szóval teljes beismerést tesz. Az alperesnek ez a kijelentése a bíróságnak teljesen elegendő lehet arra, hogy őt a vételár megfizetésében elmarasztalja, mert ha az alperes, kijelentvén azt, hogy a vétel és az áru átadása megtörtént, meg lett volna győződve arról, hogy valamely okból még sem tartozik, pl. mert a vételárt már is kifizette, ennek mindenesetre azonnal kifejezést adott volna, de mert nem tette, következik, hogy a vételárral most is tartozik. Az óvatos bíróság azonban az alperes ilyen beismerése után, főképen, ha őt ügyvéd nem képviseli, még azt a kérdést fogja hozzá intézni, vajjon tehát tartozik-e az illető összeggel? Az alperes az előzmények után természetesen *igenlő* választ fog adni, a minek következtében az ő teljes beismerése elismeréssé válik. Vagyis a teljes beismerés a bíró kérdése folytán rendszerint formát cserél és elismeréssé válik.

Ez is igen jelentős érv az uralkodó felfogás ellen, a mely az elismerésben a ténybeismeréstől fogalmilag teljesen különböző nyilatkozatot, magánjogi ügyletet lát.

a) *A törvény rendelkezései az újabb megoldás szempontjából.*

A S. E. fontosabb rendelkezéseiről, a melyekben az elismerés fogalmát értékesítve találjuk, már volt szó. Most még csak az van hátra, hogy azokat az elismerésnek ama meghatározása szempontjából vizsgáljam, a melyet fentebb nyujtottam. És itt mindenekelőtt a 48. §. 2.-ra kell figyelmünket irányítanunk, a mely szerint elismerések, lemondások és egyezségek, melyek által a jogvita egészben vagy részben elintéztetik, a jegyzőkönyvbe mindenesetre felveendők, még pedig, még a felelőbbesési (160. §.) és a felülvizsgálati (208. §.) eljárásban is. Tekintettel arra, hogy a bíróság az alperes elismerése esetében a felperes

kérelmére, az elismerés értelmében tartozik itélni, holott egyszerű beismerés esetében erre kötelezve nincs, az elismerés kötelező jegyzőkönyvbe foglalása érthető. Csak hogy az egyszerű beismerés is a per további menetében nem kevésbé fontos szerepet játszó nyilatkozat. A beismerés egyoldalulag nem vonható vissza, az első fokon tett beismerés a felsőbb bíróság előtt is megtartja hatályát. S így hivatalból való felvételét a jegyzőkönyvbe épen annyi ok támogatja, mint az elismerését. Hogy ez nem így van, abból sok visszásság származik.¹ Igaz, hogy a járásbíróság előtti eljárásban a 48. §. 3. pontja alapján a beismerés is felveendő a jegyzőkönyvbe, de ez a rendelkezés a 121. §. 6. pontja következtében csak *lex imperfecta*, a felsőbb bíróság előtt hivatalból való jegyzőkönyvbe foglalása pedig mellőzendő.

Legjellemzőbb az a rendelkezés, a melyről más szempontból már fentebb szólottam, hogy a bíróság az ellenfél kérelmére elismerés esetében *vég-*, illetőleg *részítéletet* tartozik hozni az elismerés értelmében. A megerősített beismerés haszna tulajdonképen itt mutatkozik. Ha a felperes nemcsak, hogy valónak kijelenti az ellene felhozott kereseti tényeket, hanem a belőlük eredő jogi következtetést is levonja, s a bíróság úgy találja, hogy a következtetés helyes, akkor nincs semmiféle ok arra, hogy a bíróság azonnal ne hozzon ítéletet. Hiszen a kereseti tények egyszerű beismerése esetében sincs sok ok a várakozásra. Mert hiszen, ha a fél a kereseti tényeket egyszerűen beismeri, vagyis azokat minden fentartás nélkül önmagával szemben valóknak jelenti ki, szintén megvan az alap arra, hogy a bíróság azonnal hozzon ítéletet. De, ha az óvatosságban minden képzeltető fokozatot akarunk betartani, akkor valamelyest érthető, hogy a bíróság csak az elismerés esetében ítéljen azonnal, miután ebben az alperes beismerése kétségkívül erősebben jut kifejezésre. És, ha erre az állápontra már helyekedünk, akkor nincs semmi ok arra, hogy a bíróság az ítéletet az elismerés alapján csak a felperes *kérelmére* tartozzék meghozni, s hogy ezt meg ne tehesse *hivatalból* is. Én úgy gondolom, s azt hiszem, hogy adandó alkalommal a bírói gyakorlatban is úgy fognak fel, hogy a S. E. 104. §-ának nem az

¹ L. alább 21. §. f).

az értelme, hogy a bíróság köteles volna a felperes kérelmét az ítélethozatal iránt bevárni, s hogy az alperes elismerése alapján csak akkor hozhatna ítéletet, ha ezt a felperes kéri, hanem, hogy itt is fenmarad a bíróság az a joga, hogy a tárgyalást belátása szerint rekeszti be (35. §.), s ítél akkor, midőn a per érdeme, természetesen az ő belátása szerint, végeldöntésre alkalmas (102. §.). E szerint a felperes kérelme az ítélethozatal iránt itt nem lép a bírói *discretio* helyébe, hanem azzal csak *concurrál*. Más szavakkal, ha a bíróság az elismerés esetében valamely okból nem volna hajlandó saját kezdeményezéséből azonnal itélni, köteles ezt tenni, ha a felperes kéri és jogszabályt sért meg, ha ezt megtagadja. Más oldalról azonban, a bíróság az elismerés alapján ítélhet, ha ezt a felperes nem is kéri. Ha ezt a megoldást nem fogadnók el, akkor az a visszás állapot állana elő, hogy míg a bíróság a beismerés alapján, a mely nem oly erősen kifejező, mint az elismerés, a szabály értelmében a felperes külön kérelme nélkül is meghozhatja az ítéletet, addig a sokkal kifejezőbb elismerésnél ez ki volna zárva. Ezt csak egy körülmény tehetné megokolttá, a mely, mint sejtem, a törvény czélzatával nincs is ellentétben, de éles ellentétben áll mindazokkal a rendelkezésekkel, a melyeket a törvény az ítélet tárgyában tesz, s ez az, hogy az elismerés az alperes *«jogügylete»*, s fölött pedig a rendelkezés kizárólag a feleket illeti meg, s így az is, hogy a bíróság azt egy formális ítélettel *constatalja-e* vagy sem?

Végül még egy rendelkezés van, a melyben az elismerésnek különös jelentőség jut, s ez a S. E. 117. §. 1. pontja, a mely szerint felebbezésre való tekintet nélkül végrehajtandóknak nyilvánítandók az *elismerés alapján marasztaló ítéletek, illetőleg az ítéletnek az elismerés alapján marasztaló része*. Ez a rendelkezés az elismerésnek a beismerést erősebben kifejező természeténél fogva valamennyi közt talán még legjobban érthető. Ha a fél már önmagát *«elítelte»*, s a bíróság ezt az ítéletet a maga részéről is megismételte, akkor igen erős a valószínűség arra nézve, hogy az ítélet minden tekintetben helyes és így nincs ok végrehajtásával várni. Az ilyen ítélet azonban, mint ezt senki nem is vonja kétségbe, *hivatalból* mondandó ki végrehajthatóknak a felebbezésre való tekintet nélkül; itt tehát az elismerés jogügyleti jellegét a törvény nem tolja előtérbe.

DEGENKOLB az ő legújabb munkájában¹ az elismerést szintén nem tekinti jogügyletnek, valamint a beismerést sem, de erről az utóbbiról tüzetesebben nem nyilatkozik. Az elismerés nem jogügylet, mert egyike a *perbebocsátkozó cselekvényeknek*, ezek pedig perbeli cselekvények s így az elismerés is *perbeli aktus*. Ez kétséghívül igaz, de hogy mint perbeli aktus minő szempont alá esik, arról DEGENKOLB nem szól, pedig éppen ez a legfontosabb.

e) *Lemondás és elismerés.*

Minthogy a lemondást és elismerést mint valami társfogalmakat mindig együtt szokták említeni, most miután az elismerés tárgyában álláspontomat már kifejtettem, még a kettőnek egymáshoz való viszonyát kell megvilágítanom.

A német pr.-nek, a mely ebben a kérdésben mint a gyanánt szolgált a későbbi törvényeknek, a lemondás tekintetében ugyanaz az álláspontja, mint a melyet, s erről fentebb már megemlékeztem, az elismerés tárgyában elfoglal. Felfogása röviden az, hogy abban az esetben, midőn a felperes a keresettel érvényesített jogáról lemond, az alperesnek joga van arra, hogy az ő javára egy, a felperest *elutasító*, s jogerőre való emelkedésre alkalmas ítélet hozassék, hogy biztosítva legyen számára az *exceptio rei iudicatae* és a költség megtérítése, ámbár kétséges lehet, vajjon erre egyáltalában van-e szükség, s vajjon az alperes érdekeinek megvédésére nem volna-e elegendő a lemondást a *tárgyalási jegyzőkönyvben* megállapítani?² Ennek az elismerésre is vonatkozó közös indokolásnak volt a következménye, hogy a német pr. s nyomában a mi S. E.-unk is a lemondás és elismerés alapján hozandó ítélet tárgyában ugyanarra az elvi álláspontra helyezkednek; sőt a S. E. ezt az ítéletet mind a kettőt illetőleg ugyanabban a mondatban szabályozza. A német pr. 306. §-a s vele teljesen meggyezően a S. E. 104. §-a értelmében, ha a felperes a követeléséről egészben vagy részben lemond, a bíróság az ellenfél, t. i. az alperes kérelmére a lemondás *értelmében* végítéletet, illetőleg részítélet-

¹ Anerkenntnisurtheil (Beiträge 159.).

² HANF, Materialien II. 1. 285.

et tartozik hozni, természetesen elutasítót, mint ezt a német szöveg világosan meg is mondja.

A kettőnek illetően szabályozása nem véletlen, hanem folyománya annak az elméleti álláspontnak, hogy a mint az elismerés esetében az alperes a felperes által keresetbe vett jogosítványt, mint ilyent jelenti ki *valónak*, hasonlóképen a lemondás esetében a felperes ezt a jogosítványt mint ilyent jelenti ki *fenn nem állónak*. Más szavakkal, a mint az első esetben az alperes nem a tényeket, hanem *közvetlenül* magát a jogosítványt jelenti ki valónak, hasonlóképen az utóbbi esetben a felperes nem a tényeket, hanem *közvetlenül* magát a jogosítványt jelenti ki valótlannak. S a mint tulajdonképen az első esetben nincs szükség ítéletre, mivel az elismerés jogügylet, mely közvetlenül hat a felperes javára, a ki a bíróságtól követelheti, hogy ezt a javára történt rendelkezést az ítéletben constatalja, hasonlóképen az utóbbi esetben sincs szükség reá, mivel a lemondás szintén jogügylet, mely közvetlenül hat az alperes javára, a ki ennél fogva jogosítva van a bíróságtól követelni, hogy ezt az ő javára történt jogügyleti rendelkezést ítélettel constatalja.

Nézetem szerint a lemondást az elismeréssel így párhuzamba állítani, egészen téves. A lemondás, mint már kifejtettem, helyes értelemben, nem az a nyilatkozat, a melyben a fél kijelenti, hogy joga nincs, hanem az, hogy jogát az ellenfél javára elidegeníti vagy az ő javára nem érvényesíti. Az, a mit a törvények lemondásnak neveznek, nem egyéb, mint a mit fentebb negatív beismerésnek neveztem el. Lényege az, hogy a felperes kijelenti, hogy a kereset alapjául szolgáló tények valótlanak. Ezt a kijelentést a felperes, éppen úgy, miként az alperes a maga keresettel szemben tett beismerését, kétféleképen teheti. Először, ő szorítkozhatik csupán annak kifejezésére, hogy a kereset alapjául szolgáló tények valótlanak. Másodszor, ő továbbmenve, még azt is kijelentheti, hogy kereseti kérelme tárgyaltan, vagy hogy a közfelfogásnak megfelelőbben fejezzem ki a gondolatot, hogy a keresetbe vett *jogosítványa* nem áll fenn. Ez az előbbivel szemben *megerősített negatív beismerés*, tehát ugyanaz, mi az elismerés a beismeréssel szemben. És ezt a megerősített negatív beismerést szokás szembeállítani a pozitív megerősített beismeréssel, t. i. az elismerés-

sel. Ez kétségkívül egészen helyes, valamint az, hogy a bíróság mind a két esetben azonnal ítélettel fejezze be az ügyet, azonban nem csupán a fél kérelmére, hanem hivatalból is. Téves azonban az, hogy a mi megerősített negatív beismerésünk lemondásnak neveztetik, s ezen név alatt kerül ellentétbe az elismeréssel, téves továbbá az is, hogy az annak alapján hozott ítélet csak constatalna és végül téves, hogy a törvény épenúgy magánjogi ügyletnek tekinti, mint az elismerést. Ez természetesen az elismerésre nézve sem áll, de még kevésbé igaz a negatív megerősített beismerésre, a «lemondás»-ra, miután ez nem is megengedett perbeli cselekvény. A kereset egyoldalú visszavonása a peralapítás után, történjék bármily okból és bármily formában, nincs megengedve, s így abból az okból sem, hogy a kereseti jogositvány nem áll fenn. Hogy nincs megengedve, legvilágosabban kitűnik abból, hogy multhatlanul elutasításra vezet, ha az alperes ezt így kívánja. Egy meg nem engedett cselekvény azonban sohasem lehet jogügylet.

21. §. A perbeli beismerés visszavonása.

a) A perbeli beismerés hatálya s visszavonásának okai.

Mióta a perjogi irodalomban a beismerés tanával behatóban foglalkoznak, egyike a legtöbbet megvitatott kérdéseknek, hogy a beismerés visszavonható-e vagy sem? Mielőtt ebben a kérdésben állást foglalnánk, tisztázni kell magát a fogalmat, mert úgy látom, hogy az a sok tévedés, a melyet itt tapasztalunk, onnan ered, hogy zavar van a fogalom körül.

Nagy hibát követnek el abban, hogy ámbár a beismerést a bizonyítást kizáró nyilatkozatnak tekintik, visszavonhatóságát sok tekintetben olyan okokhoz fűzik, a melyek a beismerésnek nem rendelkező, hanem annak bizonyító természetéből folynak.

A beismerés hatályának megítélésére az a döntő, vajjon azt bizonyításnak vagy pedig a bizonyítást kizáró ténynek tekintjük-e? Ha a beismerés bizonyító tény, akkor az úgy hat, mint minden más bizonyító tény, t. i. bírói következtetés alapjául szolgál. Ha pedig a beismerés rendelkezés, akkor mindenestre megköti a bírót, esetleg a felet is, már a szeri n

ezt a rendelkezést miképen fogjuk fel, a minek részletezése nem ide tartozik.

Ha a beismerést bizonyító ténynek nézzük, akkor a bíró köteles azt következtetése alapjául elfogadni, épúgy mint más bizonyító tényeket, a melyek bizonyító erejét a törvény positive meghatározza. Már most az a kérdés, minő mód van ennek elhárítására? A válasz igen egyszerű, ugyanaz, a melylyel elhárítjuk azt, hogy a bíró bizonyos bizonyító tényeket az ítélet alapjául elfogadjon, vagyis az *ellenbizonyítás*. A bizonyítás lerontására nincs más mód, mint az ellenbizonyítás, a törvényhozó ezt rendszerint meg is engedi, s a beismeréssel szemben is csak ennek lehet helye. A beismerés ugyanis a multa nézve bizonyos képzeteket szül a bíró lelkében, ha ezeket az ítélkezéskor ellensúlyozni akarjuk, akkor okvetlenül szükséges, hogy a múlt tények tekintetében ellenkező képzeteket támasszunk a bíróban, ez pedig csak ellenbizonyítás útján lehetséges.

A törvényhozások a bizonyítással szemben nem mindig engedik meg az ellenbizonyítást, s a beismerés is eme kivételek közé tartozik, miután vele szemben az ellenbizonyítást majd teljesen kizárják vagy csak bizonyos szigorúbb feltételek mellett engedik meg. A megszorítás nagyon érthető. A perbeli beismerés a legelőnyösebb perrövidítő eszköz, s így a törvényhozás nem egyhamar tekint el tőle, még az egyszerű ellenbizonyítás árán sem. S ez az, a mi nagy mértékben járul ahhoz, hogy annak bizonyító természete szemünk előtt elmosódik. Ha ugyanis a bíró egy bizonyos tényt köteles való gyanánt elfogadni, habár az ellenbizonyítékokból már meggyőződött annak valótlanságáról, csak a miatt, mert bizonyos más feltételek még nem lettek teljesítve, könnyen juthatunk arra a következtetésre, hogy a beismerés, a melynek alapján a tény valónak tartandó, nem is bizonyító tény. Pedig valósággal itt nincs egyébről szó, mint a bíró szabad mérlegelésének megkötéséről. Kifejtettem már, hogy a szabad bírói mérlegelés nem tartozik a bizonyítás fogalmához, ehhez csak a multa való visszakövetkeztetés szükséges; ez pedig akkor is megvan, ha a törvény bizonyos tényeket kirekeszt abból, hogy a következtetés alapjául szolgáljanak. Az a feltétel, a melytől az ellenbizonyítás hatályát figyelembe szokás venni, a *tévedés* igazolása. A fél

nek a valótlanságon felül még azt is kell bizonyítania, hogy a beismerés körül tévedett.

A beismeréssel szemben a beismerő fél él ellenbizonyítással. Az ő ellenbizonyítása a beismerés visszavonása céljából történik, s épen ezért rendszerint nem is az ellenbizonyítást, hanem magát a visszavonás tényét szoktuk előtérbe tölteni.

Ama felfogás szempontjából, a mely a perbeli beismerésben a multa való következtetést kizáró rendelkezést lát, azoknak az okoknak, a melyekből a beismerés visszavonását kizárjuk, egészen másképen kell alakulniok. Itt mindenekelőtt nincs mit keresnie az ellenbizonyításnak, hanem itt csak más méltányossági okok jöhetnek számba, a melyekből megengedhető, hogy a fél beismerő nyilatkozatához ne legyen kötve. Ilyen különösen a *tévedés*. A mint sok esetben a jogügyleteknél a visszalépés meg van engedve, ha az ügyletkötő fél bebizonyítja, hogy bizonyos körülmények iránt *tévedett*, hasonlóképen megengedett lehet ez a beismerésnél mint rendelkezésnél. A beismerő félnek itt nem kell bizonyítania azt, hogy a beismert körülmények *valótlanak*, hanem csupán azt, hogy az ő lelki világában volt hiba ama körülmények megítélésénél. De a beismerésnek mint rendelkezésnek szempontjából nem okvetlenül szükséges, hogy a visszavonást a tévedés igazolása mellett megengedjük. Vannak magánjogi ügyletek, a melyek visszavonhatlanok, ilyené lehetne tenni kétségkívül a perbeli beismerést is, különösen ha az *kifejezetten* valótlankörülményekre irányul. De az ellenkező is lehetséges. Van ugyanis magánjogi ügylet, a melytől a fél szabadon visszaléphet; a beismerésre mint rendelkezésre minden elvi akadály nélkül ezt a tételt is lehetne alkalmazni. Végül a perbeli beismerés ilyen megítélése teljesen megtűri azt is, hogy a fél beismerését visszavonhassa, ha abba az ellenfél beleegyezik.

De van még egy harmadik megoldás is. Esetről-esetre a bíróság döntse el, hogy a beismerés visszavonható legyen-e vagy sem. Az első két megoldás szerint a beismerés visszavonása nem függ a bíróság beleegyezésétől. A beismerés a bizonyítás szempontjából hatályát veszíti a valótlanság és esetleg a tévedés bizonyítása mellett, ugyanannak hatálya a rendelkezés álláspontjából megszűnik a fentebb említett feltételek mellett, a nélkül azonban, hogy ehhez a bíró beleegyezésére volna

szükség. Ő mindenestre ítél a fölött, vajjon a feltételek megvannak-e; de ha megvannak, kívülök a hatályvesztéshez nem szükséges még az ő hozzájárulása. Itt azonban arról van szó, hogy csupán a bíró hozzájárulása, beleegyezése, tekintet nélkül minden egyéb okra, az, a mely a beismerés hatályvesztését előidézi. Ennek a megoldásnak keretében a beismerés megfér akár bizonyító ténynek, akár pedig rendelkezésnek tekintsük is. A beismerés bizonyító természetével nem ellenkezik, hogy a bíró legjobb belátása szerint ítélje meg, mikor tartja lelkében a beismerés által előidézett hatást lerontottnak, de nem ellenkezik más oldalról annak jogügyleti természetével sem, hogy a bíró belátása szerint határozzon a fölött, mikor szabadul ki a fél a rendelkezés kötelező ereje alól.

A perbeli beismerés visszavonásának, akár egyoldalú, akár pedig a bíróság vagy az ellenfél beleegyezésével hat, mindig az a következménye, hogy a beismerés úgy vétetik, mintha *meg sem történt volna*. Ennek következtében a fél más perbeli nyilatkozatokat épúgy tehet, mintha egyáltalában be sem ismert volna. Ha a visszavonásnak nem ez a hatálya, akkor nincs is visszavonás. Nem visszavonás az, ha a bíró a «visszavont beismerést» akár csak mint szabadon mérlegelhető bizonyító tényt továbbra is figyelembe veheti. Ezt alább még érintem.

b) *A perbeli beismerés visszavonása a tételes jogok szerint.*

Ha a fentebb kifejtett elvi szempontok szerint vizsgáljuk a beismerés visszavonását a tételes jogokban, látjuk, hogy a törvényhozások álláspontja ebben a kérdésben nem következetes.

A római jog álláspontja az *in integrum restitutio*.

Minorem a confessione sua restituemus L. 6. §. 6. D. 42. 2.

Confessos in iure pro iudicatis haberi placet, quare sine causa desideras recedi confessione tua, cum et solvere cogaris. L. u. C. 7. 59.

A confessio in iudicio-ra nézve azonban a forrásokban nincs semmiféle támpont. BETHMANN-HOLLWEG¹ és DEMELIUS² visszavonhatónak mondják, de nem hihető, hogy a fél ezt egészen szabadon tehetné volna.

¹ II. 596.

² 360.

Az egyházjog is csak restitutiót ad a confessio in iure ellen:

... Oeconomus monasterii memorati quædam per errorem facti fuit in iure confessus, ex quibus timet sibi præiudicium generari. Cum igitur negotio nondum finito, nemini noceat error facti: mandamus, quatenus, si de huiusmodi potuerit errore docere, *provideas*, ut nullum sibi super hoc præiudicium generetur C. 3. X. 2. 18.

A glossatorok szerint a perbeli beismerés visszavonható, ha a fél *tévedését* igazolja. Így tanítja ezt DURANTIS is.¹ A felfogás különben nem volt tiszta. Így TANCREDUS-nál olvashatjuk, hogy a fél a litis contestatio előtt tett beismerést jogos okból (*iusta de causa*) visszavonhatja, a litis contestatio utáni beismerés ellenben csak akkor vonható vissza, ha a fél *tévedését* igazolja.² A megkülönböztetés így nagyon homályos, mert a jogos okban benne van a tévedés is.

A francia polgári törvénykönyv szerint a beismerés visszavonásának feltétele annak bizonyítása, hogy a beismerő fél tények iránt *tévedett*, vagyis, hogy a beismerés ténybeli, és nem jogbeli tévedés következménye volt. (1356).

A német pr. pedig megengedi az egyoldalú visszavonást, ha a fél bebizonyítja, hogy a) beismerése a *valóságnak* nem felel meg, és b) hogy ezt a beismerését *tévedés* idézte elő. (290.) Ha a fél ezt a két körülményt bebizonyítja, a visszavonás önmagában hat, a nélkül, hogy a bíróság hozzájárulására, beleegyezésére volna szükség.

A S. E. két különböző felfogásból indul ki a beismerés visszavonásának kérdésénél. Először is a beismerés visszavonását a bíróság beleegyezésétől teszi függővé; másodsor pedig a beismerés visszavonható, ha az ellenfél ehhez hozzájárul. A 60. §. szerint: «A bíróság a körülmények szorgos méltatása alapján ítéli meg, hogy a perben tett beismerés visszavonás által mennyiben veszíti el erejét.» De «a beismerés erejét veszíti, ha az ellenfél a visszavonásba beleegyezik.»

Az osztrák pr. szerint a beismerés visszavonásának hatályához a bíróság beleegyezése szükséges. (266. §.)

¹ Lib. II. part. 2. §. 4.

² Tit. 3. rész 4. §. 3.

A beismerés visszavonásának kérdésénél a modern jogok közül legkövetkezetlenebb a francia polgári törvénykönyv. Ennek egyéb rendelkezéseiből világosan kitűnik, hogy a beismerést bizonyító ténynek tartja és mégis egyszerű tévedés igazolásának feltétele mellett visszavonását megengedi, mint akár egy közön-séges magánjogi ügyletet.

Nem következetes a német pr. sem. Ez a perbeli beismerés tekintetében arra az álláspontra helyezkedik, hogy az a bizonyítást kizáró rendelkezés és mégis visszavonását a tévedésen felül a beismert tény valótlanságának bizonyításához köti. Ha a bíróság a beismerésből nem következtet a multra, akkor egészen fölösleges a visszavonásához a valótlanság bizonyítását követelni.

WACH, a ki a perbeli tény- és jogbeismerésben egyaránt *megállapítást* lát úgy a bírósággal, mint az ellenféllel szemben, mely által, tekintet nélkül arra, hogy a beismert tény, illetőleg jog igaz, egyszerűen megszabja, hogy vele szemben valami való-nak tartassék, helyesli a német pr. azt a rendelkezését, a mely szerint a beismerés visszavonásához a valótlanság bizonyításán felül a tévedés bizonyítása is szükséges. Szerinte csupán a valótlanság bizonyítása a beismerés visszavonásához csak akkor volna elegendő, ha a beismerésben a fél nem jelentene ki egyebet, mint azt, a mi igaz. Így fogva fel azonban a kérdést, nyilvánvaló, hogy a tévedésen felül a valótlanság bizonyítása egészen fölösleges. Ha a beismerés nem bizonyít semmit, akkor mire való a beismert tény valótlanságát bizonyítani?

Ezt maga WACH is észrevette, s azért nagyon nyomatékosan figyelmeztet a beismerés kettős szerepére, mely szerint a beismeréssel *megállapítunk* és *bizonyítunk*. A beismeréssel mint bizonyítással szemben szükséges az ellenbizonyítás. A beismerésnek mint megállapításnak látszata megszűnik, ha kiderül, hogy a fél csak az igazságról való meggyőződésben ismert be, mely esetben annak bizonyító ereje megdül vagy ellenbizonyítás által vagy pedig annak bebizonyítása által, hogy a beismerés nem hiteltérdemlő.¹

Ezzel azonban ismét felvetődnek az összes érvek a beismerés kettős természeté ellen. Ha a fél megállapítani akar, még

¹ Arch. f. Civ. Prax. LXIV. 252.

ha ez az akarata figyelembe vehető is, a mit én kétségbevonok, nem akar bizonyítani, sem egyidejűleg, sem esetleg, mint ezt az utóbbit, úgy látszik, Wach gondolja. Ha pedig bizonyítani nem akar, akkor mire való az ellenbizonyítás, vagy akár csak a hiteltérdemlőség lerontása?

Ezekből az okokból a glassatorok felfogása, a mely szerint a beismerés a bizonyítást kizárja, de másfelől csupán a tévedés igazolásának feltétele mellett visszavonható, sokkal következetesebb.

A mi pedig a mi jogunkat illeti, ennél a pontnál legkövetkezetesebb a Trt., a mely a perbeli beismerést a bizonyítás «módjai» (155. §.) közé sorolva, elrendeli, hogy «a beismerést se visszavonni, se módosítani nem lehet.» (164. §.) Itt ugyanis legvilágosabban jut kifejezésre, hogy a beismerés, mint a multa nézve tett vallomás, mihelyt megtörtént, egészen a bíróság ítékezésének van alávetve, s a fél nem lehet bírója annak, hogy beismerése a bíróságra mennyiben legyen és mennyiben ne legyen meggyőző erejű. A félnek semmi egyéb nem segít, mint pertújítás, a melynek folyamán felhozhat ellenkező bizonyító tényeket, s melyek a bíróságot esetleg meg is győzik a beismert tény valótlanágáról. Bármennyire következetes ez, mégis nagyon szigorú. A félnek a per folyamán még az ítélet hozatala előtt kell módot nyújtani arra, hogy a beismerés következményei alól szabaduljon, s azért egészen helyes, hogy a S. E. 219. §-a még a rendes pert illetőleg is eltörli a Trt.-nak fentebb idézett 164. §-át, s oda is kiterjeszti a beismerés visszavonásáról szóló 60. §-át.

Ez a §. a törvényhozó álláspontja felől már nem nyújt tiszta képet. Rendelkezésének az a része, hogy a bíróság a körülmények *szorgos méltatása* alapján ítéli meg, hogy a perben tett beismerés visszavonás által mennyiben veszíti el erejét: akár az egyik, akár pedig a másik álláspont mellett hozható fel érvül.

A törvény indokolása sem nyújt semmiféle támpontot. Az indokolás foglalkozván azzal, hogy mik legyenek a beismerés megerősítésének feltételei, kifejti, «hogy az esetek különbözősége mellett *legcélszerűbb a kérdés eldöntését in concreto a bíróra bízni*, a ki a feltételek fenforgását különben is a szabad bizonyítás elvéhez képest szabadon mérlegelné. Lehetnek

ugyanis esetek, a melyekben a beismerés megerősítéséhez a beismerő nyilatkozat tételénél fenforgott tévedés bizonyítása mellett a beismert tényállítás ellenkezőjének bebizonyítása is szükséges. Így, midőn a fél csak azért ismert be valamely tényállítást, mert azt fontosnak nem tekintette, e részbeni tévedésének kimutatásán felül az önmaga ellen tett tanúságot is ellenbizonyítással meg kell erősítenie. Más esetekben ellenben elég lehet a tévedés bebizonyítása. Így, midőn a fél az ellene felhozott bizonyítékok súlya alatt ismer be valamely állítást és utóbb kiderül, hogy a felhozott bizonyítékok hamisak voltak, felette visszas volna a beismerés megerősítéséhez még az ellenbizonyítást is megkivánni és ugyanez fog állani akkor is, ha a képviselő kimutatja, hogy félének utasítását félreértette és ez alapon tette a beismerő nyilatkozatot.¹ Ez az indoklás azonban nem zárja ki, még kevésbé a törvény szövege, hogy a bíró csupán azon az alapon, mert meggyőződött a beismert tényállítás *valótlanágáról*, engedje meg a visszavonást. A bíró discretiója elég biztosíték arra, hogy a beismerésben foglalt nagy előnyök minden ok nélkül ne menjenek kárba a bíróság részére.

Más oldalról azonban, midőn a S. E. megengedi, hogy a beismerés visszavonható legyen az ellenfél beleegyezésével, a legridegebben ad kifejezést annak, hogy a perbeli beismerésben rendelkezést lát.

A S. E. ez a rendelkezése a legélesebb ellentétben áll a beismerés bizonyító természetével. A bírónak, tekintet nélkül arra a benyomásra, a melyet a beismerés lelkében előidézett, a beismerést egészen figyelmen kívül kell hagynia, ha az ellenfél így akarja. Tehát ne a bíró döntse el azt, hogy őt mi győzi meg és mi nem, hanem az ellenfél, s ennek módjában álljon még a legerősebb következtetési alapot is a bíró meggyőződése alól elvonni. Ez nyilvánvalóan antiprocessualis és szembeeszköden áll ellentétben az állam érdekeivel, hogy a bíró kezében maradjon meg minden eszköz, a mely a perek gyors befejezésére alkalmas, épen azért a végleges reform alkalmával minden esetre eltörendő.

Ha már most azt a kérdést vetjük fel, hogy a beismerés

¹ Indokolás 82.

visszavonhatósága tárgyában mi volna a leghelyesebb megoldás, a válasz az én szempontomból igen egyszerű. A beismerés bizonyító tény, ennél fogva meggyőző ereje csak úgy rontható le, mint más bizonyító tényé, ellenbizonyítás útján. Az én szempontomból tehát legkövetkezetesebb volna a beismeréssel szemben az általános szabályok szerint ellenbizonyítást engedni. De mivel perökonomiai tekintetből ezt a gyakorlatban keresztülvinni még sem czélszerű, nekem leghelyesebbnek látszik a beismerés visszavonását a *biró beleegyezésétől tenni függővé*. Ezzel két nagy hátrányt sikerül elhárítanunk. Először is, hogy a bíró meggyőződésére nem gyakorolunk semmiféle kényszert. Ő nem fogja a beismerést elejteni, ha annak reá nézve van meggyőző ereje és viszont nem fogja fentartani, ha az reá nézve meggyőző erejét elvesztette. Másodszor a bíróság discretiója meg fogja akadályozni azt, hogy a beismerés, mint perrövidítő eszköz a perben könnyen elveszzen. Ekként a S. E. és az osztrák pr. idevonatkozó rendelkezései a legczélszerűbbek.

Minden egyéb megoldás nézetem szerint helytelen. Különösen rendkívül viaszos dolog a bírót kényszeríteni arra, hogy a beismerést a következtetés alapjául még mindig elfogadja, habár annak valótlanságáról már meggyőződött, csak azért, mert a beismerő tévedését be nem bizonyította. De hát a következtetés mégis csak megtörténik, habár elburkoltan, mint általában a kötött bizonyításnál, midőn a bizonyító tény a bírót nem győzte meg; sőt itt még nagyobb kényszerrel, miután már az ellenkezőről is meggyőződött. És viaszos, hogy a bíró egy tényt ne fogadhasson el következtetése alapjául, habár őt teljesen meggyőzi, mert a felek nem akarják, hogy a bíró abból a tényből következtessen. De ha egy concret esetben a felek kizárhatják is azt, legyen ez különben bármily fonák, hogy egy bizonyos tényből a bíróság következtessen, ez még mindig nem jelenti, hogy a beismerés elveszítene bizonyító tény jellegét. A beismerés abban a concret esetben kétségkívül nem bizonyít, az akkor perjogilag egészen jelentéktelen nyilatkozat, minden más esetben azonban oly tény, a mely a multa nézve a legerősebb következtetési alapul szolgál.

És végül egészen viaszos volna a beismerés visszavonását egészen a beismerő fél tetszésére bízni. Ez annyira ellentétben

áll az állami érdekekkel, hogy tudomásom szerint egyetlen egy törvényhozás sem fogadta el. Elvileg a beismerés mindenütt *visszavonhatlan*. És hogy visszavonását bizonyos feltételek mellett mégis megengedik, az csak kivétel a szabály alól. Egészen helytelenül itélik meg a mi perjogunkat, az osztrák és a római perjogot azok, a kik azt tanítják, hogy eme jogok szerint a beismerés *szabadon* visszavonható, mint ez épen Demelius tanításának lényege.¹

e) *A visszavonás következménye.*

Mint már érintettem, a beismerés visszavonásának az a következménye, hogy a visszavont beismerés az ügy elbírálásánál egyáltalában nem jön figyelembe. Nem tűnik ki a törvényekből, hogy a bíróság a beismerést a visszavonás után akár csak belátása szerint mérlegelhetné. Világosan kifejezett ellenkező álláspont hiányában a visszavonást nem értelmezhetjük másképen, mint közönséges értelme szerint, hogy t. i. a korábban tett nyilatkozat *hatályát veszíti*. Nem visszavonás a szó igazi értelme szerint az, ha a «visszavont nyilatkozat» a visszavonás után is hat.

Felfogásom ezen a ponton a legélesebb ellentétben áll DEMELIUS álláspontjával, a ki valamennyi író között legtöbbet foglalkozik a beismerés visszavonhatóságának kérdésével. Érvelésének lényege az, hogy a római jogi confessio in iudicio, szabadon visszavonható volt, s hogy ilyennek kell lennie a perbeli beismerésnek a modern jogokban is, miután a modern per szerkezete teljesen megegyezik a római in iudicio eljárással. Ebből az okból, ellentétben a német pr.-rel, helyesli az osztrák pr. akkor még csak tervezet rendelkezését, a mely szerint, legalább így látja Demelius, a perbeli beismerés szabadon visszavonható. Más oldalról azonban a visszavont perbeli beismerés mégsem teljesen hatálytalan. Az csak mint a bírósággal szemben tett *rendelkezés* veszíti el erejét, de mint bizonyító tény azontúl is hatályos, a melynek bizonyító erejét a bíróság belátása szerint mérlegeli.²

¹ 401.

² 1—96, 957.

Nézetem szerint a legnagyobb ellenmondás valamely nyilatkozatot visszavonhatónak tartani és mégis az állítani, hogy az a visszavonás után is figyelembe vétetik. Hiszen épen az a visszavonás lényege, hogy az, a mi mondatott, többé figyelembe ne jöjjön. Világos tehát, hogy Demelius a főhibát a visszavonhatóság fogalmának konstruálásánál követi el. Ha a bíróság a visszavont beismerést a visszavonás után is figyelembe veheti, akkor az szerinte sem visszavonható. Sőt egyáltalában nem, tehát még kivételesen sem vonható vissza. S így az ő felfogása még sokkal szigorubb, mint a melyet én itt képviselek. Arra nézve a római jogban semmiféle támpont nincs és Demelius sem tud egyetlen egy forráshelyet sem idézni, hogy a bíró az in iudicio eljárásban a visszavont beismerés szabadon mérlegelhetette. És mint kifejtettem, nem lehet ezt kimutatni, sem a magyar, sem pedig az osztrák perjogban sem. E tekintetben egészen közömbös, hogy a beismerést rendelkezésnek tekintjük-e és hogy kivel szemben tartjuk annak: a bírósággal vagy pedig az ellenféllel szemben? DEMELIUS a perbeli beismerést csak azért tartja visszavonhatónak, mert benne az állammal szemben tett rendelkezést lát s nem tudná ezt kimagyarázni, ha az az ellenféllel szemben tett rendelkezés volna. Ámde a beismerés, mint bírósággal szemben tett rendelkezés nagyon előnyösen jelöli meg a bíróság perbeli cselekvésének határait épúgy, mint az a rendelkezés, a melyet a fél az ellenfél javára tesz. És ha a rendelkezés visszavonhatlan az utóbbi esetben, visszavonhatlanak kell lennie az előbbiben is. Az államnak igen fontos érdeke, hogy a beismerés, mint legegyszerűbb perlebonyolítási eszköz, ne legyen elvonva a bíróság uralma alól. És végeredményben, önmagának ellenmondva, DEMELIUS sem tartja ezt így, midőn tanítja, hogy a bíróság a visszavont beismerést belátása szerint mérlegelheti.

d) *Az elismerés visszavonása.*

A perbeli elismerés, amennyiben a feltételek megvannak, minden korlátozás nélkül visszavonható, nem téve különbséget, vajjon az csupán tényekre vagy pedig egyuttal a belőlük vont jogi következtetésre vonatkozik-e, vagyis nem téve különbséget a *beismerés* és *elismerés* közt. Nincs sem a mi jogunkban, sem más törvényekben semmiféle nyoma annak, hogy az előbbi visszavonható,

az utóbbi pedig visszavonhatlan, vagy legfeljebb a magánjogi ügyletek módjára visszavonható volna, mint ezt egyes német írók hirdetik s a kir. Curia is, mint fentebb kifejtettem, állandó gyakorlatává emelte. A beismerésnek ama két alakja közt semmiféle fogalmi különbség nincs és így nem is volna értelme annak hogy az egyik visszavonható, a másik pedig visszavonhatlan legyen, vagy legalább másképen legyen visszavonható, mint az előbbi. Különben is a törvénnyel merőben ellenkező felfogás, hogy a «beismerés» visszavonható. Szabályként ez is visszavonhatlan és csak kivételesen veszíti el hatályát, ha a bíróság alóla in integrum restitutiót ad. És ha sokan mégis általában visszavonhatónak mondják, ez csak arra vall, hogy a visszavonhatóság egészen helytelen fogalmából indulnak ki.

A mi valamelyes látszólagos támpontul szolgál ama felfogás számára, hogy a beismerés és elismerés visszavonhatósága kérdésében különbség van, ez az, hogy a törvény következetesen mint műkifejezéseket használja a beismerés és elismerés elnevezéseket, más fogalmat kötvén az előbbihez, mint az utóbbihoz, és hogy a 60. §-ban csupán a «beismerés» visszavonásáról rendelkezik, ellenben az elismerés visszavonhatóságáról egyetlenegy rendelkezése sincs. Ebből azonban nem az következik, hogy az elismerés magánjogi ügylet, a beismerés pedig nem az, s hogy az előbbi csak a magánjogi ügyletek módjára vonható vissza, ellenben az utóbbi visszavonása egészen szabad, hanem inkább az, hogy miután a törvény az elismerés visszavonásáról egyáltalában nem rendelkezik: az elismerés *teljesen visszavonhatlan*. Feltehető ugyanis a törvényről, hogy ha az elismerés visszavonását bizonyos feltételek mellett megengedni hajlandó lett volna, azt megmondta volna, mert más oldalról nem tehető fel, róla, hogy az elismerés visszavonását, lévén az még erősebb nyilatkozat, mint a beismerés, ellentétben ez utóbbival egészen szabaddá akarta volna tenni s visszavonhatóságáról épen ez okból nem rendelkezett. És ha arra az álláspontra helyezkedünk, hogy a S. E.-nak a beismerés visszavonásáról szóló 60. §-a az elismerésre nem terjed ki, akkor annak is kell állania, hogy az elismerés még az ellenfél beleegyezésével sem vonható vissza, a mit azonban azt hiszem, fentebb jelzett álláspontjából kifolyólag a kir. Curia sem volna hajlandó elfogadni.

Hogy a S. E. szerint az elismerés visszavonhatlan, ezt

támogatja még az az elméleti háttér is, a melyből a törvény az elismerést szabályozza. Az elismerés az alperesnek *önelítélése*, a mely közvetlenül hat, az ítélet, melyet a bíróság a felperes kérelmére tartozik hozni, ezt csak constatálja. Ha tehát az elismerés egy ilyen a pert önmagában befejező rendelkezés, akkor következetes, hogy egészen visszavonhatlan legyen.

Valósággal azonban az elismerés nem bír ezzel a jogi jelleggel, az annak alapján hozott ítélet épen olyan természetű, mint egyéb esetekben, szóval, mint erről már bőven volt szó, a törvény elméleti alapfelfogása a törvényben nincs keresztül-vive, s így, miután az elismerés is csak beismerés, annak is a közönséges beismerés módjára visszavonhatónak kell lennie. Egészen méltánytalan is volna, hogy a fél jogi következtetéssel ellátott beismeréséhez erősebben legyen kötve, mint ahhoz, a melyet a fél pusztán csak a tények tekintetében tesz.

Van azonban egy az elismerés fogalmától teljesen független körülmény, a melynek következtében bizonyos időtől fogva az elismerés egészen visszavonhatatlanná válik, s ez, mint ezt különben már DEMELIUS¹ is kifejtette, felperesnek kérelme az iránt, hogy a bíróság az elismerés alapján ítéletet hozzon (S. E. 104. §.). Ennek okából a bíróság köteles az elismerés értelmében itélni, s így nincs mód többé azt visszavonni.

e) *A beismert tényállitás visszavonása és a beismerésről való lemondás.*

Az eddigiekből annyi mindenesetre kitűnik, hogy a beismerő félnek saját *tetszése* szerint nem áll módjában a beismerés hatályát lerontani. Kérdés azonban, leronthatja-e a beismerés hatályát az a fél, a kinek javára a beismerés történt? A német irodalomban tudtommal leginkább WITTMACK² foglalkozik ezzel a kérdéssel és miután nagyon alkalmasnak tartom az eddig mondottak bővebb megvilágítására, én sem akarok előle egészen kitérni.

A félnek, a kinek javára a beismerés szolgál, két mód állhatna a beismerés hatályának lerontására: az egyik, hogy azt

¹ 238.

² Archiv f. Civ. Pr. LXXXVIII. 42. és 53.

az állítást, a melyre a beismerés vonatkozik, *visszavonja*; a másik, hogy a beismerésről *lemond* s állításának egyébkénti bizonyítására vállalkozik.

1. A beismert tényállitás visszavonása nem más mint vagy negatív beismerés, vagy lemondás egy oly jogot megállapító tényállításról, a melyet az ellenfél már beismert, vagy pedig egyszerű kijelentése annak, hogy azt most a perben figyelembe vétetni nem akarja. A gyakorlatban mindenesetre a legritkább jelenség, hogy a fél egy oly tényállítást vonja vissza, a melyet az ellenfél már beismert. Pl. a felperes perel kölcsönt, az alperes beismer, ezután pedig a felperes kijelenti, hogy a kölcsön nem jött létre vagy hogy kölcsönköveteléséről lemond vagy pedig azt ezúttal elbírálni nem akarja. A fogalmak tisztázására azonban nagyon alkalmas megvilágítani, hogy két ellentétes irányú beismerés, illetve beismerés és vele ellenkező lemondás, hogy hatnak egymásra.

Hogy a fél bizonyos tényállításait *egyoldalulag* mennyiben vonhatja vissza, az mindig a concret körülményektől függ. Nevezetesen kétségtelen, hogy a kereset tényalapját kitevő állítások egyoldalulag nem vonhatók vissza, egyebeknek visszavonását azonban semmi sem gátolja; az pedig, hogy a fél a javára történt beismerés hatályát egyoldalulag leronthatja-e, tisztán ettől függ. Még pedig a felperes visszavonja az alperes által beismert keresetet, a következmények nézetem szerint az alperes belátásától függenek. Ha az alperes a visszavonásba beleegyezik, a per megszűnik s így a beismerés is hatályát veszíti. Ha az alperes a visszavonás folytán a felperes elutasítását kéri, akkor a bíróság köteles elutasító ítéletet hozni, minek következtében a beismerés szintén tárgytalanná válik. Ha ellenben az alperes kéri, a mit tőle megtagadni nem lehet, hogy a bíróság a beismerés figyelembevételével a kereset értelmében ítéljen, akkor a bíróság így fog határozni. Szóval, mindezekben az esetekben nem a fél, hanem az alperes magatartása dönti el az ő beismerésének sorát. Minden egyéb esetekben azonban, midőn a tényállitás visszavonása egészen szabad, annak visszavonásával megdől a beismerés is.

2. A mi a beismerésről való *lemondást* illeti, ez az én meggyőződésem szerint ki van zárva. A fél nem az ellenfél, hanem a bíróság számára ismer be; a beismerés hatálya nem függ az

ellenfél beleegyezésétől, mint ezt a német pr. világosan ki is mondja (288. §.), s így nem volna semmivel sem megokolható, hogy a bíróság annak félnek az akaratából, a kinek javára a beismerés történt, ne a beismerés útján, hanem az általa ajánlott egyéb bizonyítékokból győződjen meg az általa állított tény megtörténtéről. Magától értetődően itt feltételezem, hogy a beismerő fél beismerését nem vonja vissza. Mert, ha erről volna szó, akkor a mi jogunk szerint a beismerés hatályát vesztené, minthogy itt a beismerés a felek közös akaratával mindig levonható.

f) *A beismerés visszavonása a felebbviteli eljárásban.*

Ebben a pontban a mi jogunknak egy következetlenségére akarok röviden utalni. Magától értetődő dolog, hogy ha a fél az első fokon beismer, az ő beismerése az eljárás későbbi szakaszaiban is megtartja hatályát, vagyis a bíróság azt az ítélelhezatalnál ott is alapul fogadja el és az ott sem vonható vissza szabadon.

A mi S. E.-unk azonban ezt a tételt nem alkalmazza helyesen. A 152. §. szerint «az elsőbíróság előtt tett és a jegyzőkönyvbe foglalt beismerés . . . a felelbezési eljárásban is megtartja hatályát».

A megszorítás nyilvánvaló. Az első fokon a beismerés hatálya nem függ attól, hogy jegyzőkönyvbe lett-e foglalva vagy sem, az erre való tekintet nélkül szolgál az ítélet alapjául s erre való tekintet nélkül visszavonhatlan; a felelbezési eljárásban azonban az első fokon tett beismerés csak akkor jön figyelembe és csak akkor visszavonhatlan ha jegyzőkönyvbe lett foglalva, különben nem szolgálhat az ítélet alapjául és szabadon vonható vissza, ámbár az, hogy beismerés történt, esetleg ki is tűnik az ítélet indokolásából. Ez a megszorítás egészen helytelen. Ha a beismerés nem tartozik ama nyilatkozatok közé, a melyeknek érvényéhez szükséges volna az, hogy jegyzőkönyvbe foglaltassanak és ha a bíróság a beismerést az első fokon figyelembe veheti, ha nincs is jegyzőkönyvbe foglalva és az e nélkül is visszavonhatlan, ugyanennek kell állania a felelbezési eljárásban is.

A pr. 4. javaalata már helyesebben rendelkezik, de még

sem teljesen kielégítően. A törvényszéki eljárásban az elsőbíróság előtt tett beismerés a felelbezési eljárásban is megtartja hatályát, ha nincs is jegyzőkönyvbe foglalva. Ellenben a járásbírósi eljárásban a felelbezési bíróság belátása szerint ítéli meg, hogy mennyiben vehető figyelembe a járásbírósi előtt tett bírói beismerés, ha a jegyzőkönyvbe foglalva nincs (502. §.). A megszorítás nem indokolt.

g) *A beismerés, illetve elismerés átváltoztatása kifogássá. Részleges visszavonás.*

Az, a ki beismerését, illetve elismerését joghatályosan visszavonja, belátása szerint nyilatkozhatik. Ez egyszerű folyamánya a visszavonásnak, mint azt fentebb már kifejtettem. A fél tehát, miután beismerését visszavonta, legjobb meggyőződése szerint tagadhat, kifogással élhet, sőt még nem tudását is kifejezheti az állított tény tekintetében.

Lehetséges-e azonban az, hogy a fél be-, illetve elismerését átváltoztassa kifogássá, a nélkül, hogy azt ama szabályok szerint, a melyeket a törvény előír, tehát a bíróság engedélyével, visszavonja? Ezt a kérdést nem annyira gyakorlati jelentősége miatt vetem fel, hanem inkább abból az okból, mivel igen tanulságos adalékot nyújt a fogalmak éles elhatárolásához.

A beismerésben és az elismerésben a fél nemcsak egy tényt jelent ki valónak, hanem az ahhoz fűződő jogi hatást is; az utóbbinál nyíltan, az előbbinél burkoltan, de ez a fogalmat nem érinti. A kifogásnál pedig a fél a tényt valónak jelenti ki ugyan, de kétségbe vonja jogi hatását. Már most az a kérdés, vajjon a félcsupán a beismerésben, illetve elismerésben valónak kijelentett jogi hatást, szabadon visszavonhatja-e az által, hogy utólag egy tényt állít, vagy más körülményt hoz fel, a mely azt a jogi hatást kizárja, s így a beismerést, illetve elismerést kifogássá változtatja át? Vagyis lehetséges-e csupán a jogi hatásra szorító részleges visszavonás egész szabadon, avagy csak ugyanolyan feltételek mellett, melyeket a törvény a tényállításra vonatkozó beismerés visszavonására megállapít, azaz csak a bíróság engedélyével? Én azt hiszem, hogy ez a részleges visszavonás egész szabadon lehetséges. Azon jogok szerint, a melyekben a beismerés visszavonásának hatályához a beismert

tények valótlanságának bizonyítása is szükséges, ez semmi kétséget sem szenvedhet, mert az a részleges visszavonás a beismerés tény valódiságát nem érinti. És így kell ennek lennie a mi jogunkban is, a hol a visszavonás a bíróság beleegyezésétől függ. A beismerés és elismerés súlypontja abban rejlik, hogy a fél az ellene felhozott *tényt* jelenti ki megtörténtnek, ezen a kijelentésén pedig a fél nem változtat, midőn valamely okból jogi hatását tagadásba vonja, a bizonyítás terhén sem történik ezzel változás. Én tehát úgy látom, hogy nincs semmi akadály, a mely gátolná azt, hogy a fél a beismerést, illetve elismerést szabadon ne változtathassa át kifogássá.

Gyakorlati haszonnal a félre ez azonban legtöbbször csak akkor fog járni, ha ezzel a részleges visszavonással azonnal a be- illetve elismerés után él, mert különben ettől könnyen el eshetik annak következtében, hogy a bíróság a beismerés, illetve elismerés alapján hivatalból vagy az ellenfél kérelmére ítéletet hoz.

b) A kifogás és minősített tagadás visszavonása.

A kifogásban és a minősített tagadásban, mint már fentebb kiemelttem, van beismerő elem is, vagyis van *tanuskodás*. Kérdés, vajjon a fél az ezen nyilatkozatokban foglalt beismerő elemet szabadon visszavonhatja-e, úgy hogy azt a bíróság többé egyáltalában figyelembe se vehesse? Pl. az alperes kijelenti, hogy a kölcsönösszeget felvette, de már *kifizette*. Visszavonhatja-e később ezt a kifogását, s mondhatja-e, hogy a kölcsönösszeget fel sem vette, vagyis *tagadhatja-e* a kölcsönfelvétel tényét? Vagy pedig az alperes kijelenti, hogy a kereseti összeget *átvette* ugyan, de nem *kölcsönképen*, hanem *vételár* fejében. Mondhatja-e később, hogy az összeget egyáltalában át sem vette, vagyis a minősített tagadás visszavonásával élhet-e egyszerű tagadással?

Előrebocsátom, hogy itt két különböző kérdéstről van szó. A kifogás visszavonása a beismerés visszavonásának kérdése, mert a kifogás a benne foglalt beismerő elem következtében nem más, mint részleges beismerés. Ennélfogva itt a beismerés visszavonására vonatkozó szabályokat kell alkalmaznunk.

Ellenben a minősített tagadás egyáltalában nem beismerés és így itt kétségtől a beismerés visszavonására fennálló szabályok

nem jöhetnek szóba. Egyébként pedig ennek visszavonására két megoldás volna képzelhető. Az egyik: a per anyaga fölött a felek szabadon rendelkeznek, ebből az okból minden nyilatkozat, ha csak a törvény az ellenkezőt nem mondja ki, szabadon visszavonható. A minősített tagadásra a visszavonhatatlanság nincs kimondva, tehát a fél azt is szabadon vonhatja vissza. A másik: a perben senki felelősség nélkül nem beszélhet, a fél ama tények tekintetében, a melyekre nézve az adatszolgáltatás ő reá van bízva, *tanu*, a bíróság az ő vallomásától meggyőződést merít s így nem függhet az ő tetszésétől, hogy azt a nyilatkozatot, a mely ekként a perben bizonyító tényül szolgál, a bíróság elöl elvonhassa, tehát azt szabadon visszavonja. Ennélfogva, ha ezt a fél mégis megtenné, a bíróságot semmi sem gátolhatná abban, hogy meggyőződését ebből merítse.

A ki vizsgálódásaimat eddig figyelemmel kísérte, annak bizonyára nem lesz kétsége az iránt, hogy én ezt az utóbbi megoldást tartom helyesnek. Egyik alaptétel, hogy a félnek főszerepe a perben a tanuskodás s így ama tények fölött, a melyeket ő a bíróság meggyőződésének kialakítására szolgáltatott, nem rendelkezhetik. A bíró azok bizonyító erejét, a mennyiben erre szükség lesz, belátása szerint fogja mérlegelni. Hogy ezt a fél lerontsa, egyszerűen *ellenbizonyításra* kell vállalkoznia, a mely itt teljesen szabad és nincs azokhoz a korlátokhoz kötve, mint a beismerésnél.

Mégis az a tétel, hogy a törvény a perbeli igazmondást a rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló perekben csak annyiban őrzi ellen, a mennyiben ez szükséges, hogy a fél a pert rosszhiszeműleg el ne húzza, vagy az ellenfelet meg ne károsítsa, itt is érvényesül. Ennélfogva a szabad visszavonás itt csak annyiban van kizárva, hogy a fél *kifogás* vagy *minősített tagadás* helyett *egyszerű tagadással* éljen, mert ez súlyosabbá teszi az ellenfélre a bizonyítást. De nincs kizárva a beismerés. Ha pedig a fél kijelentené, hogy a dologról nem tud semmit, ez a nyilatkozata csak akkor jöhetne figyelembe, ha fél beismerését előbb joghatályosan visszavonná, miután a nem tudás kijelentése folytán a bizonyítás terhe ismét az ellenfélre nehezedik.

22. §. A pertárs és a perbeli képviselő beismerése.

A perbeli beismerésnek jogi természetét annak a vizsgálatára is élnünk megvilágítja, hogy a pertárs beismerő nyilatkozata milyen kihatással van egyrészt a másik pertársra, másrészt pedig önmagára és hogy minő hatással van a képviselt félre a perbeli képviselőnek beismerő kijelentése? És hogy ezekben a kérdésekben minél biztosabban tudjunk állást foglalni, azt is kell folyton szem előtt tartani, hogy a pertárs és a perbeli képviselő általában mennyiben szerepelhetnek bizonyító eszközök gyanánt?

a) A pertárs beismerése.

A mi mindenekelőtt a pertársat illeti, erre nézve én a következőkből indulok ki.

Kétségtelenül áll előttem, hogy a per fogalmilag egy felperest és egy alperest, továbbá csak egy jogviszonyt tételez fel. Azonban nem okvetlenül szükséges, hogy minden per önállóan tárgyalassék és döntessék el. Ha ugyanis a jogviszonyok közt bizonyos jogi összefüggés van, vagy legalább azonos a jogi elbírálás szempontja, azok együttes tárgyalása és elbírálása is lehetséges, sőt az ügyek gyorsabb elbírálása és ellentétes határozatok elkerülése ezéjából kívánatos is. Ha ez kettőnél több személyt illetőleg történik, pertársaságról, ha pedig az csak több jogviszonyt illetőleg áll be, keresethalmazatról, illetve viszontkeresetről szólunk.

A pertársaságnak két főcsoportját kell megkülönböztetnünk. Az egyik az, a melyben a pertársaknak egymáshoz való viszonya határozottan kialakul. Ugyanis határozottan megállapítható, hogy az illető pertársak: *fel- vagy alperestársak-e*. A másik az, a melyben a pertársak egymáshoz való viszonya egészen határozatlan, s a melyben pertársasági viszony csak annak következtében keletkezik, hogy a bíróság több, előtte különböző felek közt már *folymatban* levő összefüggő pert közös tárgyalás és esetleg közös eldöntés ezéjából is egyesít (S. E. 43. §.). Itt pertársaknak egymáshoz való viszonya ninosen meghatározva, ebből az okból a pertársaság emez esetéről ninos mit szólanom.

A pertársaság első csoportjában is, a hol t. i. pertársaknak,

mint *fel- vagy alperestársaknak* viszonya egymáshoz egészen határozottan kidomborodik: a pertársaságnak további két alakját kell megkülönböztetnünk. Az egyik az, a melyben a pertársaság a per megindításakor vagy annak tartama alatt a felperes, illetve felperesek *kezdemenyezéséből* indul ki. A másik, a melyet a bíróság oly módon idéz elő, hogy a már megindított perben az egyik vagy másik *peresfél mellé* egy harmadikat pertársnak hivatalból belevon vagy pedig ez, a felperes akarától függetlenül szegődik az egyik vagy másik peresfél mellé pertársnak.

Az utóbbira példa gyanánt szolgálhat a Cstv. 231. §-a, a mely szerint, ha kényszeregyezés esetében valamely hitelező pert indít az iránt, hogy az egyezségeen alapuló leengedések reá nézve hatálytalanoknak nyilváníttassanak: ő hozzá a többi hitelezők felperesi minőségben csatlakozhatnak. Továbbá a Vgtv. 94. §-a, a mely szerint, ha több a foglaltató, s az igényper nem valamennyi ellen indított s a bíróság valamennyiüket nem is vonta perbe: ők (mint alperestársak) beidezés nélkül is megjelenhetnek s védelmüket előterjeszhetik.

Az előbbire pedig példa gyanánt szolgálhat szintén a Vgtv. most idézett 94. §-a, a midőn a bíróság azokat a foglaltatókat, a kik ellen a felperes a pert nem indította meg, alperestársaként hivatalból idézi meg.

Nézetem szerint ninos semmi akadályja annak, hogy a pertársaság amaz elvei, a melyek a felperes kezdemenyezéséből származó pertársaságra irányadók, ezekben az esetekben is ne alkalmaztassanak.

Nem vizsgálva már most azt, hogy a pertársaságnak, különösen a teljesen kialakult szerepekkel bíró pertársaságnak mik a feltételei, csak azt nézzük, minő jogi vonatkozások állanak elő az egyes pertársak közt. Általában azt szokás tanítani, és ez egészben véve helyes is, hogy miután a pertársaság nem valami fogalmilag szükséges, hanem csak perökonómikus dolog: az a pertársaknak perbeli helyzetét nem érinti. A mint tehát mindegyik pertársnak perbeli helyzete egészen önállóan alakulna ki, ha pertársaság nem volna, ugyanígy áll ez a pertársaság esetében is. Egészen nyilvánvaló ez, ha a pertársaság egyesítés folytán jön létre. De kétségkívül áll ez a pertársaság egyéb eseteiben is, csakhogy ekkor mégis vannak némi eltéré-

sek. Így mindenkéül a pertársi viszony annyiban hat ki a pertársakra, hogy sok esetben megállapít különös illetékességet (Trt. 32. §.), hogy egyes esetekben jogot ad arra, hogy az egyik pertárs mint meghatalmazott képviselhesse a másik pertársat (S. E. 7. §.). Legszembetűnőbb a kihatás a mi jogunkban a *mulasztás* eseteiben. Jól ismeretes, hogy a rendes perben a perfelvételre meg nem jelent pertárs a megjelent pertársak közül annak a védelméhez csatlakozónak vélelmezetik, a kinek védelme reá nézve legkedvezőbb (Trt. 112. §.). A közönségnek ez a túlhajtása a sommás perben az *alperestársakat* illetőleg már erős megszorítást szenved, a mennyiben a meg nem jelent alperesről nem szabad feltételezni, hogy a megjelent pertársak legkedvezőbb védelméhez csatlakozik, ha a védelem csupán a megjelent alperesekre nézve bir jelentőséggel (S. E. 56. §.). Jellemző azonban, hogy a felebbvitelnél elkövetett mulasztásnál a mi jogunk, úgy a N., mint a S. E. ezt az álláspontot teljesen elhagyja. Ha ugyanis a pertársak nem mindnyájan felebbezték, a határozat a nem felebbezőkre nézve jogerőre emelkedik. Ha azonban a peres kérdés a pertársakra nézve csak *egységesen* döntethetik el: a határozat, habár csak a pertársak egyike adott be felebbezést, a többiek nevében is felebbezettnek tekintendő (35. §. S. E. 139. §.). S ez a helyes álláspont, melyet az újabb törvények és a végleges pr. törvényjavaslata (79. §) is szabályként elfoglalnak.

Végül, s ezzel eljutottam a minket legközelebből érdeklő ponthoz, mennyiben szerepelhet a pertárs *bizonyító eszköz* gyanánt? E tekintetben a mi jogunk két egészen ellentétes álláspontot foglal el. Egyrészt megengedi azt, hogy a pertárs mint esküt tevő vagy eskü alatt kihallgatott fél nemcsak a saját, hanem a többi pertársak személyét illetőleg is bizonyító eszköz gyanánt szerepelhessen, így a Trt. 127. §-a szerint az iránt, hogy ki tegyen esküt több pertárs ügyében, a felek a perben nyilatkozni tartoznak; ha a felek közt erre nézve megállapodás nem jön létre, az érdekeltek viszonyaihoz képest a bíró határoz. — A S. E. 95. §-a szerint pedig a bíróság a per körülményeihez képest belátása szerint itéli meg, hogy több pertárs közül egyet vagy többet, vagy valamennyit hallgasson-e ki eskü alatt. Másrészt a beismerésnél teljesen kizárja azt, hogy egyik pertárs által tett beismerés a többiekre is kihatással bir-

jon, elrendelvén a Trt.-nak a S. E.-ban is fentartott 162. §-a: *Több pertárs közül egynek beismerése csak maga ellen bizonyít.*

Kiindulva abból a helyes felfogásból, hogy pertársaság esetében több a per s hogy a perek együttes tárgyalása a felek helyzetén változást nem idéz elő: következnek, hogy az egyik pertárs a másik pertárs ellen vagy mellett szerepelhetne *tanu* gyanánt. Kétségtelen, hogy ha azok a perek külön indítottak volna meg, semmi sem állaná útját, hogy az egyik perben szereplő fél, a másik perben tanuként kihallgattassék, s így nem volna ok arra, hogy ez a pertársaság esetében is ne így legyen. Mindazáltal ez még sincs minden esetben így. Most ugyanis a felperes kezdeményezéséből származó pertársaság feltételei úgy vannak megállapítva, hogy a pertársak közt *jogközönségnek* kell lennie (Trt. 74.), s így az egyik pertársnak az ügye közvetlenül vagy közvetve a másik pertársnak is az ügye. Ilyen körülmények közt, ha az egyik pertárs a másik pertársat illetőleg mint tanu kihallgattatnék, egyuttal a saját ügyében is kihallgattatnék a szó közönséges értelmében vett tanu módjára, a mi azonban megengedve nincs.¹ A fél ugyan lehet tanu a saját ügyében, s ezt az álláspontomat már kifejtettem, de nem a közönséges tanura megállapított feltételek mellett, hanem csak annyiban, a mennyiben beismer, esküt tesz, illetve eskü alatt kihallgattatik, vagy e nélkül is, a mennyiben a bíró perben tett ténybeli előadását belátása szerint mérlegelheti. A pertársat illetőleg azonban az ő beismerése nem jöhet számba, hanem csak mint esküt tevő, illetve eskü alatt kihallgatott fél tehet az ő ügyében vallomást, mint ez valósággal a mi jogunknak is az álláspontja. Ha azonban a perek egészen külön vannak folyamatban vagy a per az egyik pertársra már megszűnt,² nincs akadálya annak, hogy az illető közönséges tanu módjára hallgattassék ki. A pr. törvényjavaslata a pertársaságnak egy újabb alakját is ismeri, s ez az, hogy nem szükséges a jogközösség, ha egyébként a jogviszonyok hasonneműek és ha több

¹ Ekként a Curia a közkereseti társaság tagjaira nézve I. G. 500/903. GOTT. IX. 95.

² Ilyen értelemben a kir. Curia is I. G. 463/98. FABINY IV. 256. I. G. 30/1902. GOTT. VII. 487. Ellenkezőleg több igénylő felperesre nézve. O. I. G. 498/902. GOTT. VIII. 204.

az alperes, az illetékesség valamennyire nézve fennáll (78. §.). Pl. a bérbeadó perelheti ugyanabban a házban lakó több bér-
lőjét a hátralékos bér megfizetése iránt. Ekkor, ha az törvénynyé
válík, semmi sem fogja gátolni azt, hogy az egyik pertárs a
másik pertársat illetőleg közönséges értelemben vett tanu legyen,
mert nem az ő ügyéről van szó.

Áttérve már most a beismerésre, egészen kétségtelen, hogy
ha egyik pertárs beismer, ez a másikra mint beismerés nincs
semmi kihatással. A beismerésben foglalt vallomás, mint beis-
merés, a maga formátlanlansága mellett csak a beismerő ellen
bírhát bizonyító erővel, de sohasem másokkal szemben. De hát
vajjon mindig bizonyít-e a beismerő ellen? A Trt. 162 §-a, mint
láttuk, ezt mint kivétel nélküli szabályt állítja fel. Tényleg
azonban még sem az, hanem mindig az illető eset körülmé-
nyeitől függ, vajjon mint beismerés bír-e bizonyító erővel a
beismerő ellen vagy sem? Ime két példa. A felperes mint tör-
vényes örökös perli az A. és B. alperestársakat mint végren-
deleti örökösöket a végrendelet érvénytelenítése iránt. Közülök
A. beismer, B. ellenben tagad. A beismerés, mint beismerés nem
fog bizonyítani A.-val szemben sem. Nem azért, mert lehetet-
lenség, hogy a végrendelet az egyik örökös ellen érvényes, a
másik ellen érvénytelen legyen. S így nyilvánvaló, hogy a Trt.
162. §-a túlló a czélon.

Más példa. A felperes perbevonja A.-t mint főadóst, s
pertársaként B.-t mint kezeset. A főadós tagad, a kezes beismer.
A beismerés nem bizonyít a kezes ellen. Nem lévén bebizonyítva
a főadósság, a kezesség, mint feltételezett adósság beismerésé-
nek nincs semmi jelentősége. Itt is kivétel, hogy a kezességnek
csak formailag feltétele egy főadói nyilatkozat, miként a vál-
tónál, midőn a kezes ellen az ő beismerése kétségkívül bizonyít.
Ha azonban a dolog fordítva áll, s a főadós beismer, ellenben
a kezes tagad, akkor nincs semmi ok, hogy a főadós ellen a
beismerés mint beismerés ne bizonyítson, mert az ő tartozása
egészen független a kezes pertárs tartozásától.

Már most az a kérdés merül fel, ha a pertárs beismerése
a másik pertárs ellen mint beismerés egyáltalán nem bizonyít,
illetve, ha az ügy természete szerint a beismerés mint ilyen
még a beismerővel szemben sem bizonyíthat: vajjon a másik
pertársal szemben s az utóbbi esetben a beismerővel szemben

is mint szabadon mérlegelhető vallomás bír-e bizonyító erővel?
Az én nézetem szerint a válasznak, ellenkező rendelkezés hiá-
nyában, tagadónak kell lennie. A legsúlyosabb következmények-
kel járó dolog, ha valakinek, s így a pertársnak is, minden biz-
tosítéktól ment vallomása egy *harmadik* ellen, s így a *másik*
pertárs ellen is, bizonyít, úgy, hogy ehhez okvetlenül külön
rendelkezés szükséges. Én a S. E. 64. §-ának túlhajtását látom
abban, ha itt-ott a gyakorlatban,¹ hivatkozással az említett §-ra,
ezt lehetőknek tartják. Magára a beismerőre nézve ez a szem-
pont ugyan nem akadály, de itt ismét az elbírálás egysége
zárja ki azt, hogy nyilatkozata csupán vele szemben, mint sza-
badon mérlegelhető vallomás figyelembe jöhessen. A végleges
pr. törvényjavaslata azonban ezt mind a két irányban meg-
engedi, midőn 80. §-ában kimondja: «Ha a vitás jogot a pertár-
sak részére vagy ellen csak egységesen lehet elbírálni vagy ha
a perben hozott ítélet jogereje a pertársakra törvényes szabály-
nál fogva akkor is kiterjedne, ha a perben részt nem vettek
volna . . . akkor a pertársak ellentétes vagy eltérő előadásainak
befolyását az ügy eldöntésére a bíróság a per körülményei
szerint ítéli meg». E szerint tehát az állásfoglalás nem lehet
kétséges.

Fejtegetésem legvégső következménye az, hogy van beis-
merő nyilatkozat, a mely mint beismerés, magára a beismerőre
sem hat ki. Melyik felfogás mellett szolgál ez érvül: a mellett,
hogy a beismerés a perben bizonyítás vagy pedig a mellett,
hogy csak rendelkezés? Előtte nem kétséges, hogyha a beis-
merés rendelkezés, akkor a másik fél tagadása semmiképen sem
gátolhatná meg annak hatását a beismerő félre. Ha az én jog-
viszonyaim bármily szoros kapcsolatban is állanak mások jog-
viszonyaival, a rendelkezési szabadságot az én jogviszonyaim
fölött ez semmiképen sem akadályozhatja meg. Másképen áll
a dolog, ha a beismerés tanusítás. Ha egy és ugyanarra a
körülményre nézve több érdekelt személy egészen ellentétesen
nyilatkozik, hitelt egyiknek sem lehet adni, s így ha az egyik
beismer, a többi pedig tagad, a beismerésnek, legalább mint
ilyennek, nem lehet bizonyító ereje.

¹ Így a marosvásárhelyi kir. ítélő-tábla 84/903. Tárri VIII. 463.

b) *A perbeli képviselő beismerése.*

A perbeli képviselő, legyen akár törvényes képviselő, akár pedig meghatalmazott, a per érdemét tekintve, idegen személy és így a perben mint közönséges tanu is szerepelhet.¹ A mi törvényeink azonban ezen még túl is mennek, s ezeket a perbeli képviselőket még a fél módjára is felhasználják bizonyító eszközöknek, megengedvén, hogy a fél módjára a perben esküt tegyenek (Trt. 226, 227. §§.), illetve eskü alatt kihallgattassanak (S. E. 95. §.).

Midőn ezek a személyek a perben az egyik vagy a másik minőségben vallomást tesznek, a saját érzéki megfigyelésükről adnak számot. Vallomásuk tekintetében ők nem perbeli képviselők. Ha arra kerül a sor, hogy a per a fél érzéki megfigyelése alapján bíraltassék el, ő maga hallgattatik ki. Ez alól mégis kivétel a perbeli beismerés. A perbeli képviselő ebben a minőségében is beismerhet tényeket, vagyis beismerés alakjában olyan tényeket jelenthet ki valóknak, a melyekről neki semmi érzéki megfigyelése nincs, hanem róluk csak a képviselt bir tudomással. Vajjon nem szól-e a beismerésnek bizonyító jellege ellen ez a képviselői minőségben való beismerés? Hogy jogügyleti rendelkezéseket tenni képviselő útján lehet, az eléggé ismeretes és minthogy a perbeli beismerés is így tehető, az ismét érvül szolgálhatna a perbeli beismerésnek rendelkező természetével.

A tanuvallomás fogalmához tartozik, hogy a tanu a saját érzéki megfigyeléséről számoljon be; az azonban egyáltalában nem szükséges, hogy ez az érzéki megfigyelés közvetlenül a bizonyítandó tényre vonatkozzék. Természetes, hogy ez kihatással bír a tanuvallomás bizonyító erejére, mert kétségtelen, hogy a tanu vallomása nem birhat olyan erővel akkor, ha tudomása a bizonyítandó tény tekintetében csak közvetett, nem pedig közvetlen. Ez az oka, hogy a törvény utasítja a bírót, hogy a kihallgatásakor iparkodjék kideríteni, hogy a tanu vallomását honnan merítette (S. E. 89. §.) A fél képviselőtében tett beismerésnél azonban ez a bizonyító erőre kihatással nem bír. Itt ugyanis semmi kétely nincs arra nézve, hogy a mennyiben a

¹ Az ügyvédet illetőleg Curia I. G. 50/97. FABINY I. 167.

képviselőnek nem saját perenkívüli tényeiről van szó, a melyekre a beismerés történik, a képviselő a fél megbízásából ismer be, s hogy ekként ismeretét a bizonyítandó tényre nézve, a képviselt féltől szerezte. Az pedig teljesen mindegy, hogy a fél maga vagy pedig megbízásából más adja a beismerő nyilatkozatot, midőn a beismerésnél a törvény nem kívánja kutatni azt, hogy tudomását honnan merítette. Hogy tehát a törvény a fél képviselőtében tett beismerés erejét nem csökkenti, hanem azt épen olyannak tekintti, mintha a fél tette volna, ez nem szól bizonyító természetével ellen s nem érv arra nézve, hogy rendelkezésnek tekintsük.

23. §. Beismerés a nyomozás elvén alapuló polgári perekben.

a) *Általános szempontok.*

Támaszkodva arra a többször tett megjegyzésemre, hogy nagy hiba a perjogi vizsgálódásokat csupán a rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló polgári perekre korlátozni, most önállóan és részletesebben kell megvilágítanom a beismerés sorsát a nyomozás elvén alapuló perekben, hogy látva azt a saját-szerű szerepet, a mely ennek a nyilatkozatnak itt jut, még egy újabb szempontunk legyen jogi természetének megítéléséhez.

Hogy a határvonal egyfelől a nyomozás más felől a rendelkezés és tárgyalás elvén nyugvó perek közt nincs élesen megvonva, arra, mint egy igen fontos perjogi jelenségre, már utaltam.¹ A rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló pereket is áthatja a nyomozás elve. S hogy ennek ellenére mégis szólhatunk nyomozás elvén alapuló polgári perekéről, ennek oka abban rejlik, hogy míg a rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló perekben amaz elv csak kisegítőleg, alárendelt szerepkörben érvényesül: addig ama perekben az teljesen vagy valamely fővonatkozásban jut kifejezésre, mint ezt különben már szintén jeleztem.

Itt most első sorban azt kellene megállapítani, melyek azok a magánjogi viszonyok, a melyekben a nyomozás elve ilyen módon érvényesül.

¹ L. fentebb 97. és 135. l.

Nem lehet előre meghatározni, melyek legyenek azok a magánjogi viszonyok, a melyek elbírálásánál az állam valamely alakban a nyomozás elvét alkalmazza. Ezek a koronként változó közérdekhez képest különbözők. Csak egy csoportja a magánjogi viszonyoknak emelkedik ki egészen határozottan, a melyekben a nyomozás elve már régtől fogva fennáll s ezek a *status perek*, de ezek között is különösen a *házassági perek*. Itt a közérdek leghamarább és leghatályosabban kívánt hatósági beavatkozást.

De vannak kívülök jelenlegi jogunkban még mások is, a melyekben az az elv érvényesül. Itt ezeket csak futólag említem fel, hogy némileg áttekinthessük azt a kört, a melyben a mi jogunk polgári perekben a nyomozás elvét fogadja el. Így az 1871: LIII. t.-cz. 48. §-a szerint a volt földesúr egy év alatt volt köteles a legelő, a nádas és az erdő elkülönítése iránt a pert az úrbéresék ellen megindítani, mert ellenkező esetben a törvényszék azt a mulasztó költségére egy e czélra rendelt közzeg által tette folyamatba. Általában pedig a birtokrendezési perekben, ha a volt földesúr az úrbériséget megállapító egyezség vagy ítélet alapján érvényesíthető kárpótlási igényéről az állam irányában világosan és határozottan le nem mond, a bíróság az egyezség vagy ítélet alapjául szolgáló adatokat hivatalból kinyomozza. (1877: XII. t.-cz. 2. §.) Teljesen a nyomozás elvén épülnek fel a birtokrendezési perek az ország erdélyi részeiben, a volt Kraszna, Közép-Szolnok, Zaránd megyék és a volt Kóvár vidék területén. (1892: XXIV. t.-cz. 3. és 4. §.) Ugyanezen alapulnak a majorsági zsellértelkek megváltásáról szóló perek. (1896: XXV. t.-cz. 19. §.) És végül ugyancsak a nyomozás elvén nyugszik a kártalanítási eljárás az ártatlanul szenvedettek előzetes letartóztatása, vizsgálati fogsága és büntetése miatt. (BP. 586. és 587. §§.)

Kétségkívül valamennyi per között, a melyekben a nyomozó elve érvényesül, legfontosabbak a *status perek*; de hogy valamennyiben? azt a mostani jog szerint egészen pontosan megállapítani alig lehet.

Mindenesetre a nyomozás elve uralkodik teljesen vagy csak részben a *házassági perekben*. És minden kétségen felül a nyomozás elvén alapulnak a *személyállapot iránti eljárások*: kiskorúság meghosszabbítása és megszüntetése, gondnokság alá

helyezés és annak megszüntetése, a melyek a per formái közt bonyolódván le, a statusperekhez nagyon hasonlítanak, bár a szó igazi értelmében nem polgári perek.

De nagy a bizonytalanság a részben, hogy a szülői és gyermeki viszony létezésének vagy nem létezésének megállapítása iránti perek, az illető felek közt, mennyiben alapulnak a nyomozás elvén? A törvényjavaslat ezek közül csak egyet szabályoz, a születés törvényességének megtámadása iránti pert a férj részéről, s abban a nyomozás elvét a házasság megsemmisítése iránti perek módjára alkalmazza. A mi pedig az atyai hatalom kérdését illeti, ez a mi jogunk szerint csak akkor önálló per tárgya, midőn az atya a gyámbatóságnak az ő atyai hatalmát megszüntető határozatát támadja meg perrel, a melyben a nyomozás elve érvényesül s ez a törvényjavaslat álláspontja is.

A mi ezekben a perekben a feleknek mint bizonyító eszközöknek alkalmazását illeti, itt egészen véve az az elv domborodik ki, hogy addig a határig, a meddig a nyomozás elve terjed, a felek oly bizonyító eszközök gyanánt nem szerepelhetnek, hogy az általuk tett vallomás bizonyító erejét a bíró belátása szerint nem mérlegelhetné, sőt bizonyos esetekben mint bizonyító eszközök egyáltalában figyelembe sem jönnek és hogy a bíróság nem szorítkozik csupán a felek által előterjesztett bizonyító anyagra, hanem mást is vesz figyelembe. Innen van, hogy a fél beismerésének bizonyító erejét a bíróság szabadon mérlegeli, hogy esküre, illetve eskü alatti kihallgatásra nem bocsátható és hogy a bíróság oly bizonyító eszközöket is vehet figyelembe, a melyeket a felek fel sem hoztak.

Tételes források e tekintetben nagy részben hiányoznak, s így amaz elvek helyessége inkább csak logikai következtetéssel állapítható meg. A dolog természetéből foly ugyanis, hogy a mely határok közt a törvény a perbevonat magánjogi viszony fölötti rendelkezést kizárja, ugyanazon határok közt az adatszolgáltatást sem bizza a felekre, mert így könnyen meghiusulhatna a czél, hogy az igazság minden körülmények közt kideríttessék. Ugyanebből az okból ezekben a perekben még a mulasztás következményei is másképen alakulnak. A kölcsönös meghallgatás elvénel fogva a *nyilatkozási kötelesség* itt is megvan, de a felek nyilatkozatai nem állanak semmiféle *feltételezési viszonyban*. A bíróság tekintet nélkül arra, hogy az egyik fél a másik állí-

táasaira nyilatkozik, deríti ki a tényállást. Egyenesen ennek folyamánya, hogy a mulasztás ama következményei, a melyek egyéb esetekben a nem nyilatkozáshoz fűződnek, itt hiányoznak. Itt ugyanis a miatt, hogy az egyik fél a másik tényállításaira nem nyilatkozik, a mennyire a nyomozás elve terjed, nem következik be az, hogy az utóbbi állításai valóknak tartassanak.

Ez, a mit itt most kifejtettem, a házassági pereket illetőleg nagy részben a birói gyakorlatnak is az álláspontja s ezt követi a törvényjavaslat is.

A házassági perek közül legteljesebben a házasság megsemmisítése iránti per épül fel a nyomozás elvén, miután ez a kir. ügyész által is megindítható (H. T. 47. §.). A házasság megtámadása iránti pert is teljesen a nyomozás elve hatja át, ha ezt a kir. ügyész, illetve az árvaszéki ügyész indítja meg (H. T. 56. §.), de csak addig, míg a fél fejlett, illetve teljes korát el nem érte (H. T. 69. §.). Ha azonban ebben a perben a fél lép fel felperesként, az egészen a rendelkezés és tárgyalás elvei szerint bonyolódik le, a mennyiben a megtámadás alapjául szolgáló tények kiderítéséről van szó. Az államnak ugyanis semmi érdeke a fejletlen és kiskort kivéve, a házasság megtámadását előmozdítani. Sőt ellenkezőleg az az érdeke, hogy a házasság fenmaradjon, épen azért ezekben a perekben a bíróságnak abban az irányban kell *nyomozólag* fellépnie, hogy a felek a megtámadási okokat ne használják fel ürügyül a házasság megszüntetésére. És teljesen ugyanez áll a törvény helyes értelmezése mellett a házasság felbontása és az ágy és asztaltól való elválasztása iránti perekben is.

Alsóbb bíróságaink azonban olykor a bontó perekben a nyomozás elvét túlzásba viszik, így nevezetesen nem veszik figyelembe a felek kérelmét az eljárás megszüntetése iránt. Ezzel szemben helyesen mondta ki a kir. Curia, hogy «házassági perekben — itt természetesen csak bontási perekre gondolt — a birói gyakorlat szerint a felbontást kérő félnek s esetleg közakarattal mindkét félnek jogában áll a pertől elállani, mindaddig, míg a harmadbíróság ítéletet nem hozott, miért is az alsóbb bíróságoknak ennek ellenére érdemben hozott ítéletét megsemmisítette».¹ Nyilvánvaló, hogy az államnak nem

¹ C. 6898/902. MÁRKUS XIII. 19812.

áll érdekében a bontást kimondani, még ha a bontási ok fenn is áll. Van azonban eltérés ellenkező irányban is. Ujabban az az állandó birói gyakorlat, hogy abban az esetben, midőn a házasság felbontását valamelyik fél szándékos és jogos ok nélkül való elhagyás alapján kéri (H. T. 77. §.), házasságvédő kirendelésének helye nincs.¹ Ez azonban merőben ellenkezik azzal az érdekekkel, a melyet a törvény, de a birói gyakorlat is ennél a pontnál állandóan szem előtt tart, s ez az, hogy ez a bontási ok ne használtassék fel ürügyül a házasságok önkényes felbontására.

b) Különösen beismerés a házassági perekben.

A beismerés kérdésében, a mely minket itt legközelebről érdekel, a bíróságok a bontási perekben állandóan azt a gyakorlatot követik, hogy a beismerés *önmagában* nem bizonyít.

«A birói állandó ítélkezési gyakorlat — így indokol egy esetben a budapesti kir. ítélő tábla, s ezt a kir. Curia is magáévá tette — folytonosan alkalmazza azt a jogszabályt, hogy a *közjogi természetű bontó perekben a beismerés önmagában bizonyítékul nem szolgálhat.*»² Sokszor pedig egész általánosságban valamennyi házassági perre nézve állítják fel a tételt, hogy a beismerés önmagában nem bizonyít. Így a kir. Curia kimondotta azt, hogy «házassági perekben a felek beismerései önmagukban bizonyítékul elfogadhatók nem lévén, a felperesi állításoknak valódisága egyedül azon körülmény alapján, hogy alperes meg nem jelent és a keresetlevélben előadottakkal szemben nem védekezett, meg nem állapítható.»³

Ezek az elvi kijelentések több okból esnek kifogás alá. Mindenekelőtt többet mondanak mint kellene. A házassági perekre nézve általában, névszerint pedig a bontási perekre nem helyes kivétel nélkül az a tétel, hogy a beismerés önmagában nem bizonyít. A mennyiben ezekben a perekben a beismerés rendes hatásait megszorítani szükséges, ennek csak addig a határig szabad történnie, a meddig a nyomozás elve ezekben

¹ L. RAFFAY, Házassági Perrendtartás. 23.

² C. 2351/98. MÁRKUS X. 16252.

³ C. 193/1902. MÁRKUS XIII. 19809.

a perekben terjed. Már pedig, ha a nyomozás elvét helyesen felfogjuk, az ezeket a pereket, mint kifejtettem, nem hatja át egyformán, különösen nem hatja át teljesen a bontó pereket, s így ezekben a beismerést a maga rendes hatásától általában megfosztani, túlhajtott dolog. Így pl. az egyik fél valamely okból kéri a felbontást, ezzel szemben a másik fél kifogásul felhossa a megbocsátást (82. §.), s a felbontást kérő *beismeri*, hogy tényleg megbocsátott. Kérdem, mi szükség van itt a beismerést a maga rendes hatályában korlátozni és mi gátolja azt, hogy a bíróság *csupán* a beismerés alapján a felperest keresetével el ne utasítsa? Hiszen az államnak semmiféle érdeke sem parancsolja, hogy a meg- vagy meg nem bocsátás tényét a fél beismerő nyilatkozatával szemben [is vizsgálja, s a beismerést a megbocsátás iránt minden körülmények közt teljesen meggyőzőnek el ne fogadja.

Helytelen továbbá bírói gyakorlatunkban az is, hogy a beismerést illetőleg, ott a hol a megszorítás helyén való, mindig a *negatív kötött bizonyítás* álláspontjára helyezkedik, megállapítván, hogy a beismerés önmagában a bírót soha meg nem győzheti s így negative annak bizonyító erejét is meghatározza. Hogy ott, a hol a nyomozás elve helyesen érvényesül, a beismerés kötötten, vagyis már jogszabály által a priori, teljes bizonyító erővel fel nem ruháztatik, az teljesen érthető. De azt már nem lehet belátni, hogy miért zárja ki a törvény annak bizonyító erejét úgy, hogy a bíró a beismerést még akkor sem tarthassa teljesen meggyőzőnek, ha a concret esetben annak teljesen hitelt érdemlő voltáról meggyőződött. Szóval nincs semmi ok arra, hogy a bíró a nyomozás elvének uralma alatt is a beismerést a szabad bizonyítási rendszer elvei szerint teljes bizonyító erővel fel ne ruházza. S erre az álláspontra helyezkedik a pr. törvényjavaslata is (674. §.), a mely azonban hibát annyiban követ el, hogy a beismerés szabad mérlegelését a házassági perekben kivétel nélküli szabálynak állítja oda, tehát még a nyomozás elvének határain túl is, a mire nyilván szükség nincs, s ellentétben is áll az előző §-ban kifejezett helyes elvvel, hogy míg a házasság megsemmisítése iránti perben a bíróság a kereset megítélésére szükséges minden tényt és bizonyítékot hivatalból vessz figyelembe, addig megtámadó,- bontó- és válóperekben csak a házasság fentartása érdekében.

Látván ekként a nagy eltérést a beismerés hatálya tekintetében a rendelkezés és tárgyalás, másrészt pedig a nyomozás elvén alapuló perekben, az a kérdés merül fel, nem nyújt-e ez valamely támpontot arra a feltevésre, hogy különbség van jogi természetükben is, nevezetesen, hogy amott a beismerés rendelkezés, emitt pedig bizonyítás? És ennek megoldása a tulajdonképeni ok, a melyből a nyomozó polgári pereket fejtegetéseim körébe vontam.

Nekem az állásfoglalás ebben a kérdésben rendkívül könnyű. Én ugyanis arra az álláspontra helyezkedtem, hogy a kötött bizonyítás igazi bizonyítás, vagyis az a körülmény, hogy a törvény a bizonyító tény bizonyító erejét a priori meghatározza, nem ok arra, hogy azt más gondolatműveletnek tekintsük mint a szabad bizonyítást, vagyis nem ok arra, hogy a bizonyítás köréből kizárjuk. Ezt alkalmazva a beismerésre, magában véve az a körülmény, hogy a rendelkezés és tárgyalás elvén alapuló perekben a bíró a beismerés bizonyító erejét nem mérlegelheti, hanem a beismert tényt valóban köteles elfogadni, míg ellenben a nyomozási perben a bíró csak negative van kötve vagy egyáltalában nincs is megkötve: nem ok arra, hogy az előbbit ne tekintsük bizonyításnak, hanem csak rendelkezésnek. Nem lehet itt szó fogalmi különbségről, hanem csak azokról a különböző okokról, a melyek a törvényhozást arra indították, hogy az egyik esetben a bizonyító erőt ne úgy szabályozza mint a másikban. S ezeket az okokat felismerni nem valami nehéz dolog. Ha a törvény úgy véli, hogy közérdekből is leghelyesebb dolog a magánjogi viszony fölötti rendelkezést a felekre bízni, akkor természetes folyomány, hogy nem fogja azt elbíráltatni akarátuk *ellenére* oly tények alapján, a melyeket ők fel sem hoztak. A magánjogi viszony fölötti rendelkezés elismerése maga után vonja az állam *önkorlátozását* a bizonyítás tekintetében is annyiban, hogy a bíróság első sorban a felek által megjelölt bizonyító eszközök útján következtet a bizonyítandó tényekre és legfeljebb csak a felek által felhozottak kiegészítésére vehet figyelembe másokat, illetve annyiban, a mennyiben a felek bizonyító eszközöket nem jelöltek meg. Itt nem a fél rendelkezése szab a bírói cogníciónak határokat, hanem ezeket itt az állam önmaga szabja meg önmagának, arra utasítván a bíróságot, hogy egy bizonyos anyag, mondjuk a beismerés

alapján hozzon ítéletet, ezt minden körülmények közt meggyőzőnek tekintse. Ha azonban az állam a jogviszony fölötti rendelkezést általában vagy bizonyos határok közt a közérdekből nem ismeri el, akkor természetes folyomány, hogy nem elégedhetik meg a felek által szolgáltatott bizonyító anyaggal s így a beismerésnek sem tulajdoníthat a priori teljes bizonyító erőt. A rendelkezés elve mellett, ha a fél téves vagy rosszhiszeműen valótlán adatszolgáltatással önmagát megkárosítja, az a közérdeket nem érinti, s azért az állam a fél lelkületébe nem is tekint bele, minden vizsgálat és utánjárás nélkül valónak fogadja el, a mit mond. De ott, a hol nyomozás elve van, ez nem lehetséges. Mert itt az állam úgy tartja, ha a fél esetleg valótlant mond, mindenesetre megkárosítja a közérdeket és nemcsak esetleg önmagát, azért kijelentéseit ellenőrzésnek kell alávetni s nem szabad nekik feltétlen hitelt adni.

24. §. A perenkívüli beismerés.

a) *A perenkívüli beismerés mint bizonyító tény.*

A perbeli beismerés kérdésével szorosan összefügg, mert mind a kettő ugyanazon fogalom alá tartozik, a peren kívül tett beismerés. A fél ugyanis nemcsak a folyamatban levő perben, hanem azon kívül is jelenthet ki bizonyos hátrányos tényeket önmagával szemben valóknak. Ez a vallomás, ha azt a fél a perben beismeri, vagy ellene egyébként bebizonyíttatik, vele szemben bizonyító erővel fog birni. Én a peren kívül tett beismerésben a *közvetett bizonyításnak* egy igen fontos esetét látom. T. i. a perben a bizonyítás nem irányul közvetlenül a kereset tényalapjára, valamely kifogásra vagy ellenkifogásra, hanem egy más tényre, névszerint arra, hogy a fél ama tények valamelyikét peren kívül valóknak jelentette ki. És ha ezen peren kívül tett beismerés a féllel szemben bebizonyíttatik, a bíróság belőle következtetni fog a kereset tényalapjára, valamely kifogásra vagy ellenkifogásra. E szerint a peren kívül tett beismerés közvetett bizonyító tény. A bíró ugyanis az általa észlelt bizonyító eszközökből első sorban a peren kívül tett beismerésre következtet mint okozatra és csak ebből történik a további visszakövetkeztetés a perbeli tényekre: kereset tény-

alapjára, a kifogásokra és ellenkifogásokra. A peren kívül tett beismerésnek bizonyító eszközei a rendes perbeli bizonyító eszközök, így tehát a félnek a perben tett beismerése is. A fél ugyanis a perben beismerheti, hogy a vele szemben állított tényt a peren kívül beismerte, midőn a bíróság ebből a perben tett beismerésből fog következtetni a peren kívül történt beismerésre, s ennek útján a peren kívül beismert tényekre. A peren kívül tett, s a perben bebizonyított beismerés bizonyító erejét a bíróság belátása szerint mérlegeli. Még akkor is, ha a fél a peren kívül történt beismerést a perben beismerte. A perben történt beismerés ugyanis teljes bizonyító erővel csak arra nézve bír, hogy a fél a peren kívül beismert, de hogy ebből a peren kívül beismert tényekre minő következtetés vonandó, azt a bíróság belátása szerint mérlegeli.

A perben és peren kívül tett beismerés egy és ugyanazon fogalom alá tartoznak. Ezt, mint érintettem is, már többen kiemelték, s magam is kezdettől fogva helyesnek tartottam. Mind a két fajta beismerésben a félnek önmaga ellen való tanuskodása rejlik. Hogy a perben történt beismerés a félnek önmaga ellen való tanuskodása, ezt munkám folyamán már több oldalról megvilágítottam. Hogy pedig a peren kívül történt beismerés is az, ezt senki nem is vonja kétségbe. Mind a kettőben egy és ugyanaz a gondolkodási művelet, a félnek önmaga ellen történt tanuskodásából vont okozati következtetés a beismert tényekre, ennél fogva szükségképen mind a kettő egy- és ugyanazon fogalom alá tartozik. Hogy bizonyító erejük különböző, az csak a hatályt érinti, de nem magát a fogalmat. Ez csak következménye annak, hogy az egyik a per folyamán, a másik pedig azon kívül történik.

Ha azonban arra az álláspontra helyezkedünk, hogy a perben történt beismerés nem tanuskodás önmaga ellen, hanem a félnek oly rendelkezése, a mely által a bizonyítást kizárja, akkor önként következik, hogy azokat különböző fogalmaknak tartjuk.

Legelőször, mint erről már volt szó, SAVIGNY helyezkedett erre az álláspontra. Ő a beismerés körüli fogalomzavar legfőbb okát abban látta, hogy a perbeli és perenkívüli beismerés fogalmait nem különböztették meg, miért is ő azokat élesen elválasztotta egymástól.

Más írók ellenben, mint BETHMANN-HOLLWEG, CANSTEIN és BÜLOW világosan kiemelik a perbeli és perenkívüli beismerés fogalmi azonosságát és ha nem csalódom, PLANCK is ezen a nézeten van.

Perenkívüli beismerés folyamatban levő peren kívül tett beismerés, tehát egy más hatóság előtt, esetleg egy más perben tett beismerés is. A fogalom szempontjából ez legkevésbé sem lehet kétes. Csak ahhoz férhetne szó, vajjon egy más hatóság előtt, esetleg más bíróság előtti perben tett beismerésnek ne tulajdonítsunk-e épen olyan bizonyító erőt, mint annak, a melyet a fél a folyamatban levő perben tesz? Ezt a kérdést fentebb már megoldottam.

A perenkívüli beismerés, ép úgy mint a perben tett beismerés, lehet csupán valamely ténynek beismerése, de irányulhat a tényből vont jogi következtetésre is. Szóval az a megkülönböztetés, a melyet a perbeli beismerésnél tény- és jogbeismerés közt tettem, itt is megtehető, a nélkül azonban, hogy ez magát a fogalmat a legkevésbé is érintené.

A perbeli beismerés egyszerűen abból az okból bizonyít, mert a fél a perben hátrányos tényeket valóknak jelenti ki, addig a peren kívül történt beismerés bizonyító erejének az az alapja, hogy a fél a hátrányos tényeket komolyan jelentette ki valóknak. A perben soha sem lehet kétely arra nézve, hogy a fél kijelentése komoly volt; jobban mondva, soha sem vehető másnak, mint komolynak, s így, ha egészen nyilvánvaló is volna, hogy a fél nem akart egyebet, mint tréfát űzni s ebből a czélzathból a nélkül jelentett ki magára nézve hátrányos tényeket valóknak, hogy róluk tudomása volna, a bíróság mégis köteles a fél kijelentését komolynak venni s ennek alapján itélni. A perben soha sem lehet kérdés tárgya, hogy a fél komolyan beszél, a fél minden kijelentése a per czéljaira szolgáló nyilatkozatnak veendő. A perenkívüli beismerésnél a dolog annyiban áll másképen, hogy az ellenkezőnek bebizonyítása nincs kizárva. Itt ha bebizonyítatik, hogy a fél peren kívül beismert, az is vélelmeztetik, hogy komolyan ismert be, de az ellenkezőt a peren kívül beismerő fél mindig bebizonyíthatja. Szóval míg a perben tett beismerésnél az *animus confitendi* soha kérdés tárgya sem lehet, addig a perenkívüli beismerésnél a beismerő fél bebizonyíthatja, hogy *animus confitendi* nélkül

ismert be. És ha a perenkívüli beismerésnél az *animus confitendi* meg is volt, az hatályát veszíti, ha a fél egyszerűen a beismert körülmény valótlanosságát bebizonyítja, addig a perbeli beismerésnél ez, mint kifejtettem, önmagában nem elegendő.

b) A perenkívüli beismerés mint jogügylet.

Fejtegetésemben a perenkívüli beismerést mindig, mint a félnek önmaga ellen való tanuskodását tartottam szem előtt, a melyben egyszerűen bizonyos hátrányos tényeket önmaga ellen valóknak jelent ki, a nélkül, hogy ez által az ellenféllel szemben valamely lekötélést akarna vállalni, vagyis magát az ő javára jogügylet útján lekötelné.

De történhetik perenkívüli beismerés jogügyletkötési, vagyis lekötélési szándékkal is. Ez azonban fogalmilag más mint az egyszerű perenkívüli tanuskodás önmaga ellen. Ugyanaz itt a különbség, mint a perbeli beismerés és a perbeli beismerési szerződés — peregyezés — közt a per. megszüntetése czéljából. Itt teljesen különböző két fogalomról van szó: a *beismerésről* és a *beismerési szerződésről*. Az előbbi önmaga elleni tanuskodás, melynek két különböző alakja van: a perbeli és a perenkívüli beismerés. Az utóbbi a beismerő félre lekötélést megállapító jogügylet, melynek szintén két formája van: a perbeli beismerési szerződés — peregyezés — a pert megszüntető hatással és a perenkívüli beismerési jogügylet. Itt most még ez utóbbiról kell szólanom, de csak vázlatosan, mivel az egész kérdés tulajdonképen már vizagálódásom körén kívül áll.

A magánjognak meg vannak a maga gazdasági okai, a melyek útján a vagyonátháramlás történik. Jogilag elfogadott gazdasági ok nélkül nincs vagyonátháramlás. Ha ez iránt lekötélés történik, annak érvényesítésénél a gazdasági ok mindig kimutatandó, azaz bizonyítandó. Minthogy azonban ez sokszor nehézségekbe ütközik, gondoskodtak módokról annak megkönnyítésére.

Az egyik és legtermészetesebb a vagyonáthárítás iránti kötelezettségnek concret alakban való elismerése, vagyis a kötelezett fél kijelenti, hogy egy bizonyos tény alapján vagyonátruházásra van kötelezve. Ebben az elismerésben az az előny rejlik, hogy a jogosult a korábbi kötelezési tényen kívül egy újabb

lekötelezési tényt nyer, vagyis egy concret kötelmet megállapító tény helyett kettőt nyer. Még pedig vagy ugyanazt megismételve, vagy pedig a régi mellett még egy újat. Így pl. a vevő, a ki vételárral tartozik, ismételten kijelenti, hogy azt a bizonyos adásvételt megkötötte s annak alapján vetelárral tartozik, a melynek kifizetésére magát ismételten is kötelezi. Vagy a fél kártérítéssel tartozik s kijelenti, hogy a kárt elkövette, a melynek megtérítésére magát ezennel kötelezi. Az ilyen elismerő lekötelezésnek a jogosult félre nézve különös értéke akkor van, ha *okiratban* történik. Ezt az okiratot ugyanis a kötelezett fél állítja ki s átadja a jogosult félnek. Ez az okirat az ú. n. *pusztán tanúsító okirat*, a melynek kiállítása, illetve átadása *concret elismerési szerződés*. Téves azt hinni, hogy annak átadása és átvétele nem szerződés. Az által, hogy a fél az okiratot kiállítja és átadja, a másik fél pedig azt átveszi, mindkét oldalról szerződészerű elismerése foglaltatik a már korábban létrejött jogviszonynak.

Lehetséges, hogy biztonság okából a jogügylet keletkezésével egyidejűleg állítják ki az okiratot, ebben nem rejlik egy már korábban létrejött jogviszonynak elismerése, mert hiszen a jogviszony épen a jogügylet által jön létre s így nem tartozik ide.

A könnyítés másik és sokkal bonyolultabb módja az *abstract elismerési szerződés*. T. i. a kötelezett lekötelezési akaratkijelentéssel kinyilvánítja, hogy tartozik, a nélkül azonban, hogy azt a gazdasági okot, a mely lekötelezését szülte, megnevezné. A jogosultra nézve ennek az az előnye, hogy a kötelezett ellen emez abstract elismerési szerződés alapján léphet fel, a nélkül, hogy magát a gazdasági okot megneveznie és azt bizonyítania kellene. Csupán az ellenfélnek áll módjában, s nem is mindig, a gazdasági ok hiányában az érvényesítést kizárni, ha bebizonyítja, hogy a gazdasági ok nincs meg. A kizárás mindig *kifogás* útján történik.

Ennek részleteit itt mellőzve, csupán azt emelem ki, a mi kérdésünket leginkább érinti, hogy az abstract elismerési szerződésnek az elismert concret jogviszony tekintetében *bizonyító ereje nincs*. Az okirathól, a melyben az abstract lekötelezés foglaltatik, csak a lekötelezés ténye tűnik ki, arra nézve azonban semmiféle felvilágosítást sem nyújt, hogy mi az a concret jogviszony, a melynek elismeréseképen az abstract lekötelezés

történt. Nincs azonban kizárva, hogy ezt is magában foglalja, midőn bizonyos esetekben, mint pl. a váltónál, legalább az egymással közvetlenül ügyletet kötő felek közt, a concret jogviszonyt is bizonyítja. Így pl. a rendelvényes, a ki a neki járó vételár biztosítására a vevőtől fedezeti váltót kap, nem a váltó alapján, bár ezt is megtehetné, hanem a vétel alapján lép fel adósa ellen. Ha a vételügylet magába a váltóba fel van véve, akkor a váltó a vételár iránti perben a vételügylet megkötése iránt is szolgálhat bizonyító eszköz gyanánt.

TARTALOMJEGYZÉK.

1. §. Bevezetés	Lap 1
-----------------	----------

ELSŐ FEJEZET.

A perbeli beismerés a főbb törvényhozásokban.

2. §. Irányadó szempontok. Különösen római jog	6—17
a) Confessio in iure	7
b) Confessio in iudicio	15
c) Beismerés interrogatio in iure folytán	15
3. §. Közép- és újkori jogok	18—24
a) Egyházjog	18
b) Német közönséges jog és a régi osztrák pr.	20
c) Törvénykezési rendtartás. 1868: LIV. t.-cz.	22
d) A régi porosz pr. és a régi váltó eljárásunk	22
e) Francia és angol jog	23
f) Régi magyar jog	24
4. §. Legújabb törvényhozások	25—28

MÁSODIK FEJEZET.

A perbeli beismerés irodalma.

5. §. Áttekintés	29—30
6. §. A perbeli beismerés bizonyítás	31—39
Weber	31
Bethmann-Hollweg	32
Pollak	34
Wittmaack	37
7. §. A perbeli beismerés nem bizonyítás, hanem rendelkezés	39—48
Savigny	41
Wetzell	44
Hölder	45
8. §. A perbeli beismerés a bizonyítást kizáró tény, de bizonyos körülmények közt bizonyító erővel is bír	49—61

Canstein	Lap 49
Demelius	51
Wach	54
Planck	57
9. §. A perbeli beismerés nem bizonyítás, de nem is rendelkezés.	
Bülow	61—64

HARMADIK FEJEZET.

A perbeli beismeréssel összefüggő perjogi alapelvek.

10. §. A beismerés viszonya a per fogalmához	65—75
a) A polgári per fogalmi kellékei	66
b) Az alperes beismerése a pert nem zárja ki	69
11. §. A perbeocsátkozás és a per folyamán előforduló többi nyilatkozatok	75—91
a) A felek szerepe a perben	75
b) A pert megalapító nyilatkozatok	77
c) A perbeocsátkozó nyilatkozatok közelebbi elhatárolása	80
d) A beismerés, kifogás és tagadás viszonya egymáshoz	82
e) A nem-tudás	85
f) A perbeocsátkozó nyilatkozatok, különösen a nem tudás következményei	87
g) A per folyamán előforduló többi nyilatkozatok	90
h) A perbeli jogviszonyt illető nyilatkozatok	91
12. §. A perbeli rendelkezés	92—102
a) A rendelkezés, tárgyalás és nyomozás elve a polgári perben	92
b) Rendelkezés és indítványozás	98
c) Rendelkezés és bírói pervezetés	100
13. §. A perbeli beismerés nem rendelkezés	102—116
a) A perbeli beismerés beszámolás és a fél tudomásáról	103
b) A perbeli beismerés igazmondás. Valótlan körülmények beismerése	108
c) Az igazmondás biztosítékai. A beismerés vélelmezett igazmondás	110
d) A nem-vitálás	115
14. §. A perbeli beismerés jogi természete	116—124
a) A perbeli eselekvények jogi természete	116
b) Különösen a beismerés jogi természete	121
15. §. A perbeli beismerés bizonyítás. A bizonyítás alapfogalmai	124—140
a) A bizonyítás fogalma	125
b) A bizonyító eszközök. Különösen a peresfelek mint bizonyító eszközök	127
c) A feleknek mint bizonyító eszközöknek viszonya a bizonyítási teher szabályaihoz	134

	Lap
d) A nyomozás elvén alapuló bizonyítás	135
e) Következmények a perbeli beismerés bizonyító jellegének megítélésére	138
16. §. Következtetés a bizonyító tényekből, különösen a beismerésből	140—150
a) A szabad és kötött bizonyítás	140
b) A kötött bizonyítás, különösen a perbeli beismerés bizonyító jellege	143
17. A bizonyítás köréből kizárt tények	150—157
a) Általános ténybeli okozati következtetés	150
b) A bíró constitutív tevékenysége	152
c) A bíróság által észlelt tények. Perköltség beismerése	155
18. §. Ítélet és beismerés	157—163
a) Az ítélet bírói parancs	157
b) A multa való visszakövetkeztetés	161

NEGYEDIK FEJEZET.

A beismerés különös tanai.

19. §. A fogalom elemzése	164—192
a) A perbeli beismerés fogalmi kellékei	164
b) Az animus confitendi	168
c) Előlegezett beismerés	171
d) Feltételes és időhöz kötött beismerés	172
e) Egyezségi beismerés	173
f) Hallgatag beismerés vagy mulasztás?	178
g) Jogról való lemondás és negatív beismerés	183
h) Ugyanazon perben tett beismerés	187
20. §. Beismerés és elismerés	192—214
a) Elismerés és confessio in iure	192
b) Téves megoldások	195
c) A helyes elhatárolás. Az elismerés megerősített beismerés	202
d) A törvény rendelkezései az újabb megoldás szempontjából	209
e) Lemondás és elismerés	212
21. §. A perbeli beismerés visszavonása	214—231
a) A perbeli beismerés hatálya s visszavonásának okai	214
b) A perbeli beismerés visszavonása a tételes jogok szerint	217
c) A visszavonás következménye	223
d) Az elismerés visszavonása	224
e) A beismert tényállítás visszavonása és a beismerésről való lemondás	226
f) A beismerés visszavonása a felelbiteli eljárásban	228
g) A beismerés, illetve elismerés átváltottatása kifogássá. Részleges visszavonás	229
h) A kifogás és minősített tagadás visszavonása	230

	Lap
22. §. A pertárs és a perbeli képviselő beismerése	232—239
a) A pertárs beismerése	232
b) A perbeli képviselő beismerése	238
23. §. Beismerés a nyomozás elvén alapuló polgári perekben	239—246
a) Általános szempontok	239
b) Különösen beismerés a házassági perekben	243
24. §. A perenkívüli beismerés	246—251
a) A perenkívüli beismerés mint bizonyító tény	246
b) A perenkívüli beismerés mint jogügylet	249

A Franklin-Társulat kiadásában Budapesten megjelent és minden
könyvkereskedésben kapható:

A MAGYAR TELEKKÖNYVI JOG.

Mint ZLINSZKY IMRE

«A magyar telekkönyvi rendtartás» című művének
hatodik kiadása.

Dr. IMLING KONRÁD

budapesti kir. táblai tanácselnök

átdolgozásban.

Ára füzve 7 K 50 f.

A POLGÁRI TÖRVÉNYKEZÉSI RENDTARTÁS MAI ÉRVÉNYÉBEN.

A perrendtartási törvények (1868: LIV., 1881: LIX., 1893:
XVIII. és 1893: XIX. törvények) szerves összefüggésben.

RENDES ÉS SOMMÁS ELJÁRÁS.

Eljárás a fizetési meghagyásnál.

Egybeállította s felvilágosító jegyzetekkel ellátta

Dr. FRANK SALA

ügyvéd.

Második bővített kiadás.

Ára vászonkötésben 3 K.

AZ ÁLLAMGAZDASÁGTAN KÉZIKÖNYVE

IRTA

Dr. MARISKA VILMOS

egyet. ny. r. tanár.

Ötödik átdolgozott kiadás.

Ára füzve 14 K.

715
B
A Franklin-Társulat kiadásában Budapesten megjelent és minden
könyvkereskedésben kapható:

A MAGYAR POLGÁRI PERES ELJÁRÁS ALAPTANAI.

(A PERBELI CSELEKVÉNYEK TANA.)

IRTA

Dr. MAGYARY GÉZA

budapesti egyetemi tanár.

Ára füzve 6 K.

MAGYAR CZÉGJOG.

A cégbejegyzések és cégjegyzék birói felügyelet szabá-
lyainak kézikönyve.

Az erre vonatkozó törvények, rendeletek és birói határozatok
összegyűjtésével és a budapesti kir. kereskedelmi és váltótörvényszék
gyakorlatára különös figyelemmel.

IRTA

Dr. VÁLYI SÁNDOR

a budapesti kir. kereskedelmi és váltótörvényszék bírása h. ügyvéd.

Ára füzve 16 K. — Vászonszövetben 18 K.

A VÉGREHAJTÁSI TÖRVÉNY

(1881. ÉVI LX. TÖRVÉNYCZIKK)

MAGYARÁZATA.

IRTA

Dr. IMLING KONRÁD

budapesti kir. táblai tanácselnök.

Negyedik, javított és bővített kiadás.

Ára füzve 12 K.

FRANKLIN TÁRSULAT NYOMDÁJA

1201-

LELT. 1971

#N-2017-03-14

NKE EKK KTK Kari Könyvtár

Helpen!

00071208

Jurcah's

Büntetőjog

